കേരളം

അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ്

2011 ജനുവരി 1-3

സഞ്ചിക 1

Volume 1

എ.കെ.ജി പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രം
തിരുവനന്തപുരം

THIRD INTERNATIONAL CONGRESS ON KERALA STUDIES
2011 JANUARY 1-3
THIRUVANANTHAPURAM

മൂന്നാം അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ്
2011 ജനുവരി 1-3
തിരുവനന്തപുരം

Volume 1
സഞ്ചിക ഒന്ന്

A.K.G. Centre for Research & Studies
Thiruvananthapuram-695 034, Kerala, India

Malayalam

Third International Congress on Kerala Studies
Volume 1

Documents and papers presented by participants
at the Third International Congress on Kerala Studies,
held on January 1-3, 2011
in Thiruvananthapuram, Kerala, India.

Typeset: Pravitha V.S, Suneesh. V.M & Biju. K.M

Layout : Balaji. G.K

Printed at Akshara Offset Printers, Thiruvananthapuram

ആമുഖം

എ.കെ.ജി. പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ കേരള വികസനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര പഠന കോൺഗ്രസാണ് ഇത്. കേരള വികസനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിപുലമായ അന്വേഷണവും അതിനായി ഒരു രൂപരേഖ അംഗീകരിക്കുന്ന പ്രക്രിയയും കേരള സംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിൽ നടന്നിരുന്നു. 1956 ജൂൺ 22, 23, 24 തീയതികളിൽ തൃശൂരിൽ ചേർന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ സമ്മേളനം ഈ ദിശയിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തിയിരുന്നു. 1957 ലെ സർക്കാരിന് മാർഗനിർദ്ദേശകമായത് ഈ രേഖയും അതിൽ മുന്നോട്ടുവച്ച കാഴ്ചപ്പാടുമായിരുന്നു. ആ രേഖ തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ സുപ്രധാനമായ പങ്ക് ഇ.എം.എസ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സംസ്ഥാനത്ത് പ്രാവർത്തികമാക്കപ്പെട്ടു. ഇത് കേരളത്തിന്റെ സമ്പദ്ഘടനയിൽ ഗുണപരമായ നിരവധി നേട്ടങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തു. ഇതോടൊപ്പം പുതിയ വികസന വെല്ലുവിളികൾ ഉയർന്നുവരികയും ചെയ്തു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ 1994 ൽ സ: ഇ.എം.എസിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ എ.കെ.ജി പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ് സംഘടിപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരും വിവിധ മേഖലകളിലെ വിദഗ്ധരും വിദ്യാർത്ഥികളും ഉൾപ്പെടെ പങ്കെടുത്ത വിപുലമായ വികസന സംവാദമായിരുന്നു അത്. ഈ സംവാദത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളാണ് പിന്നീട് അധികാരത്തിൽ വന്ന സ: ഇ.കെ. നായനാരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭയ്ക്ക് ജനകീയാസൂത്രണം അടക്കമുള്ള വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് പ്രചോദനമായി തീർന്നത്.

ഒന്നാം അന്താരാഷ്ട്ര പഠന കോൺഗ്രസ് കഴിഞ്ഞ് 11 വർഷത്തിന് ശേഷം ഈ കാലയളവിലെ വികസന അനുഭവങ്ങളെ പരിശോധിക്കാനും സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വികസന നയത്തെ സംബന്ധിച്ച് സമഗ്രമായ രേഖ തയ്യാറാക്കുന്നതിനും രണ്ടാം അന്താരാഷ്ട്ര പഠന കോൺഗ്രസ് എ.കെ.ജി പഠന ഗവേഷണകേന്ദ്രം സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ആദ്യത്തെ പഠന കോൺഗ്രസ്സിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ഒരു വികസന അജണ്ട അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ഈ പഠന കോൺഗ്രസ് സംഘടിപ്പിച്ചത്. ഈ പഠന കോൺഗ്രസ്സിലെ രേഖയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടന്ന ചർച്ച

യിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ കാഴ്ചപ്പാടുകളും സ: വി.എസ്. അച്യുതാനന്ദന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കേരള സർക്കാരിന്റെ ഇന്നത്തെ വികസന നേട്ടങ്ങൾക്ക് ദിശാബോധം നൽകുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചു.

സാമ്രാജ്യത്വ നേതൃത്വത്തിൽ ആവിഷ്ക്കരിച്ച ആഗോളവൽക്കരണ നയങ്ങൾ പിൻതുടരുന്ന കേന്ദ്രസമീപനം വർത്തമാനകാലത്ത് നമ്മുടെ വികസന പ്രക്രിയയെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന് തടസ്സമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യം കൂടി കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് കേരളത്തിൽ ഇതുവരെ നടന്ന വികസന അനുഭവങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നതിനും കൂടുതൽ കരുത്തോടുകൂടി കേരള വികസനത്തെ മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്നതിനു സഹായകമായ കാഴ്ചപ്പാടും കർമ്മപരിപാടിയും തയ്യാറാക്കുവാനും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടാണ് മൂന്നാം അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ് സംഘടിപ്പിക്കുന്നത്.

ഈ പഠന കോൺഗ്രസിലെ രേഖയും അവതരണങ്ങളും അനുബന്ധ കാര്യങ്ങളും മൂന്ന് സഞ്ചികകളിലായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒന്നാം സഞ്ചിക 1994 ലെ കേരള പഠന കോൺഗ്രസിൽ ഇ. എം.എസ് നടത്തിയ അധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിലാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. കേരള വികസന ചരിത്രത്തെ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തിയും ഭാവിയിലേക്കുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ മുന്നോട്ട് വെക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രസംഗം ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് എന്നും മാർഗദർശകമാണ്. ഉൽഘാടന സമ്മേളനത്തിലും സിമ്പോസിയങ്ങളിലും മറ്റും പങ്കെടുക്കുന്ന വിശിഷ്ടവ്യക്തികളുടെ അവതരണങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ ഒന്നും രണ്ടും പഠന കോൺഗ്രസുകളെ സംബന്ധിച്ച അവലോകനവും 1956 ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അംഗീകരിച്ച വികസനരേഖയും അനുബന്ധമായി നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ പഠന കോൺഗ്രസിലെ രേഖ രണ്ടാം സഞ്ചികയായി നൽകുന്നുണ്ട്. അടുത്ത സഞ്ചിക ഈ പഠന കോൺഗ്രസിലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഇവ പഠന കോൺഗ്രസിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന പ്രതിനിധികൾക്ക് ഏറെ പ്രയോജനം ചെയ്യുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നത്.

ചുരുങ്ങിയ സമയം കൊണ്ട് ഈ സഞ്ചികകൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിന് വേണ്ടി പ്രയത്നിച്ച പഠനകോൺഗ്രസിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർക്കും എ.കെ.ജി സെന്റർ, ഡി.ടി.പി. സെന്റർ, കവർ ഡിസൈൻ, പ്രിന്റിംഗ് സ്ഥാപനം എന്നിവിടങ്ങളിലെ പ്രവർത്തകർക്കും എ.കെ.ജി പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തിന്റെ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
23.12.2010

എം.എ. ബേബി
ഡയറക്ടർ
എ.കെ.ജി. പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രം

ഉള്ളടക്കം

ഉള്ളു തുറന്ന സംവാദം ആവശ്യം
ഇ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട് 7

ഇടതു നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകളുടെ പങ്കും
അതു സംബന്ധിച്ച സി.പി.ഐ (എം) കാഴ്ചപ്പാടും 15
പ്രകാശ് കാരാട്ട്

സാർവ്വത്രികമായ പുരോഗതിയുടെ അഞ്ചുവർഷം
വി.എസ്. അച്യുതാനന്ദൻ 31

കേരള വികസനവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയും
പിണറായി വിജയൻ 35

ആഗോളവൽക്കരണവും കാർഷിക മേഖലയും
എസ്. രാമചന്ദ്രൻപിള്ള 43

Kerala School Education: Shining Gains
M.A. Baby 49

ഫെഡറൽ ഭരണകൂടം: ആഗോളവൽക്കരണകാലത്തെ മാറ്റങ്ങൾ
ടി.എം. തോമസ് ഐസക് 53

A Development Strategy for Kerala
Prabhat Patnaik 65

Finance Capital and Imperialism Today
C.P. Chandrasekharan 69

ആസൂത്രണത്തിന്റെ വികേന്ദ്രീകരണം
സി.പി. നാരായണൻ 79

ഭാഗം 2

പുതിയ കേരളം പടുത്തുയർത്താൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ 85
(1956 ജൂൺ 22, 23, 24 തീയതികളിൽ തൃശ്ശൂർ വെച്ച് ചേർന്ന പാർടിയുടെ കേരള സംസ്ഥാനസമ്മേളനം അംഗീകരിച്ച പ്രമേയം)

കേരളം-ഉരുത്തിരിയുന്ന സമീപനങ്ങൾ 107
(1994-ൽ നടന്ന ഒന്നാം അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഒരു അവലോകനം)

രണ്ടാം അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ് - അവലോകനം 133

ഉള്ളു തുറന്ന സംവാദം ആവശ്യം

ഇ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്

(1994-ൽ നടന്ന ഒന്നാം അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഉദ്ഘാടനവേളയിൽ ഇ.എം.എസ് നമ്പൂതിരിപ്പാട് നടത്തിയ അധ്യക്ഷപ്രസംഗം)

ഇതൊരതുല്യ സംഭവമാണ്. ആയിരത്തിൽപ്പരം വിശിഷ്ട വ്യക്തികൾ ഇവിടെ ഒത്തുകൂടിയിരിക്കുകയാണ്. മൂന്നു ദിവസങ്ങളിലായി 73 ചർച്ചാ സമ്മേളനങ്ങൾ ഇവിടെ നടക്കുന്നതാണ്. സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രം, സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രീയം, സംസ്കാരം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വിഷയങ്ങളുടെ നാനാവശങ്ങളെയും കേരളത്തിലെ പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളെയും കുറിച്ച് ഈ സമ്മേളനങ്ങളിൽ അവർ ചർച്ചചെയ്യും. പണ്ഡിതൻമാർ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നും സാധാരണക്കാർക്ക് പലതും പഠിക്കാൻ കഴിയും. അതുപോലെ തന്നെ സാമൂഹ്യ - രാഷ്ട്രീയ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ പ്രായോഗികാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും പണ്ഡിതൻമാർക്കും ചിലതൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയും. ഇത്തരത്തിലുള്ള ആശയവിനിമയം കേരളീയരായ നമുക്ക് വളരെ സഹായകരമാകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാമൂഹ്യ - സാംസ്കാരിക - സാമ്പത്തിക - രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിന് ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് അതിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരും.

കേരളം നേരിടുന്ന വിവിധ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ പരിഹാരം കാണാം എന്നതു സംബന്ധിച്ച് വ്യക്തമായ നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനുള്ള ഒരു സെമിനാറല്ല ഇത്. ഈ കോൺഗ്രസിന്റേതുൾപ്പെടെയുള്ള അനുഭവപാഠങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും സാമൂഹ്യ സംഘടനകളും ഏറ്റെടുക്കേണ്ട കടമയാണത്. എന്നാൽ എ.കെ.ജി പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പണ്ഡിതൻമാരും സാമൂഹ്യ - രാഷ്ട്രീയ രംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും തമ്മിൽ ഇവിടെ നടക്കുന്ന സംവാദം ഞങ്ങൾ പരമാവധി മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകുമെന്ന് ഉറപ്പു നൽകാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

മഹാനായ വിപ്ലവകാരിയായിരുന്ന എ.കെ. ഗോപാലനോടുള്ള ബഹുമാനാർത്ഥം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാണ് എ.കെ.ജി. പഠന - ഗവേഷണ കേന്ദ്രം. വളരെക്കാലം അഖിലേന്ത്യാ കിസാൻ സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന എ.കെ.ജി രാജ്യത്താകെ സഞ്ചരിച്ച്, ചൂഷണത്തിനും മർദ്ദനത്തിനുമെതിരായി നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിലെയും നഗരങ്ങളിലെയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു. 1952-ൽ നടന്ന ഒന്നാം പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പ് തൊട്ട് രണ്ട് പതിറ്റാണ്ടിലേറെക്കാലം അദ്ദേഹം ലോക്സഭയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗ്രൂപ്പിന്റെ നേതാവായിരുന്നു. (ഏറെക്കുറെ ഈ കാലയളവിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ലോകസഭയിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിപക്ഷ ഗ്രൂപ്പായിരുന്നു താനും). സ്വയം ഒരു അക്കാദമീയ പണ്ഡിതനായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ജീവിതത്തിന്റെ നാനാതുറകളിലുംപെട്ട ബഹുജനപ്രവർത്തകർക്ക് വേണ്ടി ഒരു സ്കൂൾ ആരംഭിക്കണമെന്ന് തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനാളുകളിൽ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ഒരു അനൗപചാരിക സർവ്വകലാശാല, പണ്ഡിതൻമാർക്കും, സാമൂ

ഹിക രാഷ്ട്രീയരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കും പരസ്പരം അറിവും അനുഭവവും കൈമാറാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ കരുതി, എ.കെ.ജിയോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലുടനീളം ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുപോന്ന എന്നെ ഈ സ്ഥാപനത്തിന് നേതൃത്വം നൽകാൻ തെരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ കേന്ദ്രത്തിന്റെ ഡയറക്ടർ എന്ന നിലയ്ക്ക് കേരളത്തിൽ നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രായോഗിക പ്രശ്നങ്ങൾ ഞാൻ ഇവിടെ ഉന്നയിക്കാം.

അനൗപചാരിക സർവ്വകലാശാല എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ ഉൾപ്പെടെ ഈ കേന്ദ്രത്തിന്റെ സ്ഥാപകർക്ക് അക്കാദമീയ പാണ്ഡിത്യമൊന്നും അവകാശപ്പെടാൻ ഇല്ല. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ പ്രശസ്തരായ പല പണ്ഡിതന്മാരും ഈ കേന്ദ്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഞങ്ങളൊക്കെ സാമൂഹ്യ – രാഷ്ട്രീയ രംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണ്. ഞങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഗുണകരമാണെന്ന് ഞങ്ങളുടെ പണ്ഡിത സുഹൃത്തുക്കൾ കണ്ടു.

കേരളത്തിലെ വിഖ്യാതനായ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതാവിന്റെ പേരിലുള്ള ഈ കേന്ദ്രം സംസ്ഥാനത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുദ്രചാർത്തപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. ഇന്ത്യയിലെയും കേരളത്തിലെയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവം, വളർച്ച, പ്രസ്ഥാനം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ഇവയിലൊക്കെ ഈ കേന്ദ്രത്തിന് അതീവമായ താല്പര്യമുണ്ട്. അക്കാദമീയവും പണ്ഡിത്യപരവുമായ ചിന്തയുടെ രംഗത്ത് ഒരു പാർട്ടിയെന്ന നിലയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ നൽകിയ ചില സംഭാവനകളെക്കുറിച്ചു പറയാൻ ഈ അവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ദാർശനികർ ലോകത്തെ പല പ്രകാരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്, അതിനെ മാറ്റിത്തീർക്കുകയെന്നതാണ് മുഖ്യകാര്യം എന്ന് ഫോയർബാഹിനെക്കുറിച്ചുള്ള തീസിസിൽ കാൾമാർക്സ് പറഞ്ഞു. കേരളത്തിലെയും ഇന്ത്യയിലെയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായ ഞങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല. അക്കാദമീയ ചിന്തയ്ക്കും ചില സംഭാവനകൾ നൽകാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കഭിമാനമുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് – കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചത് ഇന്ത്യയിൽ അത് ആരംഭിച്ചിട്ട് ഒരു പതിറ്റാണ്ടിലേറെ കഴിഞ്ഞതിന് ശേഷം, 1930 കളുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ്. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ചില മുഖ്യപ്രശ്നങ്ങളെ ഞങ്ങൾക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. ഈ പ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളതാണ് അക്കാദമീയവും പണ്ഡിതോചിതവുമായ ചിന്തയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഞങ്ങളുടെ പ്രാരംഭ സംഭാവനകൾ.

ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേത് ഫ്യൂഡലിസമാണ്. കേരളത്തിൽ അത് ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവമുള്ളതായിരുന്നു. ഞാൻ കേരളത്തിലെ ഫ്യൂഡലിസത്തിനെ – (സാമ്പത്തിക രംഗത്ത്) ജന്മി - ഭൂപ്രഭുക്കന്മാരുടെയും, (സാമൂഹിക രംഗത്ത്) ബ്രാഹ്മണ മേധാവിത്വമുള്ള ഉയർന്ന ജാതിവിഭാഗങ്ങളുടെയും, കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഘടക ദേശങ്ങളിലെ രാജാക്കൻമാരുടെയും നാടുവാഴികളുടെയും ഭരണത്തിന്റെയും – കൂട്ടായ ആധിപത്യമെന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഈ മൂന്നു തരത്തിലുള്ള ആധിപത്യരൂപങ്ങളും അതിനെതിരായ ജനങ്ങളുടെ കരുത്തുമായിരുന്നു കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക – സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യ ഘടകങ്ങൾ.

ഇതിന്റെ ഫലമായി ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിനെതിരായ നമ്മുടെ സമരം ജന്മിത്വത്തിനും മേൽജാതി മേധാവിത്വത്തിനും രാജവാഴ്ചക്കുമെതിരായ പോരാട്ടമായി കൂട്ടിയിണക്കപ്പെട്ടു. 1934ൽ കേരളത്തിൽ കോൺഗ്രസ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടി രൂപീകരിച്ചപ്പോൾ ജന്മിത്വ – മേൽജാതി മേധാവിത്വ – നാടുവാഴിത്ത വിരുദ്ധമായ സമരങ്ങളെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരവുമായി കൂട്ടിയിണക്കുക എന്നതാവണം പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖ്യ കടമയെന്ന് ഞങ്ങൾ കണക്കാക്കി. ബഹുമുഖമായ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ഈ സംയോജനം നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ശേഷം

തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി എന്നീ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന് കീഴിലായിരുന്ന മദിരാശി പ്രവിശ്യയിൽപ്പെട്ട മലബാർ പ്രദേശവും ചേർന്ന് ഒരു ഐക്യകേരളം രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ചിന്താഗതി. ഐക്യകേരളം അന്തിമ ലക്ഷ്യമാകയാൽ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ ജനാധിപത്യത്തിന് വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് അടിയന്തരാവശ്യമാണെന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉത്തരവാദ ഭരണ പ്രക്ഷോഭത്തിലൂടെ സംസ്ഥാനത്താകെ പുരോഗമന ജനാധിപത്യവാദികളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും തമ്മിൽ ഐക്യം സ്ഥാപിതമായി. സമരം വിജയിക്കുന്നതിന് ഈ ഐക്യം സഹായകമാവുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടാമതായി ഞങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രശ്നം ഫ്യൂഡൽ ഭൂപ്രഭുക്കളുടെ (ജന്മി) സാമ്പത്തിക മേധാവിത്വമാണ്. മലബാറിൽ കാർഷിക ബന്ധങ്ങളിൽ ആധിപത്യം പുലർത്തി വന്നിരുന്നത് ജന്മി വ്യവസ്ഥയാണ്. കൊച്ചിയുടെ പല ഭാഗത്തും തിരുവിതാംകൂറിൽ ചിലയിടത്തും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഉശിരൻ ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനവും മലബാറിലെ ഉശിരൻ കർഷക പ്രസ്ഥാനവും 1930 കളിൽ കേരളത്തിലെ പുരോഗമന ജനാധിപത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യ സമര പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സുപ്രധാന ഘടകങ്ങളായിരുന്നു. ഈ ബഹുജന സംഘടനകളുടെയും മലബാറിൽ പ്രദേശ് കോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റിയുടെ പ്രാദേശികഘടകങ്ങളുടെയും കൊച്ചിയിലെ പ്രജാമണ്ഡലം, കൊച്ചിൻ കോൺഗ്രസ്, തിരുവിതാംകൂറിലെ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ് – ഇവയുടെയെല്ലാം പ്രവർത്തനഫലമായി സോഷ്യലിസവും കമ്മ്യൂണിസവും കേരളത്തിൽ എണ്ണപ്പെട്ട ശക്തിയായി തീർന്നു.

ഞങ്ങൾ കിസാൻ സഭ കെട്ടിപ്പടുക്കുകയും നാടുവാഴി ജന്മിത്വം അവസാനിപ്പിച്ച് കൃഷിഭൂമി പണിയെടുക്കുന്ന കൃഷിക്കാർക്ക് സൗജന്യമായി നൽകണമെന്ന ആവശ്യം ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്തു. മലബാർ കുടിയായ്മ അന്വേഷണ കമ്മിറ്റിയിലെ അംഗങ്ങളായ മദിരാശി നിയമസഭയിലെ മൂന്ന് ഇടതുപക്ഷ കോൺഗ്രസ് എം.എൽ.എമാർ എഴുതിച്ചേർത്ത വിയോജനക്കുറിപ്പിൽ ഈ ആവശ്യത്തിന് സ്പഷ്ടമായ രൂപം നൽകപ്പെട്ടു. 1940 കളുടെ ആദ്യത്തിൽ കമ്മിറ്റി അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചു. ഈ മൂന്നു പേരിൽ ഒരാളായ ഞാൻ എഴുതിയ ഭിന്നാഭിപ്രായ കുറിപ്പിൽ നാടുവാഴി ജന്മിത്വം അവസാനിപ്പിച്ച് നാട്ടിൻപുറത്തെ പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ഭൂമി സൗജന്യമായി നൽകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത സംബന്ധിച്ച് താത്വികവശങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രായോഗിക വിപ്ലവ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായി എഴുതപ്പെട്ടതാണ് ഇതെങ്കിലും അക്കാദമീയമായ മൂല്യവും അടങ്ങിയതാണ് എന്റെ ഈ കുറിപ്പ്.

ഈ രേഖയേയും അതിലടങ്ങിയ ആവശ്യത്തെയും ആസ്പദമാക്കിയാണ് 1940 കളിൽ കർഷകസംഘം രൂപം കൊണ്ടത്. ഈ ആവശ്യങ്ങൾ കേരളസംസ്ഥാനം രൂപംകൊണ്ട ശേഷം നടന്ന ഒന്നാമത്തെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഭൂരിപക്ഷം നേടി അധികാരത്തിൽ വന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗവൺമെന്റ് (1957 – 59) ഒരു കാർഷിക ബന്ധ നിയമം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് വഴി തെളിച്ചു. ഈ നിയമം 1969–ലാണ് പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നത്. 1930 കൾ തൊട്ട് ആരംഭിച്ച സമരവും ഒന്നാമത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയുടെയും പിന്നീട് വന്ന ഐക്യമുന്നണി മന്ത്രിസഭയുടെയും നിയമനിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളും ചേർന്ന് കാർഷിക ബന്ധങ്ങളിൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റം വരുത്തി. ഒരു പക്ഷെ ഇന്ത്യയിലെ ബൂർഷ്വാ ഭരണഘടനയുടെ ചട്ടക്കൂടിനകത്തു നിന്നു കൊണ്ട് വരുത്തുവാൻ കഴിയാവുന്നതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും മികച്ചതാണ് ഇതെന്ന് പറയാം.

ഹിന്ദു സമുദായത്തിലെ മർദ്ദിത ജാതിക്കാരുടെയും അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യൻ – മുസ്ലീം ന്യൂനപക്ഷ വിഭാഗങ്ങളുടെയും പ്രശ്നമാണ് പ്രസ്ഥാനത്തിന് അടുത്തതായി അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നത്. ജാതിമതാദി ആശയങ്ങൾക്കുപരി ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം വർഗ്ഗസമര സിദ്ധാന്തത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നു. എല്ലാ ജാതിയിലും മതത്തിലുംപെട്ട അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരെ വ്യവസായ തൊഴിലാളികൾ, കർഷക തൊഴിലാളികൾ, പണിയെടുക്കുന്ന കൃഷിക്കാർ തുടങ്ങി അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ വർഗ്ഗസംഘടകളിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമം നടത്തി. ഈ പ്രക്രിയയിൽ

വർഗ്ഗസമരത്തെ തള്ളിക്കളഞ്ഞ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസുമായും മറ്റ് ബൂർഷ്വാ ലിബറൽ ജനാധിപത്യ പാർട്ടികളുമായും ജാതിമത സംഘടനകളുമായും ഞങ്ങൾ ഏറ്റുമുട്ടി. ജാതി – മത നേതാക്കൾ വർഗ്ഗീയ സംഘടനകൾ കെട്ടിപ്പെടുക്കുന്നതിന് മുഴുവൻ കഴിവും വിനിയോഗിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വർഗ്ഗസംഘടനകൾ കെട്ടിപ്പടുത്തു. എല്ലാ ജാതി – മതസമൂഹങ്ങളിലുംപെട്ട അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവർ അതിൽ ഒന്നിച്ച് അണിനിരക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ആലപ്പുഴയിലെ പൊതു പണിമുടക്കും, മലബാറിൽ നടന്ന കർഷക സമരങ്ങളും ജാതി – മത സംഘടനാ നേതാക്കൾക്കുള്ള ഞങ്ങളുടെ ചുട്ടമറുപടിയായിരുന്നു.

1930 കളിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം രൂപീകരിച്ചപ്പോൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന മറ്റൊരു പ്രശ്നം വിപ്ലവപരമായ സാമൂഹിക പരിവർത്തനത്തിൽ കലയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനുമുള്ള പങ്കിന്റേതായിരുന്നു. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെയും സമരങ്ങളെയും ആസ്പദമാക്കി സാഹിത്യ രചന നടത്തുവാനുള്ള മാക്സിം ഗോർക്കിയുടെയും സാർവദേശീയ തൊഴിലാളിസാഹിത്യ രംഗത്തെ മറ്റ് പ്രഗത്ഭ മതികളുടെയും മുൻഷി പ്രേംചന്ദിനെപ്പോലുള്ള ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യകാരൻമാരുടെയും ആഹ്വാനം ഞങ്ങളെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു. മലയാളത്തിലെ പുരോഗമന സാഹിത്യകാരൻമാരുടെ ആദ്യത്തെ സംഘടന 1937ൽ രൂപം കൊണ്ടു. പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ ഈ സംഘടന മുഖ്യമായും വിപ്ലവ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തോടൊപ്പം സാഹിത്യ പ്രവർത്തനത്തിലും വ്യാപരിക്കുന്നവരിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നു. 1940 കളിൽ പ്രായോഗിക വിപ്ലവ പ്രവർത്തനത്തോട് പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരായ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ സാഹിത്യകാരൻമാരേയും നിരൂപകരേയും ഉൾപ്പെടുത്തി ഇത് വിപുലപ്പെടുത്തി. പിൽക്കാലത്ത് പുരോഗമന സാഹിത്യകാരന്മാർക്കിടയിലെ രണ്ട് ഗ്രൂപ്പുകളും തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുകയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും പുരോഗമന സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ മറ്റുള്ളവരുമായി കടുത്ത വിവാദം നടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ആശയ സംഘട്ടനം സാഹിത്യത്തിന്റെ രൂപവും ഭാവവും സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തത കൈവരിക്കുന്നതിലേക്കു വഴിതെളിച്ചു.

സാഹിത്യത്തേയും പുരോഗമനസാഹിത്യത്തേയും കുറിച്ചുള്ള ഈ ചർച്ചകൾ കലാ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഇതര മേഖലകളിലും – നാടകം, സിനിമ, അനുഷ്ഠാന – ദൃശ്യകലകൾ ആദിയായ മേഖലകളിൽ – പുത്തൻ പ്രവണത വളർന്നു വരുന്നതിനു സഹായകമായി. ഇങ്ങനെ പുരോഗമന സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും കലാകാരൻമാരുടെയും ഇപ്പോഴത്തെ സംഘടന നിലവിൽ വന്നു. ഈ രംഗങ്ങളിലെ മികച്ച പ്രതിഭകളെ ജനാധിപത്യത്തിനും മത നിരപേക്ഷതയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നതാണ് ഈ സംഘടന. കേരളത്തിലെ പ്രശസ്തരായ പല എഴുത്തുകാരും കവികളും സംഗീതജ്ഞരും സിനിമാ പ്രവർത്തകരും കലാരംഗത്തെ പ്രഗത്ഭരും ഇതിൽ സജീവമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അവരിൽ പലരും ഈ കോൺഗ്രസിൽ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കലാ സാഹിത്യാദി പ്രശ്നങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തത കൈവരിക്കുന്നതിന് സഹായകമാവുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. ഇവിടെ നടക്കുന്ന ആശയവിനിമയം അവർക്കും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കാലയളവിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നൽകിയ മറ്റൊരു സുപ്രധാന സംഭാവന ഏകീകൃത ഇന്ത്യയുടെ ബഹുദേശീയ സ്വഭാവം സംബന്ധിച്ച സിദ്ധാന്തമാണ്. തനതായ ഭാഷയും വ്യത്യസ്ത സംസ്കാരവുമുള്ള (കേരളത്തിലെ മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തെപ്പോലുള്ള) ഏതൊരു ജനവിഭാഗവും വ്യത്യസ്ത ദേശീയതകളാണ് എന്ന സിദ്ധാന്തം ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വെച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരായ പോരാട്ടത്തിൽ ഈ ദേശീയതകളെല്ലാം ഒന്നിച്ചു; സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന ഏകീകൃത ഫെഡറൽ ഇന്ത്യയിലും ഈ ഐക്യം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടു പോകണം. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം എന്ന തത്വത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായതും പുതിയ ഭാഷാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നത്ര സ്വയംഭരണാവകാശങ്ങളോടു കൂടിയതുമായ ഏകീകൃത ഇന്ത്യ എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് പാർട്ടി മുന്നോട്ട് വച്ചത്. ഈ ധാര

ണയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ കുറ്റമറ്റതായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അതിലടങ്ങിയ മുഖ്യ ആശയം തികച്ചും ശരിയായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിന് ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേന്ദ്രനേതൃത്വം നൽകിയ സവിശേഷ സംഭാവനയാണിത്.

ഏകീകൃത ഇന്ത്യയുടെ ബഹുദേശീയ സ്വഭാവം സംബന്ധിച്ച ഈ സിദ്ധാന്തം കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഏറ്റെടുത്തു പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി. 1945 ൽ ഞാൻ എഴുതിയ ഒരു ലഘുലേഖയിൽ മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ മലയാളികളെ ഒരുമിപ്പിച്ച് ഒരു ഏകീകൃത കേരള സംസ്ഥാനത്തിന് കീഴിൽ വരണമെന്ന ആശയം മുന്നോട്ടു വെച്ചു. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ തമിഴ് ഭൂരിപക്ഷ പ്രദേശങ്ങളും വടക്കേ മലബാറിലെ കന്നട ഭൂരിപക്ഷ പ്രദേശങ്ങളും യഥാക്രമം തമിഴ്നാട്, കർണ്ണാടകം എന്നീ ഭാഷാ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചേർക്കുകയും വേണം. *ഒന്നേകാൽ കോടി മലയാളികൾ* എന്ന പേരിലുള്ള ഈ ലഘുലേഖയിലെ മുഖ്യ ആശയം ഇതായിരുന്നു. പാർട്ടിയുടെ കേന്ദ്രകമ്മിറ്റി മുന്നോട്ട് വെച്ച ആശയം കേരളത്തിലെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാനുള്ള ഈ ശ്രമത്തോടൊപ്പം ആന്ധ്രയിൽ പി. സുന്ദരയ്യയും, ബംഗാളിൽ ഭവാനി സെന്നും ഇതുപോലുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി.

ദേശീയതകളെയും ഏകീകൃത ഇന്ത്യയെയും സംബന്ധിച്ച ഈ ധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനം തിരുവിതാംകൂറിലെ പുന്നപ്ര-വയലാർ, ആന്ധ്രയിലെ തെലുങ്കാന, ബംഗാളിലെ തേഭാഗാ എന്നീ സമരങ്ങളിലേക്ക് മുന്നേറിയത്. ഈ വിപ്ലവ സമരങ്ങളും കേരളം, ആന്ധ്ര, ബംഗാൾ എന്നിവ വ്യത്യസ്ത ദേശീയതകളാണെന്ന ആശയവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ കോൺഗ്രസിൽ നിന്നും മറ്റ് ബൂർഷ്വാ പാർട്ടികളിൽ നിന്നും വേർതിരിച്ചു കാട്ടി. ദേശീയ ഐക്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു കേന്ദ്രവും കഴിയുന്നത്ര വിപുലമായ സ്വയം ഭരണാവകാശങ്ങളോടുകൂടിയ ഭാഷാ സംസ്ഥാനങ്ങളും അടങ്ങുന്ന സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കാഴ്ചപ്പാട് പുതുതും വിപ്ലവകരവുമായ ഒന്നായിരുന്നു. ഏകീകൃത ഇന്ത്യയിലെ വ്യത്യസ്ത ദേശീയതകൾ എന്ന ഞങ്ങളുടെ ആശയം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് സ്വയം ഭരണ അവകാശമില്ലാത്ത കേന്ദ്രീകൃതവും ഏകോപിതവുമായ ഇന്ത്യ എന്ന കോൺഗ്രസിന്റെ ആശയത്തിനും ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീങ്ങളും വ്യത്യസ്ത ദേശീയതകളാണെന്ന മുസ്ലീം ലീഗിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിനും എതിരായിരുന്നു.

ദേശീയതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ധാരണ കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തേയും സമൂഹത്തെയും കുറിച്ച് പഠിക്കാനുള്ള പാർട്ടിയുടെ ശ്രമങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ചു. മാർക്സിസ്റ്റ് വർഗ്ഗസമര സിദ്ധാന്തത്തെ ആസ്പദമാക്കിയ ഒന്നാമത്തെ കേരള ചരിത്രം രചിക്കാൻ നടത്തിയ ശ്രമത്തിലൂടെ ഞാൻ തന്നെ എന്റേതായ എളിയ സംഭാവന ഇതിനു നൽകി. കേരളത്തിന്റെ പൗരാണിക ചരിത്രം നിഗൂഢതകളിൽ ആണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒന്നാകയാൽ ഈ ശ്രമങ്ങൾക്ക് തീർച്ചയായും ചില ദൗർബല്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മദ്ധ്യകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഞാൻ വിശേഷിപ്പിച്ച തരത്തിൽ ജാതി – ജന്മി – നാടുവാഴി മേധാവിത്വം (ഇന്ത്യൻ ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ കേരളത്തിലെ സവിശേഷ രൂപം) സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത പുറത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ ഞാൻ വിജയിക്കുകയുണ്ടായി. കേരളത്തിന്റെ പൗരാണിക ചരിത്രം സംബന്ധിച്ച എന്റെ ധാരണകൾ പിന്നീട് തിരുത്തേണ്ടിവന്നെങ്കിലും മദ്ധ്യകാലത്തേയും ആധുനിക കാലത്തേയും സംബന്ധിച്ച് ഞാനെഴുതിയത് കാലത്തിന്റെ പരിശോധനകളെ അതിജീവിച്ച് നിലകൊള്ളുന്നു.

കേരള ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഞങ്ങളുടെ പഠനങ്ങളും 1940 കളിലും 1950 കളുടെ തുടക്കത്തിലും നടന്ന വിപ്ലവകരമായ സമരങ്ങളിലെ ഞങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തവും കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയപരവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങളെ മറ്റു രാഷ്ട്രീയ സംഘടനകളെക്കാൾ മുൻപന്തിയിലെത്തിച്ചു; അതുകൊണ്ട് തന്നെ അവരേക്കാൾ കൂടുതൽ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പഠനത്തിലൂടെയും പ്രായോഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ സംസ്ഥാനത്തെ മുഖ്യ രാഷ്ട്രീയ ശക്തിയായി പാർട്ടി വളർന്നു

വന്നു. (പശ്ചിമ ബംഗാളിലും ത്രിപുരയിലും പാർട്ടി മുഖ്യ രാഷ്ട്രീയ ശക്തിയാണ്). കേരള സംസ്ഥാനം നിലവിൽ വന്നശേഷം 1957 ൽ ഒന്നാമതായി നടന്ന നിയമസഭാ - പാർലമെന്റ് തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പാർട്ടി വിജയിച്ചു. അതിൽ പിന്നീട് ഇടതുപക്ഷം കേരള രാഷ്ട്രീയത്തിലെ മുഖ്യ ശക്തിയായി തുടർന്നു വരുന്നു.

പിന്തിരിഞ്ഞ് നോക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു പറ്റിയ മുഖ്യ പരാജയങ്ങളിലൊന്ന് മതന്യൂനപക്ഷങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ധാരണയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. പശ്ചിമ ബംഗാളിൽ നിന്നും ത്രിപുരയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി കേരളത്തിൽ ക്രിസ്ത്യൻ, മുസ്ലീം ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ വിഭാഗമുണ്ട്. അവർ സംസ്ഥാനത്തെ ജനസംഖ്യയുടെ 40 ശതമാനത്തോളം വരും. മുസ്ലീങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളും മതത്തെ ആസ്പദമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന നേതാക്കളുടെ സ്വാധീനത്തിനു കീഴിലാണ്. – അതായത് മുസ്ലീം ലീഗിന്റെയും ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളികളുടെയും സ്വാധീനത്തിന് കീഴിലാണ്. മുസ്ലീം ലീഗും ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളിയും വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ ശക്തമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ നിലപാടാണ് കൈകൊണ്ടത്. അത് കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തിന് വരുത്തി വെച്ച വിഘ്നം ചെറുതല്ല.

ഇന്നിപ്പോൾ സ്ഥിതി മാറിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസികളായ പുരോഹിതരിലും സാധാരണക്കാരിലും ഒരു വിഭാഗം ദേശീയ ഐക്യത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനും സാധാരണക്കാരുടെ ജീവിതം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുമായി കൈകോർത്ത് പിടിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. മുസ്ലീം സമുദായത്തിലും വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ വിശ്വാസികളായ മുസ്ലീങ്ങളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും തമ്മിലുള്ള സഹകരണത്തിന് വാതിൽ തുറന്നിരിക്കുന്നു. ഹൈന്ദവ സമൂഹത്തിലും, ഇന്ത്യയിൽ വിവേകാനന്ദസ്വാമിയും കേരളത്തിൽ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവും ഉദ്ഘോഷിച്ച വിപ്ലവമാനവികതയുടെ സന്ദേശം നിശ്ചയമായും കൂടുതൽ സന്യാസിമാരെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുമായി സഹകരിക്കുന്നതിലേക്കെത്തിക്കും. മറുലോകത്തൊരു സ്വർഗമുണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിലുപരി ഭൂമിയിൽ ഒരു സ്വർഗ്ഗം പണിയുന്നതിന് വിശ്വാസികളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും തമ്മിലുള്ള സഹകരണം ലെനിൻ വിഭാവനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അത്തരത്തിലൊരു സഹകരണം സാദ്ധ്യമാണ്.

ഞങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും പ്രായോഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളും കേരളത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള മുദ്ര പതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂപരിഷ്കാരം, ബഹുജനസംഘടനകളുടെ വളർച്ച, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വ്യാപനം, മെച്ചപ്പെട്ട ആരോഗ്യനില - ഇതൊക്കെ കേരളത്തിന്റെ മുഖച്ഛായ ഗണ്യമായി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. ഇതു പണ്ഡിതൻമാരുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വളരെയേറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന കേരളത്തിന്റെ വികസന മാതൃകയെ കുറിച്ചാണ് ഞാൻ പരാമർശിക്കുന്നത്. ആ മാതൃകയ്ക്ക് ക്രിയാത്മകമായ വശങ്ങൾ ഉണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസം, പൊതുജനാരോഗ്യം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ നൽകിയ ഊന്നൽ സംസ്ഥാനത്ത് സ്വതന്ത്രമായ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിന് വഴിതെളിച്ചു; അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുടെ സംഘടിത പ്രസ്ഥാനം ഉയർന്നു വരുന്നതിനും ഇത് സഹായിച്ചു. ഈ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്ക് അഭിമാനമുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ സമകാലീന സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും നിഷേധാത്മക വശങ്ങൾ അവഗണിക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം ഗുരുതരമാണെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

'മാനവ വികസന സൂചിക' കളുടെ കാര്യത്തിൽ സുപ്രധാന പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കിലും കേരളം ഇന്ന് തൊഴിൽ മേഖലയിലും, കാർഷിക - വ്യാവസായിക രംഗങ്ങളിലെ ഉൽപാദനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും കടുത്ത സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധി നേരിടുകയാണ്. ജനജീവിതം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതും ജനക്ഷേമകരവുമായ സാമൂഹിക മേഖലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി നാം വളരെയേറെ സമയവും ശ്രദ്ധയും വിനിയോഗിച്ചപ്പോൾ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെയും ഭൗതികോൽപ്പാദനത്തിന്റേതുമായ അടിയന്തിര പ്രശ്നങ്ങളിൽ നാം വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല എന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. എനിക്കൊരപേക്ഷയുണ്ട്. കേരളത്തിലെ നേട്ടങ്ങളെ ചൊല്ലി പണ്ഡിതന്മാർ ചൊരിയുന്ന സ്തുതിവർഷത്താൽ

നാം നേരിടുന്ന കടുത്ത സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയിൽ നിന്നും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ വ്യതിചലിക്കാൻ ഇടയാകരുത്. സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ കാര്യത്തിൽ നാം മറ്റ് സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ പുറകിലാണ്. ഈ പ്രതിസന്ധിക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ ഇനി ഒട്ടും വൈകിക്കൂടാ. തൊഴിൽ, ഉൽപാദന മേഖലകളിലെ നമ്മുടെ പിന്നാക്കാവസ്ഥ അവഗണിക്കുന്നത് നമുക്ക് തന്നെ ആപത്തായിരിക്കും.

ആഗോള-ദേശീയ തലങ്ങളിൽ സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ ഘടനാ പരിഷ്കാരങ്ങളും പുതിയ നയങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളെ ഇനിയും രൂക്ഷമാക്കാൻ പോകുകയാണ്. രാഷ്ട്രീയമായ പരിഹാരങ്ങളാണ് ഇന്നത്തെ ആവശ്യം. ഈ ജനവിരുദ്ധ മാറ്റങ്ങളെയും നയങ്ങളെയും ചെറുത്തുതോൽപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ ഒന്നാമത്തെ മുൻഗണന നൽകുക. ഇത് നീണ്ടതും സമയമെടുക്കുന്നതുമായ ഒരു സംഘർഷമായിരിക്കും.

ഇന്നത്തെ ദേശീയ നയങ്ങളിൽ മാറ്റം വരാതെ സംസ്ഥാനത്ത് ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ലെന്ന അഭിപ്രായത്തോട് എനിക്ക് യോജിപ്പില്ല. പശ്ചിമബംഗാൾ ജനതയും ഗവൺമെന്റും നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളും കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങളും ഞാൻ ഇവിടെ അഭിമാനപൂർവ്വം പരാമർശിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ആ സംസ്ഥാനത്തെ കാർഷിക വളർച്ചയുടെ കാര്യമെടുക്കാം. 1965 മുതൽ 1980 വരെ കാർഷികോൽപാദന വളർച്ചയിൽ ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ബംഗാൾ വളരെ പുറകിലായിരുന്നു. ഭൂപരിഷ്കാരം, ജനാധിപത്യ വികേന്ദ്രീകരണം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങളുടെ ഫലമായി ബംഗാൾ ഗ്രാമങ്ങളാകെ മാറി. നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതി സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ മേൽ കെട്ടിയേൽപ്പിച്ച ഞെരുക്കങ്ങളൊക്കെയുണ്ടായിട്ടും ഈ നില കൈവരിക്കുവാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. 1983 ന് ശേഷം ജനസാന്ദ്രത കൂടിയ പതിനേഴ് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഉയർന്ന കാർഷികോൽപാദന വർദ്ധനവ് നേടാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. എല്ലാ ജില്ലകളിലും ഏറെക്കുറെ എല്ലാ മുഖ്യവിളകളുടെ കാര്യത്തിലും ഈ വർദ്ധനവ് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ആഗോള-ദേശീയ ഘടനകൾ അടിച്ചേൽപ്പിച്ച പരിമിതികൾക്കകത്ത് നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മുടെ സംസ്ഥാനം നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പ്രായോഗിക പരിഹാരമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്താൻ നമുക്ക് കഴിയണം. ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ തുടരാൻ അനുവദിച്ചു കൂടാ. ജനക്ഷേമപരവും ജനാധിപത്യപരവുമായ കഴിഞ്ഞ കാലനേട്ടങ്ങൾ കൈവെടിയാതെ തന്നെ സാമ്പത്തിക വളർച്ച ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിന് എന്തൊക്കെ ചെയ്യണമെന്ന കാര്യത്തിൽ നാം അഭിപ്രായ സമന്വയത്തിലെത്തണം. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ പുതുതായി വിലയിരുത്തി പുതിയ കർമ്മ പരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കണം. ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിക്കോ അഥവാ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്ക് മാത്രമായോ നിറവേറ്റാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കടമയല്ല ഇത്. ഇതൊരു ദേശീയ കടമയാണ്. പണ്ഡിതന്മാരും വിവിധ ശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനശാഖകളിലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ഇതിൽ സുപ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

അരനൂറ്റാണ്ട് മുമ്പ് ജനാധിപത്യ കേരളത്തിന്റെ പരിപാടി ആവിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ അക്കാദമീയ സമൂഹമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രൊഫഷണൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും കുറവായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരായ ഞങ്ങൾ ഈ വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുത്തു. നേരത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ ചില സംഭാവനകൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇന്ന് പ്രശ്നങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഒരു പക്ഷെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണവുമാണ്. ഇന്ന് പണ്ഡിതന്മാരും വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകളിലെ വിദഗ്ദ്ധരും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരും തമ്മിലും രാഷ്ട്രീയ പാർടികൾ-ഇടതും വലതും ഉൾപ്പെടെ-തമ്മിൽ തമ്മിലും ഭൗതികോൽപാദന അടിത്തറ സുശക്തമാക്കുന്നതിലൂടെ നമ്മുടെ വികസന പ്രക്രിയ എങ്ങനെ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകാമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് അടിയന്തരമായ ഒരു സംവാദം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയ ഭിന്നത നിലനിൽക്കെത്തന്നെ ഈ പ്രതിസന്ധി തരണം ചെയ്യാൻ വേണ്ട നടപടികൾ സംബന്ധിച്ച വിശാലമായ സമീപനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായ സമന്വയത്തിലെത്താനാവും.

നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആസ്തി ബഹുജനസംഘടനകളും ജനങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യ ബോധവുമാണ്. ബഹുജനസംഘടനകളുടെ മൊത്തം അംഗസംഖ്യ ഒരു കോടിയോളമാണ്.

അതിന് പുറമെ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വലിയ ശൃംഖലകളും ഗ്രന്ഥശാല, സാക്ഷരത തുടങ്ങിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ അനർത്ഥ കാരണം ഇവയൊക്കെയാണെന്നാണ് ചിലരുടെ പക്ഷം. സമൂഹത്തിന്റെ സമൂലമായ പരിവർത്തനത്തിന് വേണ്ടി ജനങ്ങളെ അണിനിരത്തുന്നതിന് ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞു വെച്ച എനിക്ക് അതിനോട് വിയോജിക്കാതിരിക്കാനാവില്ല. ഉൽപാദനവും ഉൽപാദനക്ഷമതയും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ സംഘടിത ശക്തിയും രാഷ്ട്രീയ ബോധവും ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയില്ലേ? കഴിയും എന്നാണ് എന്റെ ഉത്തരം. എന്നാൽ ഒരു മുൻ ഉപാധിയുണ്ട്. ജനകീയ ആവശ്യങ്ങളോടും ജനകീയ സംഘടനകളോടുമുള്ള ഭരണവർഗങ്ങളുടെയും ഗവൺമെന്റിന്റെയും സമീപനം മാറണം. ജനകീയ സമരങ്ങളെ തച്ചമർത്തുന്നതിന് പകരം ചർച്ചയിലൂടെയും കൂട്ടായ വിലപേശലുകളിലൂടെയും പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് രമ്യമായ പരിഹാരം കാണണം. ഉൽപാദനവർദ്ധനവിന്റെ പങ്ക് അധ്വാനിക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പ് വരുത്തുവാനുതകുന്ന സ്ഥാപന സംവിധാനങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും വേണം.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ജനാധിപത്യ വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ പുരോഗതി വളരെ മന്ദഗതിയിലാണ്. ജനാധിപത്യ വികേന്ദ്രീകരണത്തിലുപരി ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വപരമായ കേന്ദ്രീകരണത്തിനാണ് ഭരണഘടനയുടെ 72 ഉം 73 ഉം ഭേദഗതികളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത്. ഭൂമി–ജല മാനേജ്മെന്റ്, ജനങ്ങൾക്ക് സേവനം നൽകുന്ന സാമൂഹിക പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങളുടെ ഗുണമേന്മ മെച്ചപ്പെടുത്തൽ, ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക വികസനം എന്നിവയ്ക്ക് വേണ്ടി പുതിയ സാമൂഹിക–സാമ്പത്തിക സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തണം. വികസന പ്രക്രിയയെ ആധുനിക ശാസ്ത്ര–സാങ്കേതിക വിദ്യയുമായി കൂട്ടിയിണക്കണം. ഇത് സ്ഥായിയായ മാർഗങ്ങളിലൂടെയായിരിക്കണം. ഇതിനൊക്കെ, കേരളത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ താൽപര്യമുള്ളവർ തമ്മിൽ ആഴത്തിലുള്ളതും ഉള്ളു തുറന്നതുമായ സംവാദം നടക്കണം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഈ അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസിന് എ.കെ.ജി പഠന–ഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തിലെ ഞങ്ങൾ ആതിഥ്യം നൽകിയത്. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങൾ കാതോർക്കുകയാണ്. പുതിയ കേരളം, പുതിയ ഇന്ത്യ രൂപപ്പെടുത്തുക എന്ന കടമ നിറവേറ്റുന്നതിന് ഇവിടെ നടക്കുന്ന ചർച്ചകൾ സഹായകരമായിരിക്കുമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഇടതു നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകളുടെ പങ്കും അതു സംബന്ധിച്ച സി.പി.ഐ (എം) കാഴ്ചപ്പാടും

പ്രകാശ് കാരാട്ട്

പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥക്കു കീഴിലുള്ള സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളിൽ പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ അനുഭവസമ്പത്ത് സി പി ഐ (എം) നും ഇന്ത്യയിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിനുമുണ്ട്. കേരള സംസ്ഥാനം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട് അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ 1957-ൽ അവിടെ നടന്ന നിയമസഭാ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഭൂരിപക്ഷം നേടാൻ കമ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടിക്ക് കഴിഞ്ഞു. ഇരുപത്തൊമ്പതു മാസക്കാലം നിലനിന്ന ആദ്യ കമ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയെ, ഭരണഘടനയിലെ 356-ാം വകുപ്പ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് പിരിച്ചുവിട്ടു. സി പി ഐ (എം) രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതിന് ശേഷം 1967 ലെ പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ തുടർന്ന് കേരളത്തിലും പശ്ചിമ ബംഗാളിലും ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. കേരളത്തിൽ സി പി ഐ (എം) നേതൃത്വം കൊടുത്ത ഗവൺമെന്റ് 1969 വരെ നിലനിന്നു. പശ്ചിമ ബംഗാളിൽ ആദ്യത്തെ ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റ് ബംഗ്ലാകോൺഗ്രസുകാരനായ അജോയ് മുഖർജി മുഖ്യമന്ത്രിയായാണ് രൂപീകരിച്ചത്. ഈ ഗവൺമെന്റിന്റെ തകർച്ചക്കുശേഷം 1969 ൽ നടന്ന ഉപതെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ രണ്ടാം ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിച്ചെങ്കിലും 1970 ൽ അതും തകർന്നു.

ഇതിനു ശേഷം അടിയന്തരാവസ്ഥ കാലഘട്ടത്തിനു ശേഷമാണ് സി പി ഐ (എം)ന്റെയും ഇടതുനേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകളുടേയും അടുത്ത ഘട്ടം വരുന്നത്. 1977 ൽ പശ്ചിമ ബംഗാളിലെ ആദ്യത്തെ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതിനു ശേഷം കഴിഞ്ഞ ഏഴ് തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ തുടർച്ചയായി വിജയംനേടി. 29 വർഷമായി അവിടെ ഭരണത്തിലിരിക്കുന്നത് ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റാണ്. ത്രിപുരയിൽ 1978 ൽ നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പിനുശേഷം ആദ്യ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കുകയും 1983 ൽ രണ്ടാം ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ദശകകാലത്തെ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റിന്റെ ഭരണാനന്തരം 1988 ൽ നടന്ന നിയമസഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ സഹായത്തോടെ അക്രമാസക്തമായ രീതിയിൽ അട്ടിമറിക്കപ്പെട്ടു. അഞ്ചു വർഷക്കാലത്തെ ഭീകരതക്കുശേഷം 1993 ൽ വീണ്ടും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് കഴിഞ്ഞ പതിമൂന്ന് വർഷക്കാലമായി ത്രിപുരയിൽ ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. കേരളത്തിൽ 1980 ൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യ മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് ഒന്നിടവിട്ട തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ തുടർച്ചയായി അധികാരത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1980-82, 1987-91, 1996-2001 എന്നീഘട്ടങ്ങളിൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യ മുന്നണി 2006ൽ നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും ജയിച്ച് അധികാരത്തിൽ വന്നു.

സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളിലെ പങ്കിനേയും പങ്കാളിത്തത്തേയും പാർട്ടി നോക്കികാണുന്നതെങ്ങനെ? പാർട്ടി പരിപാടിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ജനകീയ ജനാധിപത്യ മുന്നണി കെട്ടിപ്പടുക്കുകയെന്ന തന്ത്രവുമായും ഇടതുജനാധിപത്യ ബദൽ രൂപീകരിക്കുകയെന്ന അടവു സമീപനവുമായും ഇത് എന്തുമാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു?

പാർട്ടി പരിപാടിയുടെ നിർദേശം

നിലവിലുള്ള ബർഷ്വാ-ഭൂപ്രഭു വ്യവസ്ഥക്ക് ബദലായി ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിന്റേതായ ലക്ഷ്യം പാർട്ടി പരിപാടി മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് മുന്നേറണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റേയും കർഷകരുടേയും മറ്റു സഖ്യശക്തികളുടേതുമായ അഖിലേന്ത്യാതലത്തിലുള്ള അതിശക്തമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനം വളർത്തിയെടുത്ത് ജനകീയ ജനാധിപത്യമുന്നണി കെട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജനകീയ ജനാധിപത്യ മുന്നണി കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ഒരു ഇടക്കാല ചുവടുവെയ്പ് എന്ന നിലയിലാണ് ഇടതു ജനാധിപത്യ ബദലിന്റേതായ മുദ്രാവാക്യം പാർട്ടി മുന്നോട്ടുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ ഇടതുജനാധിപത്യമുന്നണി കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള പ്രക്രിയക്കിടയിൽ പാർട്ടിക്കും ഇടത് ജനാധിപത്യ ശക്തികൾക്കും ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കാവുന്ന വിധം ശക്തിപ്പെടാനാവും.

അത്തരമൊരു പരിത:സ്ഥിതിയിൽ, അത്തരത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റിന് പരിമിതമായ അധികാരങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നും സംസ്ഥാന അധികാരങ്ങളേയും അതിന്റെ മറ്റു ഭരണകൂടോപകരണങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് കേന്ദ്രമാണെന്നും മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് അത്തരത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റിൽ പങ്കാളിയാവുന്നതിന് പാർട്ടി പരിപാടി അനുമതി നൽകിയിരുന്നു. 1964ൽ അംഗീകരിച്ച പാർട്ടി പരിപാടിയുടെ 112-ാം ഖണ്ഡികയിലാണ് ഗവൺമെന്റിലെ പങ്കാളിത്തം സംബന്ധിച്ച പാർട്ടി ധാരണ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ സ്വഭാവം, വിപ്ലവത്തിന്റെ ഘട്ടം, വിപ്ലവത്തിന്റെ വർഗ ബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ പരിപാടി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. സാധാരണഗതിയിൽ അത് അടവുപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാറില്ല. സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളിൽ പങ്കാളിത്തം വഹിക്കുകയെന്ന അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു അടവുസംബന്ധമായ പ്രശ്നം കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ അങ്ങനെയൊരു സാധ്യത ഉയർന്നുവരാനിടയുണ്ട് എന്നതിനാലാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് പാർട്ടി പരിപാടി അംഗീകരിക്കുന്നതിനായി ഏഴാം കോൺഗ്രസ് ചേർന്നപ്പോൾ കേരളത്തിലൊരു ഇടക്കാല തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സി പി ഐ (എം) ഒരു പ്രധാന ശക്തിയായി വളരാനിടയുണ്ടെന്ന സാധ്യതയും നിലനിന്നിരുന്നു. അതിനാൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ രൂപീകരണവും അതിലെ നമ്മുടെ പങ്കാളിത്തവും സംബന്ധിച്ച സമീപനത്തിന് വ്യക്തത വരുത്തേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. സി പി ഐ (എം) തെരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രക്രിയയിലും നിയമനിർമാണസഭകളിലും പങ്കെടുക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്നതായിരുന്നില്ല പ്രശ്നം, പാർലമെന്ററി സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച ലെനിനിസ്റ്റ് ധാരണ പാർട്ടി അംഗീകരിച്ചിരുന്നതിനാൽ അത് സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു സംശയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എന്താണ് 112-ാം ഖണ്ഡിക പറയുന്നത്? ആ ഖണ്ഡിക രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് താഴെ പറയും പ്രകാരമാണ്.

> ദ്രുതഗതിയിൽ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ നേരിടാൻ പാർട്ടിക്ക് വിവിധ ഇടക്കാല മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളത് വ്യക്തമാണ്. ഇന്നത്തെ ഭരണാധികാരി വർഗങ്ങളെ മാറ്റി, തൽസ്ഥാനത്ത് തൊഴിലാളി-കർഷക സഖ്യത്തിന്മേൽ പടുത്തുയർത്തിയ ഒരു പുതിയ ജനാധിപത്യ ഭരണകൂടവും ഗവൺമെന്റും സ്ഥാപിക്കുകയെന്ന കടമ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ തന്നെ, ജനങ്ങൾക്ക് അടിയന്തരാശ്വാസം നൽകുകയെന്ന മിതമായ പരിപാടി നടപ്പിലാക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ ഗവൺമെന്റുകൾ നിലവിൽ വരുത്താൻ കിട്ടുന്ന എല്ലാ

സന്ദർഭങ്ങളും പാർട്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. അത്തരം ഗവൺമെന്റുകളുടെ രൂപീകരണം അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ വിപ്ളവപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഉത്തേജനം നൽകുകയും ജനാധിപത്യമുന്നണി കെട്ടിപ്പടുക്കുകയെന്ന പ്രക്രിയയെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു രീതിയിലും അത് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് അടിയന്തരാശ്വാസം നൽകുന്ന താൽക്കാലിക സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ അത്തരം ഗവൺമെന്റുകൾ രൂപീകരിക്കാനുള്ള എല്ലാ അവസരങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, വൻകിട ബൂർഷ്വാസിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഇന്നത്തെ ബൂർഷ്വാ ഭൂപ്രഭുഭരണകൂടത്തെയും ഗവൺമെന്റിനെയും മാറ്റേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യത്തെപ്പറ്റി പാർട്ടി ജനങ്ങളെ തുടർന്നു പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അങ്ങനെ ബഹുജനപ്രസ്ഥാനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

ഇന്നത്തെ ഭരണവർഗത്തെ നീക്കം ചെയ്ത് ജനകീയ ജനാധിപത്യ ഭരണകൂടവും ഗവൺമെന്റും സഥാപിക്കുകയെന്ന തന്ത്രപരമായ ലക്ഷ്യം മുന്നോട്ടുവെക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഇടക്കാല മുദ്രാവാക്യങ്ങളും അടവുകളും രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. "ജനങ്ങൾക്ക് അടിയന്തരാശ്വാസം നൽകുകയെന്ന മിതമായ പരിപാടി നടപ്പിലാക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ ഗവൺമെന്റുകൾ" ഇതിനാവശ്യമാണ്. അങ്ങനെ രൂപീകരിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകൾ ജനങ്ങൾക്ക് അടിയന്തരാ ശ്വാസം നൽകുകയും ബഹുജനപ്രസ്ഥാനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ വിപ്ളവ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കരുത്ത് പകരും. അതേസമയം തന്നെ രാജ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ ഇവയ്ക്ക് കഴിയുമെന്ന യാതൊരു മിഥ്യാബോധവും വെച്ചു പുലർത്താനും പാടില്ല. സി പി ഐ (എം) പങ്കാളിത്തത്തോടെ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഗവൺമെന്റുകൾ അങ്ങനെ ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയെ സഹായിക്കും.

പാർട്ടി നയിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റിന് തന്ത്രപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടാനാവില്ല എന്നകാര്യം പാർട്ടി പരിപാടിയിലെ ബന്ധപ്പെട്ട വകുപ്പ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. പാർട്ടിയുടെ രാഷ്ട്രീയവും അടവുപരവുമായ കാഴ്ചപ്പാടിനെ മുന്നോട്ടുനയിക്കുന്ന പാർട്ടിപരിപാടിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇടതു ജനാധിപത്യ ശക്തികൾക്ക് കരുത്തു പകരുവാനും അതുവഴി രാജ്യത്ത് ഇടതുജനാധിപത്യ ശക്തികളുടെ ഒരു ബദൽ ഉയർത്തികൊണ്ടുവരുന്നതിനുമാണ് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് കഴിയുക.

ഒന്നാം കമ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയുടെ അനുഭവം

നിലവിലുള്ള ബൂർഷ്വ-ഭൂപ്രഭു വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് പരിമിതമായ നയപരിപാടികൾ മാത്രമേ നടത്താനാവൂ എന്ന് ഇത് ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ഇടതുപക്ഷം നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന ഒരു സംസ്ഥാന ഗവൺമന്റിന് വൻകിട ബൂർഷ്വാസിയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനോ, ഭൂപ്രഭുത്വം പൂർണമായി ഇല്ലാതാക്കുവാനോ, വിദേശ ഫിനാൻസ് മൂലധനത്തിന്റെ സംസ്ഥാനത്തേക്കുള്ള കടന്നുവരവിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാനോ കഴിയുകയില്ല എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. 1957-ൽ ഒന്നാം ഇ എം എസ് മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ ഈ കാര്യം വ്യക്തമായി.

ഒന്നാം ഇ എം എസ് ഗവൺമെന്റിന് ഭൂപരിഷ്കരണ നടപടികൾക്ക് തുടക്കം കുറിക്കുവാനും വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തെ ജനാധിപത്യവൽക്കരിക്കാനും ഒരു ജനകീയ പൊലീസ്നയത്തിന് മുൻകൈയെടുക്കുവാനും കഴിഞ്ഞു. ദീർഘകാല പ്രതിഫലനങ്ങളുളവാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ചരിത്രപരമായ ഈ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാനായത് അവയൊക്കെ സംസ്ഥാന വിഷയങ്ങളുടെ മേഖലയിൽ പെട്ടവയായതുകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ ഈ നടപടികളെല്ലാം അടിസ്ഥാ നപരമായ സാമൂഹിക മാറ്റത്തെ ലക്ഷ്യമിട്ടവയായിരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റുകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്ന ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമങ്ങൾ മാത്രമാണ് നടപ്പിലാക്കിയത്. ഈ പുരോഗമന നടപടികൾപോലും ഭരണവർഗങ്ങളുടെ ഉഗ്രകോപ

ത്തിനിടവരുത്തുകയും 28 മാസത്തിന് ശേഷം ഭരണഘടനയുടെ 356-ാം വകുപ്പ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് നെഹ്റു ഗവൺമെന്റ് ഒന്നാം കമ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയെ പിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്തു.

ഒന്നാം കമ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയുടെ ഈ അനുഭവം 112-ാം ഖണ്ഡികയുടെ അടവുനയം രൂപീകരിക്കുന്നതിന് സി പി ഐ (എം) നെ സഹായിച്ചു.

പുതിയ പരിത:സ്ഥിതിയും കടമകളും

സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ പങ്കിനെ മൂർത്തമാക്കുന്നു

പാർട്ടിപരിപാടിയിൽ നൽകിയിട്ടുള്ള അടവുപരമായ ഈ ദിശാബോധത്തിന് മൂർത്തമായ രൂപംനൽകുന്നതിനു പാർട്ടി തയ്യാറാവുന്നത് 1967 ലാണ്. 1967 ലെ പൊതു തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സംസ്ഥാന ഭരണത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശം കോൺഗ്രസിന് നഷ്ടപ്പെടുകയും ഒമ്പത് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അത് പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കടുത്ത സാമ്പത്തിക പ്രയാസങ്ങളുടെയും അതിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന ജനകീയാസംതൃപ്തിയുടെയും വിപുലപ്പെടുന്ന ജന കീയ പോരാട്ടങ്ങളുടെയും പാശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഇത് സംഭവിച്ചത്. ഒമ്പത് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസിതര ഗവൺമെന്റുകൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. സി പി ഐ (എം) സി പി ഐയോടും മറ്റു സഖ്യ ശക്തികളോടുമൊപ്പം ചേർന്ന് ഉണ്ടാക്കിയ ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ കേരളത്തിലും പശ്ചിമ ബംഗാളിലും ഗവൺമെന്റുകൾ രൂപീകരിച്ചു.

നമ്മൾ പങ്കാളിത്തം വഹിക്കുന്ന ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകളെ സംബന്ധിച്ച് പാർട്ടി ധാരണ 1967 ഏപ്രിൽ ചേർന്ന കേന്ദ്രകമ്മറ്റി അംഗീകരിച്ച *പുതിയ സ്ഥിതിവിശേഷവും കടമകളും* എന്ന പ്രമേയത്തിൽ വികസിപ്പിച്ചു.

ഒന്നാമതായി പ്രമേയത്തിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളേയും അവയുടെ പരിമിതികളേയുംകുറിച്ചു വിശദീകരിച്ചു. ശരിയായ ഭരണകൂടാധികാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റാണ്.

എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗവൺമെന്റുകളുടെ അധികാരങ്ങളെ വർഗപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിലും അതിന്റെ പരിമിതികളോടെയുമാണ് വിലയിരുത്തേണ്ടത്. ഭരണകൂടാധികാരത്തിന്റെ അന്ത:സത്ത നമുക്കറിയാവുന്നതുപോലെ സൈന്യത്തിലും, പൊലീസിലും, ബ്യൂറോക്രസിയിലും, ജുഡിഷ്യറിയിലും, ജയിലുകളിലുമൊക്കെയാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഇവയൊക്കെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ബൂഷ്വാഭൂപ്രഭുഭരണകൂടത്തിൻ കീഴിലാണ്. വർഗപരമായ വീക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ സ്ഥിരമായ ജനാധിപത്യ ഭരണത്തിനുപോലും അനുയോജ്യമായ ഒരു ഉപകരണമല്ല അത്. നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യങ്ങൾക്കെതിരായ വർഗപരമായ നയങ്ങൾ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകാൻപോലും അത് അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഭരണകൂടാധികാരത്തിലെ നല്ലതും നിർണായകവുമായ ഭാഗം കേന്ദ്രത്തിലും കേന്ദ്രത്തിലെ കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റിലും കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കേന്ദ്രാധികാരത്തിന്റെ പരിമിതിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വേണം സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് ലഭ്യമായ ചെറിയ പങ്ക് അധികാരം പോലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടത്. സ്വാഭാവികമായും ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ ശരിയായ രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞാൽ, പ്രത്യേകിച്ചും അവ കോൺഗ്രസിതര പ്രതിപക്ഷ ഗവൺമെന്റുകളാണെങ്കിൽ, അത് അവാസ്തവികവും ഫലശൂന്യമാക്കപ്പെട്ടതുമാണ്.

112-ാം ഖണ്ഡിക നൽകിയിട്ടുള്ള ദിശാബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഗവൺമെന്റുകൾ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്ന് പ്രമേയം വിശദീകരിച്ചു.

അവസാനമായി ഐക്യമുന്നണി മന്ത്രിസഭയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഖാക്കളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ ഒരുകാര്യം സ്ഥിരമായി ഉണ്ടായിരിക്കണം. നമുക്ക് ഈ ഗവൺമെന്റുകളുടെ ശരിയായ കാലാവധി എത്രയെന്ന്, ഈ മന്ത്രിസഭയുടെ കാലത്ത് നേരിടാനിടയുള്ള പരിവർത്തനഘട്ടങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്നോ പ്രവചിക്കു

വാനാവില്ല. അതെപോലെ ജനങ്ങൾക്ക് എന്ത് മാത്രം അടിയന്തിരാശ്വാസം നൽകാൻ ഈ ഗവൺമെന്റിന് കഴിയുമെന്നോ എന്തൊക്കെ സാധ്യതകൾ ഈ ഗവൺമെന്റിന് മുമ്പിലുണ്ടെന്നൊ മുൻകൂട്ടി പറയാനാവില്ല. നമ്മുടെ മന്ത്രിസഭകൾ, ജനങ്ങൾക്ക് വൻതോതിൽ അടിയന്തിരാശ്വാസങ്ങൾ നൽകാൻ കഴിയുമെന്ന വ്യാമോഹം സൃഷ്ടിക്കാതെയും, എന്നാൽ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെന്ന നിരാശാബോധം സൃഷ്ടിക്കാതെയും, തങ്ങൾ പാർട്ടി പ്രതിനിധികളാണെന്ന കാര്യം മനസിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആത്മാർത്ഥത ജനങ്ങൾക്ക് ബോധ്യമാക്കി കൊടുക്കാൻ പരിശ്രമിക്കണം. ഈ കാര്യത്തിലുണ്ടാവുന്ന ഏതു വീഴ്ചയും ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നാം പാർട്ടി നിലപാടിൽ വെള്ളം ചേർക്കുകയാണെന്ന ധാരണ ഉണ്ടാക്കുകയും അത് ജനങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി സംഘടിപ്പിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനുമുള്ള നമ്മുടെ കഴിവിനെ ദേഷകരമായി ബാധിക്കുകയും. മറ്റൊരുതരത്തിൽ ഐക്യമുന്നണിയിലേയും അവയുടെ ഗവൺമെന്റിലേയും ജനാധിപത്യ പാർട്ടികളുടെ ചാഞ്ചാട്ടങ്ങളേയും ആടിക്കളിക്കലുകളേയും തടയാനും മറികടക്കാനുമുള്ള നമ്മുടെ കഴിവിനേയും ഇത് ദോഷകരമായി ബാധിക്കും. ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ പക്കൽ ഇപ്പോഴുള്ള ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ ആവശ്യത്തിന് അധികാരമുള്ളതും ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകാൻ ഭൗതികമായും സാരാംശത്തിലും കെൽപ്പുള്ളതും ആണെന്നതിലുപരിയായി ജനങ്ങളുടെ പക്കലുള്ള സമരോപകരണങ്ങളായാണ് നാം വിലയിരുത്തുകയും കണക്കിലെടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത്. കണിശമായി വർഗാടിസ്ഥാനത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ജനകീയ ജനാധിപത്യവും തുടർന്ന് സോഷ്യലിസവും നേടുന്നതിനായി കൂടുതൽ കൂടുതൽ ജനങ്ങളുടെ അംഗീകാരം നേടിയെടുക്കുന്നതിനും കൂടുതൽ കൂടുതൽ സഖ്യശക്തികളെ നേടുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിലെ ഒരു സമരരൂപം മാത്രമാണ് ഈ ഗവൺമെന്റിലെ നമ്മുടെ പങ്കാളിത്തം.

1967 ലെ പ്രമേയം വിവിധ കോൺഗ്രസ് ഇതര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ നാല് വിഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിച്ചു. ഇടത് ജനാധിപത്യ ശക്തികൾക്ക് മേധാവിത്വപരമായ സ്ഥാനമുള്ള കേരളം, പശ്ചിമ ബംഗാൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകളാണ് ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ വരുന്നത് തമിഴ്നാട്ടിലെ ഡി എം കെ യുടെ ഏകകക്ഷി ഭരണമാണ്. അത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത് പുരോഗമന ബൂർഷ്വ വേദിയേയും ഒപ്പം സംസ്ഥാന സ്വയംഭരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ നിലപാടിനെയുമാണ്. മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ വരുന്നത് ചില ഇടതു ജനാധിപത്യ പാർട്ടികളും വലതുപാർട്ടികളും, ജനസംഘവും (ബീഹാർ, പഞ്ചാബ്) ആയി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കൂട്ടുകക്ഷി ഗവൺമെന്റുകളാണ്. നാലാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നത് ഒറീസ, ഉത്തർപ്രദേശ്, ഹരിയാന എന്നിവിടങ്ങളിലെ വലത്- പിൻതിരിപ്പൻ ശക്തികളായ സ്വതന്ത്രാ പാർട്ടിക്കും ജനസംഘത്തിനും മേധാവിത്വമുള്ള സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളാണ്. മൂന്നും നാലും വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഗവൺമെന്റുകളിൽ ചേരേണ്ടതില്ലെന്ന് സി പി ഐ (എം) തീരുമാനിച്ചു. ബീഹാർ, യു പി, പഞ്ചാബ് പോലുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ അത്തരത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റിൽ ചേരാനുള്ള സി പി ഐ യുടെ അവസരവാദനയത്തെ പാർട്ടി കുറ്റപ്പെടുത്തി. ഈ പ്രമേയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പാർട്ടിക്കും മറ്റ് ഇടത് ജനാധിപത്യ ശക്തികൾക്കും നയരൂപീകരണത്തിലും നടത്തിപ്പിലും നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കാൻ കഴിയുന്ന സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളിൽ മാത്രമെ ചേരേണ്ടതുള്ളു എന്ന നിലപാട് രൂപപ്പെടുത്തിയത്.

II

1967-70 കാലഘട്ടത്തിലെ ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ ഘടകകക്ഷികൾ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾകൊണ്ട് ശ്രദ്ധ നേടിയിരുന്നു. ഘടകകക്ഷികൾ തമ്മിൽ തർക്കങ്ങളും ഏറ്റുമുട്ടലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പശ്ചിമ ബംഗാളിൽ പാർട്ടിയും

ബംഗ്ളാ കോൺഗ്രസും തമ്മിലും പിന്നീട് പാർട്ടിയും സി പി ഐയും ഫോർവേഡ് ബ്ളോക്കും മറ്റുള്ളവരും ഒക്കെയായി തർക്കങ്ങളുണ്ടായി. കേരളത്തിൽ മുസ്ലിം ലീഗ്, ആർ എസ് പി എന്നിവയെ കൂടെ നിർത്തിയ സി പി ഐയുമായിട്ടായിരുന്നു പ്രധാന തർക്കം. ഈ ഗവൺമെന്റുകളുടെ തകർച്ചക്ക് കാരണം ഈ തർക്കങ്ങളും ഒപ്പം 1969 ൽ കോൺഗ്രസിലുണ്ടായ പിളർപ്പിനെ തുടർന്ന് കോൺഗ്രസുമായി ചേരാമെന്ന സി പി ഐയുടെ രാഷ്ട്രീയ നയവുമായിരുന്നു. ഗവൺമെന്റിന്റെ സമീപനം, മാറ്റത്തിന്റെ ദിശ മുതലായവ സംബന്ധിച്ചും വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് 'സമരവും ഭരണവും' എന്ന പാർട്ടിയുടെ മുദ്രാവാക്യത്തെ രണ്ടും ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുപോകാനാവില്ലെന്ന കാരണം പറഞ്ഞ് സി പി ഐ എതിർത്തു. ഈ വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങളും തർക്കങ്ങളുമൊക്കെ കോൺഗ്രസ് മുതലെടുക്കുകയും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ തകർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിൽ സി പി ഐ നേതാവ് അച്യുതമേനോന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു കുറുമുന്നണി ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിൽ വന്നു. പാർട്ടിക്കെതിരായി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന ഭീകരാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ പാശ്ചാത്തലത്തിൽ പശ്ചിമ ബംഗാളിൽ 1971 ലും 72 ലും നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ സി പി ഐ യും മറ്റ് ഇടതുപാർട്ടികളും സി പി ഐ (എം) നെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും എതിർത്ത് മത്സരിക്കുകയും ചെയ്തു.

കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനെതിരായ പാർട്ടിയുടെ ഉറച്ച നിലപാടും വർഗസമരത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഇടതു നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകളെക്കുറിച്ച് നടത്തിയ വിലയിരുത്തലും അതിന്റെ ഭാഗമായി പാർട്ടിക്ക് കിട്ടിയ ജനപിന്തുണയും മാർക്സിസ്റ്റ് വിരുദ്ധരെയും റിവിഷനിസ്റ്റുകളേയും സംഭീതരാക്കി. എന്നാൽ പാർട്ടിയുടെ ശരിയായ ഐക്യമുന്നണി അടവുകളും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളോടുള്ള ക്രിയാത്മക സമീപനവുമാണ് പാർട്ടിക്ക് ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ തരണം ചെയ്യാനുള്ള കെൽപ്പുണ്ടാക്കിയത്. എന്തായാലും പാർട്ടിക്ക് ഇതിന് വലിയവില കൊടുക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഒരു ദശകത്തോളംകാലം ഇടതുപക്ഷ ഐക്യം തകർന്നതിന്റെ പാശ്ചാത്തലത്തിൽ പാർട്ടിക്കെതിരെ ഭരണ യന്ത്രം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി നടത്തിയ അടിച്ചമർത്തലിന്റെ ഫലമായി പശ്ചിമ ബംഗാൾ, കേരളം, ത്രിപുര എന്നിവിടങ്ങളിൽ പാർട്ടിയുടെ നൂറുകണക്കിന് സഖാക്കൾ കൊല ചെയ്യപ്പെട്ടു. അവസാനമായി 1977-ൽ ഇടതുപക്ഷ ശക്തികൾ (1980 ൽ സി പി ഐയും) നാം സ്വീകരിച്ച ശരിയായ ഐക്യമുന്നണി സമീപനത്തിന്റെയും ശരിയായ രാഷ്ട്രീയ നിലപാടിന്റെയും അംഗീകാരമെന്നോണം ഒത്തു ചേർന്നു.

1967–70 കാലത്തെ ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ സമ്പന്നവും വൈവിധ്യപൂർണവുമായ അനുഭവങ്ങൾ ഐക്യമുന്നണി അടവുകളേയും ഗവൺമെന്റിലെ പങ്കാളിത്തത്തെയും സംബന്ധിച്ച് പാർട്ടിക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പാർട്ടിയുടെ അടിത്തറ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഒപ്പം സി പി ഐ യുടെ തെറ്റായ രാഷ്ട്രീയനയത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിനും അത് വലിയ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ട് സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും ഇടതുപക്ഷ ശക്തികളിൽ പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വപരമായ പങ്ക് സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് സഹായിച്ചത് ഇതാണ്. പോരാട്ട പാതകൾക്കും തിരിച്ചടികൾക്കും ശേഷം പശ്ചിമ ബംഗാളിലും ത്രിപുരയിലും ഉദയം കൊണ്ട ഇടതുമുന്നണികളിൽ ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികൾ മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വ്യത്യസ്തതകളുണ്ടെങ്കിലും കൂടുതൽ യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് വലിയ സംഘർഷങ്ങളോ കൈപ്പേറിയ ഏറ്റുമുട്ടലുകളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിനു മുഖ്യകാരണം ഇടതുമുന്നണിയിൽ സി പി ഐ (എം)നുള്ള മേധാവിത്വപരമായ സ്ഥാ നമായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യ മുന്നണിയിൽ ബൂർഷ്വാ പാർട്ടികളും ജനാധിപത്യ പാർട്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1967 ലെ സി സി പ്രമേയത്തിൽ പശ്ചിമ ബംഗാളിലേതിനേക്കാൾ കേരളത്തിലാണ് ഐക്യമുന്നണിയിൽ സി പി ഐ (എം) മുഖ്യശക്തി എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ നേർ വിരുദ്ധമായ സ്ഥിതിയാണ് പിന്നീടുണ്ടായത്

ദീർഘകാലമായി സി പി ഐ (എം) നമ്മുടെ ശക്തി തെളിയിക്കാനാവാത്ത വിധം അമ്പത് ശതമാനം സീറ്റുകളിലേക്കാണ് മത്സരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. 1980 ലെ ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യമുന്നണി മുതൽ നമുക്ക് മത്സരിക്കുന്ന സീറ്റുകൾ വർധിപ്പിക്കുവാനോ ഗവൺമെന്റിൽ പാർട്ടിയുടെ നില ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനോ കഴിഞ്ഞില്ല. 2006 ലെ നിയമസഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മാത്രമാണ് ഇതുവരെയുള്ളതിൽ ഉയർന്ന അറുപത് ശതമാനത്തിലേറെ സീറ്റുകളിൽ മത്സരിക്കുവാനും 65 സീറ്റുകളിൽ വിജയിക്കുവാനും (140 ൽ) പാർട്ടിക്ക് കഴിഞ്ഞത്. ഇടതുജനാധിപത്യവേദി ശക്തിപ്പെടുന്നതിനും അത്തരത്തിലുള്ള വേദിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റ് നയപരിപാടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഇത് ആവശ്യമാണ്.

ഗവൺമെന്റിലെ പങ്കാളിത്തം കൊണ്ടുണ്ടായ നേട്ടങ്ങൾ

പാർട്ടി പരിപാടി നൽകിയിട്ടുള്ള അടവുപരമായ ദിശയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇടതുപക്ഷം നയിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകളുടെ പങ് ഞങ്ങൾ വിലയിരുത്തുന്നത് താഴെ പറയുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.

1. ഇടതു ജനാധിപത്യ വേദിക്കുപിന്നിൽ കൂടുതൽ കൂടുതലായി ജനങ്ങളെ അണിനിരത്തുന്നതിനും പാർട്ടിയുടെ ജനപിന്തുണ വർധിപ്പിക്കുന്നതിനും അതത് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗവൺമെന്റുകളെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?
2. ജനങ്ങൾക്ക് സഹായങ്ങൾ (അടിയന്തരാശ്വാസങ്ങൾ) നൽകുന്നതിന് അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?
3. സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ പരിമിതികളെ സംബന്ധിച്ചും അവർക്ക് ശരിയായ അധികാരം ലഭ്യമായിട്ടില്ല എന്നതിനെക്കുറിച്ചും അഖിലേന്ത്യാ തലത്തിൽ വർഗശക്തികളുടെ ബലാബലത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചും ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നാം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ?
4. പാർട്ടി പരിപാടിയും കേന്ദ്രകമ്മറ്റിയും ഇത്തരത്തിലുള്ള സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ സംബന്ധിച്ച് രൂപീകരിച്ച നയത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ അതോ ബൂർഷ്വാ ഭൂപ്രഭു ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഭാഗമായി നമ്മളും മാറിയോ?

ഒന്നാമത്തെ വിഷയത്തിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളിൽ പങ്കാളിത്തം വഹിക്കുന്ന മൂന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നാം ബഹുജനാടിത്തറ വർധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതിൽ സംശയമില്ല. 1967 ൽ പശ്ചിമ ബംഗാളിലും കേരളത്തിലും 1977 ൽ ത്രിപുരയിലും ആദ്യമായി ഗവൺമെന്റുകൾ രൂപീകരിച്ച കാലത്തെ ബഹുജനസംഘടനകളുടെ ശക്തിയും തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കിട്ടിയ വോട്ടും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയും പരിശോധിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാകും. രണ്ടാമത്തെ വിഷയത്തിൽ അതായത് ജനങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിലും ജനങ്ങൾക്ക് അടിയന്തരാശ്വാസം എത്തിക്കുന്നതിലും ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമം നടപ്പിലാക്കി ഈ ഗവൺമെന്റുകൾ വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നു. നിലനിൽക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കകത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ഗൗരവപൂർവ്വം ഭൂപരിഷ്കരണം നടപ്പിലാക്കിയത് ഈ മൂന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങൾ മാത്രമാണ്. പാർട്ടിയുടെ ബഹുജനാടിത്തറ വർധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇതൊരു പ്രധാന ഘടകമായി വർത്തിച്ചു. തുടക്കം മുതൽ തന്നെ ഇടതുപക്ഷം നയിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകൾ തൊഴിലാളികളുടെയും കർഷകരുടെയും മറ്റ് അധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും സമരങ്ങൾക്കുനേരെ പൊലീസിനെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. വർഗീയ ശക്തികൾക്കെതിരായ ശക്തമായ നിലപാടുകൊണ്ടും വർഗീയ ലഹളകൾ തടഞ്ഞും അല്ലെങ്കിൽ ശക്തമായി നേരിട്ടും ഇടതുപക്ഷ ഗവൺമെന്റുകൾ ശ്രദ്ധേയമായ സ്ഥാനം നേടി. മൂന്നാമത്തെ വിഷയത്തിൽ ഈ മൂന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും സി പി ഐ (എം) കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ നയങ്ങൾക്കെതിരേയും അതിന്റെ വർഗസ്വഭാവത്തേയും കുറിച്ച് ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രചാരവേല നടത്തുകയും ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥയിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ

പരിമിതാധികാരങ്ങളെ കുറിച്ച് അവരെ ബോധ വാന്മാരാക്കുകയും ചെയ്തു. നാലാമതായി മറ്റു ബൂർഷ്വാ പാർട്ടികൾ ഭരിക്കുന്ന സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി നമ്മൾ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റു കൾ നമ്മുടെ അടവുപരമായ സമീപനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും അതിനനു സരിച്ച് നയങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുകയും അതുവഴി ജനങ്ങളെ അണിനിരത്തുവാൻ സഹായിക്കു കയും ചെയ്തു. പ്രയാസങ്ങളും തടസങ്ങളും വർധിച്ചുവെങ്കിലും ഇടതുപക്ഷ നേതൃത്വത്തി ലുള്ള ഗവൺമെന്റുകളും മറ്റു ഗവൺമെന്റുകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യസ്തത ജനങ്ങൾക്ക് ബോധ്യ പ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിരന്തരമായ ശ്രമം നടന്നു.

കേന്ദ്രത്തിലെ കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റ് ഇടതുപക്ഷം ഭരിക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കെ തിരെ കാണിക്കുന്ന വിവേചനപരമായ സമീപന മായിരുന്നു സ്ഥിരമായി നടക്കുന്ന സമരത്തിന്റെ ഒരു മുദ്രാവാക്യം. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനബന്ധങ്ങളുടെ പുന:സംഘടന, സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ എന്നീ വിഷയങ്ങളും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു.

പാർട്ടിപരിപാടിയുടെ 112-ാം ഖണ്ഡികയിൽ വിശദമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സി പി ഐ (എം)ന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ മായാത്ത മുദ്ര പതിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മറ്റ് ഇടതുപക്ഷ ശക്തികളോടൊപ്പം ചേർന്ന് ഗവൺമെന്റിൽ നിർണായക പങ്കുവഹിക്കുവാനായിടത്തൊക്കെ ഭരണത്തിൽ സി പി ഐ (എം) നിർവ്വഹിച്ച പങ്കി ന്റെ ഫലമായി ഭരണവർഗ പാർട്ടികൾ ഭരിക്കുന്ന കേന്ദ്രത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാവുന്ന എണ്ണമറ്റ നിയന്ത്രണങ്ങളും ഭരണഘടനാപരമായ നിബ ന്ധനകളുമൊക്കെയുണ്ടെങ്കിലും, രാജ്യത്തെ ഇട തുപക്ഷ പാർട്ടി കളുടെ നായകസ്ഥാനത്തേക്ക് എത്തുന്നതിന് സി പി ഐ (എം)നെ ഇത് സഹാ യിച്ചു.

പുതിയ സ്ഥിതിഗതികളും വെല്ലുവിളികളും

സി പി ഐ (എം) നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ പങ്ക്, പൊതു വായ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിയിൽ നിന്നും പാർട്ടി സ്വീകരിച്ച അടവുപരമായ നയത്തിൽ നിന്നും വേർപെടുത്തി കാണാനാവില്ല. എൺപതുകളുടെ അവസാനം വരെ, കോൺഗ്രസിന്റെ അധികാര കുത്തക അവസാനിപ്പിക്കുവാനുള്ള പാർട്ടിയുടെ പോരാട്ടം, ഏകാധിപത്യ പ്രവണതക്കെതിരായ സമരം, ജനാധിപത്യ ശക്തികളെ അണിനിര ത്താനും ജനവിരുദ്ധ നയങ്ങളെ പോരാടി തോൽ പ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം എന്നിവയൊക്കെ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ ദോഷകര മായി ബാധിച്ചു. എന്നാൽ എൺപതുകളുടെ അന്ത്യത്തോടെ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിൽ മാറ്റം വന്നു. കോൺഗ്രസിന്റ ഏകകക്ഷി മേധാവിത്വം അവസാനിച്ചു. നമ്മുടെ പാർട്ടിയുടെ അടവുന യവും ഇടപെടലുകളും, പ്രത്യേകിച്ച് ഏകാധി പത്യ പ്രവണതക്കെതിരെ നടത്തിയ സമരവും മറ്റു മതനിരപേക്ഷ പാർട്ടികളെ അണിനിരത്തി യതും ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കുവഹിച്ചു. 1977 ന് ശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണ് ആദ്യ ത്തെ മാറ്റം സംഭവിച്ചത്. ഏകകക്ഷി മേധാവിത്വ ത്തിനെതിരായ വിജയകരമായ പോരാട്ടത്തിനു ശേഷം മാർക്സിസ്റ്റുകാർക്കെതിരെ യോജിച്ച പോരാട്ടം നടത്തുവാൻ ഭരണ വർഗത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭരണവർഗത്തിനിടയിലെ ഭിന്നിപ്പ് പശ്ചിമ ബംഗാളിലെ ഗവൺമെന്റ് തുടർച്ചയായി നിലനിൽക്കുന്നതിന് ദീർഘകാലം സഹായിച്ചി ട്ടുണ്ട്. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ, 1957 മുതൽ 1967-70 വരെ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട ഗവൺമെന്റുകൾ ശരാശരി രണ്ടു വർഷക്കാലത്തിലേറെ നിലനിന്നിട്ടില്ല. കേരള ത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭ 29 മാസക്കാലമാണ് നിലനിന്നത്. നമ്മൾ സ്വീകരിച്ച അടവുനയത്തിന്റെ വിജയഫലമായാണ് 1977 ന് ശേഷമുണ്ടായ ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് കൂടുതൽ കാലം നിലനിൽക്കാനായത്. 1988-ൽ തെരഞ്ഞെ ടുപ്പ് അട്ടിമറിക്ക് ത്രിപുരയിൽ മുതിർന്നതൊഴികെ മറ്റൊരിടത്തും ജനാധിപത്യ വിരുദ്ധമായി ഇടതു പക്ഷ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകൾക്കെ തിരെ പ്രതിരോധമുണ്ടാക്കുവാൻ ഭരണവർഗ ങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇത് ഈ മൂന്ന് സംസ്ഥാ നങ്ങളിലും പാർട്ടിയുടെ ബഹുജന പിൻബലം വർധിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലനം കൂടെയാണ്.

ഇടതുമുന്നണി സ്ഥിരത നേടുകയും ഗവൺ

മെന്റിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് ഉറപ്പുണ്ടാവുകയും ചെയ്തതോടെ ജനകീയ വികസനനയം രൂപം കൊടുക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം വർധിപ്പിച്ചു. ഇതോടൊപ്പം തന്നെ പുതിയ വിഭാഗം ജനങ്ങളുടെ പിന്തുണ നേടിയെടുക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും പാർട്ടിയുടെ ജനകീയാടിത്തറ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ഒരു മൂന്നാം ബദൽ അഖിലേന്ത്യാ തലത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുത്ത് ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യമുന്നണിയിലേക്ക് നീങ്ങുകയും വേണം. ആദ്യത്തെ ഘട്ടത്തിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ നാം 'സമരോപകരണങ്ങൾ' എന്ന നിലയിലാണ് കണ്ടത്. (പുതിയ പരിത:സ്ഥിതിയും കടമകളും) 1977 ന് ശേഷമുള്ള ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ഗവൺമെന്റ് പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചുള്ള വീക്ഷണം അതു തന്നെയായിരിക്കണമോ?

1964 ൽ പാർട്ടി പരിപാടി അംഗീകരിച്ചതിനു ശേഷം സാർവദേശീയ-ദേശീയ സ്ഥിതിഗതികളെ സംബന്ധിച്ച ധാരണ താഴെ പറയുന്നതായിരുന്നു.

1. സാർവദേശീയ തലത്തിൽ സോഷ്യലിസം ശാക്തികബന്ധങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന വിധം നിർണായകമായ സ്ഥാനം നേടിയിരിക്കുന്നു.
2. സാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരെ ദേശീയ വിമോചന ശക്തികൾ വിജയകരമായി ഉയർന്നു വന്നിരിക്കുന്നു.
3. ദേശീയ സ്ഥിതിയിൽ സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധി രാഷ്ട്രീയ പ്രതിസന്ധിയായി രൂപപ്പെടുന്നതായി ദൃശ്യമാവുന്നു.
4. അലയടിച്ചുയരുന്ന ജനാധിപത്യ ശക്തികളുടെ ഭാഗമായി വേണം ഐക്യമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകളുടെ രൂപീകരണം കാണേണ്ടത്.
5. കോൺഗ്രസ് ഭരണത്തിനെതിരായി ഒരു ദേശീയ ജനാധിപത്യ ബദൽ ഉയർത്തി കൊണ്ടുവരുന്നതിന് ആഹ്വാനം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സ്ഥിതി വിശേഷത്തിലാണ് കേന്ദ്ര കമ്മറ്റി ഗവൺമെന്റുകളെ സമരോപകരണങ്ങളായി വിലയിരുത്തിയത്. അടിയന്തരാവസ്ഥ അവസാനിക്കുകയും 1977-ലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു കഴിയുകയും ചെയ്തതോടെ ഒരു പുതിയ സ്ഥിതി വിശേഷം ഉയർന്നുവന്നു. ഇത് 10-ാം കോൺഗ്രസിൽ വിലയിരുത്തലിന് വിധേയമാക്കുകയും പുതിയൊരു അടവു നയം രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇടതുപക്ഷം നയിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകളെ വെറും സമരോപകരണങ്ങൾ മാത്രമായി വിലയിരുത്തുന്ന കാഴ്ചപ്പാടിന് ഇന്ന് പ്രസക്തിയില്ല. അതോടൊപ്പം ജനങ്ങളുടെ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങൾ, അവരുടെ വികസനാവശ്യങ്ങൾ, നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ബദൽ നയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അവരെ അണിനിരത്തുന്നതും കൂടെ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ ഇടതുപക്ഷം ശക്തിപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിന്റെയും അഖിലേന്ത്യാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇത് ഏറെ പ്രാധാന്യം നേടിയിരിക്കുന്നു. ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ മൂന്ന് ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളിലെ ജനങ്ങളോട് അഖിലേന്ത്യാ തലത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാവുന്നതുവരെ അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി കാത്തിരിക്കണം എന്ന് പറയാനാവില്ല. ഇടതു ജനാധിപത്യബദൽ രൂപപ്പെടുകയെന്നത് ദീർഘകാലംകൊണ്ട് നടക്കേണ്ടതാണെന്ന വസ്തുത കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു തന്നെ സൽഭരണം, ഭരണപരവും വികസനപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ തുടങ്ങി ജനജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും രണ്ടാംതരമല്ല.

ജനങ്ങൾക്ക് നൽകിയ വാഗ്ദാനങ്ങളോട് പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ബൂർഷ്വാ പാർട്ടികളുടേതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഗവൺമെന്റിനെ എങ്ങനെയാണ് പ്രവർത്തിപ്പിക്കുക.

ഉദാരവൽക്കരണനയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ പശ്ചിമ ബംഗാളിൽ വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെ പ്രശ്നം ഉയർന്നു വന്നിരുന്നു. 1984-85 ൽ കൂട്ടുടമ മേഖലയിൽ ഹാൽദിയ പെട്രോകെമിക്കൽ പ്രോജക്ട് രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ പ്രശ്നം ഉയർന്നു വന്നു. സ്വകാര്യമേഖലയുമായി കൂട്ടുസംരംഭവുമായി മുന്നോട്ടു പോകാൻ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് തീരുമാനിച്ചു. ഇത് അനുവദനീയമാണോ എന്ന ചോദ്യം ഉയർന്നുവന്നു.

1985 ൽ ഡിസംബറിൽ നടന്ന 12-ാം പാർട്ടി കോൺ ഗ്രസിൽ ഈ വിഷയം ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടു. കേന്ദ്രത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഭരിക്കുന്ന പശ്ചിമ ബംഗാൾ ഒരു 'സാമ്പത്തിക ഉപരോധ'ത്തെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നാണ് ചർച്ചകൾ ഉപസംഹരിച്ചുകൊണ്ട് ബി ടി രണദിവെ പറഞ്ഞത്. ഇടതുപക്ഷ ഗവൺമെന്റാണ് ഭരിക്കുന്നത് എന്നതിനാൽ വർഗാടിസ്ഥാനത്തിൽ പശ്ചിമ ബംഗാൾ വിവേചനത്തിനിരയാക്കപ്പെടുകയാണ്. ഈ ഉപരോധം തകർക്കേണ്ടത് തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ വർഗതാൽപര്യമാണ്. തൊഴിലവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് പശ്ചിമ ബംഗാൾ വ്യവസായവൽക്കരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. അതിനാൽ സ്വകാര്യ പങ്കാളിത്തത്തോടെയുള്ള പെട്രോ-കെമിക്കൽ പ്രോജക്റ്റ് അടവുപരമായി അത്യന്താപേഷിതമാണ്. 1977-ൽ അധികാരമേറ്റെടുത്തതിനു ശേഷം സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് നടപ്പിലാക്കിയ ഒന്നാമത്തെ പ്രധാന വ്യവസായ സംരംഭമാണ് ഹാൽദിയ പ്രോജക്ട്.

ഉദാരവൽക്കരണത്തിനുശേഷം

എൺപതുകളുടെ അവസാനത്തോടെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളിൽ മാറ്റമുണ്ടായി. തൊണ്ണൂറുകളിൽ പൊതുവെ വലതുപക്ഷത്തിനനുകൂലമായ മാറ്റമുണ്ടാവുകയും ആദ്യമായി ബി ജെ പി മുഖ്യപ്രതിപക്ഷ പാർട്ടിയായി ഉയർന്നുവരികയും പന്നീട് അവർ ആറുവർഷക്കാലം അധികാരത്തിലിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹിന്ദു വർഗീയ ശക്തികളുടെ വളർച്ച ഇടത് ജനാധിപത്യ ശക്തികളുടെ മുന്നേറ്റത്തെ ദോഷകരമായി ബാധിച്ചു. മതനിരപേക്ഷത സംരക്ഷിക്കലും വർഗീയ ശക്തികളെ ഒറ്റപ്പെടുത്തലും ഇടതുപക്ഷ ഗവൺമെന്റുകളുടെ പ്രധാന ചുമതലയായി മാറി. രണ്ടാമത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട മാറ്റം 1991 ൽ ആരംഭിച്ച ഉദാരവൽക്കരണവും സ്വകാര്യവൽക്കരണ പ്രക്രിയയുമാണ്. പുതിയ ഉദാരവൽക്കരണനയങ്ങളുടെ പ്രധാന പ്രത്യേകതകൾ ഇവയാണ്:

1. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയും വ്യവസായങ്ങൾക്ക് കേന്ദ്രം ഡിലൈസൻസിങ് ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.
2. പൊതുമേഖല വെട്ടിക്കുറയ്ക്കലും ചില മേഖലകളിൽ പൊതുമേഖല ഇല്ലാതാക്കി പൂർണ്ണ സ്വകാര്യവൽക്കരണവും.
3. പ്രത്യേക സൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയെ സ്വകാര്യമൂലധനത്തിന് തുറന്നു കൊടുക്കൽ.
4. ധനമേഖലയെ വിദേശമൂലധനത്തിന് തുറന്നുകൊടുക്കൽ.
5. സാമൂഹ്യ മേഖലയിലെ ചെലവുകളിലും അടിസ്ഥാന മേഖല കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിലും അടക്കം സമ്പദ്മേഖലയെ വെട്ടിച്ചുരുക്കുകയും വ്യവസായ വികസനത്തിൽ ഭരണകൂട ഇടപെടൽ കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക.

1992 മുതലുള്ള പാർട്ടി കോൺഗ്രസുകളുടെ രാഷ്ട്രീയ പ്രമേയങ്ങൾ ഈ സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾ കോൺഗ്രസ് (ഐ)യുടേതു മാത്രമല്ലെന്നും ഇന്ത്യൻ ഭരണവർഗങ്ങളുടെതാണെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ബി ജെ പിയും നവലിബറൽ നയങ്ങളുടെ ശക്തരായ വക്താക്കളായിരുന്നു.

നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയും ഡിലൈസൻസിങ് നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി കേന്ദ്ര വിവേചനം എന്നു പറയാനാവാത്ത സ്ഥിതിവിശേഷം പുതുതായി ഉയർന്നുവരികയും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് വ്യാവസായിക വികസനത്തിനും വ്യാവസായിക അടിത്തറ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി നിക്ഷേപം സ്വയം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തണമെന്ന സ്ഥിതിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഇടതുപക്ഷ ഗവൺമെന്റ് പുതിയ വികസനപാത രൂപീകരിക്കേണ്ടതിന്റെയും നയരൂപീകരണം നടത്തേതിന്റെയും ആവശ്യകത ഉയർന്നുവരികയും 1994-ൽ കേന്ദ്രകമ്മറ്റി പുത്തൻ സാമ്പത്തികനയത്തിന്റെ പാശ്ചാത്തലത്തിൽ പശ്ചിമബംഗാളിലെ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി മന്ത്രിസഭയുടെ പങ്ക് എന്ന പ്രമേയം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളിലും മാറ്റം വന്നിരുന്നു. ധനകമ്മീഷന്റെ ആലോചനാവിഷയങ്ങൾ, കേന്ദ്രഗ്രാന്റുകൾ, ഘടകവികസന വായ്പകൾ, എന്നിവയ്ക്കുമേൽ സംസ്ഥാന

ങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ സ്വകാര്യവൽക്കരണം, ജീവനക്കാരെ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കൽ എന്നീ നിബന്ധനകൾ ഏർപ്പെടുത്തി സംസ്ഥാനാധികാരങ്ങളുടെ മേൽ കൈയേറ്റങ്ങളും പുതിയ പരിമിതികൾ ഏർപ്പെടുത്തലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1991–ൽ നരസിംഹറാവു ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു ബദൽ പാക്കേജുമായി ആദ്യം വന്ന ഗവൺമെന്റ് പശ്ചിമ ബംഗാളിലേതായിരുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. പിന്നീട് ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികളും ബഹു ജനസംഘടനകളും നവ സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രതിരോധം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ബദൽ നയങ്ങൾ ഉയർത്തികൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഇടയാക്കിയ സമരപോരാട്ടങ്ങൾക്കും പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന നായക ശക്തിയായി മാറാൻ സി പി ഐ (എം) നെ സഹായിച്ചത് പശ്ചിമ ബംഗാൾ, കേരളം, ത്രിപുര, എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഇടതുപക്ഷ കോട്ടകളാണ്.

കേന്ദ്ര കമ്മറ്റി പ്രമേയം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ:

> പശ്ചിമ ബംഗാളിലെ തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെയും മറ്റ് അധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും കരുത്ത്, പശ്ചിമ ബംഗാളിൽ മാത്രം പാർട്ടി നയിക്കുന്ന വർഗബഹുജന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആകെ അംഗ സംഖ്യ രണ്ടു കോടിയോളം വരും, അതാണ് സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾക്കെതിരായ പോരാട്ടത്തിനെ സഹായിച്ചത്. 1977 മുതൽ തുടർച്ചയായി നിലകൊള്ളുന്ന ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി മന്ത്രിസഭയാണ് ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കുന്തമുനയായ കരുത്തുറ്റ ഈ സംഘടിതശേഷി കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് സഹായിച്ചത്.
>
> അടിസ്ഥാനപരമായ പാർട്ടിധാരണകളോടും പാർട്ടി പരിപാടിയോടും കടന്നാക്രമണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ഉദാരവൽക്കരണ സ്വകാര്യവൽക്കരണ നയങ്ങളുടെ കാലത്ത് ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നു മാത്രമേ അടിസ്ഥാനപരമായി ബദൽ നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുമെന്ന പ്രതീതി വച്ചുപുലർത്താനാവൂ. ബദൽ നയങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നകാര്യത്തിൽ പരിമിതമായ പങ്കു മാത്രമേ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റിന് നിർവ്വഹിക്കാനാവൂ എങ്കിലും കേന്ദ്ര നയങ്ങൾക്കെതിരെ വൻതോതിൽ ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ച് അണിനിരത്തുന്നതിൽ അതിന് വലിയ പങ്ക് നിർവ്വഹിക്കാനാവും. ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റിന് കൂടുതൽ അധികാരമുള്ള മേഖലകളിൽ– ഭൂപരിഷ്കരണം നടപ്പിലാക്കലും കാർഷിക ഉല്പാദനത്തിന് പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും, പഞ്ചായത്തുകൾക്ക് അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തിലൂടെ കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ നൽകലും, അവയെ വികസന പ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കലും, ഗ്രാമീണ ജനതയുടെ ജനാധിപത്യാവകാശങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കലും, തൊഴിലാളിവർഗ പോരാട്ടങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുന്നതിൽ പൊലീസിനെ തടഞ്ഞുനിർത്തലും, പരിമിത വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ചെറുകിടവ്യവസായ വികസനവും–പുതിയ പാത വെട്ടിത്തുറന്നുകൊണ്ട് വൻ നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ഇടതുപക്ഷ ഗവൺമെന്റിനു കഴിയും.

ഇതിന് പുറമെ പൊതുനിക്ഷേപത്തിലും സാമൂഹ്യമേഖലാ നിക്ഷേപത്തിലും കേന്ദ്രം നടത്തിയ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾക്ക് വിഭവചുരുക്കമുണ്ടാക്കുകയും അവരുടെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് അപ്രാപ്തരാക്കുകയും ചെയ്യും.

പുതിയസ്ഥിതി വിശേഷങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് പ്രമേയം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

> ലൈസൻസിംഗ് അധികാരവും നിയന്ത്രണങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി പശ്ചിമ ബംഗാളിന്റെ വ്യവസായ വികസനത്തെ തടഞ്ഞിരുന്നു. 1985 ലെ കേന്ദ്ര വിവേചനത്തിനെതിരായ സമര കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി നിയമങ്ങൾ പിൻവലിക്കലും ഡിലൈസൻസിംഗും നടപ്പിലാക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ പശ്ചിമ ബംഗാളിലേക്ക് മൂലധന നിക്ഷേപം ആകർഷിക്കേണ്ടത് ബംഗാൾ സർക്കാരിന്റെ ചുമതലയായിരിക്കുന്നു. വിവിധമേഖലകളിൽ വൻതോതിൽ സ്വകാര്യ മൂലധനം ആകർഷിച്ചു

കൊണ്ടു മാത്രമേ ഇത് നടപ്പിലാക്കാനാവൂ. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ ഉദാരവൽക്കരണ നയങ്ങൾമൂലം പശ്ചിമ ബംഗാളിലെ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് അതിന്റെ നയങ്ങൾക്ക് മാറ്റം വരുത്തേണ്ടിവന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ വിദേശ മൂലധനത്തിന്റെയോ ബിഗ് ബിസ്നസുകാരുടേയോ സമ്മർദ്ദത്തിനു വഴങ്ങി നിബന്ധനകളോ, നടപ്പിലാക്കലുകളോ നടത്താതിരിക്കാൻ സി പി ഐ (എം) നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റ് ശ്രദ്ധിക്കണം. അതൊരിക്കലും പ്രാദേശിക സാങ്കേതികവിദ്യകൾക്കെതിരെയോ പരിമിതമായ മൂലധന നിക്ഷേപങ്ങളെ അനാവശ്യമേഖലകളിലേക്കോ നയിക്കരുത്. വൻതോതിൽ സ്വകാര്യനിക്ഷേപം ആകർഷിക്കുന്നതിന് വേണ്ട ശ്രമം നടത്തുകയും അതിനുവേണ്ടി നയങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും രൂപീകരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അത്തരത്തിലുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണവും, സ്വകാര്യമേഖലയുടെ വികസനവും അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും തന്നെ പരിഹരിക്കുകയില്ലെന്നും ചൂഷണം തുടരുകയും വർധിക്കുകയുമാണ് കേന്ദ്രത്തിന്റെ ഉദാരവൽക്കരണനയങ്ങളുടെ ആത്യന്തിക ഫലമെന്നും ജനങ്ങളോട് നിരന്തരമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കണം.

കാലോചിതമാക്കപ്പെട്ട പരിപാടിയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ

പാർട്ടി പരിപാടി കാലോചിതമാക്കുമ്പോൾ ആദ്യഘട്ട ഗവൺമെന്റുകളുടെയും 1991 ന് ശേഷമുള്ള ഗവൺമെന്റുകളുടെ അനുഭവങ്ങളേയും കണക്കിലെടുക്കുകയുണ്ടായി, രണ്ടു ദശാബ്ദത്തിലേറെക്കാലമായി പശ്ചിമബംഗാളിൽ ഇടതുമുന്നണി ഗവൺമെന്റ് തുടരുകയും ത്രിപുരയിലും കേരളത്തിലും ദീർഘകാലം ഭരണസൗകര്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് 'അടിയന്തര' ആശ്വാസം നൽകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോര. ഇടതുപക്ഷ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകൾ ഇടത് ജനാധിപത്യ വേദിക്കു ചുറ്റും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ജനങ്ങളെ അണിനിരത്തുന്നതിൽ വിജയിക്കുമ്പോൾ, ജനങ്ങൾ ഈ ഗവൺമെന്റുകൾ വികസനം കൊണ്ടുവരുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കും. തൊഴിൽ സാധ്യതകൾ വർധിപ്പിക്കുക, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും ആരോഗ്യ സുരക്ഷാ നടപടികളും അടിസ്ഥാന സേവനങ്ങൾ മുതലായവ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ അജണ്ടയിലുണ്ടാവണം. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെയും ഭരണ വർഗങ്ങളുടെയും ഭാഗത്തുനിന്ന് ഉദാരവൽക്കരണ സ്വകാര്യവൽക്കരണനയങ്ങൾ എതിർപ്പുകൂടാതെ നടപ്പിലാക്കാനുള്ള സമ്മർദ്ദമുയരുമ്പോൾ ഇടതുപക്ഷ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകൾ അവയുടെ നിലനിൽക്കുന്ന വസ്തുതകളും പരിമിതികളും കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ട് ഇടതുപക്ഷ ഗവൺമെന്റുകളുടെ ജനകീയ സമീപനവും ബദൽ നയങ്ങളും നമ്മുടെ ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യവേദിയുടെ ഭാഗമായി മുന്നോട്ടു വെക്കണം. മുമ്പത്തെ പരിപാടിയിലെ 112-ാം ഖണ്ഡിക കാലോചിതമാക്കപ്പെട്ട പരിപാടിയിൽ തിരുത്തലിനുശേഷം ഖണ്ഡിക 7.17 ആക്കിയിട്ടുള്ളത് താഴെ പറയും പ്രകാരമാണ്.

> ദ്രുതഗതിയിൽ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിയുടെ ആവശ്യങ്ങളെ നേരിടാൻ പാർട്ടിക്ക് വിവിധ ഇടക്കാല മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരും എന്നുള്ളത് വ്യക്തമാണ്. ഇന്നത്തെ ഭരണാധികാരവർഗങ്ങളെ മാറ്റി, തൽസ്ഥാനത്ത് തൊഴിലാളി-കർഷകസഖ്യത്തിന്മേൽ പടുത്തുയർത്തിയ ജനാധിപത്യ ഭരണകൂടവും ഗവൺമെന്റും സ്ഥാപിക്കുകയെന്ന കടമ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകുകയും നിലവിലുള്ള പരിമിതികൾക്കകത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ബദൽ നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരിപാടി നടപ്പിലാക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ ഗവൺമെന്റുകൾ നിലവിൽ വരുത്താൻ കിട്ടുന്ന എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളും പാർട്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. അത്തരം ഗവൺമെന്റുകളുടെ രൂപീകരണം അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഉത്തേജനം നൽകുകയും ജനാധിപത്യ മുന്നണി കെട്ടിപ്പടുക്കുകയെന്ന പ്രക്രിയയെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ അടി

സ്ഥാനപരമായി ഒരു രീതിയിലും അത് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് മൂർത്തമായ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി സംസ്ഥാനങ്ങളിലോ കേന്ദ്രത്തിലോ ഇത്തരം ഗവൺമെന്റുകൾ രൂപീകരിക്കാനുള്ള അവസരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കവേ തന്നെ, വൻകിട ബൂർഷ്വാസിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ബൂർഷ്വ-ഭൂപ്രഭു ഭരണകൂടത്തെയും ഗവൺമെന്റിനേയും മാറ്റേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം പാർട്ടി തുടർന്നും പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അങ്ങനെ ബഹുജനപ്രസ്ഥാനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും."

ഗവൺമെന്റുകൾ ജനങ്ങൾക്ക് 'അടിയന്തരാശ്വാസം നൽകുകയെന്ന താൽക്കാലിക സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ പരിപാടികൾ' എന്നതിനു പകരം 'ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകുകയും നിലവിലുള്ള പരിമിതികൾക്കകത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് ബദൽ നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരിപാടികൾ' എന്നാണ് കാലോചിതമാക്കപ്പെട്ട പരിപാടിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അടിയന്തരാശ്വാസം നൽകുകയെന്നതിൽ മാത്രമായി ഗവൺമെന്റുകൾ ഒതുങ്ങി നിൽക്കാതെ അതിനേക്കാൾ സാരവത്തായ ചിലതുകൂടെ ചെയ്യാനാവണം. നിലവിലുള്ള പരിമിതികൾക്കകത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ചില ബദൽ നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാൻ ഗവൺമെന്റുകൾ പരിശ്രമിക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ ഭൂപരിഷ്കരണ നടപടികൾ അടിയന്തരാശ്വാസം നൽകലല്ല; എന്നാലത് ഇടതുജനാധിപത്യശക്തികളുടെ ബദൽ വേദിയുടെ ഭാഗമായ നടപടിയാണ്.

മുമ്പത്തെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തലിൽ 'താൽക്കാലിക' സ്വഭാവമുള്ള ഗവൺമെന്റുകൾ എന്നാണ് വിവരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ 'താൽക്കാലികം' എന്ന വാക്ക് ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഗവൺമെന്റുകൾ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തേക്കാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ വരാതിരിക്കാനാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തത്. എന്നാൽ താൽക്കാലികമെന്ന വാക്കിന് കൂടുതൽ അടിസ്ഥാനപരമായ മറ്റൊരു അർഥമുള്ളത് ജനകീയ ജനാധിപത്യ മുന്നണിയും ഇടത് ജനാധിപത്യ ബദലും കൊണ്ടു വരുന്ന ശ്രമത്തിനിടയിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന താൽക്കാലിക ഗവൺമെന്റുകൾ എന്നതാണ്. മൂന്നാമത്തെ പ്രധാന കാര്യം കാലോചിതമാക്കപ്പെട്ട ഖണ്ഡിക ഗവൺമെന്റിലെ പങ്കാളിത്തം എന്ന അടവു സമീപനം കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് ബാധകമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയതാണ്. ഖണ്ഡിക 7.17 ൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചട്ടക്കൂടുകൾക്ക് വിധേയമായിട്ടാണ് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിലെ പങ്കാളിത്തവും നിശ്ചയിക്കപ്പെടുക. ആ തീരുമാനം, അന്നത്തെ സമൂർത്തമായ സാഹചര്യം, അത്തരത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തം വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുമോ, ജനകീയ ജനാധിപത്യ മുന്നണി കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് സഹായകമാവുമോ എന്നിത്യാദി കാര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചില നയപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി

ഈ പൊതുധാരണയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് മൂന്ന് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു വന്ന നയപ്രശ്നങ്ങളെ പാർട്ടി വിലയിരുത്തിയത്. 18-ാം കോൺഗ്രസിൽ അംഗീകരിച്ച രാഷ്ട്രീയ സംഘടന റിപ്പോർട്ടിന്റെ ഭാഗമായി നമ്മൾ *ചില നയപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി* എന്ന ഒരു രേഖ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽ അന്ന് നമ്മുടെ പാർട്ടി നയിക്കുന്ന സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന ചില നയപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് നമ്മൾ ഉത്തരം കണ്ടെത്തുകയും നിലപാട് വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിൽ മുഖ്യമായത് ഇവയാണ്:

1. വിദേശത്തുനിന്നും, ബഹുരാഷ്ട്ര ഏജൻസികളിൽ നിന്നും വായ്പകളും ഗ്രാന്റുകളും സ്വീകരിക്കൽ.
2. പൊതുമേഖല സംബന്ധിച്ച നിലപാട്
3. വിദേശ പ്രത്യക്ഷ നിക്ഷേപം

വിദ്യാഭ്യാസ ആരോഗ്യരംഗങ്ങളിൽ വയ്ക്കേണ്ട മുദ്രാവാക്യങ്ങളും എടുക്കേണ്ട നടപടികളും കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്വകാര്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും വാണിജ്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ-ആരോഗ്യ രംഗങ്ങളിൽ മുന്നോട്ടുവെക്കേണ്ട ആവശ്യങ്ങളും എടുക്കേണ്ട നടപടികളും തുടങ്ങി ഇടതുപക്ഷം ഭരി

ക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകളെ സംബന്ധിച്ച് പ്രാധാന്യമുള്ള നയപരമായ മറ്റു നിർദേശങ്ങളുമുണ്ട്. ഈ രേഖ സർക്കാരിതര ഏജൻസികൾ, സ്വയംസഹായ ഗ്രൂപ്പുകൾ തുണങ്ങിയവയോട് സർക്കാർ നയത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

വായ്പകളെയും ഗ്രാന്റുകളെയും സംബന്ധിച്ച്

വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും വിദേശഏജൻസികളിൽ നിന്നും ഗവൺമെന്റ് വായ്പകളും ഗ്രാന്റുകളും സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ എടുക്കേണ്ട സമീപനത്തെക്കുറിച്ച് രേഖ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നവലിബറൽ നയങ്ങൾക്കുകീഴിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾ വൻ സാമ്പത്തിക ഞെരുക്കത്തെ നേരിടേണ്ടി വരുന്നു. കേന്ദ്ര വിഹിതം വെട്ടിക്കുറക്കപ്പെടുകയും കേന്ദ്രം നൽകുന്ന വായ്പകൾക്ക് വൻ നിരക്കിൽ പലിശ കൊടുക്കേണ്ടിവരികയും സർക്കാർ അതിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ നിന്ന് പിന്മാറുന്നതിനാൽ സാമൂഹ്യ മേഖലയെ സ്വകാര്യവൽക്കരിക്കുന്നതിന് നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുകയും സാമുഹ്യ മേഖലയിലെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ ഇടതുപക്ഷ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് വിദേശ-വിവിധോദ്ദേശ്യ ഏജൻസികളിൽ നിന്ന് വായ്പയും സഹായവും സ്വീകരിച്ചല്ലാതെപറ്റാത്ത സ്ഥിതിയാണിന്ന് നിലവിലുള്ളത്. രേഖ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ:

> ആയതിനാൽ ഈ ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് വികസനപദ്ധതികൾക്കായി വിദേശസഹായം സ്വീകരിക്കാം. പക്ഷെ അവ നമ്മുടെ അടിസ്ഥാന താൽപര്യങ്ങൾക്കും നയങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധമായി യാതൊരു നിബന്ധനയും ഉന്നയിക്കുകയില്ലെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മാനദണ്ഡം. ഘടനാപരമായ മാറ്റങ്ങൾക്കുള്ള പദ്ധതികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വായ്പകളൊന്നും ഒരു വിധത്തിലും നാം വാങ്ങിക്കരുത്. കാരണം അത്തരം പദ്ധതികൾ ചില മേഖലകളുടെ സ്വകാര്യവൽക്കരണം, ജീവനക്കാരെ വെട്ടിക്കുറക്കൽ, ധനപരമായ നിബന്ധനകൾ എന്നിവ അനിവാര്യമാക്കിതീർക്കും.

നമ്മുടെ പാർട്ടി എതിർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന സാമ്രാജ്യത്വകൽപ്പിതനയങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നാണ് സി പി ഐ (എം) നേതൃത്വത്തിലുള്ള സർക്കാരുകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. തന്മൂലം ഈ നയങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള പാർട്ടിയുടെ പോരാട്ടം നമ്മുടെ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രതിരോധം കൂടെയാണ്. നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റുകൾ ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകുന്നതിനായി ഫണ്ടില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുകയും സാമ്രാജ്യത്വ ഏജൻസികളും പാശ്ചാത്യ സർക്കാരുകളും വായ്പ വാഗ്ദാനം നൽകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ സാമ്രാജ്യത്വ നിർദേശങ്ങൾക്കെതിരായ പോരാട്ടം ദുർബലപ്പെടുത്തുകയില്ലെങ്കിൽ മാത്രമെ പാർട്ടി അതിന് അനുമതി കൊടുക്കാവൂ. അന്തർ ദേശീയ ഏജൻസികളായ ലോകബാങ്ക്, എഡിബി, സിഎഫ്ഐഡി, ജെബിഐസി മുതലായവയിൽ നിന്ന് വായ്പയെടുക്കാൻ പാർട്ടി അനുമതി നൽകുമ്പോൾ ജനങ്ങളെ വിശ്വാസത്തിലെടുക്കുകയും വായ്പയെടുക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായീകരണമെന്തെന്ന് ജനങ്ങൾക്ക് ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും വേണം.

സാമ്രാജ്യത്വ ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റേതായ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ധാരാളം പടിഞ്ഞാറൻ ഗവൺമെന്റുകളും അവയുടെ രക്ഷാകർതൃത്വത്തിലുള്ള ഏജൻസികളും മൂന്നാം ലോക രാജ്യങ്ങളിൽ വികസനപ്രവർത്തനത്തിനായി വർധിച്ച തോതിൽ ഫണ്ട് നൽകുന്നുണ്ട്. അത്തരം ഫണ്ടുകൾ സ്വീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നം ആ ഫണ്ടുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിബന്ധനകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിലയിരുത്തേണ്ടത്. ഇത്തരം ഫണ്ടുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റുകളേയും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളേയും നയിക്കുന്ന മാനദണ്ഡം സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന്റെ സ്വയംഭരണാധികാരത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ചയൊന്നും

ചെയ്യാതെ ജനങ്ങൾക്ക് അൽപം ആശ്വാസം നൽകാനും അവരുടെ ജീവിത നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്താനും അവ സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നതായിരിക്കണം. അത്തരത്തിലുള്ള ഫണ്ടുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനോടുള്ള നമ്മുടെ സമീപനം കൃത്യമായും ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന് അനുസൃതമായിരിക്കണം.

വിദേശ പ്രത്യക്ഷ നിക്ഷേപത്തിനെ കുറിച്ച്

നമ്മുടെ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്കു കൂടെ ബാധകമായ രീതിയിൽ വിദേശ പ്രത്യക്ഷ മൂലധനം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ വിശാലമായ മാനദണ്ഡത്തെക്കുറിച്ച് രേഖ പറയുന്നുണ്ട്.

ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ രാജ്യത്തേക്കുള്ള വിദേശ മൂലധനത്തിന്റെ ഒഴുക്ക് നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് താഴെ പറയുന്ന ഉപാധികൾ ആവശ്യമാണ്.

എ) നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ നിലവിലുള്ള ഉൽപ്പാദന ശേഷി വർധിപ്പിക്കുന്നതിനായിരിക്കണം വിദേശ മൂലധനം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്

ബി) ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ സാങ്കേതികമായി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനായിരിക്കണം വിദേശമൂലധനം

സി) ഇത്തരം മൂലധനം തൊഴിലവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

വൻ ലാഭം കൊയ്യുന്നതിന് വിദേശ മൂലധനം നമ്മുടെ പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളും തൊഴിലും ചൂഷണംചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ മുൻ ഉപാധികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള പോരാട്ടത്തിന് ദേശീയ പരമാധികാരം ദുർബലമാകുന്നതിനെ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി ചെറുക്കാനും ഇന്ത്യൻ ജനതക്കും സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥക്കും ചില നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാനും കഴിയും.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉപാധികൾക്ക് പുറമെ വിദേശ മൂലധനം ചില പ്രത്യേക മേഖലകളിൽ വരുന്നത് നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക- രാഷ്ട്രീയ പരമാധികാരത്തിന് ദോഷമുണ്ടാക്കുമെന്നതിനാൽ അത് നിർബന്ധമായും എതിർക്കപ്പെടണം. (ഉദാഹരണത്തിന് കാർഷിക മേഖലയിലെ ഭൂവിനിയോഗ നിയന്ത്രണങ്ങൾ, വ്യാപാര ചുങ്കങ്ങൾ, രാസവളം, വിത്ത് തുടങ്ങിയവ)

പാർട്ടിയുടെ മുമ്പിലുള്ള കടമകൾ

സി പി ഐ (എം) നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന ഗവൺമെന്റിന്റെ പങ്കിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ധാരണ പാർട്ടിയാകെ ഉൾക്കൊള്ളണം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിലുള്ള വീഴ്ച ഊതിവീർപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രതീക്ഷകൾക്ക് കാരണമാവും. ഇടതു ജനാധിപത്യമുന്നണി ഇന്ത്യയിലാകെ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന വിധം അടിത്തറ വികസിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിയാതിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഈ മൂന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങളും നമ്മുടെ മുന്നേറ്റ താവളങ്ങളായിരിക്കെ ഇടതുപക്ഷം നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് അടിസ്ഥാനമാറ്റങ്ങൾക്ക് മുൻ കൈയെടുക്കാനാവില്ല എന്നു കരുതുന്നത് അവാസ്തവികമാണ്. ഉദാരവൽക്കരണ നവലിബറൽ നയങ്ങൾ മുന്നേറിയതിന് ശേഷം പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് പ്രതിരോധാത്മക പ്രതിപ്രവർത്തനത്തിന് കഴിയുകയും നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങൾ നിലനിർത്താനും ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസകരമായ ചില വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുവാനും കഴിഞ്ഞു.

പതിനെട്ടാം കോൺഗ്രസിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രമേയം വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ

"കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ പുത്തൻ ഉദാരവൽക്കരണ നയങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ട്, ജനങ്ങൾക്ക് അനുകൂലവും സന്തുലിതവുമായ വികസനം ഉറപ്പു വരുത്തുന്ന നയങ്ങൾ അനുവർത്തിക്കുന്നതിന് ഇടതുപക്ഷമുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് കടുത്ത സമരം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. സ്വകാര്യ നിക്ഷേപത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ തന്നെ ഇടതുപക്ഷ മുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ, നിർണായക മേഖലകളിലെ പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നു; സാമൂഹ്യ മേഖലകളിലെ പൊതു നിക്ഷേപത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും കഴിയുമെങ്കിൽ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് അനുവർത്തിക്കുന്ന നയങ്ങളുടെ ഫലമായി ഏറ്റവും കൂടുതൽ ദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന ദരിദ്രജനവിഭാ

ഗങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ബദൽ നയങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നു.

ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ നമ്മളെടുക്കുന്ന നിലപാടുകളും നടപടികളും നമ്മൾ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന അഖിലേന്ത്യാ അടവുനയത്തിന്റേയും നയസമീപനങ്ങളുടേയും വെളിച്ചത്തിലാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. ശക്തമായ സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ട് പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ പാർട്ടിയും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് നേതൃത്വവും എടുക്കുന്ന ഏതൊരു നയവും നിലപാടും രാജ്യത്തൊട്ടാകെയും ദേശീയ തലത്തിലും പ്രതിഫലനമുണ്ടാക്കുമെന്ന ബോധ്യം കൈവിടരുത്. നമ്മൾ തുടർച്ചയായി ചർച്ച നടത്തുകയും നയരൂപീകരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് നമ്മൾ മുന്നോട്ടു വെക്കുന്ന ബദൽ നയങ്ങൾക്ക് മുൻതൂക്കം കൊടുത്തുകൊണ്ടും ഗവൺമെന്റിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ സന്തുലനപ്പെടുത്തിയും ആയിരിക്കണം.

പാർട്ടി പരിപാടി മാർഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതുപോലെ രാജ്യത്തെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പ്രസ്ഥാനത്തിനാകെ പിൻബലം നൽകാവുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണം ഗവൺമെന്റുകൾ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്. ഇടത് പക്ഷം നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകൾ എടുക്കുന്ന നയങ്ങൾക്കും നടപടികൾക്കും ദേശീയതലത്തിൽ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉളവാക്കാൻ കഴിയും. അത് പാർട്ടിയുടെ അന്തസ് വർധിപ്പിക്കുകയും ഇടപെടൽ ശേഷി വർധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഭൂപരിഷ്കരണ നടപടികൾ നടപ്പിലാക്കൽ, പഞ്ചായത്ത് സംവിധാനം, അധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യ അവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം, സാമൂഹ്യക്ഷേമ നടപടികൾ, മതനിരപേക്ഷത സംരക്ഷിക്കലും വർഗീയ ശക്തികളെ തടയലും, ഇവയെല്ലാം പാർട്ടിയെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ, പാർട്ടി നേതൃത്വംകൊടുക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകളുടെ നേട്ടങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുകയും നടപടികൾ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ പാർട്ടിയും ഗവൺമെന്റ് നേതൃത്വവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് അവ നടപ്പിലാക്കുന്നത് രാജ്യത്തെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലുള്ള പ്രസ്ഥാനത്തിനും പാർട്ടിക്കും അത് എന്ത് പ്രത്യാഘാതമാണുണ്ടാക്കുക എന്നതാണ്. സംസ്ഥാനത്തെ ജനങ്ങളോടു നൽകിയ വാഗ്ദാനം നടപ്പിലാക്കുക എന്ന ഉത്തരവാദിത്വം പാർട്ടിയും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് നേതൃത്വവും നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ തന്നെ നമ്മൾ രാജ്യത്തെ ഇടതുജനാധിപത്യ ശക്തികളുടെ കരുത്തു വർധിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ കൂടെയായിരിക്കണം ഭരണം നടത്തേണ്ടത്. ഈ ഗവൺമെന്റുകൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് മുഴുവൻ പാർട്ടിയുടെയും ഉത്തരവാദിത്തമാണ്. ഒപ്പം തന്നെ ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നാം നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബദൽ സമീപനങ്ങളും ജനപക്ഷ നടപടികളും ഉയർത്തിക്കാണിക്കുകയും വേണം."

സാർവ്വത്രികമായ പുരോഗതിയുടെ അഞ്ചുവർഷം

വി.എസ്. അച്യുതാനന്ദൻ

എ.കെ.ജി. പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രം കേരള പഠന കോൺഗ്രസ് സംഘടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് 1994 മുതൽക്കാണ്. ഇ.എം.എസാണ് അതിന് നേതൃത്വം നൽകിയത്. പിന്നീട് 2005ൽ അതുപോലെ ഒന്ന് സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. രണ്ടിലും ഇടതുപക്ഷക്കാരും അല്ലാത്തവരുമായ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരും വിവിധ വിഷയ മേഖലകളിൽ പ്രാഗത്ഭ്യം തെളിയിച്ചവരുമായ നൂറുക്കണക്കിന് ആളുകൾ സജീവമായ ചർച്ചകളിൽ പങ്കാളികളായി. ഇടതുപക്ഷം മുന്നോട്ടു വെക്കുന്ന വികസന ബദലിനെ നൂറുകണക്കിന് പുതിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി സമ്പന്നമാക്കാൻ ഈ പഠന കോൺഗ്രസ്സുകൾ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇത്തരത്തിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വികസന ബദൽ സംബന്ധിച്ച് ബദൽ കാഴ്ചപ്പാട് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അവതരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് അരനൂറ്റാണ്ട് മുമ്പാണ്. കേരള സംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തിന് മുന്നോടിയായി അവിഭക്ത കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ കേരള ഘടകം രൂപീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സമ്മേളനം 1956 ജൂണിൽ തൃശൂരിൽ വച്ചു നടന്നപ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ വികസനം സംബന്ധിച്ച പാർടിയുടെ കാഴ്ചപ്പാട് ഒരു പ്രമേയത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ വിശദമാക്കിയിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് മുമ്പ് ജനങ്ങൾക്ക് കുറേ വാഗ്ദാനം നൽകുകയല്ല, ഒരു കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ വിശദ ചിത്രം നൽകുകയാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർടി ചെയ്യുന്നത്.

എ.കെ.ജി.പഠനഗവേഷണ കേന്ദ്രം മൂന്നാം കേരള പഠന കോൺഗ്രസ് സംഘടിപ്പിക്കാൻ പോകുന്ന ഈ വേളയിൽ അഞ്ചുവർഷം മുമ്പ് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട രണ്ടാം പഠന കോൺഗ്രസ് മുന്നോട്ടുവച്ച വികസന കാഴ്ചപ്പാട് എത്രമാത്രം നടപ്പാക്കുന്നതിന് ഇപ്പോഴത്തെ എൽ.ഡി.എഫ്. ഗവർമെണ്ടിന് കഴിഞ്ഞു എന്ന് വളരെ ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിക്കാനാണ് ഇവിടെ മുതിരുന്നത്.

ജനങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രതീക്ഷ നൽകിക്കൊണ്ടായിരുന്നു 2001 ൽ യു.ഡി.എഫ്. ഗവർമെണ്ട് അധികാരത്തിൽ എത്തിയത്. എന്നാൽ അധികാരത്തിലേറി ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ ആ ഗവർമെണ്ട് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ കാഴ്ചപ്പാട് വിശദമാക്കി. സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയെ നേരിടുന്നതിനാൽ സർക്കാരിന്റെ ചെലവു ചുരുക്കുകയാണ് എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പാവപ്പെട്ടവർക്കും സാധാരണക്കാർക്കുമുള്ള വിവിധ ആനുകൂല്യങ്ങൾ റദ്ദാക്കുകയോ വെട്ടിച്ചുരുക്കുകയോ ചെയ്തു. വിലക്കയറ്റം തടയുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ നാമമാത്രമാക്കി. സർക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വെട്ടിച്ചുരുക്കുക മാത്രമല്ല, ജീവനക്കാർക്ക് നൽകിപ്പോന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ വരെ ഇല്ലാതാക്കി. അതേസമയം പാരിസ്ഥിതികമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ നോക്കാതെ നാട്ടിലും കാട്ടിലുമുള്ള ഭൂമി വികസന പദ്ധതികളുടെ പേരിൽ വൻപണക്കാർക്ക് കൈമാറുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ അതിവേഗം മുന്നോട്ടു നീക്കി. സംസ്ഥാനത്താകെ ഭരണ-പ്രതിപക്ഷ ഭേദമില്ലാതെ ജീവനക്കാരും ജനങ്ങളും ആ സർക്കാരിനെതിരെ പ്രക്ഷോഭ സമരങ്ങൾ അണമുറിയാതെ നടത്തി. ആ ഗവർമെണ്ടിനോടുള്ള എതിർപ്പിന്റെയും എൽ.ഡി.എഫ്. മുന്നോട്ടുവച്ച ജനകീയമായ വികസന പരിപാടി

യോടുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് എൽ.ഡി.എഫ്. 2006ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വൻഭൂരിപക്ഷം നേടി വിജയിച്ച് ഭരണഭാരം ഏറ്റത്.

എൽ.ഡി.എഫ്. ഗവർമെണ്ട് നടപ്പാക്കിയത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ വികസന പരിപാടിയാണ്. യു.ഡി.എഫ്. ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ കൃഷിക്കുള്ള പദ്ധതിയടങ്കൽ തുടർച്ചയായി കുറച്ചു. കാർഷിക മേഖലയെ പാടെ അവഗണിച്ചു. വയനാട്ടിലും മറ്റ് ചില ജില്ലകളിലും കൃഷിക്കാരുടെ ആത്മഹത്യ അവസാനമില്ലാതെ തുടർന്നു. അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾ ആകെ തകർന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഭരണ ഭാരമേറ്റ എൽ.ഡി.എഫ്. ഗവർമെണ്ട് കാർഷിക കടാശ്വാസത്തിന് ഫലപ്രദമായ നടപടികളെടുത്തു. കടം കയറിയ കൃഷിക്കാർക്കും അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും ഒരു രക്ഷകനുണ്ട് എന്ന് ബോധ്യമായി. അതോടെ കേരളത്തിൽ കർഷകരുടെ ആത്മഹത്യാ പരമ്പര അവസാനിച്ചു. നെല്ല് കിലോ ഗ്രാമിന് യു.ഡി.എഫ്. സർക്കാർ 7 രൂപ നൽകി വന്നത് എൽ.ഡി.എഫ്. സർക്കാർ പടിപ്പടിയായി 13 രൂപയായി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. നെല്ല്, പച്ചക്കറി മുതലായവയുടെ ഉല്പാദനം ഗണ്യമായി വർദ്ധിച്ചു. നാണ്യവിളകൾക്കും നല്ല വില കിട്ടുന്ന സ്ഥിതി വന്നു. കൃഷിക്കാർക്കും കർഷക തൊഴിലാളികൾക്കും മുമ്പില്ലാത്ത സുരക്ഷിതത്വം ഇന്ന് അനുഭവപ്പെടുന്നു.

കൃഷിഭൂമി, തണ്ണീർത്തടം ഇവയെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് എൽ.ഡി.എഫ്. സർക്കാർ നിയമം കൊണ്ടു വന്നു. യു.ഡി.എഫ്. ഭരണകാലത്ത് പരിസ്ഥിതി നാശം വിതയ്ക്കുന്ന നടപടികളാണ് ഉണ്ടായതെങ്കിൽ, പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷിക്കാൻ ഉതകുന്ന നിരവധി നടപടികൾ എൽ.ഡി.എഫ് സർക്കാർ കൈക്കൊണ്ടു. തല്പരകക്ഷികൾ കാടുകളെ വെട്ടിനശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു യു.ഡി.എഫ്. ഭരണകാലത്തെങ്കിൽ, എൽ.ഡി.എഫ്. സർക്കാർ അത്തരക്കാരെ നിലയ്ക്കു നിർത്തി. കാടിനെ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ വിശ്വാസത്തിലെടുത്ത് വനത്തേയും വനവാസികളേയും മറ്റും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു എൽ.ഡി.എഫ്. സർക്കാർ നിരവധി നടപടികൾ കൈക്കൊണ്ടു. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും കാടുകളും കൃഷിഭൂമിയും പലരീതികളിൽ കൈയ്യേറുകയും കയ്യടക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണ് അവയെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു ബഹുവിധ നടപടികൾ കേരള സർക്കാർ കൈക്കൊണ്ടത്. അതിന് ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യാപകമായ പിന്തുണ എൽ.ഡി.എഫ്. ഗവർമെണ്ടിന് ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

രാജ്യത്താകെ പൊതുമേഖലയുടെ ഓഹരികൾ വിറ്റഴിക്കുകയും പല പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളും പല കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞ് സ്വകാര്യവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യപ്പെട്ട കാലമായിരുന്നു കഴിഞ്ഞ നാലരവർഷം. അതേ സമയം കേരളത്തിൽ നഷ്ടത്തിൽ നടന്നിരുന്ന പല പൊതുമേഖലാ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളെയും പടിപ്പടിയായി ലാഭത്തിലാക്കി. കഴിഞ്ഞ വർഷം അവയ്ക്കുണ്ടായ അറ്റാദായം ഉപയോഗിച്ച് പുതിയ എട്ട് പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കാൻ ഈ വർഷം ആദ്യം തീരുമാനിച്ചു. അടുത്ത ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ അവയൊക്കെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കും.

സംസ്ഥാനത്ത് ഏറ്റവും കൂടുതൽ തൊഴിലാളികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളിലാണ്. ഈ ഗവർമെണ്ട് നിലവിൽ വരുമ്പോൾ ആ തൊഴിലാളികൾക്ക് ഏതാനും ദിവസം വീതം മാത്രമേ ഓരോ മാസവും തൊഴിൽ ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. സർക്കാർ കാര്യമായി ഇടപെട്ടതുമൂലം അവർക്കൊക്കെ കൂടുതൽ ദിവസം ജോലി കിട്ടുന്ന സ്ഥിതിയുണ്ടായി. ഉല്പന്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കാൻ സർക്കാർ നടപടിയെടുത്തതുമൂലം അവർക്കു ലഭിച്ചു വന്ന കൂലി വർദ്ധിച്ചു.

ഐടി വ്യവസായ മേഖലയിൽ വലിയ മുന്നേറ്റമാണ് കഴിഞ്ഞ നാലരവർഷങ്ങളിൽ ഉണ്ടായത്. തിരുവനന്തപുരത്തെ ടെക്നോപാർക്കിന്റെ രണ്ടും മൂന്നും ഘട്ടങ്ങൾ, ടെക്നോസിറ്റി എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഏറെ നടപടികൾ ഉണ്ടായി. അടുത്ത 5-8 വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇവയിൽ വലിയ മുന്നേറ്റം ഉണ്ടാകും. എറണാകുളത്ത് സ്മാർട്ട് സിറ്റി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഇൻഫോപാർക്കിന്റെ വികസന പ്രവർത്തനം ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നുവരികയാണ്. തിരുവനന്തപുരത്തും എറണാകുളത്തുമുള്ള ഈ പാർക്കുകളിലായി അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഒരു ലക്ഷത്തിലധികം പേർക്ക് തൊഴിൽ നൽകാവുന്ന

രീതിയിലുള്ള വികസനമാണ് ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കൊല്ലം, അമ്പലപ്പുഴ, ചേർത്തല, കൊരട്ടി, കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ താരതമ്യേന ചെറിയ സൈബർ പാർക്കുകളുടെ നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനം വിവിധ ദശകളിൽ പുരോഗമിക്കുകയാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം എന്നീ സേവനമേഖലകളിൽ വലിയ കുതിച്ചു കയറ്റമാണ് നടന്നു വരുന്നത്. കേരളം സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യത്തിൽ ഗുണനിലവാരം വെച്ചു നോക്കിയാൽ മുൻപന്തിയിലാണ് എന്ന് അഖിലേന്ത്യാതലത്തിലുള്ള പഠനങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. പത്താം ക്ലാസ് പരീക്ഷാഫലം കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് വർഷമായി 90 ശതമാനത്തിൽ അധികമായി തുടരുന്നത്, സ്കൂളുകളിലെ ഐടി ഉൾപ്പടെയുള്ള പഠന സൗകര്യങ്ങളുടെ വ്യാപനം, ഹയർസെക്കണ്ടറി തലത്തിൽ കൂടുതൽ പഠന സൗകര്യമുണ്ടാക്കിയതും ഏക ജാലക സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തിയതും, ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനായി സർവ്വകലാശാലാതലത്തിൽ പാഠ്യപദ്ധതിയും അദ്ധ്യാപന-പരീക്ഷാ സംവിധാനങ്ങളും പരിഷ്കരിച്ചതും മുതലായി നിരവധി കാര്യങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാനുണ്ട്.

പാരിസ്ഥിതികമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെയും മറ്റും ഫലമായി പഴയ പകർച്ച വ്യാധികൾ പുനഃപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. പുതിയവ ഉയർന്നു പൊന്തുന്നു. സർക്കാർ ആശുപത്രികളിലാണെങ്കിൽ ആവശ്യത്തിന് ഡോക്ടർമാരും നഴ്സുമാരും ഇല്ല. എൽ.ഡി.എഫ്. മന്ത്രിസഭ നിലവിൽ വന്ന കാലത്ത് ഇതായിരുന്നു സംസ്ഥാനത്തെ സ്ഥിതി. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ നാലരവർഷത്തിനുള്ളിൽ സംസ്ഥാനത്തെ ആശുപത്രികളിൽ ആവശ്യത്തിന് ഡോക്ടർമാർ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. നഴ്സ്മാരടക്കം മറ്റ് ജീവനക്കാരും. മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിൽ വലിയ വികസന മുണ്ടായി. അവയിലും ജില്ലാ ആശുപത്രികളിലും മറ്റും രോഗ നിർണ്ണയത്തിനും ചികിത്സയ്ക്കുമായി നിരവധി ആധുനിക ഉപകരണങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. സർക്കാർ ആശുപത്രികളിൽ മരുന്നുകൾ സുലഭമായി ലഭ്യമാക്കുന്നതിന് ഒരു കോർപ്പറേഷൻ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

ഇതിനു പുറമേയാണ് 35 ലക്ഷം കുടുംബങ്ങൾക്ക് ആരോഗ്യ ഇൻഷുറൻസ് ഏർപ്പെടുത്തിയത്. കേന്ദ്രഗവർമെണ്ട് 10.5 ലക്ഷം കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഏർപ്പെടുത്തിയ ആനുകൂല്യമാണ് അതിന്റെ മൂന്നിരട്ടിയിലധികം പേർക്കായി എൽ.ഡി.എഫ്. ഗവർമെണ്ട് വ്യാപിച്ചിച്ചത്. കേരളത്തിന്റേത് ഒരു അനുകരണീയ മാതൃകയായി കേന്ദ്ര ഗവർമെണ്ട് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദിവാസികൾ, ദളിതർ, സ്ത്രീകൾ, ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ മുതലായ ദുർബല ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് വിവിധ രീതികളിൽ കടുത്ത അക്രമവും ദ്രോഹവും ആയിരുന്നു യു.ഡി.എഫ്. ഭരണകാലത്തുണ്ടായ അനുഭവം. അക്രമികൾക്കെല്ലാം ആ ഗവർമെണ്ട് സംരക്ഷണം നൽകി. അതിന് വിപരീതമായി ഈ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് സംരക്ഷണവും നീതിയും എൽ.ഡി.എഫ് ഗവർമെണ്ട് നൽകി. പട്ടിക വിഭാഗങ്ങളിൽപെട്ട പതിനായിരക്കണക്കിന് കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഭൂമി നൽകപ്പെട്ടു. നാലു ലക്ഷത്തിലധികം പാവപ്പെട്ടവർക്ക് വിവിധ പദ്ധതികളിലായി വീടു നൽകപ്പെട്ടു. അവശ-വൃദ്ധ ജനങ്ങൾക്കുള്ള പെൻഷനുകൾ കുടിശ്ശികയില്ലാതെ വിതരണം ചെയ്തു വരുന്നു. യു.ഡി.എഫ്. കാലത്തെ കുടിശ്ശികയെല്ലാം തീർത്തു. മത്സ്യ തൊഴിലാളി വിഭാഗത്തിന് ഈ ഗവർമെണ്ട് ചെയ്തതുപോലുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങളും സൗജന്യങ്ങളും മറ്റൊരു ഗവർമെണ്ടും ഇതിന് മുമ്പ് നൽകിയിട്ടില്ല. ശാരീരിക അവശതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യരക്ഷ, വിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹികക്ഷേമം എന്നീകാര്യത്തിൽ മുമ്പൊരു ഗവർമെണ്ടും കാണിക്കാത്ത ശ്രദ്ധയും പരിഗണനയും ഇപ്പോൾ നൽകുന്നുണ്ട്.

ചെറുപ്പക്കാർക്ക് തൊഴിൽ ലഭ്യമാക്കുന്നതിൽ ഈ ഗവർമെണ്ട് കാണിക്കുന്ന ശുഷ്കാന്തിയുടെ ഫലമായാണ് 50,000 ൽ പരം പേർക്ക് കഴിഞ്ഞ സാമ്പത്തിക വർഷം പി.എസ്.സി. വഴി നിയമം ലഭിച്ചത്.

കഴിഞ്ഞ നാലരവർഷം ക്രമസമാധാനം ഏറെ മെച്ചപ്പെട്ട കാലമായിരുന്നു എന്ന് കേന്ദ്രസർക്കാർ പോലും അംഗീകരിക്കുന്നു. കുറ്റവാളികൾ ആരായാലും അവരുടെ മേൽ കർശന നടപടി കൈക്കൊള്ളുന്നതിൽ ഈ ഗവർമെണ്ട് ഉപേക്ഷ കാണിച്ചിട്ടില്ല.

രാജ്യത്താകെ വിലകൾ വാണം പോലെ

കയറിയപ്പോഴും കേരളത്തിൽ വിലകൾ താരതമ്യേന കുറവായിരുന്നു എന്ന് കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ രേഖകൾ വെളിവാക്കുന്നു. ഇതിനായി സിവിൽ സപ്ലൈസ് വകുപ്പിന്റെ കീഴിലുള്ള പൊതുവിതരണ സംവിധാനം ശക്തിപ്പെടുത്തി. സഹകരണ മേഖലയിൽ കൺസ്യൂമർഫെഡറേഷന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വിപുലമായ വിതരണ സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തി. ഇവയ്ക്കായി നൂറുകണക്കിന് കോടി രൂപയാണ് സംസ്ഥാന സർക്കാർ ചെലവഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയാണ് കേരളത്തിലെ ജനസാമാന്യത്തെ ദേശമാകെ വീശിയടിച്ച വിലക്കയറ്റത്തിന്റെ ആഘാതത്തിൽ നിന്ന് വലിയ അളവോളം രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്.

സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥായിയായ വികസനത്തിനു ഉറച്ച അടിത്തറ പാകാൻ എൽ.ഡി.എഫ്. ഗവർമെണ്ടിന് ഇതിനകം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനത്ത് കഴിഞ്ഞ നാലു വർഷങ്ങളായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക പുരോഗതി അതിന് തെളിവാണ്. കഴിഞ്ഞ നാലരവർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ബജറ്റ് വരുമാനം ഇരട്ടിയായി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് അതിന് തെളിവാണ്.

കേരളത്തിൽ കൃഷിയും വ്യവസായവുമൊന്നും വളരില്ല എന്ന ദുഷ്പ്രചാരണത്തിന്റെ മുനയൊടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ നാലരവർഷത്തിലെ കാർഷിക-വ്യാവസായിക വളർച്ചയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞു. സേവനമേഖലയിൽ സംസ്ഥാനം കുതിച്ചു മുന്നേറുകയാണ്. കേരളത്തിനു നേരെ മുഖം തിരിച്ചു നിന്നിരുന്ന വ്യവസായികൾ പലരും ഇവിടേക്ക് വരാൻ ഇപ്പോൾ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടത്തെ പശ്ചാത്തല സൗകര്യവികസനം ആണ് ഒരു പ്രധാന കാരണം. രണ്ടാമത്തേത് തൊഴിൽ സമരം കാര്യമായി ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതി സംസ്ഥാനത്ത് കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷമായി കളിയാടുന്നതാണ്.

കേരള വികസനവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയും

പിണറായി വിജയൻ

സ: ഇ.എം.എസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭ 1957 ൽ കേരളത്തിൽ അധികാരത്തിൽ വന്നത് ലോകശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ച സംഭവമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ രംഗത്ത് ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ സംഭവം സ്വയംഭൂവായി ഉയർന്നുവന്നതായിരുന്നില്ല. വർഗ പോരാട്ടങ്ങളെയും ദേശീയ ബോധത്തെയും സമന്വയിപ്പിച്ച ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം ഈ ജനകീയ അംഗീകാരത്തെ കാണാൻ.

സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവച്ച ആധുനിക മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകളെ വർഗബോധത്തിന്റെ തലത്തിലേക്ക് വളർത്തിയെടുത്തത് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ ഇടപെടലാണ് ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ സുപ്രധാനമായ പങ്കുവഹിച്ചത്. ജാതിവിരുദ്ധ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കേരളത്തെക്കാൾ ശക്തിപ്രാപിച്ച തമിഴ്നാട്, മഹാരാഷ്ട്ര തുടങ്ങിയ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും ജാതിവിവേചനം ശക്തമായി തുടരുന്നത് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഇടപെടലുണ്ടായില്ല എന്നതാണ്. ജാതീയതയുടെ അടിത്തറയായ ജന്മിത്ത ഘടനയെ തകർക്കാനുള്ള ഭൂപരിഷ്കരണം അത്തരം മേഖലകളിൽ നടക്കാതെ പോയതാണ് ഈ പ്രതിസന്ധി അവിടെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ഭൂപരിഷ്കരണം പരിപാടികൾ ആരംഭിച്ച് ജന്മിത്തത്തിന്റെ കടയ്ക്കൽ കത്തിവച്ചു എന്നതാണ് 1957 ലെ സർക്കാരിന്റെ ഏറ്റവും ഉജ്വല സംഭാവനയെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. ഇത്തരമൊരു നിയമം കൊണ്ടുവരാനുള്ള ജനകീയ അടിത്തറ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഉണ്ടാകുന്നതിന് നിരവധി കാരണങ്ങളുണ്ട്.

മൂന്നുഭാഗമായി കിടന്ന കേരളത്തെ ഐക്യകേരള മുദ്രാവാക്യമുയർത്തി യോജിപ്പിച്ച് കൊണ്ടുവരുന്നതിന് ഇടപെട്ടത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയാണ്. പുന്നപ്ര-വയലാർ സമരത്തിന്റെ സുപ്രധാനമായ മുദ്രാവാക്യം തന്നെ സ്വതന്ത്ര തിരുവിതാംകൂറിനു പകരം ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിൽ ഐക്യകേരളം എന്നതായിരുന്നു. ഐക്യകേരളത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനനുസൃതമായി ഗ്രന്ഥശാലാസംഘങ്ങളും സാംസ്കാരിക സംഘടനകളും രൂപീകരിച്ച് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പ്രവർത്തിച്ചു. കേരളസംസ്ഥാനമെന്ന സങ്കൽപ്പം പ്രായോഗികമാക്കാൻ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നടത്തിയ പോരാട്ടം ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ വലിയ അംഗീകാരം നേടുന്നതിനിടയാക്കി. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമായ സവിശേഷതകളേയും സാമൂഹ്യ അവസ്ഥകളേയും സാമ്പത്തിക ഘടനയേയും വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇ. എം. എസ് എഴുതിയ '*കേരളം മലയാളികളുടെ മാതൃഭൂമി*' എന്ന പുസ്തകം സംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തിന് അനുയോജ്യമായ ആശയതലം സൃഷ്ടിച്ചു.

ജന്മിത്വവും രാജവാഴ്ചയും ബ്രിട്ടീഷ് മൂല

ധനത്തിന്റെ സംരക്ഷണവും അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ടുള്ള കേരളമെന്ന ആശയമായിരുന്നു ഇക്കാലത്ത് വലതുപക്ഷ ശക്തികൾ ഉയർത്തി ക്കൊണ്ടുവന്നത്. എന്നാൽ ഭാവികേരളമെന്നത് ഇവിടത്തെ അധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളു ടെയും സാധാരണക്കാരുടെയും താൽപ്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതായിരിക്കണം എന്ന നിലപാടാ യിരുന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി സ്വീകരിച്ചത്. അന്ന് പാർടി എടുത്ത രാഷ്ട്രീയ നിലപാടിന്റെ ഉജ്ജ്വ ലമായ തെളിവാണ് ഇ.എം.എസ് എഴുതിയ '*കൊച്ചി രാജാവിന്റെ ഐക്യകേരളം ബ്രിട്ടീഷ് കമ്മട്ടത്തിലടിച്ച കള്ള നാണയം*' എന്ന ലഘു ലേഖ.

ഇത്തരത്തിൽ ഐക്യകേരളം രൂപീകരിക്കാ നുള്ള സമരം മാത്രമല്ല രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന കേരളം എങ്ങനെ ആയിരിക്കണം എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് കൃത്യമായ നിലപാടും പാർടി സ്വീക രിച്ചു. അടിസ്ഥാന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് അനുയോ ജ്യമായിരിക്കുന്ന നിലപാടുകൾ എങ്ങനെ പ്രായോ ഗികമാക്കാമെന്ന പ്രശ്നവും കൈകാര്യം ചെയ്യു വാൻ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെയുള്ള നിലപാട് പാർടി സ്വീകരിച്ചു. കേരളസംസ്ഥാനം എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നിലവിൽവരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ 1956 ജൂൺ 22, 23, 24 തീയതികളിൽ തൃശ്ശൂരിൽ ചേർന്ന പാർടിയുടെ സംസ്ഥാന സമ്മേളനം ഇതു സംബന്ധിച്ച രേഖ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പ്രമേയം ഭാവികേരളത്തിലെ സാധാരണക്കാ രന്റെ ജീവിതം മെച്ചപ്പെടുത്തിയെടുക്കാൻ ഏതു തരത്തിൽ ഇടപെടണം എന്നത് അക്കമിട്ട് നിര ത്തി അവയെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

a. കേരളത്തിലെ ജന്മിത്വത്തെ തകർത്താലേ സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതം മെച്ചമാവു കയുള്ളൂ.
b. അടിസ്ഥാന വ്യവസായങ്ങൾ പൊതു ഉട മയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതുണ്ട്.
c. വികസനപ്രവർത്തനത്തിന് ജനങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തം അനിവാര്യമാണ്.
d. നികുതിഭാരങ്ങൾ സാധാരണക്കാരന്റെ മുകളിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കരുത്.
e. അടിസ്ഥാന മേഖലകൾ, വിദ്യാഭ്യാസ മേഖ ല, ആരോഗ്യമേഖല, അധികാര വികേന്ദ്രീ കരണം, കാർഷിക പരിഷ്കരണം, തൊഴി ലാളികളുടെ അവകാശങ്ങൾ എന്നിവ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് ഊന്നൽ നൽകേണ്ട തുണ്ട്.
f. പിന്നോക്ക പ്രദേശമായ മലബാറിന്റെ വിക സനത്തിന് പ്രത്യേകമായ ശ്രദ്ധ പതിയേ ണ്ടതുണ്ട്.

ഈ രേഖ കാണിക്കുന്നത് നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥയെ വിപ്ലവകരമായി മാറ്റിമറിക്കാൻ ഇട പെടുമ്പോൾ തന്നെ ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്ത് ഇടപെ ട്ടുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസം പകരുക എന്ന നയം പാർടി ആശയവ്യക്തതയോടെ കേരള സംസ്ഥാന രൂപീകരണ ഘട്ടത്തിൽതന്നെ സ്വീക രിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ്.

വികസന പ്രശ്നങ്ങളെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണം എന്നത് സംബന്ധിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്ന അക്കാലത്ത് ഇത്തരത്തിലുള്ള മുൻകാല അനുഭ വങ്ങളോ മാതൃകയോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ പശ്ചാത്തലത്തി ലാണ് 1957 ൽ കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അധികാരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നത്. ഈ അവ സരത്തിൽ എന്താവണം പാർടിയുടെ പ്രായോ ഗിക നയമെന്നത് ഗൗരവതരമായിത്തന്നെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. 1957 ജൂലൈ 12-ാം തീയതി കമ്മ്യൂ ണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ കേരള സംസ്ഥാന കമ്മിറ്റി അംഗീകരിച്ച പ്രമേയത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി നേതൃത്വത്തിലുള്ളതോ അവർക്ക് പങ്കുള്ളതോ ആയ ഗവൺമെന്റ് ബൂർഷ്വാ ജനാധിപത്യ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് വിജ യകരമായി ഭരണം നടത്തിയ ഒരനുഭവം നമ്മുടെ മുമ്പിലില്ല. പരമാധികാരമില്ലാതെ പരിമിതമായ അധികാരങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ട് ഭരണം നടത്തിയി ട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങളും നമ്മുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്

ഇതിനുമുമ്പ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല..... ഈ സാഹചര്യത്തിൽ മാർക്സിസം–ലെനിനിസത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പാതയിൽ ഓരോ ചുവടും നാം തന്നെ നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങളുടെയും മാർക്സിസം–ലെനിനിസത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിന് പുതുതായി വെട്ടിത്തുറക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്."

പ്രമേയത്തിൽ പ്രധാനമായും പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതികൾ, മറ്റു പാർടികളോടുള്ള സമീപനം, ഭരണവും സമരവും തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഭരണവും സമരവും കൊണ്ടുപോകുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാഴ്ചപ്പാട് ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. "ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവശതയനുഭവിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നതിന് സ്ഥാപിതതാൽപ്പര്യങ്ങൾ കൂട്ടാക്കിയില്ലെന്നു വരും. അതുകൊണ്ട് അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രക്ഷോഭം അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികളിലുള്ള വെള്ളിരേഖ ഗവൺമെന്റ് ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവശതയനുഭവിക്കുന്നവരുടെ ഭാഗത്തായിരിക്കുമെന്നുള്ളതാണ്. അവർക്കെതിരായിരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ സമരങ്ങളുടെ കുന്തമുന ഗവൺമെന്റിനെതിരായിട്ടല്ല സ്ഥാപിതതാൽപ്പര്യങ്ങൾക്ക് എതിരായിട്ടാണ്."

പാർടി ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായി പറഞ്ഞശേഷം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പാർടി പ്രമേയം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ഭരണകക്ഷിയായതോടുകൂടി ഈ രാജ്യത്തുള്ള എല്ലാവരുടെയും ന്യായമായ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ചുമതല പാർടിക്കുണ്ട്. ഈ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ അഹങ്കരിക്കുകയോ ഈ തക്കം മറ്റുള്ളവരോട് പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. നമ്മുടെ ചുമതലയുടെ ഭാരം കൊണ്ട് തല കുനിയുകയാണ് വേണ്ടത്." ഇങ്ങനെ ഭരണത്തെയും സംഘടനയേയും കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നയസമീപനം സ്വീകരിച്ച് മുന്നോട്ടുപോകുന്നതിന് സാധ്യമായി എന്നത് അക്കാലത്തെ സർക്കാരിന്റെ ഭരണനേട്ടങ്ങൾക്ക് പ്രധാന കാരണമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അനുഭവങ്ങളുടെ കുറവുണ്ടായിട്ടും വിജയകരമായി ജനപക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ഭരണനേതൃത്വം വഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ഇ.എം.എസ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള നേതാക്കന്മാരുടെ ഇത്തരമൊരു സമീപനമായിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തമാണ്.

സർക്കാർ അധികാരമേൽക്കുന്ന സാഹചര്യം ഏറെ സങ്കീർണ്ണമായിരുന്നു. ഈ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇ.എം.എസ് ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:

> "മന്ത്രിസഭ രൂപീകരിച്ച് ഒരുമാസം തികയുന്നതിനു മുമ്പു നടന്ന നിയമസഭയുടെ ഒന്നാം സമ്മേളനത്തിൽ തന്നെ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ ഐക്യം പ്രകടമായി. നിയമസഭയ്ക്കകത്തെ ഈ ഗവൺമെന്റ് വിരുദ്ധ ഐക്യത്തിന് അനുപൂരകമായ ഐക്യം പുറത്തുണ്ടായിരുന്നു. പാർടികൾ എന്ന നിലയിൽ ഈ പാർടികൾ തമ്മിൽ മാത്രമല്ല പത്രപംക്തികളിലും അത് ദൃശ്യമായിരുന്നു. മുപ്പതിൽപ്പരം വരുന്ന ഭാഷാപത്രങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും മന്ത്രിസഭയെ മൊത്തത്തിലും അതുപോലെതന്നെ മന്ത്രിമാരെ വ്യക്തിപരമായും അവഹേളിക്കുകയും അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി വസ്തുതകൾ വളച്ചൊടിക്കുകയും നുണകൾ എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന നയത്തിലേക്കു നീങ്ങി. "കൈയിൽ വരുന്ന ഓരോ അവസരവും ഓരോ പ്രത്യേക പ്രശ്നവും അവരെ ചെളിവാരി എറിയുന്നതിനു വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുക. അവസരങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും ഒന്നും കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ അവ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുക" കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ പത്രങ്ങളുടെയും പ്രക്ഷോഭകരുടെയും കേന്ദ്ര ലക്ഷ്യം ഇതായിത്തീർന്നു." (*കേരളചരിത്രം*

മാർക്സിസ്റ്റ് വീക്ഷണത്തിൽ, പേജ് 299)

സർക്കാരിന് എതിരായ ഇടപെടലിന് പത്രങ്ങളും വലതുപക്ഷ ശക്തികളും തയ്യാറായിരിക്കെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർന്നുവരികയുണ്ടായി. ഇതിലൊന്നാണ് ഭക്ഷ്യസ്ഥിതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നം. കേരളത്തിന്റെ സമ്പദ്ഘടനയെക്കുറിച്ച് അറിയാവുന്ന ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്. കേന്ദ്രസർക്കാർ സഹായിച്ചില്ലെങ്കിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരിന് ഇത്തരം സ്ഥിതിവിശേഷം കൈകാര്യം ചെയ്യാനാവില്ല. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടും ഭക്ഷ്യധാന്യം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് സംസ്ഥാനത്താകെ കരിങ്കൊടി പ്രകടനങ്ങളും മറ്റും നടന്നു. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ആന്ധ്രയിൽ പോയി അടിയന്തരമായി ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ വാങ്ങി എത്തിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഭക്ഷ്യക്ഷാമം പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അഴിമതിയുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞ് പ്രതിപക്ഷം ബഹളമുണ്ടാക്കി.

ഗവൺമെന്റ് കൊണ്ടുവന്ന പോലീസ് നയം തൊഴിൽ തർക്കങ്ങളിൽ സമ്പന്നർക്കുവേണ്ടി ഇടപെടുന്ന രീതി ഇല്ലാതെയാക്കി. ഇതുകൊണ്ട് സ്ഥാപിതതാൽപ്പര്യക്കാരും ജന്മിമാരും രാജ്യത്ത് അരാജകത്വം സൃഷ്ടിക്കാൻ വേണ്ടി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പോലീസിനെ നിർവീര്യമാക്കാനും ശിഥിലമാക്കാനും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് എന്ന പ്രചാരവേല സംഘടിപ്പിച്ചു. അതുവരെ ജന്മിമാരുടെയും സമ്പന്നന്മാരുടെയും കേന്ദ്രമായിരുന്ന പോലീസ് സ്റ്റേഷനുകളിൽ പാവപ്പെട്ട തൊഴിലാളികൾ വരുന്നതും അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന നിലയും വന്നു. ഇത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഏകാധിപത്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല എന്നായിരുന്നു പ്രചാരവേല. ഭരണ യന്ത്രത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി ചൊൽപ്പടിയിലാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു അവർ ഉദ്ഘോഷിച്ചത്.

സർക്കാർ സർവ്വീസിലെ തൊഴിലുകളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുമായി ബന്ധമുള്ളവരെ നിയമിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ നിർദ്ദേശം നടപ്പിലാക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് സർക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്ക് സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കുള്ള എല്ലാ ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കും ലഭിക്കാവുന്ന നയം സർക്കാർ സ്വീകരിച്ചു. അപ്പോൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ സർക്കാർ സർവ്വീസിൽ കുത്തി നിറയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമമാണിതെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു പൊല്ലാപ്പ്.

കപടമുദ്രാവാക്യങ്ങൾ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് നടത്തിയ പ്രചാരവേലകൾ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്വാധീനം ഉണ്ടാക്കിയില്ലെന്ന് പിന്നീട് നടന്ന ഉപതിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഫലം വ്യക്തമാക്കി. ദേവികുളത്ത് പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിജയിച്ച സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ വിജയം അസാധുവായതിനെത്തുടർന്ന് ഉപതിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നു. പാർടിയെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ അഖിലേന്ത്യാതലത്തിലുള്ള ഇടപെടൽ നടന്നിട്ടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി സ്ഥാനാർത്ഥി തന്നെ വിജയിച്ചു. എം.എൽ.എമാരെ ചാക്കിട്ടുപിടിക്കാൻ പ്രമാണിമാർ അങ്ങേയറ്റത്തെ പരിശ്രമം നടത്തിനോക്കിയിട്ടും അതും നടന്നില്ല. അവരുടെ സമ്മർദ്ദത്തിനിരയായവർ തന്നെ ഇത്തരം കഥകൾ മുഴുവനും പുറത്തു പറയുകയും ചെയ്തു.

ഭരണഘടനാപരമായ തരത്തിൽ സർക്കാരിനെ അട്ടിമറിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ബോധ്യം വന്ന കോൺഗ്രസ്സുകാർ മറ്റു രീതികളിലൂടെ സർക്കാരിനെ അട്ടിമറിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചു. ഇതിനെ അടിയന്തരമായി വന്ന കാരണം കാർഷികബന്ധബില്ല് കൊണ്ടുവരാൻ സർക്കാർ എടുത്ത തീരുമാനമാണ്. ഈ നിയമം പ്രാബല്യത്തിലായാൽ അത് കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, കാർഷിക പരിഷ്ക്കരണങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് കരുത്ത് പകരുമെന്നും കോൺഗ്രസ് ഭയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് എങ്ങനെയെങ്കിലും സർക്കാരിനെ തകിടം മറിക്കുക എന്നത് ഇവരുടെ അടിയന്തര അജണ്ടയായി ത്തീർന്നു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 'ഭരണഘടനാപരമായ ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ സാധാരണ നില

യിലുള്ള പ്രവർത്തനം നിലച്ചിരിക്കുന്നു' എന്ന പേര് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് സർക്കാരിനെ പിരിച്ചു വിടാൻ നെഹ്റു തീരുമാനിച്ചത്. ഇങ്ങനെയൊരവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കാൻ അക്രമാസക്തമായ സമരം കേരളത്തിൽ അരങ്ങേറുകയായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കമ്മ്യുണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭയ്ക്ക് ജനപിന്തുണ വർദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് പിന്നീട് നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഫലം വ്യക്തമാക്കി. പാർടിയും അതിന്റെ കൂടെനിന്നവരും 1957 ൽ നേടിയതിനേക്കാൾ 12 ലക്ഷം വോട്ടുകൾ അടുത്ത തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നേടിയെടുക്കാനും കഴിഞ്ഞു. പ്രതിപക്ഷം മുഴുവൻ കൂട്ടായി നിന്ന് നടത്തിയ പ്രചരണങ്ങൾ കമ്മ്യുണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ അടിത്തറ തകർത്തില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കൂടുതൽ ജനപിന്തുണ ആർജിക്കുകയായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കമ്മ്യുണിസ്റ്റ് മന്ത്രിസഭ നടപ്പിലാക്കിയ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളാണ് കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തിന് സംഭാവന നൽകിയതെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. കാർഷിക പരിഷ്ക്കരണ ബിൽ, വിദ്യാഭ്യാസബിൽ, പോലീസ് നയം, ക്ഷേമപരിപാടികൾ, ആരോഗ്യമേഖലയിലെ ഇടപെടൽ, പിന്നോക്ക പ്രദേശങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള പദ്ധതികൾ തുടങ്ങിയ പരിപാടികളാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ കേരളാ മോഡൽ എന്ന് പിൽക്കാലത്ത് പ്രസിദ്ധമായ കേരള വികസന മാതൃകയ്ക്ക് അസ്ഥിവാരമിട്ടത്. ഈ സർക്കാരിന്റെ നയസമീപനങ്ങളുടെ ഫലമായി വലിയ മാറ്റം കേരളീയ സമൂഹത്തിലുണ്ടായി. സാർവത്രിക വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രാഥമികാരോഗ്യ പരിരക്ഷ, സാമൂഹ്യ സുരക്ഷാപദ്ധതികൾ, മിനിമം കൂലി, ജന്മിത്വത്തിന്റെ ജനവിരുദ്ധ സാംസ്കാരിക രൂപങ്ങൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഈ സർക്കാരിന്റെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അടിത്തറയിലാണ് ഉണ്ടായത്.

1967 ൽ തുടർന്ന് അധികാരത്തിൽ വന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭ ഈ നയങ്ങളെ ശക്തമായി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. അതിന്റെ ഭാഗമായി നിരവധി പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടു. കാർഷിക പരിഷ്ക്കരണബിൽ, അധികാരവികേന്ദ്രീകരണ പ്രക്രീയ ശക്തിപ്പെടുത്തൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണം തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള നിലപാട് സ്വീകരിച്ചു. അധികാരവികേന്ദ്രീകരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമനിർമ്മാണവും കാർഷിക പരിഷ്ക്കരണപരിപാടികളും ഇക്കാലത്തെ ശ്രദ്ധേയമായ പ്രവർത്തനമായിരുന്നു.

1980 ൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന മന്ത്രിസഭ പ്രധാനമായും ക്ഷേമപദ്ധതികൾക്കും ഭക്ഷ്യമേഖലയിലെ ഇടപെടലുകൾക്കും ഊന്നൽ നൽകി. മുമ്പ് അധികാരത്തിലിരുന്ന ഇടതുപക്ഷ സർക്കാരുകൾ സ്വീകരിച്ച നയസമീപനങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള നിലപാട് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1987 ൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന മന്ത്രിസഭ ജനകീയ പങ്കാളിത്തത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള നയങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവച്ചു. ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളിലും സമ്പൂർണ്ണ സാക്ഷരത പോലുള്ള ജനകീയ മുന്നേറ്റങ്ങൾക്കും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നേതൃത്വപരമായ പങ്ക് നിർവ്വഹിച്ചു.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന സർക്കാരുകൾ കേരളത്തിൽ നടപ്പിലാക്കിയ പരിഷ്കാരങ്ങളും ഇവ തർക്കാതിരിക്കുന്നതിനും പുതിയ ജനകീയ അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി നടത്തിയ പ്രക്ഷോഭങ്ങളും കേരളത്തിന്റെ ജനജീവിതത്തെ മുന്നോട്ടുനയിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായി. ഇതിന്റെ ഫലമായി നിരവധി നേട്ടങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിന് കേരളത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി സാമ്പത്തികമായി താരതമ്യേന പിന്നോക്കമാണെങ്കിലും ഉചിതമായ പുനർവിതരണ പരിപാടികളിലൂടെ താരതമ്യേന ഉയർന്ന ജീവിതനിലവാരം ജനങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചു. സാർവത്രിക വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രാഥമിക

ആരോഗ്യ പരിരക്ഷ, മിനിമം കൂലി, വീടുവ യ്ക്കാൻ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഒരുതുണ്ട് ഭൂമി, ജാതി വ്യവസ്ഥയുടെ കരാളതയെ ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴി ഞ്ഞത് തുടങ്ങിയവ ഈ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ ഫല മായി നാം നേടിയ നേട്ടങ്ങളാണ്.

ഇത്തരം നിരവധി നേട്ടങ്ങൾ നാം നേടിയി ട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാമൂഹ്യനേട്ടങ്ങൾക്കനുസരിച്ച സാമ്പത്തിക വളർച്ച നേടിയെടുക്കാൻ സംസ്ഥാ നത്തിന് കഴിയാത്ത നില വന്നു. കാർഷിക-വ്യ വസായ മേഖല ശക്തിപ്പെടാത്തതിന്റെ പ്രശ്നവും ഉയർന്നുവന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ആരോ ഗ്യത്തിന്റെയും നിലവാരത്തകർച്ചയും അഭ്യസ്ത വിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയും പുതിയ പ്രശ്നങ്ങ ളായി സംസ്ഥാനത്തിനു മുമ്പിൽ കടന്നുവന്നു.

കേരളത്തിന്റെ ഈ വികസന പ്രശ്നങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ക്രിയാത്മകമായ ഇടപെ ടലുകൾ സംസ്ഥാനത്ത് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന തിനുള്ള നടപടികൾ തുടർന്ന് പാർടി സ്വീകരി ച്ചു. അതിനായി കേരള വികസനത്തിന് താൽപ്പ ര്യമുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങളെയാകെ അണിനിരത്തി യുള്ള വിശാലമായ ഒരു മുന്നേറ്റത്തിനാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പാർടി ശ്രമിച്ചത്. ഇതിന്റെ ഭാഗ മായി എ.കെ.ജി പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സ: ഇ.എം.എസ് മുൻകൈയെടു ത്തുകൊണ്ട് 1994 ൽ നടന്ന കേരള വികസനത്തെ സംബന്ധിച്ച അന്താരാഷ്ട്ര പഠനകോൺഗ്രസ്സ് സംഘടിപ്പിച്ചു. കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിനതീതമായി വികസന പ്രവർത്തനത്തിനായി ജനങ്ങളെ അണി നിരത്തുക എന്ന ആശയം ഇതിൽ മുന്നോട്ട് വെച്ചു. ഈ ആശയം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി ആദ്യ മായി കേരളത്തിൽ ഉന്നയിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല. 1956 ലെ രേഖ പാർടി കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളോട് നടത്തിയ ആഹ്വാനം ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കു ന്നുണ്ട്.

> "ഈ പരിപാടി പൂർണ്ണമാണെന്നോ മാറ്റേണ്ട തില്ലാത്തതാണെന്നോ പാർടി കരുതുന്നില്ല. രാജ്യസ്നേഹികളായ മുഴുവൻ മലയാളിക ളുടേയും പരിഗണനയ്ക്കും അംഗീകാര ത്തിനും വേണ്ടിയാണ് പാർടി ഈ പരിപാടി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇതേപ്പറ്റി ജനങ്ങ ളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളാരാഞ്ഞശേഷം മറ്റു പാർടികളുമായി നടത്തുന്ന കൂടിയാലോച നകളുടെ ഫലമായി ആവശ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ പാർടി തയ്യാറാണെന്നും പ്രഖ്യാ പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
>
> നമുക്ക് ഇന്ന് ആവശ്യമായിട്ടുള്ള യോജിപ്പ് രാഷ്ട്രീയപാർടികൾ തമ്മിലുണ്ടാക്കുന്ന സഖ്യത്തിലോ ഒത്തുതീർപ്പുകളിലോ ഒതുങ്ങി നിൽക്കേണ്ട ഒന്നല്ല. ജനാധിപത്യ പരവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ ഒരു പുതിയ കേരളം പടുത്തുയർത്തുകയെന്ന ജോലി മല യാളി ജനതയാകെ ഏറ്റെടുത്തു നിറവേ റ്റേണ്ട ഒന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ ജോലി ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിൽ സ്വന്തം സംഘടനകളെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയും ഏകോ പിപ്പിച്ചും കരുത്തേറിയ ഒരു ബഹുജനപ്ര സ്ഥാനം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ കേരള ത്തിലെ തൊഴിലാളികളോടും കൃഷിക്കാ രോടും ഇടത്തരവിഭാഗക്കാരോടും ബുദ്ധിജീ വികളോടും സ്ത്രീകളോടും യുവജനങ്ങ ളോടും സാഹിത്യ-കലാ-സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകരോടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു."

യഥാർത്ഥത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി മുന്നോട്ടുവച്ച ഈ വികസന കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ പുതിയ കാലഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള ചുവടുവെപ്പാ യാണ് പഠന കോൺഗ്രസ്സ് ഇ.എം.എസ് ഉൾപ്പെടെ കണ്ടിരുന്നത് എന്നു കാണാം. എന്നാൽ, പലരും കരുതുന്നതുപോലെ ഇതൊരു അരാഷ്ട്രീയ പരി പാടിയുമല്ല. ജനങ്ങളെ വ്യത്യസ്ത അറകളാക്കി നിർത്തുക എന്നതാണ് വലതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയ ത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. ജനങ്ങളെ അവരുടെ ആവ ശ്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യോജിപ്പിച്ച് മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോവുക എന്നതാണ് കമ്മ്യൂണി സ്റ്റുകാർ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്. അത്തരമൊരു

യോജിപ്പ് ജാതി-വർഗീയ ചിന്തകൾക്കതീതമായി ജനകീയ മുന്നേറ്റത്തിന് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കും. ഈ തിരിച്ചറിവാണ് ഇത്തരം പരിപാടി സംഘടി പ്പിക്കുന്നതിന് അടിസ്ഥാനമായി തീർന്നത്.

ഒന്നാം പഠനകോൺഗ്രസ്സിൽ ചില കാര്യങ്ങ ളിൽ അഭിപ്രായൈക്യമുണ്ടായി. കാർഷിക-വ്യവ സായ മേഖലയിലെ ഉൽപ്പാദനവും ഉൽപ്പാദനക്ഷ മതയും ഉയർത്തണം എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് പൊതു വിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. കേരളത്തിൽ നില നിൽക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ചില തുരുത്തുകൾ സാമൂഹ്യശ്രദ്ധയിലൂടെ പരിഹരിക്കപ്പെടേണ്ട തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും അഭി പ്രായഐക്യം ഉണ്ടായി. വികസനത്തിന് സ്ത്രീപ ങ്കാളിത്തം ഉയർത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും മുന്നോട്ടുവയ്ക്കപ്പെട്ടു. ജനപങ്കാളിത്ത വികസന മാതൃകയ്ക്ക് ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നതിനായി അധികാരവികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

1996 ൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭ ഈ കാഴ്ചപ്പാട് പ്രായോഗികമാക്കാനുള്ള പ്രവർത്ത നമാണ് നടത്തിയത്. അധികാരവികേന്ദ്രീകര ണത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ ജനകീയാസൂത്രണ പദ്ധതി കൊണ്ടുവന്നു.

കാർഷിക മേഖല, വ്യാവസായിക മേഖല തുടങ്ങിയവ ശക്തിപ്പെടുത്താനുള്ള പരിശ്രമവും ഇതിന്റെ ഭാഗമായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പുത്തൻ വികസന മേഖലകളായ ബയോ-ടെക്നോളജി, ഇൻഫർമേഷൻ ടെക്നോളജി എന്നിവയ്ക്കും പ്രാധാന്യം നൽകി. ടൂറിസം സാധ്യതകളെ വിക സിപ്പിക്കാനും പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കി. സാമൂഹ്യ ക്ഷേമ പദ്ധതികളെയും ആരോഗ്യ-വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലകളെയും ശക്തിപ്പെടുത്താനും ഈ സർക്കാർ തയ്യാറായി. ജനകീയ താൽപ്പര്യം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് സർക്കാർ മുന്നോട്ടുപോയെ ങ്കിലും ആഗോളവൽക്കരണ നയങ്ങൾ സമ്പദ്ഘ ടനയിലുണ്ടാക്കിയ പ്രതിസന്ധി ഈ നേട്ടങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഫലപ്രദമായി എത്തുന്നതിന് തടസ്സമായി നിന്നു.

പിന്നീട് അധികാരത്തിൽ വന്ന യു.ഡി.എഫ് സർക്കാർ കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ നേട്ടങ്ങളും ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി തകർക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചു. ഇതിനെതിരെ ശക്തമായ ബഹുജനപ്രക്ഷോഭത്തിന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി തയ്യാറായി. പ്രക്ഷോഭത്തോടൊപ്പംതന്നെ പുതിയ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടുന്ന തരത്തിൽ ബദലുകൾ എങ്ങനെ രൂപപ്പെടുത്താമെന്ന ചർച്ചകളും മുന്നോട്ട് വെക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ അടിസ്ഥാ നത്തിലാണ് ഒരു വികസന രേഖ വച്ചുതന്നെ രണ്ടാം അന്താരാഷ്ട്ര പഠന കോൺഗ്രസ് സംഘ ടിപ്പിച്ചത്. അതിലെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൂടി കണക്കി ലെടുത്തുകൊണ്ടാണ് ഒരു വികസന പരിപാടി തയ്യാറാക്കി ജനങ്ങൾക്കു മുമ്പാകെ അവതരിപ്പി ക്കുവാൻ എൽ.ഡി.എഫിന് കഴിഞ്ഞത്. ഇതിന് വമ്പിച്ച ബഹുജന അംഗീകാരം ലഭിക്കുകയുണ്ടാ യി. ഇതിന്റെ ഫലമായി ചരിത്രത്തിലില്ലാത്ത വിജയം എൽ.ഡി.എഫിന് കഴിഞ്ഞ നിയമസഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു.

ജനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രശ്ന ങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന് ഊന്നൽ നൽകുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഈ സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് ഉണ്ടായി. എല്ലാവർക്കും വീടും വെള്ളവും വെളി ച്ചവും ഭക്ഷണവും നൽകുക എന്ന നയത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് സർക്കാർ മുന്നോട്ടുപോകുന്ന ത്. കാർഷിക-വ്യവാസായിക മേഖലകളെ ശക്തി പ്പെടുത്താനും സാമൂഹ്യക്ഷേമ പദ്ധതികൾ കാര്യ ക്ഷമമാക്കാനും സർക്കാർ ഇടപെടുകയാണ്. പൊതുമേഖലയെ പുനരുദ്ധരിക്കുക മാത്രമല്ല, പുതുതായി ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കു ന്നതിനുള്ള നടപടി സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ട് കേരളം രാജ്യത്തിന് തന്നെ മാതൃകയായി. കേരളത്തിന്റെ ഉജ്വലമായ മതനിരപേക്ഷ പാരമ്പര്യത്തെ ശക്തി പ്പെടുത്താനുള്ള ഇടപെടലുമായി മുന്നോട്ടുപോ വുകയാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള

വികസന അനുഭവങ്ങളെ വിലയിരുത്താനും നടത്തേണ്ട പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു രൂപരേഖ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുക എന്നതുമാണ് ഇത്തരമൊരു പരിപാടി കൊണ്ട് ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്.

സർക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഈ വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരമുണ്ടാക്കിക്കളയാം എന്ന വ്യാമോഹം സി.പി.ഐ (എം)ന് ഇല്ല. ഫെഡറൽ ഘടന ഉയർത്തുന്ന പരിമിതിയെ കുറിച്ചുള്ള തികഞ്ഞ ബോധ്യവും പാർടിക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് ജനാധിപത്യപരമായ കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പാർടി നിലകൊള്ളുന്നത്. അതേസമയം തന്നെ വർത്തമാനകാലത്ത് ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ല എന്ന നിരാശാബോധത്തെയും പാർടി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. വ്യവസ്ഥയെ മാറ്റിമറിക്കാനുള്ള പോരാട്ടം നടത്തുമ്പോൾ തന്നെ ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസകരമായ ബദൽ ഉയർത്തുന്നതിനാണ് സി.പി.ഐ (എം) ഇടപെടുന്നത്. ഈ കാഴ്ചപ്പാടോടെയാണ് കേരള വികസനത്തെ സി.പി.ഐ (എം) സമീപിക്കുന്നത്.

ആഗോളവൽക്കരണവും കാർഷിക മേഖലയും

എസ്. രാമചന്ദ്രൻപിള്ള

പ്രാദേശികമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രകടമാണെങ്കിലും കാർഷികമേഖലയിലും മറ്റ് മേഖലകളിലെന്ന പോലെ തന്നെ മുതലാളിത്തം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആഗോളവൽക്കരണഘട്ടമെന്നും അതിന് മുമ്പുള്ളഘട്ടമെന്നും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്ക് ശേഷമുള്ള മുതലാളിത്ത വളർച്ചയുടെ കാലത്തെ വേർതിരിക്കാനാവും. നരസിംഹറാവു പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന കോൺഗ്രസ് മന്ത്രിസഭയാണ് 1991-ൽ ആഗോളവൽക്കരണഘട്ടം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. അന്ന് ഇന്ത്യയുടെ ധനമന്ത്രി ഇന്നത്തെ പ്രധാനമന്ത്രി ഡോ.മൻമോഹൻസിങ്ങായിരുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണത്തെ സഹായിക്കുന്ന ചില നടപടികൾ അതിന് മുമ്പ് തന്നെ ആരംഭിച്ചിരുന്നുവെന്നത് വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് 1991 ന് മുമ്പ് സ്വീകരിച്ചു വന്ന സമീപനങ്ങളിലും നടപടികളിലും ആഗോളവൽക്കരണഘട്ടത്തിൽ വലിയ മാറ്റമുണ്ടായി. ഗവൺമെന്റുകളുടെ സജീവമായ ഇടപെടലുകളിൽ കൂടിയുള്ള മുതലാളിത്ത വളർച്ചയാണ് 1991 ന് മുമ്പ് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായത്. ഗവൺമെന്റ് നേരിട്ട് നടപ്പാക്കിയ ജലസേചന പദ്ധതിയുടെ ഫലമായി കൃഷിഭൂമിയുടെ വിസ്തൃതി വർദ്ധിക്കുകയും കാർഷികോല്പാദനത്തിൽ പുരോഗതി കൈവരിക്കുകയും ചെയ്തു. വൈദ്യുതിയുടെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിച്ചും വിതരണ ശൃംഖല വിപുലമാക്കിയും കാർഷിക മേഖലയെ സഹായിച്ചു. ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക രംഗത്ത് ഗവൺമെന്റ് നടത്തിയ മുതൽമുടക്ക് അത്യുല്പാദനശേഷിയുള്ള ഒട്ടേറെ വിത്തിനങ്ങൾക്ക് ജന്മം നല്കി. സ്റ്റേറ്റ് വിത്ത് കോർപ്പറേഷനുകൾ വഴി കുറഞ്ഞ വിലക്ക് വിത്ത് വിതരണം ചെയ്തു. ഉല്പാദനക്ഷമതയും ഉല്പാദനവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇവയെല്ലാം വളരെ സഹായകരമായി. കാർഷിക ഉപകരണങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിച്ച് വിതരണം ചെയ്യാനും ഗവൺമെന്റ് മുൻകൈ എടുത്തു. യാത്രാ സൗകര്യങ്ങളും വാർത്താവിതരണ സൗകര്യങ്ങളും വിപുലമാക്കി. കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് സൂക്ഷിക്കാൻ ശേഖരണാലയങ്ങളും ശീതീകരണശാലകളും പണിതു. ഇവയെല്ലാം കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ കമ്പോളം ശക്തിപ്പെടുന്നതിന് സഹായിച്ചു. വിത്ത്, വെള്ളം, വൈദ്യുതി, വളം, കാർഷിക ഉപകരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവക്ക് സബ്സിഡി നല്കി കുറഞ്ഞ വിലക്ക് കൃഷിക്കാർക്ക് വിതരണം ചെയ്തു. വിദേശ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലേക്ക് കടന്ന് വന്ന് ഇന്ത്യയിലെ കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ വിലയിടിക്കാതിരിക്കാൻ ആഭ്യന്തര കമ്പോളത്തെ സംരക്ഷിയ്ക്കാൻ പല നടപടികളും എടുത്തു. അളവുപരമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതും കയറ്റുമതി ചുങ്കം വർദ്ധിപ്പിച്ചതും ഇതിന് വേണ്ടിയായിരുന്നു.

ചിലയിനം കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ വില ആഭ്യന്തര കമ്പോളത്തിൽ ഇടിഞ്ഞാൽ താങ്ങു

വില നല്കി കൃഷിക്കാരെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള സംവിധാനവും നിലവിൽ വന്നു. പലിശ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് ധനസ്ഥാപനങ്ങൾ വഴി കൃഷിക്കാർക്ക് കടം ലഭിക്കാനുള്ള സൗകര്യവും വിപുലമാക്കി. ഇക്കാലത്ത് സ്വീകരിച്ച ഗവൺമെന്റ് നടപടികളിലെ മുഖ്യ ദൗർബല്യം ഗവൺമെന്റ് നല്കിയ ആനുകൂല്യങ്ങളുടെ മുഖ്യപങ്ക് ഭൂപ്രഭുക്കന്മാരും ധനിക വിഭാഗങ്ങളും തട്ടിയെടുത്തുവെന്നതാണ്. ഇത്തരം നടപടികളുടെ പ്രയോജനം കർഷകജനവിഭാഗങ്ങളിലെ മഹാഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ലഭ്യമായില്ല.

കാർഷിക മേഖലയിലെ ഉല്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് തടസ്സം നിന്ന ഫ്യൂഡൽ - അർദ്ധഫ്യൂഡൽ ഉല്പാദന ബന്ധങ്ങളെ തകർക്കാനും ഭരണവർഗ്ഗങ്ങൾ തയ്യാറായില്ല. നാടുവാഴിത്ത സ്വഭാവത്തിലുള്ള ഭൂപ്രഭുക്കൻമാരെ മുതലാളിത്ത സ്വഭാവത്തിലുള്ള ഭൂപ്രഭുക്കൻമാരാക്കി മാറ്റിതീർക്കാനും ഒരു ധനിക വിഭാഗത്തെ കാർഷിക മേഖലയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാനുമാണ് കോൺഗ്രസ് ഗവണ്മെന്റുകളുടെ ഭൂപരിഷ്കാര നടപടികൾ ഉപകരിച്ചത്. കേരളം, പശ്ചിമബംഗാൾ, ത്രിപുര എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിലവിൽ വന്ന ഇടതുപക്ഷ ഗവണ്മെന്റുകൾ മാത്രമാണ് ജനാധിപത്യപരമായ കാർഷിക പരിഷ്കാര നടപടികൾ നടപ്പാക്കിയത്. സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലുണ്ടായിരുന്ന സാമ്രാജ്യത്വ സ്വാധീനശക്തിയെ തുടച്ച് മാറ്റാനും കേന്ദ്രഗവണ്മെന്റ് നടപടികൾ എടുത്തില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഗവണ്മെന്റ് നടപടികളുടെ ഫലമായി ഇക്കാലത്ത് മുതലാളിത്ത ഉല്പാദന ബന്ധങ്ങൾ വളർന്നു. ഉല്പാദനക്ഷമതയും ഉല്പാദനവും വർദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ ഉല്പാദന വർദ്ധനവിന്റെ മുഖ്യപ്രയോജനം ഭൂപ്രഭുക്കൻമാരും ധനികവിഭാഗവും ആണ് കൊയ്തെടുത്തത്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ നയസമീപനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം കാർഷികമേഖലയിലെ മഹാഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന കർഷക ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ സർഗശക്തിയെ കെട്ടഴിച്ചു വിടുകയായിരുന്നില്ല. ഗവണ്മെന്റ് നടപടികളിലെ ദൗർബല്യങ്ങളാണ് കാർഷിക മേഖലയിലെ പ്രതിസന്ധിക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്.

കർഷക ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ തകർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായ നയങ്ങളെ തിരുത്താൻ തയ്യാറാകുന്നതിന് പകരം കാർഷിക പ്രതിസന്ധിയെ മൂർച്ഛിപ്പിക്കാൻ ഇടവരുത്തിയ ആഗോളവൽക്കരണ നടപടികൾ നടപ്പാക്കാനാണ് 1991 മുതൽ ഭരണവർഗ്ഗങ്ങൾ തയ്യാറായത്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ നയമാറ്റത്തിൽ ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ ഘടകങ്ങൾ ഇടപെട്ടിരുന്നു. ഗവൺമെന്റുകളുടെ നേരിട്ടുള്ള ഇടപെടൽ വഴി ഉണ്ടായ മുതലാളിത്ത വളർച്ചയുടെ പ്രയോജനം ലഭിച്ച ഭൂപ്രഭുക്കൻമാരും ധനിക വിഭാഗവും ആഗോളവൽക്കരത്തിന്റെ ഫലമായി കൂടുതൽ നേട്ടങ്ങൾ നേടാനാവുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചു. ലോകസ്ഥിതിഗതികളിൽ പുരോഗമന ജനാധിപത്യ ശക്തികൾക്കുണ്ടായ തിരിച്ചടികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ലോകവിഭവങ്ങൾ കവർന്നെടുക്കാനുള്ള സാമ്രാജ്യത്വ ശക്തികളുടെ ശ്രമം ശക്തിപ്പെട്ടു. വികസ്വര രാജ്യങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യാൻ ബഹുരാഷ്ട്രകമ്പനികൾ മുന്നോട്ട് വന്നു. അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള സാർവദേശീയ ധനസ്ഥാപനങ്ങളായ ഐഎം എഫും, ലോകബാങ്കും, ലോകകച്ചവട സംഘടനയും വികസ്വര രാജ്യങ്ങളുടെ മേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങി. സൈനികരംഗത്തെ അമേരിക്കയുടെ മേധാവിത്വവും ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികളുടെ താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ഇവയെല്ലാം ഒത്ത് ചേർന്നാണ് ആഗോളവൽക്കരണഘട്ടത്തിന് ആരംഭം കുറിച്ചത്.

മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ആഗോളവൽക്കരണ ഘട്ടത്തിൽ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമീപനമാണ് ഭരണകൂടം സ്വീകരിച്ചത്. ഇക്കാലത്ത് സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഭരണകൂടം പിൻമാറി. മുതലാളിത്ത കമ്പോള

ത്തിന്റെ ഇടപെടൽ ശക്തമായി. ജലസേചനം, വൈദ്യുതി, ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതികരംഗം, പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ ഗവൺമെന്റ് നിക്ഷേപം ഗണ്യമായ അളവിൽ വെട്ടിക്കുറച്ചു വിത്ത്, കീടനാശിനി, വളം, കാർഷികോപകരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവക്ക് നല്കിവന്ന സബ്സിഡികൾ വെട്ടിക്കുറക്കുകയും പലതും ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ രാസവളത്തിന്റെ വിലയിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ നിയന്ത്രണങ്ങളും എടുത്ത് കളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. കടം നല്കുന്നതിന് കാർഷിക മേഖലക്ക് ഗവൺമെന്റ് നല്കിവന്ന മുൻഗണനയും ഉപേക്ഷിച്ചു വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നും കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾ കടന്ന് വരുന്നതിനെ തടയുന്നതിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന അളവുപരമായ നിയന്ത്രണങ്ങളും പിൻവലിച്ചു. ഇറക്കുമതി തീരുവ വൻതോതിൽ വെട്ടിക്കുറച്ചു, ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റ് നിരവധി രാജ്യങ്ങളുമായി സ്വതന്ത്രവ്യാപാരകരാറുകൾ ഒപ്പിടാൻ തയ്യാറായി. ആസിയൻ രാജ്യങ്ങളുമായുണ്ടാക്കിയ സ്വതന്ത്ര വ്യാപാര കരാർ കേരളമടക്കമുള്ള നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയെ അപകടത്തിലാക്കുമെന്നതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. യൂറോപ്യൻ യൂണിയനുമായി ഗവൺമെന്റ് നടത്തിവരുന്ന ചർച്ചകൾ വളരെ പുരോഗമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. സ്വതന്ത്ര വ്യാപാര കരാറുകൾ വഴി സബ്സിഡി ലഭിക്കുന്ന കാർഷിക ഉല്പന്നങ്ങൾ വൻതോതിൽ ഇന്ത്യയിലേക്ക് കടന്നുവരും. ഇത് കാർഷിക ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില വീണ്ടും കുറക്കും. കാർഷിക ഉല്പന്നങ്ങൾ സംസ്ക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസായവും തകരും. ഗവൺമെന്റ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന താങ്ങുവില ഇന്നത്തെ ഉല്പാദന ചെലവിനെയോ, ന്യായമായ ആദായത്തെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ല. ഭൂമികൈവശംവെക്കുന്നതിന് ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങളിലും മാറ്റം വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ആഗോളവത്ക്കരണ സാമ്പത്തിക നയങ്ങളുടെ ഫലമായി വിദേശനിക്ഷേപവും ബഹുരാഷ്ട്രക്കമ്പനികളും കാർഷിക മേഖലയിലേക്ക് തള്ളിക്കയറി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വിത്തിന്റെ മേഖലയിൽ ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികൾ പിടിമുറുക്കി കഴിഞ്ഞു. റീട്ടെയിൽ രംഗം കൈയ്യടക്കാൻ ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികൾ വലിയ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് പാർലമെന്റിൽ അവതരിപ്പിച്ച വിത്ത് ബില്ലിന്റെ ലക്ഷ്യം വിത്ത് ഉല്പാദിപ്പിക്കാനും, സൂക്ഷിക്കാനും, വിതരണം ചെയ്യാനുമുള്ള കൃഷിക്കാരുടെ അവകാശം നിഷേധിച്ച് അവ വിത്ത് കമ്പനികൾക്കായി മാത്രം നല്കുകയാണ്.

ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തിക നയങ്ങളിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിക്കുന്നത് ഇന്തോ-യു എസ് സി.ഇ.ഒ ഫോറമാണ്. കാർഷിക മേഖലയിലെ നയസമീപനങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നത് ഇന്തോ-യു എസ് വിജ്ഞാന പ്രാരംഭ കരാർ വഴി സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സമിതിയും ലോകത്തെ പ്രധാന ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികളായ മൊൺസാന്റോയും വാൾമാർട്ടും ഒക്കെയാണ് ഈ സമിതിയിലെ അംഗങ്ങൾ. ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികൾക്ക് കടന്ന് കയറാനും മേധാവിത്വം സ്ഥാപിക്കാനും കഴിയത്തക്കവിധം ഇന്ത്യയിലെ കാർഷിക-ഭക്ഷ്യമേഖലകളിലെ നിയന്ത്രണ സംവിധാനങ്ങളാകെ അഴിച്ചു പണിയുകയാണ് ഇന്തോ-യു. എസ് കരാർ വഴി ഇപ്പോൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

കാർഷികമേഖലയിലെ മുതലാളിത്ത വളർച്ച -വിശേഷിച്ചും ആഗോളവൽക്കരണ ഘട്ടത്തിലെ വളർച്ച- കാർഷികമേഖലയിലെ പ്രതിസന്ധിയെ കൂടുതൽ മൂർച്ഛിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാവപ്പെട്ടവരും ഇടത്തരക്കാരുമടങ്ങുന്ന മഹാഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന കർഷക ജനസാമാന്യത്തിന് കൃഷി അനാദായകരമായ പ്രവൃത്തിയായി അതിവേഗം മാറി കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കൃഷി നഷ്ടത്തിലായതോടെ

ജീവിതചെലവുകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി കൃഷിഭൂമി വിൽക്കാൻ കൃഷിക്കാർ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഭൂരഹിതരായ കൃഷിക്കാരുടെ എണ്ണം വളരെ വേഗം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 1990 കളുടെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ ഗ്രാമീണ മേഖലയിലെ 22 ശതമാനം കുടുംബങ്ങൾ ഭൂരഹിതരായിരുന്നു. ഇന്ന് ഭൂരഹിതകുടുബങ്ങളുടെ ശതമാനം 36 ആയി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. കൃഷിക്കാർ കടക്കാരായി മാറുന്ന പ്രവണതയും ശക്തിപ്പെട്ടുവരുന്നു. കാർഷിക കുടുംബങ്ങളുടെ ഏതാണ്ട് പകുതി കുടുംബങ്ങളും കടം എടുത്തിട്ടുള്ളവരാണ്. ധനസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്ന് കടം കിട്ടാനുള്ള പ്രയാസം കാരണം പണം പലിശക്ക് കൊടുക്കുന്നവരിൽനിന്നും കച്ചവടക്കാരിൽനിന്നും വലിയ പലിശ നല്കി കടമെടുക്കുന്ന രീതിയാണുള്ളത്. കൃഷി നഷ്ടമായതിനാൽ കാർഷികമേഖലയിലെ മുതൽ മുടക്ക് കുറയുന്നതു കാരണം കാർഷിക ഉല്പാദന വർദ്ധനവിന്റെ തോത് വീണ്ടും ഇടിയുന്നു. കൃഷിഭൂമി തരിശിട്ടുകൊണ്ട് ഭാവിയിലെ ഊഹവില പ്രതീക്ഷിച്ചു കഴിയുന്ന കൃഷിക്കാരുടെ എണ്ണവും പെരുകിവരികയാണ്. പരിസ്ഥിതിയിൽ വരുന്ന മാറ്റം കാരണം കൃഷിഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം കൃഷിക്ക് ഉപയോഗയോഗ്യമല്ലാത്തതായി മാറികൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പ്രകൃതിക്ഷോഭം വഴിയുണ്ടാകുന്ന ദോഷഫലങ്ങളുടെ കാഠിന്യവും ഓരോ വർഷം കഴിയുന്തോറും വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. വ്യവസായിക-സേവന മേഖലകളിൽ തൊഴിൽ സാദ്ധ്യതകൾ വർദ്ധിക്കാത്തതുകാരണം കാർഷിക മേഖലയിൽ എപ്പോഴും ആൾതിരക്കാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി കാർഷിക മേഖലയെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നവരുടെ ജീവിതനിലവാരം കുത്തനെ ഇടിയുന്നു.

മുതലാളിത്ത വളർച്ചയുടെ ഫലമായുണ്ടായ കാർഷിക മേഖലയിലെ അഖിലേന്ത്യാ പ്രത്യേകതകളാണ് ഇവിടെ സംക്ഷിപ്തമായി പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റ ഫലമായി വളരുന്ന കാർഷിക പ്രതിസന്ധി ഏറ്റവും രൂക്ഷതരമായി അനുഭവപ്പെടുന്നത് കേരളത്തിലാണ്. കേരളത്തിലെ കാർഷിക മേഖലയുടെ പ്രത്യേകതകളാണിതിന് മുഖ്യകാരണം. കച്ചവടത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള വിളകൾക്കാണ് കേരളത്തിലെ കാർഷിക മേഖലയിൽ പ്രമുഖ സ്ഥാനമുള്ളത്. ഭക്ഷ്യധാന്യവിളകൾ ഏതാണ്ട് പതിനാറ് ശതമാനത്തോളവും കൃഷിഭൂമിയിൽ മാത്രമാണ് കൃഷി ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കച്ചവട വിളകളിലെ ഏറിയ ഭാഗവും സംസ്ഥാനത്തിന് പുറത്തേക്ക് വില്പനക്കായി കൊണ്ടുപോകുന്നവയാണ്.

കാർഷിക ഉല്പന്നങ്ങളുടെ ഉൽപാദനക്ഷമതയും ഉൽപാദനവും വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ കാർഷിക പ്രതിസന്ധിക്ക് പരിഹാരം കാണാനാവില്ല. ഉല്പാദന ക്ഷമതയും ഉല്പാദനവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് പ്രയാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പല ഘടകങ്ങളും കേരളത്തിലെ കാർഷിക മേഖലയിൽ കാണാം. ഇവക്കെല്ലാം എങ്ങനെ പരിഹാരം കാണാനാവുമെന്ന് ഗൗരവതരമായി ചർച്ച ചെയ്യണം. കൃഷിഭൂമി തുണ്ടുതുണ്ടായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നമാണ്.

കേരളത്തിലെ വീടുവെയ്പ് രീതിയും കൃഷിഭൂമിയുടെ വിസ്തൃതി കുറയ്ക്കുന്നു. കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയുന്നത് യാതൊരു ആസൂത്രണത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. ഗ്രാമങ്ങളുടെയും പട്ടണങ്ങളുടെയും വികസനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചും വ്യക്തമായ പദ്ധതികൾ ആവശ്യമാണ്. ഭൂമിയുടെ ഉപയോഗം സംബന്ധിച്ച് വ്യക്തമായ നയം ഉണ്ടാക്കുകയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭൂവിനിയോഗം ക്രമീകരിക്കുകയും വേണം. ഇവയെല്ലാം കൃഷിഭൂമി സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിനാവശ്യമാണ്.

ശാസ്ത്ര- സാങ്കേതിക രംഗത്തെ പുരോഗതി പരമാവധി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയണം. ഉല്പാദനക്ഷമതയും, ഉല്പാദനവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്

ഇത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ജനിതക മാറ്റം വരുത്തിയ വിത്തിനങ്ങളെ മൊത്തത്തിലെതിർക്കുന്നത് അശാസ്ത്രീയമായ സമീപനമാണ്. ജന്തു സസ്യ ജാലങ്ങൾക്ക് അപകടമുണ്ടാവില്ലെന്ന് ഉറപ്പ് വരുത്തേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. അതുപോലെ വൻകിട കുത്തക കമ്പനികളുടെ ചൂഷണം ഒഴിവാക്കുകയും വേണം. ഈ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നതിന് പകരം ജനിതക മാറ്റം വരുത്തിയ വിത്തുകളെ പൊതുവെ എതിർക്കുന്ന സമീപനം ശാസ്ത്ര- സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ നേട്ടങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന് തടസം സൃഷ്ടിക്കും. ജനിതക മാറ്റം വരുത്തുന്ന ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക മേഖലകളിൽ പൊതുമുതൽ മുടക്കും ഗവേഷണവും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. യു എസിലേയും യൂറോപ്യൻ യുണിയനിലേയും ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികൾ തമ്മിലുള്ള കച്ചവട മത്സരത്തിന്റെ പ്രചാരണ തന്ത്രത്തിൻ അകപ്പെടരുത്. കേരളത്തിലെ കാർഷിക-വെറ്റിനറി സർവകലാശാലകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വലിയ മാറ്റം വരേണ്ടതുണ്ട്. കൂൺ, പച്ചക്കറികൾ,ഔഷധച്ചെടി, പൂച്ചെടി എന്നിവയുടെ വിപുലമായ സാദ്ധ്യതകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താനാവണം.

കാർഷികവിളകൾക്ക് ആദായവില ലഭിക്കുന്നത് ഉറപ്പുവരുത്താതെ ഉൽപ്പാദനക്ഷമതയും ഉൽപാദന വർദ്ധനവും നേടാനാവില്ല. പൊതുനിക്ഷേപം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഉൽപ്പാദനക്ഷമതയും ഉൽപ്പാദനവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് വൻതോതിൽ സ്വകാര്യ നിക്ഷേപവും ആകർഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ ഒരുമിച്ച് ചേർന്ന് ആദായ വില ഉറപ്പ് വരുത്തുകയും പൊതുനിക്ഷേപം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വേണം.

കാർഷിക വിളകൾ സംസ്ക്കരിക്കുന്ന വ്യവസായം കേരളത്തിൽ വേണ്ടത്ര വികസിച്ചിട്ടില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമായ ഒരു പദ്ധതിയോടെ നീങ്ങാനാവണം. കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾക്ക് ആദായവില ഉറപ്പ് വരുത്തുന്നതിനും കാർഷിക ഉല്പന്ന സംസ്ക്കരണ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് സഹായിക്കാൻ കഴിയും. ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങൾക്കും കേരളത്തിൽ വലിയ സാദ്ധ്യതകൾ ഉണ്ട്. വിവിധ മേഖലകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിപുലമായ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനമാണ് കേരളത്തിലുള്ളത്. കാർഷികകോല്പന്നങ്ങളുടെ ഉല്പാദനക്ഷമതയും ഉല്പാദനവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ജനാധിപത്യവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ കേരളത്തിന് വലിയ പുരോഗതി നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാർഷിക-വ്യാവസായിക പുരോഗതിക്ക് സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് ധാരണകളുണ്ടാവണം. തദ്ദേശ സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളെയും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെയും സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കേരളത്തിന്റെ കാർഷിക – വ്യാവസായിക പുരോഗതിയെ സഹായിക്കുന്ന പുതിയ നീക്കങ്ങളുണ്ടാവണം.

കാർഷിക മേഖല വ്യാവസായിക സേവന മേഖലകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പരസ്പരബന്ധം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് പുതിയ വികസന പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കാനാവണം.

കാർഷിക മേഖലയിൽ പണിയെടുക്കാൻ വേണ്ടത്ര തൊഴിലാളികളെ ലഭിക്കുന്നില്ലെന്ന ആക്ഷേപം പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഉയർന്നു വരുന്നുണ്ട്. ഗ്രാമീണ തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ലേബർ ബാങ്കുകളുടെ പ്രവർത്തനം കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നത, ഒട്ടേറെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ സഹായിക്കും.

സംഭരണശാലകൾ, ശീതീകരണികൾ, പ്രാഥമിക സംസ്ക്കരണശാലകൾ, തുടങ്ങിയ സൗകര്യങ്ങൾ കേരളത്തിൽ വളരെയധികം വികസിപ്പിക്കേണ്ടിവരും. ഇക്കാര്യത്തിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിനും തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപന

ങ്ങൾക്കും സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും എന്തു ചെയ്യാനാവുമെന്നത് സംബന്ധിച്ചു വ്യക്തമായ ധാരണകളുണ്ടാവണം.

കേരളത്തിലെ പ്രത്യേകതകൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഒരു പരിസ്ഥിതി നയം ആവിഷ്ക്കരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. കേരളത്തിന്റെ വർത്തമാന-ഭാവികാല വികാസവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഈ നയം രൂപപ്പെടുത്താൻ കഴിയണം. മറ്റ് പല സമീപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും എന്നപോലെ പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നത്തിലെ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ സമീപനം പലപ്പോഴും കേരളത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളെ കണക്കിലെടുക്കാതെ ഉള്ളതാണ്. കാർഷിക വികസന പദ്ധതികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനും നടപ്പാക്കുന്നതിനും വ്യക്തമായ പരിസ്ഥിതി നയം സഹായകരമാണ്.

കൈവശ കൃഷിക്കാർക്ക് പട്ടയം ലഭിക്കുക, കുറഞ്ഞ പലിശയ്ക്ക് കടം ലഭിക്കുക, തുടങ്ങിയ പല കാര്യങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഉല്പാദന മേഖലകളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് അർഹമായ പരിഗണന നല്കേണ്ടത് വർത്തമാന-ഭാവികാല താല്പര്യങ്ങളെ പരിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിന് വളരെ പ്രധാനമാണ്.

KERALA SCHOOL EDUCATION: SHINING GAINS

M.A. Baby

The vested interests in Kerala Society always tried to manufacture controversy in order to defame Left initiatives and achievements. The 1996 Nayanar government, apart from other things achieved energy self sufficiency in the State of Kerala through systematic planning and implementation. In order to divert the attention from the achievement, with the help of the motivated media, SNC Lavalin controversy was fabricated by the Congress led Opposition in the State, without any shred of evidence of any malpractice. Similar efforts are discernible in other areas too, including education. Allegations of strangulation of the minorities and indoctrination of students through syllabus have been two pet themes repeated by the vested interests to divert attention from the unassailable achievements of the present LDF government. A brief survey of the significant achievements in the field of school education is attempted below.

Education has played a decisive role in shaping a democratic and secular society in Kerala. The State had to overcome numerous challenges at different periods for the development of a people-centered education system. Progressive forces have joined hands with academic establishments to bring about such a wholesome development. The Left Democratic Front has always been instrumental in facilitating and coordinating movements and forces that would work together for the promotion of access, equity and excellence in education. Following are some of the steps undertaken by the present Government for the improvement of general education in the State.

In terms of enrolment and retention of students, Kerala's record, with about 100% enrolment and minimal dropout rate, is remarkably significant in comparison with even developed countries. The thrust of the present Government therefore was to tackle the problem of quality, which was perceived to be average. An initiative undertaken in 2006 was to draw up a special scheme for the most backward schools. 104 schools were thus selected for the implementation of the scheme, on the basis of their poor performance in the SSLC examination. It was found that the majority of the children in these schools were underfed and under-nourished. The schools were largely neglected by the public as children of well-to-

do and influential families never attended such schools. The new scheme aimed at addressing both concerns, with the help of local-self-governments. Institution specific problems and solutions were identified by teams of teachers, parents and people's representatives. Provisions were made for adequate supply of nutritious food for the children. Systematic academic enrichment programmes were also introduced. Local level committees monitored the implementation of the scheme on a daily basis. The changes were dramatic. Within a year, the result in the SSLC examination improved from 0% to more than 75% in more than 80% of the 104 schools. The improvement was sustained in the succeeding years as shown in the table below:

Performance of least performing 104 schools from 2006 to 2010

Percentage of students who secured eligibility for higher education in SSLC examination

Percentage	2006	2007	2008	2009	2010
100%	0	5	25	25	19
90% and above	0	13	56	56	54
75% and above	0	47	88	85	86
60% and above	0	77	97	102	102
50% and above	0	98	107	106	103
Below 50%	0	6	0	1	4
below 33%	104	3	0	0	0

The efforts for improvement of quality were not confined to the 104 selected schools alone. Similar efforts were made in almost all schools with the result that the performance of the students in the SSLC examination showed a steady increase over the years, as shown in the table below:

SSLC Results

Year	Percentage
2005	58.49
2006	68.00
2007	82.29
2008	92.09
2009	91.92
2010	90.72

The improvement in the student performance was inclusive. The percentage of pass in the SSLC examination in respect of SC/ST students improved over the years from 37% in case of SC students in 2005 to 80.52% in 2010 and from 33% in case of ST students in 2005 to 90.70% in 2010.

One can be legitimately proud of the tremendous progress we have been able to achieve in the field of general education, both in terms of quantity and quality as is evident from the above statistics. However, there is no scope for complacency. Still lot more needs to be done to improve the quality of school education further. This can be achieved only by devoted and protracted efforts with the involvement of all sections of society.

An important feature of the reform undertaken during 2006-2010 was large scale participation of people in educational programmes. A Kerala Curriculum Frame work was drawn up by the people on the basis of the National Curriculum Frame Work, 2005. The exercise witnessed the participation of a large number of experts, from within and outside the state, teachers, general public and organizational representatives. All school text books were revised on the basis of the new curriculum framework.

The next important step was to impart adequate training to all teachers in the nuances of the new curriculum. The training programmes were scheduled in such a way as not to disturb regular academic work. About 1.80 lakh teachers were thus trained using over 36 lakhs man-days. The training sessions provided enough opportunities for updating pedagogic skills, sharing of experiences and resolution of issues through consultation and consensus.

The implementation of such a massive training programme was not undertaken without any resistance. As a matter of fact, a section of the teachers had raised the banner of revolt, with the blessings of the opposition parties. The protests took such an ugly turn in one instance that it led to the cold-blooded murder of a conscientious teacher. However, the Government was able to contain all opposition and conduct the training programme with remarkable success as it was always open to criticism and suggestions for improvement.

An important concern of the Government was to improve educational infrastructure. A concerted effort was made to improve the quality of learning by introducing Information Communication Technologies. IT@School project was implemented in all secondary schools. Internet facilities are now available in all high schools.

Yet another initiative was to introduce a number of schemes for the promotion of environmental awareness among the children. In 2007, children planted 25 lakhs of seedlings with the assistance of the Forest Department. A novel scheme by name "My Tree Diary" was introduced. Children were required to note down their observations/experiences in tending the seedlings planted by them on day-to-day basis, with a view to creating in them greater awareness of Nature through first hand observation and interaction.

Along with improving academic

performance and aesthetic sensitivity, attention was also given to the improvement of physical and mental health of the children. A survey conducted showed that only less than 20% of the students had the required physical fitness. A scheme was implemented to improve the quality of mid-day meals, with the help of parent teacher organizations at the school level. All children upto 8th standard – 32 lakhs – are being given milk twice a week and eggs once a week as part of the scheme.

The cumulative impact of the schemes implemented by the Government with active participation of the people at the grass-roots level has been remarkable. The overall improvement of quality in government/aided sector has arrested the flow of children to unaided institutions. Sustained efforts in the direction evolved by the Government would strengthen the public-funded system in the State which alone can ensure inclusive development in education, which is a pre-condition for inclusive social and economic development.

ഫെഡറൽ ഭരണകൂടം: ആഗോളവൽക്കരണകാലത്തെ മാറ്റങ്ങൾ

ടി.എം. തോമസ് ഐസക്

സ്വയംഭരണാവകാശമുള്ള പ്രവിശ്യകൾ അഥവാ സംസ്ഥാനങ്ങൾ സംയോജിച്ച് രൂപംകൊള്ളുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളെയാണ് ഫെഡറേഷൻ എന്നുവിളിക്കുന്നത്. അല്ലാത്തവയെ യൂണിറ്ററി അഥവാ ഏകീകൃതം എന്നും വിളിക്കും. ഭരണഘടന പ്രകാരം ഇന്ത്യ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഒരു യൂണിയനാണ് . ഇന്ത്യ യൂണിറ്ററി അഥവാ ഏകീകൃത രാഷ്ട്രമല്ലെന്നു വ്യക്തം. പക്ഷേ ഫെഡറേഷനുമല്ല. ഫെഡറേഷന്റെ രൂപമുള്ള ഏകീകൃത സ്വഭാവത്തോടെയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രമാണ് ഇന്ത്യ എന്നു പറയാം.

ഒരു ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അധികാരം വികേന്ദ്രീകരിക്കുകയാണ്. ഇതിലൂടെ ഒരു വലിയ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പൊതുവായ താൽപര്യങ്ങളെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കാതെ പ്രാദേശിക താൽപര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. രാഷ്ട്രത്തിനാകമാനം താൽപര്യം ഉള്ള വിഷയങ്ങളിൽ കേന്ദ്രവും പ്രാദേശികശ്രദ്ധ വേണ്ട വിഷയങ്ങളിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ആയിരിക്കും അധികാരം. കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും അന്യോന്യം സ്വതന്ത്രവും പരസ്പരപൂരകങ്ങളും ആയിരിക്കും. എല്ലാവരും പരമാധികാരത്തിൽ പങ്കാളികൾ ആകും.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വ്യാപ്തി മാത്രമല്ല ഫെഡറേഷനെ അഭികാമ്യമാക്കുന്നത്. ഇന്ത്യ ഒരു ബഹുഭാഷാ ബഹുദേശീയ രാഷ്ട്രമാണ്. ഈ വിവിധദേശീയതകളുടെ സാംസ്കാരിക സാമൂഹ്യ വളർച്ച ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ടല്ലാതെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഐക്യം നിലനിർത്താനാവില്ല. ഇവിടെയാണ് ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രസക്തി കുടികൊള്ളുന്നത്.

സാമ്രാജ്യവിരുദ്ധ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിലൂടെയാണ് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രം രൂപംകൊണ്ടത്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനമാകട്ടെ നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം എന്ന ദർശനത്തിലധിഷ്ഠിതവുമായിരുന്നു. ബഹുഭാഷാ ദേശീയതകൾക്കു നൽകിയ അംഗീകാരമായിരുന്നു ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കോൺഗ്രസ് പ്രദേശ് കമ്മറ്റികൾ. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് സ്വയംഭരണം ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ് സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യ സംബന്ധിച്ച് ദേശീയപ്രസ്ഥാനം മുന്നോട്ടുവെച്ചത്.

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടനയിൽ ഫെഡറേഷനേക്കാൾ ഏകീകൃത സംവിധാനത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾക്കാണ് മുൻതൂക്കം ലഭിച്ചത്. കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിലെ 1919ലെ മോണ്ടേഗ്-ചേംസ്ഫോർഡ് ഭരണപരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ, 1935ലെ ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് നിയമം തുടങ്ങിയവയുടെ ചട്ടക്കൂടിൽ ഒതുങ്ങിയ ഒരു ഫെഡറേഷനാണ് ഇന്ത്യയിൽ രൂപംകൊണ്ടത്.

എന്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഇ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട് നടത്തിയിട്ടുള്ള നിരീക്ഷണം പ്രസക്തമാണ്. ഇന്ത്യാവിഭജനത്തിന്റെ വികാര വിക്ഷുബ്ധതയിലാണ് ഭരണഘടന രൂപംകൊണ്ടത്. സ്വാഭാവികമായി സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്വയംഭരണത്തേക്കാൾ ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുന്ന ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകളാണ് ഉണ്ടായത്. ഭാഷാ സംസ്ഥാനങ്ങൾ എന്ന സങ്കല്പത്തിനുപോലും ഭരണഘടനയിൽ ആദ്യം അംഗീകാരം ലഭിച്ചിരു

നില്ല. 1950കളിലെ ആന്ധ്രയിലെയും മഹാരാഷ്ട്രയിലെയും ഭാഷാസംസ്ഥാന പ്രക്ഷോഭങ്ങളാണ് ഈ നിലയിൽ ഒരു മാറ്റം വരുത്തിയത്.

ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയിലെ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെ പൊതുവായി നിയമനിർമ്മാണം, ഭരണനിർവഹണം, നീതിന്യായം, നികുതി സംബന്ധം എന്നിങ്ങനെ നാലായി തിരിക്കാം. മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെ ദേശീയ തലത്തിൽ താത്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ കേന്ദ്രവും പ്രാദേശിക താത്പര്യങ്ങളുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളും ആണ് നിയമനിർമാണവും നികുതിപിരിവും ഭരണനിർവഹണവും നീതിന്യായവും നിർവഹിക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത് പതിനൊന്ന്, പന്ത്രണ്ട് ഭാഗങ്ങളിലായാണ്. പതിനൊന്നാം ഭാഗം ഒന്നാം അധ്യായം (245–255 അനുച്ഛേദങ്ങൾ) കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിയമനിർമാണാധികാര വിഭജനവും രണ്ടാം അധ്യായം (256–263 അനുച്ഛേദങ്ങൾ) ഭരണനിർവഹണത്തിന്റെ വിഭജനവും പന്ത്രണ്ടാം ഭാഗം ഒന്നാം അധ്യായം (264–291 അനുച്ഛേദങ്ങൾ) നികുതി സംബന്ധമായ അധികാര വിഭജനവും സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാണ്.

മറ്റു പല ഫെഡറൽ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും വിഭിന്നമായി, നമുക്ക് നീതിന്യായം സംബന്ധിച്ച് പൂർണമായ അർഥത്തിൽ ഫെഡറൽ സംവിധാനം ഇല്ല. അമേരിക്കയിൽ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു വ്യത്യസ്തമായ നീതിന്യായ സംവിധാനങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതായത് കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന നിയമങ്ങളിന്മേലുള്ള തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ വ്യത്യസ്ത കോടതി എന്ന പദ്ധതി ഇന്ത്യയിലില്ല. കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ സുപ്രീംകോടതിക്കാണ് അധികാരം.

ഫെഡറൽ സ്വഭാവം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അസ്ഥിവാരം തന്നെയാണ് എന്ന് 1973ലെ കേശവാനന്ദഭാരതി കേസിലെ സുപ്രധാന വിധിയിലൂടെ സുപ്രീം കോടതി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തെ ഭരണഘടനാഭേദഗതി, നിയമനിർമാണം മുതലായ മാർഗങ്ങളിലൂടെ ഇല്ലാതാക്കുകയോ ഫെഡറേഷന്റെ സ്വഭാവത്തിന് മാറ്റം വരുത്തുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നാണ് ഇതിന്റെ ചുരുക്കം.

യാഥാർഥ്യം തത്വത്തിൽ നിന്ന് എത്രയോ അകലെയാണ്.

ഭരണഘടന രൂപീകൃതമായതിനുശേഷം പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കിയിട്ടുള്ള ഭേദഗതികൾ, നിലവിലുള്ള ഭരണഘടനാ വകുപ്പുകൾക്ക് കോടതികൾ നൽകിയിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, നിലവിലുള്ള വകുപ്പുകളുടെ അനുചിതമായ പ്രയോഗം, ഭരണഘടനാകർത്താക്കൾ വിഭാവനംചെയ്യാത്ത പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അധികാരത്തെ കൂടുതൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിലേക്ക് നയിച്ചു. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങളിൽ പലതും കേന്ദ്രം കവർന്നു. ഈ പ്രവണതകളെ നിയമനിർമാണവും ഭരണപരവും നികുതിപരവുമായ ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകൾ ചർച്ചചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം പരാമർശിച്ചുപോകുന്ന രീതിയാണ് ഈ അധ്യായം അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആഗോളവൽക്കരണ കാലഘട്ടം ഇന്ത്യൻ ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിനുയർത്തുന്ന ഭീഷണി മുൻകാല പ്രവണതകളിൽ നിന്നും ഗുണകരമായിത്തന്നെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവയെ പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്.

അവസാനമായി, കേന്ദ്രീകൃത പ്രവണതകൾക്കെതിരെ ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ നടത്തിയ ചെറുത്തുനിൽപ്പും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പൊതുവായ നിലപാടുകളും പരിശോധിക്കുന്നു. നിയമനിർമാണം, നികുതിപിരിവ്, ഭരണനിർവഹണം തുടങ്ങി ഓരോ മേഖലകളിലും സംസ്ഥാനങ്ങൾ പൊതുവിൽ അംഗീകരിക്കുന്ന നിലപാടുകളെ സംക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്.

നിയമപരമായ അധികാരങ്ങൾ

നിയമനിർമാണ അധികാര വിഭജനത്തെ ഉപജീവിച്ചാണ് ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയിലെ മറ്റ് അധികാരങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നത് എന്നുപറഞ്ഞാൽ അതിശയോക്തിയാവില്ല. 245–246 അനുച്ഛേദങ്ങൾ പ്രകാരം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും കേന്ദ്രത്തിനും ഉള്ള നിയമനിർമ്മാണാധികാര വിഷയങ്ങൾ ഭരണഘടനയുടെ 7–ാം പട്ടികയിൽ അനുബന്ധമായി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സാധാരണഗതിയിൽ, ഒരു ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയിൽ നിയമനിർമാണാധികാര വിഭജനത്തിൽ പരാമർശിക്കാതെപോയ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അധികാരം (Residuary Power) സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കോ ജനങ്ങൾക്കു ത

നെയോ ആണ് നൽകുക. പക്ഷേ, ഇന്ത്യയിൽ ഈ അധികാരം കേന്ദ്രം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലൂടെ ഇതിന്റെ പരിധി വലുതാവുകയുംകൂടി ചെയ്തപ്പോൾ, സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിയമനിർമാണാധികാരം വളരെ ശോഷിച്ചു.

മാത്രമല്ല, കേന്ദ്രത്തിനും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ താത്പര്യവും അധികാരവുമുള്ള വിഷയങ്ങളിലെ കേന്ദ്ര–സംസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യം വന്നാൽ, കേന്ദ്രനിയമം നിലനിൽക്കുകയും സംസ്ഥാന നിയമം അസാധുവാകുകയും ചെയ്യും. ഇതിനുപരിയായി രാഷ്ട്രതാല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തി രാജ്യസഭ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നിയമനിർമ്മാണം നടത്താനധികാരമുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ കേന്ദ്രത്തോട് നിയമനിർമാണം നടത്തണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടാൽ പാർലമെന്റിന് നിയമനിർമാണം നടത്താവുന്നതാണ്. അതുപോലെ, രണ്ടോ അതിലധികമോ സംസ്ഥാനങ്ങൾ, തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിയമനിർമാണം നടത്തണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടാൽ പാർലമെന്റിന് നിയമനിർമാണം നടത്താവുന്നതാണ്. ഈ അനുഛേദങ്ങളെല്ലാം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഫെഡറൽ തത്വങ്ങൾക്കും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വിരുദ്ധമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇതിനെല്ലാം പുറമെയാണ് 253–ാം അനുഛേദപ്രകാരം രാഷ്ട്രാന്തരീയ കരാറുകളിന്മേൽ നിയമനിർമാണം നടത്താൻ കേന്ദ്രത്തിനധികാരം ലഭിക്കുന്നത്. നിലനിൽക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ അന്താരാഷ്ട്രീയ കരാറുകളിൽ ഏർപ്പെടാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികാരവും കേന്ദ്രത്തിനു മാത്രമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കരാറുകൾക്ക് പാർലമെന്റിന്റെ അംഗീകാരം ആവശ്യമില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള കരാറുകളെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യണമെന്നുപോലും ഭരണഘടന ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. പക്ഷേ, അങ്ങനെ കേന്ദ്രസർക്കാർ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര കരാറുകളും അന്താരാഷ്ട്ര ബാധ്യതകളും നിറവേറ്റുന്നതിനുവേറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി നിയമനിർമാണം നടത്തുമ്പോൾ, അത് പലപ്പോഴും ഭരണഘടനപ്രകാരം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നിയമനിർമാണം നടത്താനധികാരമുള്ള മേഖലകളിലായിരിക്കും. പക്ഷേ, അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ കരാറുകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനോ പിന്നീട് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കധികാരപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിനോ കേന്ദ്രം സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി ചർച്ച നടത്തേണ്ടതില്ല എന്നുള്ളത് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന്റെ സത്തയ്ക്കും എതിരാണ്.

ഇത്തരത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സുപ്രീം കോടതി വിധിപ്രസ്താവിക്കുകയോ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും രാഷ്ട്രാന്തരീയ കരാറുകളിൽ ഏർപ്പെടാനുള്ള കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ അധികാരം അസീമമാണെന്ന് ബെറുബാറി റെഫറൻസ് കേസിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് മറക്കാവതല്ല.

ഭരണപരമായ അധികാരങ്ങൾ

ഒരു ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിൽ കേന്ദ്ര–സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണനിർവഹണാധികാരങ്ങൾ നിയമനിർമാണാധികാരംപോലെ സ്വതന്ത്രവും അന്യോന്യവിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതവുമായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ സ്ഥിതി അതല്ല. നിയമനിർമാണ കാര്യങ്ങളിൽ കേന്ദ്രത്തിന് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ ഭരണഘടന ചില ഉപാധികൾ വയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഭരണനിർവഹണ കാര്യങ്ങളിൽ കേന്ദ്രത്തിന്റെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ മുകളിലുള്ള അധികാരങ്ങൾ അനിയന്ത്രിതവും യഥാർഥത്തിൽ ഉപാധിരഹിതവുമാണ്.

256–ാം അനുഛേദപ്രകാരം കേന്ദ്രസർക്കാരിന് ഭരണനിർവഹണ കാര്യങ്ങളിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾക്ക് മാർഗനിർദേശം നൽകുന്നതിന് അധികാരം ഉണ്ട്. മാർഗനിർദേശം എന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് ഭരണഘടന വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. സംസ്ഥാനസർക്കാരിനെ പിരിച്ചുവിടണമെന്ന് ഗവർണർക്കുപദേശം നൽകാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കേന്ദ്രം മുഖ്യമന്ത്രിക്ക് അയച്ച കത്ത് ഇത്തരം മാർഗനിർദേശമല്ലെന്ന് സുപ്രീംകോടതി പറഞ്ഞത് ആശ്വാസകരംതന്നെ.

257–ാം അനുഛേദം പ്രത്യേകമായി എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭരണനിർവഹണ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നത് കേന്ദ്രത്തിന്റെ ഭരണനിർവഹണ അധികാരത്തിന് പ്രതികൂലമാകാത്ത രീതിയിൽ വേണമെന്നും അതെങ്ങനെ വേണമെന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം കേന്ദ്രത്തിനുണ്ടെന്നുമാണ്. റെയിൽവേ, വാർത്താവിനിമയം എന്നിങ്ങനെയുള്ള രാഷ്ട്ര

താൽപര്യത്തിന്റെ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് കേന്ദ്രത്തിന് ഈ മാർഗ നിർദ്ദേശാധികാരങ്ങൾ നൽകുന്നതെങ്കിലും ഈ അനുച്ഛേദങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുവായിക്കുമ്പോൾ മനസി ലാകുന്നതു അവ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണപര മായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നയ ങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നതിനുതന്നെയും ഭീഷണി യാകാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാവില്ല എന്നാണ്. അതായത് ഭരണപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളോട് വിരുദ്ധ നില പാട് പുലർത്താൻ കേന്ദ്രത്തിനെ ഈ അനുച്ഛേ ദങ്ങൾ സഹായിക്കും. 256-257 അനുച്ഛേദങ്ങൾ 356-ാം അനുച്ഛേദവുമായി കൂട്ടിവായിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്നഫലം ഗുരുതരമാണ്. അതായത് കേന്ദ്രന യങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിൽ വിമുഖത കാണിക്കു കയോ എതിർക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങൾ ക്കെതിരെ 356-ാം അനുച്ഛേദം പ്രയോഗിക്കാം.

356-ാം അനുച്ഛേദമനുസരിച്ച്, സംസ്ഥാന ഭരണം ഭരണഘടനാനുസൃതമായി നയിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്ന ഗവർണറുടെ അറിയിപ്പിലൂ ടെയോ അല്ലാതെയോ കേന്ദ്രസർക്കാരിന് ബോധ്യ പ്പെട്ടാൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരിനെ പിരിച്ചുവിട്ട് ഭരണം ഏറ്റെടുക്കാവുന്നതാണ്. ഈ അനുച്ഛേദ ത്തിന്റെ ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന്മേലുള്ള തിക്തഫലം 1957ലെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സർക്കാരിന്റെ പിരിച്ചുവിടൽ മുതൽ നമുക്കറിവുള്ളതാണല്ലോ.

എന്താണ് ഭരണഘടനാനുസൃതമായ ഭരണ മെന്ന് ഭരണഘടന പറയുന്നില്ല. അത് പൂർണമായി കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ വിവേചനത്തിലിരിക്കുന്ന തീരുമാനമാണെന്ന് ഭരണഘടന വായിക്കുന്ന ആർക്കും മനസിലാകും. കേന്ദ്രസർക്കാർ ഇക്കാ ര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കുന്നത് ഗവർണറുടെ അറിയിപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ സ്വതന്ത്ര മായോ ആണ്.

സംസ്ഥാന ഗവർണറെ നിയമിക്കുന്നത് കേന്ദ്രസർക്കാരാണ്. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അധിപ തിയായ ഗവർണറെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ജന ങ്ങൾക്ക് പങ്കൊന്നുമില്ല. അതുപോലെ ഗവർണറെ തിരിച്ചുവിളിക്കുന്നതും, അദ്ദേഹത്തെ തുടരാനനു വദിക്കുന്നതും കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ ഏകപക്ഷീയ മായ തീരുമാനത്തിലൂടെയാണ്. കേന്ദ്രസർക്കാരി നഭിമതനായിത്തീരുന്നപക്ഷം തിരിച്ചുവിളിക്കപ്പെ ടാവുന്ന തസ്തികയിലിരിക്കുന്ന ഗവർണർ 356-ാം അനുച്ഛേദമനുസരിച്ച് സമർപ്പിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ട് എത്രകണ്ട് വസ്തുനിഷ്ഠവും സ്വതന്ത്രവും ആയി രിക്കുമെന്നൂഹിക്കാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. അഥവാ നിഷ്പക്ഷമതിയായ ഒരു ഗവർണർ അടിയന്തിരാ വസ്ഥ പ്രഖ്യാപനത്തിനനുകൂലമായി ശുപാർശ ചെയ്യാൻ വിസമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെ, കേന്ദ്രസർക്കാ രിന്, യാതൊരു മാനദണ്ഡവും പാലിക്കാതെ, സ്വമേധയാ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളെ പിരിച്ചു വിട്ട് ഭരണം പിടിച്ചെടുക്കാവുന്നതാണ്.

എങ്ങനെയാണ് സംസ്ഥാനഭരണം കേന്ദ്രം പിടിച്ചെടുക്കുക? സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ ഭരണം മോശമാണെന്നും അത് ഭരണഘടനാവി രുദ്ധമാണെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുക, സംസ്ഥാന കൂട്ടു മന്ത്രിസഭയിൽനിന്ന്/ഭരണകക്ഷിയിൽ നിന്ന് കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ കക്ഷി പിന്മാറി സംസ്ഥാന സർക്കാരിനെ ന്യൂനപക്ഷമാക്കുക, സംസ്ഥാനത്ത് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് അസാധ്യമെന്ന് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനെ ധരിപ്പിച്ച് ഭരണം ഏറ്റെടുക്കുക, സംസ്ഥാനത്തിലെ ക്രമസമാധാനഭംഗംമൂലം ഭര ണഘടനാനുസൃതമായ ഭരണം അസാധ്യമായ നിലയാണെന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുക മുതലായവ യാണ് സംസ്ഥാനഭരണം പിടിച്ചെടുക്കാൻ കേന്ദ്ര സർക്കാർ പിന്തുടർന്നുവന്നിട്ടുള്ള മാർഗങ്ങൾ. അതായത് കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ നയങ്ങൾക്കോ താല്പര്യങ്ങൾക്കോ വിരുദ്ധമായി ഭരണം നിർവ ഹിക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ 356-ാം അനുച്ഛേദം പഴുതിടുന്നു.

എന്താണ് 356-ാം അനുച്ഛേദപ്രകാരമുള്ള കേന്ദ്രഭരണവും ഫെഡറൽ സംസ്ഥാനവും തമ്മി ലുള്ള ബന്ധം? കേന്ദ്രഭരണം പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് സംസ്ഥാനത്തിലെ സർക്കാരിനെ പുറത്താ ക്കാനും നിയമസഭയെ നിഷ്ക്രിയമാക്കാനും പിരി ച്ചുവിടാനോ തന്നെയും കേന്ദ്രസർക്കാരിന് കഴി യും. കേന്ദ്രഭരണം പ്രഖ്യാപിച്ച ഒരു സംസ്ഥാന ത്തിന്റെ നിയമനിർമാണ, ഭരണനിർവഹണ അധി കാരങ്ങൾ കേന്ദ്രസർക്കാരിന് പ്രതിബന്ധങ്ങളൊ ന്നുമില്ലാതെ കയ്യാളാവുന്നതാണ്.

ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനം ഭരണഘടന വിഭാവനം ചെയ്ത ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിനെ തിരാണെന്നും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണ സ്വാത ന്ത്ര്യത്തിലുള്ള കൈകടത്തലാണെന്നും അതി നാൽ ഭരണഘടനയിലെ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾ പുനർനിർവചിക്കേണ്ടതാവശ്യമാ

ണെന്നും കേന്ദ്രസർക്കാർ നിയമിച്ച സർക്കാരിയ കമ്മീഷൻ ശുപാർശ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. രാജമന്നാർ കമ്മറ്റിയാകട്ടെ ഈ വകുപ്പിനെ എടുത്തുകളയാനാണ് ആവശ്യപ്പെട്ടത്. 40 കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷവും ഈ ശുപാർശകൾക്കനുസൃതമായി മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടില്ല. കാരണം വളരെ വ്യക്തമാണ്. കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ താൽപര്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സംസ്ഥാന സർക്കാരിനെ കടിഞ്ഞാണിട്ടുനിർത്താൻ കേന്ദ്രത്തിനുള്ള ശക്തി ദുർബലപ്പെടുത്തുവാൻ കേന്ദ്രം തയ്യാറല്ല.

ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള ഏക രജതരേഖ, 1993ൽ സുപ്രീംകോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച എസ്.ആർ. ബൊമ്മെ കേസിലെ വിധിയാണ്. മുൻപ് പ്രസ്താവിച്ചിരുന്ന രാജസ്ഥാൻ, കർണാടക കേസുകളിലെ വിധികൾ മറികടന്നുകൊണ്ട് ഈ കേസിൽ കോടതി ഫെഡറൽ സംവിധാനവും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണ പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുന്ന നിലപാടെടുക്കുകയുണ്ടായി. സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളെ പിരിച്ചുവിട്ട് അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാനുള്ള കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ തീരുമാനം ഒരിക്കലും ആത്മനിഷ്ഠവും ഏകപക്ഷീയവുമാകരുത് എന്നും അങ്ങനെയുള്ള തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിനുമുമ്പ് സംസ്ഥാന സർക്കാരിന് നിയമസഭയിൽ തങ്ങളുടെ നിലപാട് ഭരണഘടനാനുസൃതം തെളിയിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം നൽകണം എന്നും കോടതി പറയുകയുണ്ടായി. മാത്രമല്ല കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ തീരുമാനത്തിന്നടിസ്ഥാനമായ രേഖകളും മറ്റും കോടതിയുടെ വിശകലനത്തിന് ലഭ്യമാക്കുകയും അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ തീരുമാനം ശരിയാണെന്ന് കോടതിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും വേണമെന്നും സുപ്രീംകോടതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ നടപടിയുമായി കോടതിക്ക് വിയോജിപ്പാണുള്ളതെങ്കിൽ ആ തീരുമാനം അസ്ഥിരപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം കോടതിക്കുണ്ടെന്നും കോടതി പ്രസ്താവിച്ചു. പക്ഷേ, ഇവിടെ ഉയരുന്ന മൗലികമായ ചോദ്യം, ജനങ്ങളുടെ സ്വയംഭരണാവകാശ സംബന്ധിയായ -രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു പ്രശ്നം കോടതി ഇടപെട്ടുമാത്രം പരിഹരിക്കേണ്ട ഒന്നാണോ എന്നുള്ളതാണ്.

ഇതിനെക്കാളും ഗൗരവം അർഹിക്കുന്നതാണ് അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള വകുപ്പും അടിയന്തിരാവസ്ഥക്കാലത്തെ പാർലമെന്റിന്റെ നിയമനിർമാണാധികാരവും. 1975ലെ അടിയന്തരാവസ്ഥ ഭരണഘടന ദുർവിനിയോഗം ചെയ്ത് എങ്ങനെ സ്വേഛാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാം എന്നതിന്റെ അനുഭവപാഠമായി. 1978ന് ശേഷം ദേശീയ അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള കേന്ദ്രത്തിന്റെ അധികാരം ഭരണഘടനാഭേദഗതിയിലൂടെ പരിമിതപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളെ പിരിച്ചുവിടാനും സംസ്ഥാനഭരണം ഏറ്റെടുക്കാനുമുള്ള കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ അധികാരത്തിന് പരിധികൾ കല്പിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഏറ്റവും രസകരമായ വസ്തുത, ഇത്തരത്തിലുള്ള അധികാരം മറ്റു ഫെഡറേഷനുകളിലൊന്നും ഇല്ല എന്നുള്ളതാണ്.

ധനപരമായ അധികാരങ്ങൾ

ആദായനികുതി, കമ്പനിനികുതി, എക്സൈസ്, കസ്റ്റംസ് തുടങ്ങി പ്രധാനപ്പെട്ട നികുതിവരുമാന മാർഗങ്ങളെല്ലാം ഭരണഘടനപ്രകാരം കേന്ദ്രത്തിനുള്ളതാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മുഖ്യമായും വില്പന നികുതിയാണ് ആശ്രയം. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വിഷയമായിരുന്ന സേവനനികുതി ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ കേന്ദ്രം കരസ്ഥമാക്കി. നിയമനിർമാണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ റസിഡ്യൂവൽ നികുതി അധികാരവും കേന്ദ്രത്തിനാണ്. മൊത്തം കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ റവന്യൂ വരുമാനത്തിന്റെ 62% കേന്ദ്രത്തിനാണ് ലഭിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് 38 ശതമാനമേ ഉള്ളൂ.

ഭരണ-വികസനച്ചുമതലകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഭാരം കൂടുതൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചുമലിലാണ്. ജലസേചനം, റോഡുകൾ, വൈദ്യുതി, വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം, ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വികസനച്ചെലവുകളും ക്രമസമാധാനം, പൊതുഭരണം തുടങ്ങിയ ഭരണച്ചെലവുകളും വഹിക്കേണ്ടിവരുന്നത് സംസ്ഥാനങ്ങളാണ്. 2004-05ൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ മൊത്തം വികസനച്ചെലവ് 3.62 ലക്ഷംകോടി രൂപയായിരുന്നു. കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റേതാകട്ടെ 2.33 ലക്ഷംകോടി രൂപ മാത്രമായിരുന്നു. അതായത് ചെലവിന്റെ 60 ശതമാനവും സംസ്ഥാനങ്ങളാണ് വഹിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ കണക്ക് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വികസനഭാരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽനിന്നുകൊണ്ട്

അവരിപ്പോൾ ചെലവഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തുകയേ ഇതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുള്ളൂ. യഥാർത്ഥ ആവശ്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നില്ല. വരുമാനപരിമിതി മൂലം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ചുമതലകൾ കാര്യക്ഷമമായി നിർവഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നതാണ് അവസ്ഥ. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ വരുമാനത്തിനനുസരിച്ചേ ചെലവ് ചെയ്യാനാകൂ.

മുകളിൽ വിവരിച്ച അസന്തുലിതാവസ്ഥയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഭരണഘടന കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ റവന്യൂവരുമാനത്തിൽ നീതിപൂർവ്വകമായ വിഹിതം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൈമാറുന്നതിന് അഞ്ചുവർഷം കൂടുമ്പോൾ കേന്ദ്രധനകാര്യ കമ്മീഷനെ നിയോഗിക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. ധനകാര്യകമ്മീഷൻ കേന്ദ്ര നികുതിവരുമാനത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വിഹിതമെന്തെന്നും ഇതിനുപുറമെ മറ്റെന്തെല്ലാം ഗ്രാന്റുകൾ നൽകണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പൊതുവിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന തുക എപ്രകാരമാണ് വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കിടയിൽ വീതംവെക്കേണ്ടത് എന്നതും ധനകാര്യകമ്മീഷൻ തന്നെയാണ് തീരുമാനിക്കുന്നത്.

ഭരണഘടനാപ്രകാരമുള്ള ധനകാര്യകമ്മീഷനുപുറമെ ഗണ്യമായ തുക മറ്റ് ഏജൻസികളുടെ തീർപ്പുവഴി സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു കൈമാറുന്നു എന്നതാണ് പ്രായോഗികമായി ഭരണഘടന രൂപീകൃതമായതിനുശേഷം വന്ന മാറ്റം. പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ ആരംഭിച്ചതോടെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പദ്ധതികൾക്ക് കേന്ദ്ര ധനസഹായം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും പദ്ധതികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനും ഏകോപിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻ നിലവിൽവന്നു. ഒരുകാലത്ത് കേന്ദ്രസർക്കാർ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൈമാറുന്ന വിഭവങ്ങളുടെ ഏതാണ്ട് മൂന്നിലൊന്ന് പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻ വഴിയായിരുന്നു. ഇതിൽ 70 ശതമാനം വായ്പയും 30 ശതമാനം ഗ്രാന്റുമായിരുന്നു. പ്രൊഫ. ഗാഡ്ഗിൽ തയ്യാറാക്കിയ ഫോർമുല പ്രകാരമായിരുന്നു ഈ തുക സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കിടയിൽ വീതം വെച്ചിരുന്നത്. ഇന്നിപ്പോൾ പദ്ധതി ധനസഹായത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഗണ്യമായി കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വായ്പ കേന്ദ്രസർക്കാർ തരുന്നതിനുപകരം കമ്പോളത്തിൽനിന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങൾ നേരിട്ട് എടുക്കുകയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ രീതി. അതുകൊണ്ട് ഗ്രാന്റായുള്ള പദ്ധതി ധനസഹായം മാത്രമേ വിഭവക്കൈമാറ്റത്തിന്റെ ഭാഗമായി വരുന്നുള്ളൂ.

കേന്ദ്രാവിഷ്കൃത പദ്ധതികളുടെപേരിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരവിഷയങ്ങളിൽ കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്കീമുകൾ ആവിഷ്ക്കരിച്ച് സംസ്ഥാനങ്ങൾവഴി നടപ്പാക്കുന്നത് നാൾക്കുനാൾ വർധിച്ചു വരികയാണ്. അതുപോലെ കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്വേഛാപരമായി തീരുമാനമെടുത്തു നൽകുന്ന തുകയും വർധിച്ചുവരുന്നു. ഇത് ഭരണഘടനയുടെ സത്തയ്ക്ക് തീർത്തും എതിരാണ്. ഭരണഘടനാ സ്ഥാപനമായ ധനകമ്മീഷൻവഴി നൽകുന്ന പണം മൊത്തം വിഭവക്കൈമാറ്റത്തിന്റെ 59 ശതമാനമേ വരൂ. പദ്ധതി ധനസഹായം 5 ശതമാനവും. 23 ശതമാനം കേന്ദ്രാവിഷ്കൃത സ്കീമുകളാണ്. 12 ശതമാനം കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്വേഛാപരമായി നൽകുന്ന മറ്റു ധനസഹായങ്ങളാണ്.

കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ധനകാര്യ ബന്ധത്തിലെ മറ്റൊരു അടിസ്ഥാനപരമായ അസന്തുലിതാവസ്ഥ വായ്പയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ അനുമതിയില്ലാതെ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വിദേശരാജ്യത്തുനിന്നോ ധനകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നോ വായ്പയെടുക്കാൻ അവകാശമില്ല. വായ്പകളിൽ ഏറ്റവും ചെലവുകുറഞ്ഞത് കമ്പോളവായ്പയാണ്. ബാങ്കുകളും മറ്റും അവരുടെ നിക്ഷേപത്തിന്റെ നിശ്ചിത ശതമാനം സ്റ്റാറ്റ്യൂട്ടറി സെക്യൂരിറ്റികളിൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ഇവയ്ക്ക് 6–7 ശതമാനമേ ഇപ്പോൾ പലിശവരൂ. അതേസമയം ദേശീയ സമ്പാദ്യപദ്ധതിയിൽനിന്ന് എടുക്കുന്ന വായ്പയ്ക്ക് 9–10 ശതമാനം പലിശനൽകണം. ഇതുപോലെ താരതമ്യേന ഉയർന്ന പലിശയാണ് എൽ.ഐ.സി., പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് തുടങ്ങിയവയിൽനിന്നുള്ള വായ്പകൾക്ക് നൽകേണ്ടത്. പലിശകുറഞ്ഞ കമ്പോള വായ്പകൾ കേന്ദ്രസർക്കാർ എടുക്കുകയും പലിശകൂടിയ മറ്റു വായ്പകൾ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ ചുമലിൽ വെക്കുകയുമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ പതിവ്. അമ്പതുകളിൽ മൊത്തം കമ്പോള വായ്പയുടെ 50 ശതമാനം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്ന് കമ്പോളവായ്പയുടെ 20 ശതമാനമേ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ.

കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ധനകാര്യ ബന്ധങ്ങളിലെ

അസന്തുലിതാവസ്ഥ നാൾക്കുനാൾ വർധിച്ചുവരുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ആശങ്കാകരമായ ഒരുകാര്യം. വിശദമായ കണക്കുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു പ്രതിപാദനത്തിന് ഇവിടെ തുനിയുന്നില്ല. പൊതുവിൽ ഇന്ത്യയിലെ ധനകാര്യ പ്രവണതകളെ പരിശോധിച്ചാൽ താഴെപ്പറയുന്നവ കാണാനാകും. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ റവന്യൂവരുമാനവും റവന്യൂചെലവും ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ ശതമാനമായി കണക്കിലാക്കി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ കമ്മി നാൾക്കുനാൾ വർധിച്ചുവരുന്നതായിട്ടാണ് കാണാൻ കഴിയുക. വിസ്മയകരമായ കാര്യം കേന്ദ്ര സർക്കാരിൽനിന്നുള്ള റവന്യൂ കൈമാറ്റത്തിനുശേഷവും കമ്മി നിലനിൽക്കുകയും വർധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷംമൂലം റവന്യൂകമ്മി നികത്തുന്നതിനുവേണ്ടി കൂടുതൽകൂടുതൽ വായ്പയെടുക്കുന്നതിന് സംസ്ഥാനങ്ങൾ നിർബന്ധിതരായി. വായ്പയുടെ സിംഹഭാഗവും നൽകിയത് കേന്ദ്ര സർക്കാർ തന്നെയാണ്. കേന്ദ്രസർക്കാരാകട്ടെ വളരെ ഉയർന്നതോതിലുള്ള പലിശയാണ് ഈ വായ്പകൾക്ക് ഈടാക്കിയത്. ചില വർഷങ്ങളിൽ ഇത് 15 ശതമാനത്തോളം ഉയർന്നു. തൻമൂലം സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ റവന്യൂചെലവിൽ പലിശയുടെ ഭാഗം അടിക്കടി കൂടിവന്നു. 1990–91ൽ സംസ്ഥാന റവന്യൂ വരുമാനത്തിന്റെ 13 ശതമാനമായിരുന്ന പലിശച്ചെലവ് 2003–04 ആയപ്പോഴേക്കും 25.8 ശതമാനമായി ഉയർന്നു. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം സംസ്ഥാനങ്ങളെ കടക്കെണിയിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടു. സംസ്ഥാന ധനകാര്യ സ്ഥിതിയിലെ വർധിച്ചുവരുന്ന കമ്മിയുടേയും ക്രമാതീതമായ കടഭാരത്തിന്റെയും പ്രതിസന്ധി പരിഹരിക്കാനെന്നരൂപേണ കർശനമായ ധനകാര്യ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ കേന്ദ്രസർക്കാർ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആഗോളവൽക്കരണകാലത്തെ കേന്ദ്രസംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളിലെ സുപ്രധാനമായ പ്രവണതയാണിത്.

ആഗോളവൽക്കരണ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ

ആഗോളവൽക്കരണം കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ ധനകാര്യനയത്തിലും അതിന്റെ ഭാഗമായി കേന്ദ്ര ധനകാര്യ ബന്ധങ്ങളിലും സമൂലമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ മാറ്റങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ കേന്ദ്ര–സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾ പാസാക്കിയിട്ടുള്ള ധന ഉത്തരവാദിത്വ നിയമങ്ങളിൽ കാണാം. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന സർക്കാരുകൾ പിന്തുടരേണ്ടുന്ന നയങ്ങളും അവർക്ക് സൃഷ്ടിക്കാൻ അവകാശമുള്ള കമ്മിയും നിയമംമൂലം വ്യവസ്ഥാപിതമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. മൂന്ന് ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് ഈ നിയമങ്ങളിൽ ഉള്ളത്. ഒന്ന്, സർക്കാരുകളുടെ റവന്യൂചെലവ് റവന്യൂവരുമാനത്തേക്കാൾ അധികരിക്കരുത്. അഥവാ റവന്യൂകമ്മി ഇല്ലാതാക്കണം. രണ്ട്, ധന കമ്മി ദേശീയ–സംസ്ഥാന വരുമാനത്തിന്റെ 3 ശതമാനത്തിൽ അധികരിക്കരുത്. മൂന്ന്, നേരിട്ട് വായ്പയെടുക്കുന്നതിനുപകരം സർക്കാർ ഗ്യാരണ്ടിനിന്ന് വായ്പയെടുക്കുന്നത് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തണം. അതിനും പരിധി കൽപ്പിക്കണം. കമ്മി കുറയ്ക്കുന്നതിന് സമയബന്ധിതമായ പരിപാടിയും ഈ നിയമങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ഉണ്ട്.

സർക്കാരിന്റെ ധനപരമായ ഇടപെടൽ സാധ്യതയെക്കുറിച്ച് വളരെ യാഥാസ്ഥിതികമായ ദർശനമാണ് മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളിലുള്ളത്. റവന്യൂചെലവുകളെല്ലാം വികസനേതരച്ചെലവുകളായി കണക്കാക്കാൻ പാടില്ല. മാനവവിഭവ വികസനത്തിനാവശ്യമായ റവന്യൂചെലവ് വികസനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. വിവേചനരഹിതമായി കമ്മി ഇല്ലാതാക്കാൻ ഇത്തരം ചെലവുകൾ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നത് പാവപ്പെട്ടവർക്കും വളർച്ചയ്ക്കും തിരിച്ചടിയാകും. മറ്റൊരുകാര്യം സർക്കാർ കണക്കെഴുത്തുരീതിപ്രകാരം പല ചെലവുകളും തെറ്റായി റവന്യൂചെലവായിട്ടാണ് കണക്കെഴുതപ്പെടുന്നത് എന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് കേരളത്തിൽ പഞ്ചായത്തുകൾക്ക് നൽകുന്ന ധനസഹായത്തിൽ 40 ശതമാനത്തോളം മൂലധനച്ചെലവാണ്. എന്നാൽ ഗ്രാന്റായി നൽകുന്ന പണം മുഴുവൻ റവന്യൂ ചെലവായിട്ടാണ് കണക്കെഴുതപ്പെടുന്നത്. തന്മൂലം തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുനൽകുന്ന പണം മുഴുവൻ റവന്യൂ ചെലവായിട്ടാണ് സംസ്ഥാനസർക്കാരിന്റെ അക്കൗണ്ടിൽ വരിക. യാന്ത്രികമായി റവന്യൂകമ്മി ഇല്ലാതാക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടാൽ ഇത്തരം ചെലവുകളൊക്കെ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കേണ്ടിവരും.

എങ്കിൽത്തന്നെയും റവന്യൂകമ്മി ഇല്ലാതാക്കാം എന്നു പറയുന്നതിൽ യുക്തിയുണ്ട്. കടംവാങ്ങി ശമ്പളം, പെൻഷൻ, പലിശ എന്നിവയ്ക്ക് ചെലവാക്കുന്നത് ശരിയല്ല. ഇത്തരം ചെലവുകൾക്ക് നികുതി തുടങ്ങിയ റവന്യൂവരുമാനം കണ്ടെത്ത

ണം. ഭാവിയിൽ വരുമാനം തരുന്ന സ്കീമുകൾക്കായോ ആസ്തികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയോ മാത്രമേ വായ്പ ഉപയോഗിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. പക്ഷേ ആഗോളവൽക്കരണ പരിഷ്ക്കർത്താക്കൾ പറയുന്നത് റവന്യൂകമ്മി മോശമാണെന്നു മാത്രമല്ല വായ്പയെടുക്കുന്നതും അഥവാ ധനകമ്മിയും മോശമാണെന്നാണ്. വായ്പയെടുക്കുന്നത് ദൈനംദിന ചെലവുകൾക്കല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ വായ്പക്ക് എന്തെങ്കിലും യാന്ത്രിക പരിധി നിശ്ചയിക്കുന്നത് യാഥാസ്ഥിതിക മനോഭാവമാണ്. സർക്കാർ സമ്പദ്ഘടനയിൽ ഇടപെടുന്നതിന് പരിധിവേണം എന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്ര പിടിവാശിയുടെ ഫലമാണിത്.

വാറ്റ് നികുതി സമ്പ്രദായത്തിലൂടെ ഏകീകൃത രൂപം ഇന്ത്യയിലുടനീളം വന്നതോടെ നികുതിനിശ്ചയിക്കാനുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അവകാശത്തിന് കൂച്ചുവിലങ്ങ് വീണിരിക്കുകയാണ്. വരുമാനമാർഗങ്ങളുടെമേൽ മാത്രമല്ല, ചെലവുകളുടെ മേലും പുതിയ നിയന്ത്രണങ്ങൾ വന്നിരിക്കയാണ്. ധന ഉത്തരവാദിത്വ നിയമങ്ങൾ പണം ചെലവഴിക്കുന്നതിനുള്ള സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ അവകാശത്തിനുമേൽ യാന്ത്രികമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ അടിച്ചേൽപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് എന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ.

മാത്രമല്ല, കേന്ദ്രത്തിൻെറ ധനകാര്യ-സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ധനകമീഷനെയും ആസൂത്രണ കമ്മീഷനെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ്. ധനകമ്മീഷനുകൾക്ക് ഭരണഘടനാബാഹ്യമായ ചില അധികാരങ്ങൾ പരിഗണനാ വിഷയങ്ങൾ ആയി നൽകുന്ന പതിവ് ശക്തിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് പതിനൊന്നാം ധനകാര്യ കമ്മീഷൻെറ പരിഗണനാവിഷയങ്ങളിൽ റവന്യൂകമ്മി കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ധനപരിഷ്കാര നിർദേശങ്ങൾ നടപ്പാക്കാനുതകുന്നവിധത്തിൽ ഗ്രാന്റ് വിതരണം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ പുരോഗതിക്കനുസരിച്ച് പ്രായോഗിക നടപടികൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും നിർദേശിച്ചിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഭരണഘടനയുടെ 275-ാം ഖണ്ഡികപ്രകാരം സംസ്ഥാന വിഭവങ്ങളുടെമേൽ നിബന്ധനകൾ ഏർപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അവകാശം ധനകമ്മീഷനുകൾക്കില്ല. പന്ത്രണ്ടും പതിമൂന്നും ധനകാര്യകമ്മീഷനുകളുടെ പരിഗണനാ വിഷയങ്ങളിലും (ടേംസ് ഓഫ് റഫറൻസ്) ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭരണഘടനാ ബാഹ്യമായ നിർദേശങ്ങൾ കാണാനാകും.

നിർണ്ണായകമായ ചില സാമ്പത്തിക കടമകളിൽനിന്ന് പിന്മാറിക്കൊണ്ട് ഉദാരവൽക്കരണനയം നടപ്പാക്കുന്നതിൻെറ ഫലമായി സംസ്ഥാനങ്ങൾ വികസനാവശ്യങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ മൂലധനം ആകർഷിക്കുവാൻവേണ്ടി തമ്മിൽതമ്മിൽ മൽസരിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള കേന്ദ്ര വിഹിതം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നതുമൂലം സംസ്ഥാനങ്ങൾ നികുതിയിളവുകളും മറ്റു പ്രോത്സാഹനങ്ങളും നൽകി അവയ്ക്ക് തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള മൽസരത്തിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. കേന്ദ്രത്തിൻെറ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുമേൽ കെട്ടിവെക്കപ്പെട്ടതുമൂലം എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളുമിപ്പോൾ സാമ്പത്തിക ഞെരുക്കത്തെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങൾതമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള സാമ്പത്തിക അസന്തുലിതാവസ്ഥ വർദ്ധിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കകത്തെ പ്രാദേശിക അസന്തുലിതാവസ്ഥയും വർദ്ധിക്കുകയാണ്.

നാം നേരത്തെ കണ്ടതുപോലെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ധനപ്രതിസന്ധിക്ക് മുഖ്യകാരണം കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളുടെ അസന്തുലിതാവസ്ഥയും കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നുള്ള വിഭവകൈമാറ്റത്തിന്റെ അപര്യാപ്തതയും കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ വായ്പാനയവും ആണ്. ഈ തെറ്റായ നയങ്ങൾ തിരുത്തുന്നതിനുപകരം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചെലവിൽ പ്രതിസന്ധി പരിഹരിക്കുന്നതിനാണ് കേന്ദ്രസർക്കാർ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇതിന് ഭരണഘടനാ സ്ഥാപനമായ ധനകമ്മീഷനെ കേന്ദ്രസർക്കാർ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ധനകാര്യ കമ്മീഷൻവഴിയുള്ള വിഭവകൈമാറ്റത്തിന് സാമ്പത്തിക പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ ഉപാധികളാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവണത ശക്തിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്.

ഫെഡറലിസം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള പോരാട്ടം

കൂടുതൽ ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു ഇന്ത്യ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അതുവഴി കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ശക്തമായ സംസ്ഥാനങ്ങളും ശക്തമായ

കേന്ദ്രവും എന്നതാണ് ഈ കാര്യത്തിൽ സി.പി.ഐ എമ്മിൻെറ നിലപാട്.

സംസ്ഥാനങ്ങളെ ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കണമെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് മുന്നോട്ടു വെച്ചതിലും അതിനുവേണ്ടി ബഹുജനപ്രസ്ഥാനം രൂപപ്പെടുത്തിയതിലും ഇന്ത്യയിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം നേതൃത്വപരമായ പങ്ക് നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശാലാന്ധ്ര, ഐക്യകേരളം, സംയുക്ത മഹാരാഷ്ട്ര തുടങ്ങിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ അണിനിരത്തിയതും അവയുടെയൊക്കെ മുന്നിൽനിന്ന് പ്രവർത്തിച്ചതും കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനമാണ്.

സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസ്സിതര ഗവൺമെൻറുകൾ അധികാരത്തിൽ വരാൻ തുടങ്ങിയതോടെ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളിൽ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടു. സംസ്ഥാന നിയമസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിട്ടും ക്രമസമാധാനത്തകർച്ചയുടെ പേരുപറഞ്ഞ് ഭരണഘടനയുടെ 356-ാം വകുപ്പ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തി കേരളത്തിലെ ഇ.എം.എസ് മന്ത്രിസഭയെ നെഹ്റു സർക്കാർ പിരിച്ചുവിട്ടു. കോൺഗ്രസിതര സർക്കാരുകൾ അധികാരത്തിൽ വരുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അർഹമായ കേന്ദ്ര വിഹിതം വെട്ടിക്കുറച്ചും ലൈസൻസ് രാജ് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി വ്യവസായങ്ങൾ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയും അത്തരം സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുക എന്ന സമീപനമാണ് കേന്ദ്രത്തിലെ കോൺഗ്രസ് സർക്കാർ സ്വീകരിച്ചത്. 1967ലെ പൊതു തെരഞ്ഞെടുപ്പോടെ ഭൂരിപക്ഷം ജനസംഖ്യ വരുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസിന് അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇതിനെത്തുടർന്ന് ഉണ്ടായ രൂക്ഷമായ രാഷ്ട്രീയക്കുഴപ്പമാണ് അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപനത്തിലേക്ക് നയിച്ചത്. എഴുപതുകളുടെ അന്ത്യത്തോടെ കേന്ദ്രഭരണത്തിൽ കോൺഗ്രസിൻെറ കുത്തകയവസാനിക്കുകയും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രാദേശിക പാർടികൾ ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന പുതിയ സ്ഥിതിവിശേഷം ഉയർന്നുവന്നു. കേന്ദ്രത്തിൻെറ അമിതാധികാരനീക്കങ്ങൾക്ക് സ്വയം നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തേണ്ട സ്ഥിതിവിശേഷം ഇതുമൂലമുണ്ടായി. 356-ാം ഖണ്ഡിക ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ സുപ്രിംകോടതിയും ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി.

ഈ പുതിയ പ്രവണതകൾക്കുപിന്നിലും ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ ശക്തമായ സ്വാധീനം കാണാനാകും. 1977ൽ ബംഗാളിൽ ഇടതുപക്ഷ സർക്കാരും കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് 15 ഇന മെമ്മോറാണ്ടം കേന്ദ്രത്തിന് സമർപ്പിച്ചു. ഈ നീക്കങ്ങളുടെ പര്യവസാനമായിരുന്നു 1983ൽ ദ്രാവിഡ മുന്നേറ്റ കഴകം, തെലുങ്കുദേശം, അകാലിദൾ, റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടി, ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികൾ തുടങ്ങിയവരുടെ 1983ലെ ശ്രീനഗർ സമ്മേളനം. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ പശ്ചിമബംഗാൾ മുഖ്യമന്ത്രി ജ്യോതിബസു ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു:

സാധാരണ കരുതുന്നതിൽ നിന്ന് വിപരീതമായി, സാമ്പത്തിക അധികാരങ്ങളും വിഭവങ്ങളും തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അവകാശങ്ങളും താഴേക്ക് വിന്യസിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി കേന്ദ്രസർക്കാർ ദുർബലപ്പെടുകയല്ല, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ശ്രീനഗർ സമ്മേളനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് 1983ൽ സർക്കാരിയ കമ്മീഷനെ നിയോഗിച്ചത്. കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുന്നതിന് അഞ്ചുവർഷം എടുത്തു. കമ്മീഷന്റെ തീരുമാനങ്ങളാകട്ടെ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത്ര തൃപ്തികരവുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇത്തരം മിതമായ ഒരു കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളുടെ പുനഃസംഘടനപോലും കേന്ദ്രസർക്കാരിന് സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല.

ആഗോളവൽക്കരണ നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുവാനാരംഭിച്ചതോടെ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളിൽ വിപരീത പ്രവണതകൾ രൂപപ്പെടാനാരംഭിച്ചു. ദേശീയതലത്തിൽ തന്നെ സാമ്പത്തിക മേഖലകളിൽ ഇടപെടലിനുള്ള അധികാരം കേന്ദ്രസർക്കാർ കമ്പോളത്തിന് അടിയറവെക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക അധികാരങ്ങളുടെമേൽ കയ്യേറ്റമുണ്ടായെങ്കിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ലല്ലോ.

ഈയൊരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് കഴിഞ്ഞ പൊതു തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ നേരിട്ടപ്പോൾ "കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെ ഉടച്ചുവാർക്കുന്നതിനായി മൂർത്ത നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടത് സംസ്ഥാന ഗവൺമെൻറുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മർമ്മപ്രധാനമാണ്" എന്ന് സിപിഐ (എം) അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. യുപിഎ ഗവൺമെൻറിൻെറ പൊതുമിനിമം പരിപാടിയും ഈ വിഷയം ചർച്ചചെയ്തിരുന്നു.

കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പഠിച്ച സർക്കാരിയ കമ്മീഷന്റെ നിഗമനങ്ങൾ പുറത്തുവന്ന് രണ്ടു ദശകങ്ങൾ പിന്നിട്ടതിനാൽ ഒരു പുതിയ കമ്മീഷൻ രൂപീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും യു.പി.എ മിനിമം പരിപാടിയിൽ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. "സാമൂഹ്യ മേഖലാ നിക്ഷേപം വർധിപ്പിക്കാൻ സംസ്ഥാനങ്ങളെ പ്രാപ്തമാക്കുംവിധത്തിൽ, അവയുടെ വായ്പാഭാരം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിന് സുതാര്യവും സംഘടനാപരവും ആയ സമീപനം കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള വായ്പകളുടെമേലുള്ള പലിശനിരക്ക് വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നതാണ്; കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് പിരിക്കുന്ന നികുതികളിൽനിന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന വിഹിതം വർദ്ധിപ്പിക്കും" എന്നാണ് മിനിമം പരിപാടിയിൽ വാഗ്ദാനംചെയ്തിരുന്നത്. ഇവയൊന്നും നടപ്പാക്കിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ച പുഞ്ചി കമ്മീഷന്റെ പരിഗണനാവിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുവാൻ പോലും കേന്ദ്രസർക്കാർ തയ്യാറായില്ല.

കേന്ദ്രസർക്കാർ നേരിട്ടു ശേഖരിക്കുന്ന നികുതികളിൽ സംസ്ഥാനസർക്കാരുകളുടെ വിഹിതം, അവയ്ക്ക് ആഭ്യന്തര വിപണിയിൽനിന്നും മറ്റും വായ്പയെടുക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം, കേന്ദ്രാവിഷ്കൃത പദ്ധതികളിൽ വരുത്തേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ ഇതൊക്കെ സംബന്ധിച്ച് കേരള സർക്കാർ തന്നെ നിരവധി നിർദ്ദേശങ്ങൾ കേന്ദ്രത്തിനുമുമ്പിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൊന്നുംതന്നെ പരിഗണിക്കുവാൻ കേന്ദ്രസർക്കാർ തയ്യാറായിട്ടില്ല.

അതേസമയം കേന്ദ്ര പൊലീസിന് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ക്രമസമാധാന പരിപാലനചുമതലയിൽ കൈകടത്താനുള്ള അവകാശം, സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചുമതലയിലുള്ള മേഖലകളിൽ വൻകിട വികസനപദ്ധതികൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ കേന്ദ്രത്തിന് അവകാശം നൽകൽ, കേന്ദ്ര ധനസഹായത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുമേൽ നിബന്ധനകൾ ഏർപ്പെടുത്തൽ, ഇവയൊക്കെ കമ്മീഷന്റെ അന്വേഷണ വിഷയങ്ങളിൽപെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ക്രമസമാധാനമെന്നത് ഭരണഘടനപ്രകാരം ഒരു സംസ്ഥാന വിഷയമാണ്. അതിൽ ഇടപെടാൻ കേന്ദ്രത്തിന് അധികാരം നൽകിയാൽ അത് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന സ്ഥിതിയുണ്ടാകും. ഇപ്പോൾ ബോംബെ ഭീകരാക്രമണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പുതിയൊരു കേന്ദ്ര അന്വേഷണ ഏജൻസിക്ക് രൂപം നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. അവർക്ക് സ്വമേധയാ കേസെടുക്കുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. സംസ്ഥാനസർക്കാരുകളെ വിശ്വാസത്തിലെടുത്തുവേണം ഈ ഏജൻസി പ്രവർത്തിക്കാനെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന് പാർലമെന്റിൽ അവതരിപ്പിച്ച ഇടതുപക്ഷ ഭേദഗതികൾ കേന്ദ്രസർക്കാർ തള്ളിക്കളഞ്ഞു.

സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരവും വിഭവങ്ങളും നൽകി അധികാര വികേന്ദ്രീകരണ പ്രക്രിയക്ക് ആക്കംകൂട്ടാൻ തയ്യാറാവാത്ത കേന്ദ്രസർക്കാർ തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരം നൽകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുവാനാണ് കമ്മീഷനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ജില്ലാതല ആസൂത്രണവും ബജറ്റുമെന്നത് കേന്ദ്രം നേരിട്ട് ജില്ലാ ഭരണത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലേക്കെത്തിക്കുമോ എന്നതും സംശയിക്കേണ്ടയിരിക്കുന്നു. രാജീവ്ഗാന്ധിയുടെ പഞ്ചായത്തീരാജ് പരിഷ്കരണത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു ശ്രമം നടന്നതാണ്. അന്നത്തെ പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ ശക്തമായ എതിർപ്പിനെ തുടർന്നാണത് പരാജയപ്പെട്ടത്. അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം കേന്ദ്രത്തിൽനിന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് തദ്ദേശഭരണ സംവിധാനത്തിലേക്കും എന്ന രീതിയിലാണ് വിന്യസിക്കപ്പെടേണ്ടത്.

സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ നൽകുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു മുമ്പൊക്കെ കമ്മീഷനുകൾ രൂപീകരിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ പുതിയ കമ്മീഷന്റെ മറയിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങൾ കവരുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണ് ഉള്ളതെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങളോട് ചർച്ചചെയ്യാതെ ഏകപക്ഷീയമായി കേന്ദ്രസർക്കാർ പുഞ്ചി കമ്മീഷനെ നിയോഗിച്ചത് തുടക്കത്തിൽതന്നെ അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ കല്ലുകടിയായിരിക്കുകയാണ്.

ഭരണത്തിലേറി മൂന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടുവർഷത്തിനകം റിപ്പോർട്ടുനൽകണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട് കമ്മീഷനെ നിയോഗിച്ചവർ വരുന്ന രണ്ടുവർഷം സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ ഈ പേരിൽ നിഷ്കരുണം തള്ളി

ക്കളയുവാനുള്ള തന്ത്രംകൂടി നടപ്പിലാക്കുയാണോ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കമ്മീഷന്റെ ഘടനയും അധികാര കേന്ദ്രീകരണത്തിനിടയാക്കുന്നതാണ്. കേന്ദ്രത്തിന് നിയന്ത്രിക്കാവുന്ന രണ്ട് മുൻ ആഭ്യന്തര സെക്രട്ടറിമാർ കമ്മീഷൻ അംഗങ്ങളാണ് എന്നതിനുപുറമെ സാമ്പത്തിക വിദഗ്ധരായ ആരെയുംതന്നെ കമ്മീഷനിൽ അംഗങ്ങളാക്കുവാൻ തയ്യാറായിട്ടുമില്ല.

ആഗോളവൽക്കരണ നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിൽ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളിൽ പൊളിച്ചെഴുത്ത് വേണമെന്ന സി.പി.ഐ. (എമ്മി)ന്റെ മുദ്രാവാക്യത്തിന് മുമ്പെന്നത്തേക്കാളേറെ ഇന്ന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തന്, വ്യക്തമായ രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപ്പാടോടെ ഈ വ്യവസ്ഥയ്ക്കകത്തു നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ജനോപകാരപ്രദമായ ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനാവും. ആഗോളവൽക്കരണവിരുദ്ധ പോരാട്ടങ്ങൾക്ക് അത് കരുത്തു പകരും.

ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാടോടെയാണ് കേരള സർക്കാർ 2008 മെയ് മാസം തിരുവനന്തപുരത്ത് കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് ധനമന്ത്രിമാരുടെ സമ്മേളനം വിളിച്ചുചേർത്തത്. ഏതാണ്ടെല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളും ഈ സമ്മേളനത്തിൽ കുറിപ്പുകളോ പ്രബന്ധങ്ങളോ അവതരിപ്പിച്ചു. ഇവയിലെ നിർദേശങ്ങളുടെ ക്രോഡീകരണം ശ്രീനഗറിലേയും ഡൽഹിയിലേയും ചർച്ചകൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായി. അങ്ങനെ ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളും സംയുക്തമായി പതിമൂന്നാം ധനകമ്മീഷന് മെമ്മോറാണ്ടം സമർപ്പിക്കുന്ന സ്ഥിതിയുണ്ടായി.

കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളുടെ പുനഃസംഘടന

കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളിൽ പുതിയ പ്രവണതകളെ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സി.പി.ഐ(എം)ന്റെ കോയമ്പത്തൂർ പാർട്ടി കോൺഗ്രസ് സമഗ്രമായൊരു രേഖ തയ്യാറാക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഇതേത്തുടർന്നാണ് കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് സി.പി.ഐ(എം)ന്റെ കേന്ദ്രകമ്മിറ്റി വളരെ വിശദമായ പ്രമേയം അംഗീകരിച്ചത്. ഈ പ്രമേയത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടുവെച്ച ആവശ്യങ്ങളെ താഴെപ്പറയുന്നരീതിയിൽ ക്രോഡീകരിക്കാനാവും. ചില കാര്യങ്ങളൊഴികെ മറ്റെല്ലാം സാർവ്വത്രികമായിത്തന്നെ അംഗീകാരം നേടിയിട്ടുള്ളതാണ്.

നിയമപരമായ അവകാശം

1. അവശിഷ്ടാധികാരം : ഇത് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കായിരിക്കണം.
2. സമവർത്തി പട്ടിക : ഈ വിഷയങ്ങളിലുള്ള കേന്ദ്ര നടപടികൾ സംബന്ധിച്ച് കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ചർച്ചകൾക്ക് വ്യവസ്ഥാപിത സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തണം.
3. ഗവർണറുടെ അംഗീകാരം : അസംബ്ലി പാസാക്കുന്ന ബില്ലുകൾക്ക് അംഗീകാരം നൽകുന്നതിന് സമയപരിധി കൽപ്പിക്കണം.
4. അന്തർദ്ദേശീയ കരാറുകൾ : സംസ്ഥാനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ അന്തർ സംസ്ഥാന കൗൺസിലിന്റെ അംഗീകാരം വാങ്ങണം. അന്തർദ്ദേശീയ കരാറുകൾക്ക് ലെജിസ്ലേറ്റീവ് അംഗീകാരം അനിവാര്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യണം.

ഭരണപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ

5. 356ഉം 355ഉം അനുഛേദങ്ങൾ : ഇവയുടെ ദുരുപയോഗം തടയാനുതകുന്ന രീതിയിൽ ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.
6. ഗവർണറുടെ നിയമനം : മുഖ്യമന്ത്രി നൽകുന്ന പാനലിൽ നിന്നുവേണം ഗവർണറെ നിയമിക്കുവാൻ.
7. അഖിലേന്ത്യാ സർവ്വീസുകൾ : അഖിലേന്ത്യാ സർവീസുകളുടെ നടത്തിപ്പിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരം ഉണ്ടാകണം.

ധനപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ:

8. നികുതി വിന്യാസം: കേന്ദ്ര നികുതി വരുമാനത്തിന്റെ 50 ശതമാനം സംസ്ഥാനങ്ങൾ നൽകണം. കേന്ദ്ര സെസുകളിലും സർചാർജ്ജുകളിലും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വിഹിതത്തിന് അവകാശമുണ്ടായിരിക്കും.
9. ചരക്ക്-സേവന നികുതി : ചില സേവനങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൈമാറണം. പുതിയ ചരക്കുസേവന നികുതി സമ്പ്രദായത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിയമനിർമാണ അധികാരം ഇല്ലാതാക്കാൻ പാടില്ല. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നിലവിലുള്ള റവന്യൂവരുമാനം

പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിലും നിലനിർത്തും എന്നുറപ്പുവരുത്തിയാൽപോര, സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വരുമാനം ഉയരണം.

10. വായ്പകൾ: ഭരണഘടനയുടെ 293-ാം അനുഛേദം ഭേദഗതിചെയ്ത് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വായ്പയെടുക്കുന്നതിന് കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഫ്ളെക്സിബിലിറ്റിയും ഉറപ്പുവരുത്തണം. കമ്പോള വായ്പയുടെ 50 ശതമാനം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ളതായിരിക്കണം.
11. നികുതി സൗജന്യം: കേന്ദ്രസർക്കാർ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന നികുതി സൗജന്യങ്ങളുടെ ഫലമായി സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടത്തിന് പരിഹാരം നൽകേണ്ടതുണ്ട്.
12. ശമ്പള പരിഷ്ക്കരണം: ശമ്പളപരിഷ്ക്കരണ കമ്മീഷന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന ചെലവു വർധനയുടെ പകുതി കേന്ദ്രസർക്കാർ വഹിക്കേണ്ടതാണ്.
13. കടാശ്വാസം: കടാശ്വാസത്തിന് ഉപാധികൾ പാടുള്ളതല്ല. ദേശീയ സമ്പാദ്യ പദ്ധതിയടക്കം കേന്ദ്രസർക്കാരിനുള്ള കടങ്ങൾ എഴുതിത്തള്ളണം.
14. കേന്ദ്രാവിഷ്കൃത പദ്ധതികൾ : കേന്ദ്രാവിഷ്കൃത പദ്ധതികൾ, അവയുടെ പണമടക്കം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൈമാറണം. കേന്ദ്രാവിഷ്കൃത പദ്ധതികളുടെ എണ്ണം കർശനമായി പരിമിതപ്പെടുത്തണം. മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഉദാരമാക്കണം
15. തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള ധനസഹായം: ദേശീയ വരുമാനത്തിന്റെ നിശ്ചിത മിനിമം ശതമാനം ആയി തദ്ദേശസ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചെലവ് ഉയരും എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണം. ഇതിനുതകുന്ന രീതിയിൽ കൂടുതൽ കേന്ദ്രസഹായം സംസ്ഥാനങ്ങൾവഴി തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൈമാറണം.
16. നഷ്ടോത്തരവാദിത്വവും സുതാര്യതയും : സംസ്ഥാനങ്ങളെ മറികടന്നുകൊണ്ട് സന്നദ്ധസംഘടനകളും മറ്റു രജിസ്റ്റേഡ് സൊസൈറ്റികളും വഴി കേന്ദ്രപണം ചെലവഴിക്കുന്നത് നഷ്ടോത്തരവാദിത്വവും സുതാര്യതയും ഇല്ലാതാക്കും. ഈ പ്രവണത അവസാനിപ്പിക്കണം.
17. മിനറൽ നയം: സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള റോയൽറ്റി ഉയർത്തണം.

ദേശീയ സ്ഥാപനങ്ങൾ

18. അന്തർ സംസ്ഥാന കൗൺസിൽ :അന്തർസംസ്ഥാന കൗൺസിൽ ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗമാക്കണം. വർഷത്തിൽ രണ്ടുതവണയെങ്കിലും യോഗംചേരണം.
19. ദേശീയ വികസന കൗൺസിലും പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷനും: ദേശീയ വികസന കൗൺസിലിന് ഭരണഘടന പദവി നൽകണം. പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻ ദേശീയ വികസന കൗൺസിലിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവായി പ്രവർത്തിക്കണം. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് മതിയായ പ്രാതിനിധ്യം നൽകണം.
20. ധനകാര്യ കമ്മീഷൻ : ധനകാര്യ കമ്മീഷന്റെ ടേംസ് ഓഫ് റഫറൻസ് (പരിഗണനാ വിഷയങ്ങൾ) സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായംകൂടി പരിഗണിച്ചുവേണം തീരുമാനിക്കാൻ. അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ അന്തർസംസ്ഥാന കൗൺസിലിൽ ചർച്ചചെയ്യണം.
21. റിസർവ് ബാങ്കും ബോർഡുകളും: സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ പങ്കാളിത്തം ഉറപ്പുവരുത്തണം.
22. ദേശീയ ദുരിതാശ്വാസനിധി: കൂടുതൽ വിപുലപ്പെടുത്തണം. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ കോർപസ് ഫണ്ട് ഉയർത്തണം.
23. പ്രത്യേക കാറ്റഗറി സംസ്ഥാനങ്ങൾ: ഇന്നു നൽകുന്ന പ്രത്യേക പരിഗണന തുടരണം.
24. കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനബന്ധ പഠന കമ്മീഷൻ: പുഞ്ചി കമ്മിറ്റിയുടെ പരിഗണനാ വിഷയങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾകൂടി പരിഗണിച്ച് ഭേദഗതി ചെയ്യണം.

A DEVELOPMENT STRATEGY FOR KERALA

Prabhat Patnaik

The term development is often narrowly interpreted to refer only to certain economic indicators, and within them even more narrowly to the growth rate of the State Domestic Product. But development must refer first of all to the development of the people; and it must refer to development in a comprehensive sense, i.e. to the process of social and economic emancipation or to the process of carrying forward to the democratic revolution. The democratic revolution in Kerala was greatly accelerated by the various Left-led governments, which ushered in land reforms, provided house-sites to the poor, and introduced wide-ranging social welfare measures that attracted world-wide attention and were referred to as the "Kerala Model".

But Kerala's democratic advance, though remarkable by any standards, was marked by three problems: first, it was more pronounced in the economic than in the social sphere, especially when it comes to gender equality. While the state has achieved total literacy, including female literacy; has a female-male ratio in the population that is among the best in the world, indicating high levels of nutrition and health-care for women; and has made great strides in the economic empowerment of women, the social position of women continues to be low, with high levels of domestic violence against them and restrictions on their freedom. Second, even in the economic realm, the position of certain segments of the population, especially those belonging to the scheduled castes and tribes, improved less than of others. Despite the land reforms for instance significant landlessness exists among the SC/ST households. Likewise many of them suffer from houselessness. On the other side, there are large tracts of government land, encroached upon by plantations and commercial estates, which, because of lack of precise information, cannot be redistributed among the landless. In short, even in the economic realm the democratic revolution remains arrested in significant ways. Third, the direction of economic development that Kerala has taken, has made it highly vulnerable to the world market, where, of late, it has suffered greatly. Let me develop this last point in detail.

While Kerala has always been export-dependent, producing a host of primary commodities for the world (and the national) market on the basis of a petty-production economy,

the degree of its export dependence has increased greatly in the recent years. By the same token however its import-dependence, i.e. dependence for supplies from the Central government and from the neighbouring states, has also increased. The most obvious instance of this has been the massive shift of acreage from food to cash crops. Not only has its foodgrain output declined, but since foodgrain production and livestock production have a certain complementarity, there has been an absolute decline in the number of livestock and the output of this sector as well.

This strategy however has been hit by two developments, both resulting from the general pursuit of neo-liberal policies all over the world: the first is the secular decline in the terms of trade for primary commodities in the world market since the mid-seventies (a result of the slowing down of the growth rate of the world economy under the impact of neo-liberal policies), which has reduced the people's purchasing power relative to the prices of non-primary products, especially manufactured goods. Any check that could have been provided to this process through market intervention by the Commodity Boards that exist in India, has been removed because the Central government has stripped the Commodity Boards of their market intervention function under the neo-liberal dispensation. The second is the central government's decision to progressively wind up the public distribution system, again under the influence of neo-liberalism, which has dealt a heavy blow to Kerala's unique public distribution system by denying the state adequate supplies of foodgrains from the Centre.

These developments have hit the Kerala economy hard. While the state may show reasonable rates of GSDP growth, owing mainly to the growth of the services sector, the bulk of its people, consisting of petty producers and rural labourers, have been victims of these adverse movements. The peasant suicides were one manifestation of this; the large numbers of people enrolling for the NREGS all over the state is another. The state has tried to cope with the crisis of petty production by becoming an exporter of labour-power to the Gulf countries, and the remittances of the emigrant workers have been a major source of sustenance for the state. But with the current world capitalist crisis, while the position of the petty producers will become worse, even this source of sustenance will dry up, as the Gulf countries themselves are experiencing severe crisis. What is more, given the precariousness of the world food economy where an increase in food prices relative to those of other non-mineral primary commodities is highly likely in the near future, the people of the state will face even greater hardships.

The appropriate development strategy of the state is clear from the foregoing. First, overcome the unevenness of the progress of the democratic revolution by bringing the issue of social equality, especially gender equality, to the forefront. Second, extend the ambit of the democratic revolution by improving the economic strength of social groups like the SC/STs. And third, adopt measures to insulate the state's economy, especially the petty production economy, from the impact of the crisis. Let me elaborate upon the last of these.

What is needed is a first set of measures

to defend and support the petty production economy and to rehabilitate the Gulf return-ees; a second set of measures to upgrade the petty production economy, make it less export dependent, and make it undertake significant value addition; and a third set of measures to expand the non-primary producing modern sector of the state.

While price support (to the extent possible for a state government which has no control over tariff or trade policy), subsidies, loan waiver, and welfare measures like health in-surance, constitute the first set of measures, together with the maximum spread of the NREGS; the second set requires a shift to food production (for which appropriate incentives have to be given), the development of livestock production, and the promotion of petty pro-ducers' cooperatives which can undertake value addition and technological upgradation in this sector. It is the third set which raises a number of complex issues.

It is clear that for a variety of reasons Kerala cannot simply follow the path of invit-ing capitalist to set up large-scale manufactur-ing industry in the state, as other states are doing. Of course the state must invite such in-vestment, provided the terms on which it is willing to come are "reasonable", i.e. do not entail "primitive accumulation" via land-grab etc. But Kerala is a land-scarce state with an extremely fragile ecology that is unsuitable for the location of large-scale manufacturing units. In addition it has a work-force that enjoys higher levels of wage rates and workers' rights than those of other states. These should not be pushed down; hence expecting large capital to locate in Kerala units that can in principle be located elsewhere is unrealistic. What Kerala can hope for however is an expansion of knowledge-intensive and skill-intensive pro-duction. Among the promising lines are bio-technology, information technology, healthcare industry, food processing, livestock product processing, skill-impartation, tourism and a host of services. Capitalists of course must be encouraged to enter these areas; but above all, new entrepreneurship must be promoted from within the state to venture into these areas. The state government must take the lead wherever possible to pioneer such activities, and of course undertake, or facilitate, appropriate in-frastructure investment for the purpose. But any "modernization" of the state's economy requires above all a careful land-use policy that keeps land values for potential producers low, even while preventing speculators from ben-efiting from this fact.

FINANCE CAPITAL AND IMPERIALISM TODAY

C.P. Chandrasekharan

1. A distinctive feature of the current phase of capitalism in its imperialist stage is the role of finance capital as an instrument to establish hegemony and facilitate the appropriation of surplus. While this has coincided with substantial increases in the share of surplus in world output and the size of the overall surplus, it has also created new contradictions within capitalism making it prone to periodic crisis, the most recent of which has been compared in scale with the Great Depression of the 1930s.

2. Finance capital consists of a range of institutions (such as banks, brokers, investment banks, hedge funds and insurance companies) that create a large and diverse set of financial instruments to mediate the flow of purely financial capital for profit. The era of globalization has been characterized by the overwhelming presence and pervasive influence of fluid finance capital over the economies of the world, both developed and developing. So strong has been this influence that the ability of national governments to pursue policies specifically suited to the needs of their own economic condition has been significantly diluted.

2. This rise to dominance of finance capital is, however, not the result of a slow and continuous growth in financial capital relative to productive capital of various kinds. Rather, capitalism in the developed industrial countries experienced a transformation in the 1970s, because the post-War Golden Age of capitalism involving large government expenditures and a welfare state could not be sustained and the system was afflicted by a crisis, especially in the United States, the leading imperialist power, in the late 1960s and early 1970s. After the Second World War and till that time capitalism could ensure high rates of growth, low unemployment and low inflation. This, however, came to an end in the 1970s, partly because wages were rising faster than productivity leading to price increases and partly because the prices of crucial primary commodities like oil could no longer be held down to ensure high growth with low inflation.

3. During the Golden Age, the state in the developed industrial societies, particularly in the United States had imposed a range of controls on banks, preventing them from using the money of ordinary depositors for speculative investments. To ensure the stability of the banking system, interest rates that could be paid to attract deposits into banks and interest rates that could be charged on lending to the productive sectors were regulated. Banks were not allowed to compete with each other to attract deposits by offering depositors higher interest rates, as this would encourage them to

invest in risky areas where returns are higher to cover the higher costs of capital. On the lending side banks were restricted from charging interest rates of a kind that would make it difficult for investors to access credit for productive purposes. Bank profitability was guaranteed because of the margin between deposit and lending rates and credit for productive activity was ensured by curbing speculative activity on the part of banks.

4. This regulatory framework enshrined in the Glass-Steagall Act of 1933 was created to restore the viability of the banking system which had faced a major crisis with mass closures. It was designed to protect banks against failure by excluding them from competition of a kind that forces them to adopt risky strategies in search of larger business volumes and higher margins. The regulatory framework went even further to directly curb risky practices in the banking industry. Restrictions were imposed on investments that banks or their affiliates could make, limiting their activities to provision of loans and purchases of government securities. There was a ban on banks underwriting securities and serving as insurance underwriters or agents, besides limits on outstanding exposure to a single borrower and lending to sensitive sectors like real estate. Finally, solvency regulation involved periodic examination of bank financial records and informal guidelines relating to the ratio of shareholder capital to total assets.

5. Not surprisingly, right through the period of intensive regulation of the financial sector in the US, finance was subordinate to industrial capital and there was little financial "innovation" in terms of new institutions or instruments, though there were periods characterized by substantial and rapid growth in the financial sector. In the 1950s, banking activity constituted 80-90 per cent of that in the financial sector. And even at the end of the 1950s, savings accumulated in pension and mutual funds were small and trading on the New York Stock Exchange involved a daily average of three million shares at its peak as compared with as much as 160 million shares per day during the second half of the 1980s.

6. With the comfortable conditions of the 1950s and 1960s coming to an end the US was hard put to keep inflation in check, since wages were rising faster than productivity. Between 1965 and 1972 consumer prices rose at double the previous average rate during peacetime for most of the century till then. Since the interest rates on time/savings deposits were fixed at three per cent and no interest was to be paid on demand deposits, savers faced negative interest rates, leading to demands for new instruments. Funds from the banks leaked out to securities markets. Banks themselves responded to the new situation by looking for new sources of finance and regulators were beginning to reduce controls on the banking system and relax caps on interest rates.

5. Once this crisis facing the US economy triggered the phase out of the regulated interest rate regime and launched a process of deregulation, a change in the institutional structure of the financial sector was inevitable with the removal of restrictions on banking activity. The process of dismantling of the walls separating different segments of the financial sector began in 1982. Banks were permitted to set up subsidiaries to engage in the brokerage business, to underwrite commercial paper and municipal revenue bonds, and issue mortgage- and consumer loan-backed securities. The net result of these developments was a decline in the role of the banking business within financial markets. Regulation was also diluted to make way for regulatory 'forbearance'. Thus, by adopting a range of measures, the US state and federal

governments and the Federal Reserve dismantled during the 1980s the system of regulation and the financial structure created by the policy framework put in place during and after the Great Depression.

6. At the centre of the new financial framework was a set of beliefs on how financial markets functioned and therefore should be regulated. Implicit in these beliefs was the idea that markets, institutions, instruments, indices and norms could be designed such that the financial system could regulate itself, getting off its back agencies that imposed structural and behavioural constraints to ensure the "soundness" of the financial system. The intervention of such agencies was seen as inimical to financial innovation and efficient provisioning of financial services. The principal form the new regulation took was the "capital adequacy ratio" or the requirement that they hold freely usable and available capital equal to 8 (or more) per cent of assets to cover losses and insure against financial failure. The size of this "regulatory" capital was computed not on the actual value of assets but on a risk-weighted proxy of that value. Risk-weighting would inflate the size of regulatory capital required as the share of more risky assets in the portfolio of banks rises. Since returns on freely accessible regulatory capital was low banks were expected to be discourage from holding too much by way of risky assets because that would lock up capital in forms that were near-barren. This system was to be made even more secure by allowing the market to generate instruments that helped, spread, insure or hedge against risks.

7. The transformation brought about by the new financial framework had many features. To start with, banks extended their activity beyond conventional commercial banking into merchant banking and insurance. Second, within banking, there was a gradual shift in focus from generating incomes from net interest margins (or the difference between deposit and lending rates) to obtaining them in the form of fees and commissions charged for various financial services. Third, related to this was a change in the focus of banking activity as well. While banks did provide credit and create assets that promised a stream of incomes into the future, they did not hold those assets till maturity any more, as they used in the past in the so-called "originate-and-hold" model. Rather they bundled them into pools, attached those bundles to particular securities eligible for the stream of incomes due from the underlying assets, and sold these securities for a fee to institutional investors and portfolio managers. Banks transferred the risk for a fee, and those who bought into the risk looked to the returns they would earn in the long term. This was the "originate and distribute" model of banking. It meant that those who originated the credit assets tended to understate or discount the risks associated with them. Moreover, since many of the securities created on the basis of these credit assets were complex derivatives, the risk associated with them was difficult to assess. The role of assessing risk was given to private rating agencies, which were paid to grade these instruments according to their level of risk and monitor them regularly for changes in risk profile. Fourth, the ability of the banking system to "produce" credit assets or financial products meant that the ultimate limit to credit was the state of liquidity in the system and the willingness of those with access to that liquidity to buy these assets off the banks. Within a structure of this kind periods of easy money and low interest rates increased the pressure to create credit assets and proliferate risk. Fifth, financial liberalization increased the number of layers in an increasingly universalized financial system, with the extent of regulation varying across the layers. Where regulation was light,

as in the case of investment banks, hedge funds and private equity firms, financial companies could borrow huge amounts based on a small amount of own capital and undertake leveraged investments to create complex products that were often traded over the counter rather than through exchanges. Finally, while the many layers of the financial structure were seen as independent and were differentially regulated depending on how and from whom they obtained their capital (such as small depositors, pension funds or high net worth individuals), they were in the final analysis integrated in ways that were not always transparent. Banks that sold credit assets to investment banks and claimed to have transferred the risk, lent to or invested in these investment banks in order to earn higher returns from their less regulated activities. Investment banks that sold derivatives to hedge funds, served as prime brokers for these funds and therefore provided them credit. Credit risk transfer neither meant that the risk disappeared nor that some segments were absolved from exposure to such risk.

8. That this complex structure which delivered extremely high profits to the financial sector was prone to failure has been clear for some time. For example, the number of bank failures in the United States increased after the 1980s. During 1955-81, failures of US banks averaged 5.3 per year, excluding banks kept from going under by official open-bank assistance. On the other hand during 1982-90 failures averaged 131.4 per year or 25 times as many as 1955-81. During the four years ending 1990 failures averaged 187.3 per year. The most spectacular set of failures, was that associated with the Savings and Loan crisis, which was precipitated by financial behaviour induced by liberalization. Each time a mini-crisis occurred there were calls for a reversal of liberalization and increased regulation. But financial interests that had become extremely powerful and had come to influence the US Treasury managed to stave off criticism, stall any reversal and even ensure further liberalization. The view that had come to dominate the debate was that the financial sector had become too complex to be regulated from outside; what was needed was self-regulation.

9. As this new liberalized framework unfolded, the size and influence of Finance Capital globally also increased. A number of parallel developments strengthened this process. The formation of OPEC and the oil shocks of the 1970s changed the global scenario with regard to financial balances. Since surpluses earned by the oil exporting countries were held in the main as deposits with the international banking system controlled in the developed world, the private financial system there became the powerful agent for recycling surpluses. This power was indeed immense. Surpluses deposited with the banking system led to a credit boom in the developed countries. The resulting increase in demand increased expenditure on oil and increased surpluses earned by the oil exporters even further. These surpluses were once again deposited with the transnational banks. They, in turn, offered further doses of credit that increased energy demand and oil surpluses even more. By 1981, OPEC countries are estimated to have accumulated surpluses to the tune of $475 billion, $400 billion of which was parked in the developed industrial nations.

10. Two other developments contributed to the increase in international liquidity during the 1970s and 1980s. First, the United States had exploited the fact that it was home to the world's reserve currency—the dollar that was as good as gold—to build up large international liabilities during the Bretton Woods years, including those resulting from expenditures on the Vietnam War and its policing efforts elsewhere in the world. International

confidence in its currency allowed the US to ignore national budget constraints on its international spending and resulted in the global accumulation of dollar surpluses and the emergence of strong banking and financial interests with an international agenda.

11. A second factor was the changing demographic structure in most of the advanced countries, with members of the post-War generation reaching the age when they would emphasize personal savings for retirement. This generated a growing demand for more variety in savings instruments as well as higher returns, leading to the greater significance of pensions funds, mutual funds and the like. The net result of these and other developments was the burgeoning of finance.

12. How large is finance today? Given the diversity of agents, instruments and markets, it is extremely difficult to gauge the size of the capital that functions as international finance. Nevertheless, available figures do point to galloping growth in the global operations of financial firms. One obvious form this has taken since the international lending boom of the late 1970s is the expansion of operations of international banks in less developed countries, especially the so-called "emerging markets". The net result has been an increase in the international assets of the big banks of the developed world. This trend has only gained strength in recent years. At the time of the East Asian crisis (mid-1997), the international asset position of banks resident in 23 countries reporting to the Bank of International Settlements stood at $9.95 trillion, involving $8.6 trillion in external assets after adjusting for local assets in international currencies. By June 2007, when 40 countries were reporting, this had risen to $33.71 trillion, with external assets totalling $29.98 trillion. This trend characterised countries that reported on both dates as well. For example, the international assets of UK-based banks had increased from $1.5 trillion to $6.1 trillion, and that of US banks from $0.74 trillion to $2.8 trillion.

13. With global liquidity increasing in this fashion, banks whose profits depend on keeping capital moving had to expand their universe of borrowers hugely. Securitisation that bundled credit assets together for transfer to investment banks, pension funds and insurance companies for a fee encouraged large scale lending since the original lender did not carry the credit risk. So lending for housing, automobile purchases and retail spending increased substantially. Housing credit grew rapidly because of easy access to credit, with even borrowers with low creditworthiness scores, who would otherwise be considered incapable of servicing debt, being drawn into the credit net. These sub-prime borrowers were offered credit at higher rates of interest, which were sweetened by special treatment and unusual financing arrangements—little documentation or mere self-certification of income, no or little down payment, extended repayment periods and structured payment schedules involving low interest rates in the initial phases which were "adjustable" and move sharply upwards when they are "reset" to reflect premia on market interest rates. All of these encouraged or even tempted high-risk borrowers to take on loans they could ill afford, either because they had not fully understood the repayment burden they were taking on or because they chose to conceal their actual incomes and take a bet on building wealth with debt in a market that was booming.

14. Mortgage lenders or brokers were encouraged to do this because they could easily sell their mortgages to banks and the investment banks in Wall Street to finance their activity and make a neat profit. And the investment banks themselves were keen to buy

into the business because of the huge profits that could be made by "securitizing" these mortgages. Firms such as Lehman Brothers, Bear Stearns, Merrill Lynch, Morgan Stanley, and others bought into mortgages, pooled them, packaged them into securities and sold them for huge fees and commissions.

15. In sum, this whole process, which has at the bottom home owners, is driven by layers of financial interests looking for quick profits or high returns. However, when defaults began the market for housing collapsed and a crisis ensued. Moreover, the housing market crisis was transformed into a crisis of the US financial sector, resulting in a liquidity crunch that precipitated a recession. All this has occurred also because of the regulatory forbearance that has characterized the ostensibly "transparent" but actually opaque markets that are typical of modern finance. Investment banks did not reveal the week credit base on which the mortgage securities business was built, investment analysts routinely issued reports assuaging fears of a meltdown, credit rating agencies did not downgrade junk bonds soon enough, and the market regulators chose to look the other way when the speculative spiral was built. With high returns on creating these products and facilitating trade in them, the investment banks were hardly concerned with due diligence about the underlying risk associated with these securities. That risk mattered little to them since they were transferred to the purchasers of those securities. The risks in the final analysis are shared with pension funds and institutional investors which were buying into these securities, looking for high returns in an environment of low interest rates.

16. Thus, underlying the recent crisis were two consequences of the developments outlined above. First, the "originate-and-distribute" model migrated out of the banking system to other segments of the financial sector. Second, this was facilitated by the fact that in more ways than one this resulting diversification and proliferation of Finance, was financed with massive borrowing by the liberalized banking system. Because of this complex chain, institutions at every level assumed that they were not carrying risk or were insured against it. However, risk does not go away, but resides somewhere in the system. And given financial integration, each firm was exposed to many markets and most firms were exposed to each other as lenders, investors or borrowers. Any failure would have a domino effect that would damage different firms to different extents. It was for this reason, we now know, that while the problems began with defaults on subprime loans, the crisis soon afflicted the core of the financial structure: the banking sector.

17. Behind all of this is a fundamental tendency: the rapid increase in financial wealth looking for new and profitable avenues for investment. This burgeoning of finance is itself the result of the wealth and income inequalities generated by the process of corporate globalization. Across the world corporate profits and rentier incomes are rising rapidly, even as real wages stagnate or rise marginally, resulting in a rise in the share of surplus in national income. Such global and national inequalities concentrate incomes among a few, whether they be the millionaires in the developed and developing world who accumulate savings looking for avenues of investment or sections of the middle class that accumulate financial capital through investments in mutual and pension funds, that need to be invested to meet future commitments. Neo-liberal reform by reducing State provisions for social security only aggravates this process, since it requires the middle class to save for contingencies or old age. The financial component of neo-liberal

reform permits pension funds and insurance companies to invest this capital in a wider range of assets, resulting in the expansion of an asset class like private equity. The financial system adjusts by courting risk.

18. The reason this process was sustained for long was that this kind of financial expansion spurred a real economy boom. The housing market in the US has been crucial to sustaining growth in the US ever since the dotcom bust of 2000. Galloping housing purchases stimulated residential investment and rising housing asset values encouraged a consumption splurge, keeping aggregate investment and consumption growing.

19. Thus the growth, proliferation and global spread of finance has been accompanied by increased financial fragility, leading to periodic episodes of financial crises. A financial crisis is seen as occurring when the inability of one or a group of economic agents to meet commitments to creditors or investors in financial instruments leads to bankruptcies and/or the sale of assets, which in turn results in the collapse of asset prices and threatens the financial viability of related enterprises. Most often the event is accompanied by a freezing or slowing of the flow of credit that adversely affects the real economy. There have been a number of instances of financial crises throughout the history of capitalism. But concern over the phenomenon has increased substantially over the last three decades as a result of an in the increase in the periodicity and intensity of such crises when compared to the period between World War II and the early 1980s. There are many forms that a financial crisis can take. It could, for example, take the form of a run on a group of banks resulting from a collapse of confidence in their ability to redeem deposits on demand because of the weaknesses of their balance sheets. It could appear in the form of a dramatic collapse in stock market valuations because of a flight out of equity, most often in the wake of an equally dramatic boom in stock values. It could be reflected in the actual or potential default on interest and amortization payments due on the external debt owed by a country or its private sector. Or, it could entail the collapse of a currency because of a speculative attack triggered by signs of difficulty a country is facing in obtaining the foreign exchange needed to meet commitments denominated in those currencies.

20. From the point of view of the developing countries, the massive expansion of finance capital has been accompanied by a substantial increase in capital flows to developing countries. Net external financing flows which had fallen from $360.1 billion in 1997 to $173.5 billion in 2002, have since risen sharply to $785.5 billion in 2006. While foreign direct and portfolio investment increased from $153.8 billion in 2002 to $446.7 billion in 2006, net external borrowing rose from $10.9 billion in 2001 to 294.5 billion in 2006. Thus, underlying the surge was an expansion in both investment and debt flows to developing countries.

21. These flows were facilitated by financial liberalization in these countries. There are three broad effects that the process of financial liberalization has: (i) it opens the country to new forms and larger volumes of international financial flows, in order to attract a part of the substantially increased flows of financial capital to the so-called "emerging markets" since the late-1970s; (ii) to facilitate these inflows it liberalizes to differing degree the terms governing outflows of foreign exchange in the form of current account investment income payments and in the form of capital account transfers for permitted transactions; and (iii) it transforms the structure of the financial sector and the nature and operations

of financial firms in a manner that makes the financial system resemble that in countries like the US and the UK.

22. It is now widely accepted that the first two of these, involving liberalization of controls on inflows and outflows of capital respectively, have resulted in an increase in financial fragility in developing countries, making them prone to periodic financial and currency crises. Analyses of individual instances of crises have tended to conclude that the nature and timing of these crises had much to do with the shift to a more liberal and open financial regime. What is more, crises rarely lead to controls on capital inflows and reduced dependence on them. Rather adjustment strategies emphasise further financial liberalization, resulting in a history of periodic financial failure.

23. The 1997 crises in East Asia and subsequent crises in many other developing countries have focused attention on a number of dangers associated with a world dominated by fluid finance. In particular, they have sent out the message that if countries choose to liberalize their financial policies to attract financial investors to their markets, they were prone to boom-bust cycles, with adverse implications for the real economy. Underlying these financial cycles were speculative tendencies fostered by financial liberalization and globalization. These tendencies rendered global financial institutions prone to over-exposure in individual markets often as a result of unsound financial practices. A combination of the competitive thrust for speculative gains on funds garnered from profit-hungry investors, the herd instinct characteristic of financial investors, and the moral hazard generated by an implicit guarantee from the State that the financial system would be bailed-out in periods of crisis, all resulted in a situation where lending to and financial investments in particular countries continued well after there was evidence that high-risk exposure had exceeded warranted limits. The corollary of this was that supply-side factors were likely to result in boom-bust cycles in financial flows to developing countries, with a surge in such flows followed in all likelihood by a sudden collapse of such flows.

24. The problem is that the crises resulting from this process do not remain restricted to the financial sector. When the surge in capital flows is reversed, a massive liquidity crunch and a wave of bankruptcies follow. This results in severe contraction of spending in these countries, with attendant consequences for employment and the standard of living. Asset prices collapse and pave the wave for international acquisitions of domestic firms at low prices denominated in currencies that have substantially depreciated. A crisis triggered by finance capital becomes the prelude for conquest by international capital in general, with substantial changes in the ownership structure of domestic assets without much greenfield investment.

25. Associated with the rise of Finance is the rise to dominance of neoliberal ideology. Neoliberalism is of course an ambiguous and loosely defined term, even when restricted to the economic sphere. So it would be useful to clarify the sense in which it is being used in this context. In what follows, neoliberal theory and practice are taken as referring to: (i) support for market fundamentalism, in which the ostensibly "free" market is presented as the most efficient mechanism to drive the economic system, so as to pave the way for the increasingly unfettered functioning of private capital, both domestic and foreign; (ii) the use of the notion of a minimalist state to legitimise the shift of income and asset distribution in favour of the owners of capital and their functionaries and conceal the conversion of segments of the state apparatus

into sites for primitive accumulation; and (iii) the pursuit of a regime of accumulation where, the home market and deficit-financed state expenditure are replaced by exports and debt-financed private expenditure as the principal stimuli to growth.

26. As has been noted often, the rise of neoliberalism has been coterminous with the rise to dominance of finance in the developed industrial world and the global economy. Neoliberalism and financial globalisation feed on each other. Since the liberalisation of trade and of the rules governing the cross-border flows of capital result, in the first instance, in a widening of the trade and current account in the balance of payments of the liberalising economy, access to foreign capital to finance that deficit is a prerequisite for "successful" liberalisation that is not aborted by a balance of payments crisis. Thus, the pursuit of a neoliberal economic strategy is infeasible in a world where the access to international finance to developing countries is severely limited. On the other hand, foreign capital favours environments where markets and private capital are allowed free rein. Once trade and investment rules are liberalised to attract foreign capital, domestic controls on the operations of capital need to be diluted or dismantled. This includes controls on the operation of financial markets and firms with implications for the financial system and economic structure.

27. The neoliberal order has associated with it a set of outcomes that lend credibility to the Left agenda. It leads to periodic crises of varying intensity, triggered by developments in capital, credit and/or currency markets, resulting in slow growth, rising unemployment and increased deprivation. The livelihood of those dependent on agriculture, which is home to much of the labouring poor, deteriorates and is even endangered. The free rein given to private capital results in predatory practices, as in forestry and the mining industry for example, that has devastating effects on the already poor and the marginalised. It alters the form and curtails the volume of state spending, adversely affecting the degree to which the welfare expenditures of the state can redress these negative outcomes for a large section of the population. Overall, a neoliberal trajectory implies that the surpluses extracted from the productive sectors increase, damaging the livelihoods of the working people engaged in these sectors. The fact that even in the case of countries successfully pursuing a neoliberal trajectory, such as India, decent jobs are scarce and inequality and poverty are on the rise, discredits this path of capitalist development.

28. There are new challenges that the neoliberal order creates for the Left in the developed and developing countries. Most importantly, neoliberal development weakens the "vanguard" in multiple ways. Principally, the numbers of the organised working class does not increase. Within wage employment, organised employment in environments that favour the growth of collective consciousness is the exception. Even high GDP growth is not accompanied by any noticeable expansion of decent work opportunities for the relatively younger labour force, especially in manufacturing. Increasingly, the manufacturing sector's contribution to organized employment not stagnates and even declines. In sum, even when employment is in the organised sector, the nature of employment becomes informal and insecure, encouraging workers to turn away from unionisation and even organised protest.

29. The effect of all this is visible in the stagnation of the real wage in the organised industrial sector at a time when productivity is rising rapidly. This has meant a sharp fall in the share of wages in value added in the organised manufacturing sector, which is where

the traditional vanguard class of the Left resides. Not surprisingly, unionism is on the decline and the effort to organise workers even to fight economic struggles, let alone transcend them, is proving increasingly difficult. This is of significance because the conditions of workers in the organised sector provided the benchmark for where wages and working conditions should move towards. If those conditions stagnate and deteriorate the task of mobilising the unorganised, which has become structurally crucial for the advance of the Left, is that much more difficult.

30. Finally, with the still continuing "success" of neoliberalism, sections of the so-called Centre, including those in the judiciary and the media, tend to adopt the discourse of the Right rather than of the Left. Increasingly it is not just the path but the objectives of development that are seen differently from the Left by much of the intelligentsia. Despite lack of supporting evidence, a view has gained ground that if the neoliberal project could be appropriately tweaked to suit county characteristics and high growth ensured for, say, a decade, then the exit out of underdevelopment is ensured. Inequality may increase, but poverty can be dealt with through public action. This departure from a Left perspective has been aided by the fact that in its phases of success, neoliberalism is able to and even relies on an expansion of consumption among the upper middle classes. Even when offered "contractual" employment with self-funded social security, leading sections of the middle class are bought off with high salaries and opportunities for credit-financed consumption. That offer is not the result of largesse to the middle class, but is part of the change in the regime of accumulation in neoliberal strategies, which has as its fall-out the cooption of a section of the erstwhile middle class. This deprives the Left of the support of some of the most vocal and articulate voices of dissent and protest it relied on in the past.

Selected Readings:

K. Lissakers (1991), *Bankers, Borrowers and the Establishment*, New York: Basic Books.

Prabhat Patnaik "The Economic crisis of World Capitalism", *Economic and Political Weekly*, Special Number on Crisis, 2009.

Prabhat Patnaik, "The Accumulation Process in the Period of Globalisation", *Economic and Political Weekly, 2008.*

C.P. Chandrasekhar, "Global imbalances and the dollar's future", Malcolm Adiseshaiah Memorial Lecture, *Economic and Political Weekly*, June 5-11, 2010.

ആസൂത്രണത്തിന്റെ വികേന്ദ്രീകരണം

സി.പി. നാരായണൻ

അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം ഇന്ത്യയെ മൊത്തത്തിൽ എടുത്താൽ ഇന്നും ഏട്ടിലെ പശുവാണ്. ഭരണഘടനയിലെ 73, 74 ഭേദഗതികൾ ചെയ്തത് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങളിൽ ചിലത് നഗര-ഗ്രാമ തദ്ദേശഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൈമാറാൻ നിയമസഭകളെ അധികാരപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളും അവയുടെ അധികാരങ്ങളിൽ ഒന്നും തന്നെ തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൈമാറിയില്ല.

ഇതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി കേരളത്തിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ പല അധികാരങ്ങളും നിയമങ്ങൾ ഭേദഗതി ചെയ്ത് തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൈമാറി. സംസ്ഥാനപദ്ധതി അടങ്കലിന്റെ ഒരു വിഹിതം അവയ്ക്ക് ഗവൺമെന്റ് നൽകി. അധികാരവും വിഭവവും കിട്ടിയപ്പോഴാണ്. തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ജനകീയാസൂത്രണം നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണത്തിലെ ജനകീയത നീക്കിക്കളഞ്ഞാണ് യു.ഡി.എഫ് ഗവൺമെന്റ് കേരള വികസന പരിപാടി നടപ്പിലാക്കിയത്. ജനകീയ പങ്കാളിത്തമാണ് തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം സാധ്യമാക്കുന്നത്. അതിനെ നിഷേധിക്കുകയാണ് യു.ഡി.എഫ് ചെയ്തത്. 1947 ൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതും 1956 ൽ കേരള സംസ്ഥാനം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതും പോലെ പ്രധാനമാണ് തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അധികാരവും വിഭവങ്ങളും നൽകി അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം സാധ്യമാക്കിയ നടപടി എന്ന് ഇ.എം.എസ് നിരീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളോ നാട്ടു രാജാക്കന്മാരോ, പിന്നീട് കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ഭരണാധികാരികളോ അവർക്ക് തോന്നുമ്പോഴോ അവരുടെ സൗകര്യം അനുസരിച്ചോ ആയിരുന്നു രാജ്യത്ത് വികസന പ്രവർത്തനം നടത്തിയിരുന്നത്. ആ രീതി മാറ്റി അഞ്ചു വർഷത്തേക്ക് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളും അവരുടെ കീഴിലുള്ള പ്രദേശത്തേക്ക് ലഭ്യമാകുന്ന പണം ഉപയോഗിച്ച് വികസന പരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കുക, അത് വാർഷിക പദ്ധതികളിലൂടെ നടപ്പാക്കുക എന്നതാണ് പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിയുടെ നടത്തിപ്പിനായി ആവിഷ്കരിച്ച പരിപാടി. അഖിലേന്ത്യാ തലത്തിൽ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ക്രോഡീകരണവും മോണിട്ടറിങ്ങും ചെയ്യാനായി ആസൂത്രണകമ്മീഷൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അധ്യക്ഷതയിലും സംസ്ഥാനത്തിൽ ആസൂത്രണ ബോർഡ് മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ അധ്യക്ഷതയിലും രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. അവയുടെ കീഴിൽ ആവശ്യത്തിന് സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു

ഈ കമ്മീഷന്റെയും ബോർഡുകളുടെയും മാർഗദർശനത്തിൻ കീഴിലാണ് സർക്കാരിന്റെ വിവിധ വകുപ്പുകൾ പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുകയും നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഓരോ വർഷവും ഓരോ വകുപ്പിനും എത്ര രൂപ ലഭ്യമാക്കണമെന്ന് ആസൂത്രണ കമ്മീഷന്റെയും ആസൂത്രണ ബോർഡുകളുടെയും ശുപാർശയനുസരിച്ച് കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ തീരുമാനിക്കുന്നു. ഈ പ്രക്രിയയിൽ രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിൽ മാർഗദർശനവും തീരുമാനവും സാങ്കേതിക-ഭരണവിദഗ്ദ്ധരുടെ ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളും ഒരു

പോലെ ആസൂത്രണ പ്രക്രിയ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട തിനെ തുടർന്നാണ് ഇന്ത്യയിലും കേരളത്തി ലെയും വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും സാമൂഹ്യ ജീവിത ത്തിന്റെ നാനാ മണ്ഡലങ്ങളിലും അഭൂതപൂർവ മായ പുരോഗതി ഉണ്ടായത്. എന്നിട്ടും വികസനം ഏകതാനമായിരുന്നില്ല. താരതമ്യേന വളരെ പിന്നോക്കം നൽകുന്നതോ അവഗണിക്കപ്പെട്ടതോ ആയ സംസ്ഥാനങ്ങളും ജില്ലകളും പ്രദേശങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടായി. പല പ്രദേശങ്ങളിലെയും ജന ങ്ങളുടെ ദീർഘകാലമായുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ നിറ വേറ്റപ്പെടാതെ കിടന്നു.

കേരളത്തിൽ വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണം നടപ്പിലായതിന് ശേഷമുള്ള 14 വർഷങ്ങളിൽ മുൻകാലത്ത് അവഗണിക്കപ്പെട്ട മിക്ക പ്രദേശങ്ങ ളിലും വമ്പിച്ച പുരോഗതി ഉണ്ടായി. ഏതാണ്ട് 16,000 കോടി രൂപയുടെ വിവിധ പദ്ധതികൾ നട പ്പാക്കപ്പെട്ടു. വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണം കൊണ്ട് മൊത്തത്തിൽ വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടായി എന്ന കാര്യത്തിൽ രണ്ട് അഭിപ്രായമുണ്ടാവില്ല.

എന്നാൽ ആസൂത്രണം വികേന്ദ്രീകരിച്ചു നട പ്പാക്കുന്നതിന്റെ മുഴുവൻ പ്രയോജനവും ജന ങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കണമെങ്കിൽ നേരത്തെ നടത്തി വന്ന ഭരണത്തിലും വികസന പ്രവർത്തനങ്ങ ളിലും അവ സംബന്ധിച്ച സങ്കൽപനങ്ങളിലും ഒട്ടു വളരെ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പപ്പോൾ തോന്നുന്നതോ ഉയർന്നു വരുന്നതോ ആയ ആശ യങ്ങൾ നടപ്പാക്കലല്ല ആസൂത്രണം. ഒരു പ്രദേ ശത്തെ ജനങ്ങളുടെ നിലവിലുള്ള ജീവിതത്തിൽ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണലോ അവരുടെ നിറവേറ്റപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത പല ആവശ്യ ങ്ങളും നിറവേറ്റലോ ആണ് അത്.

ഇത് ചെയ്യണമെങ്കിൽ ആ പ്രദേശത്തെ ജന പ്രതിനിധികളും ഉദ്യോഗസ്ഥരും ആ വക കാര്യ ങ്ങൾ കൂലങ്കഷമായി പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചിലതരം പ്രശ്നങ്ങൾ പഠിക്കാൻ സാങ്കേതിക ജ്ഞാനം ആവശ്യമായിരിക്കും. അതിന് തക്ക വിദഗ്ദ്ധർ പ്രാദേശിക ഭരണ സമിതികളുടെ കീഴിൽ ഉണ്ടാ വില്ല. അപ്പോഴാണ് ഈ കഴിവുകളുള്ള സന്നദ്ധ പ്രവർത്തകരുടെ സേവനം ആവശ്യമാകുന്നത്. വികസനകാര്യങ്ങളുടെ ഏറെ സാങ്കേതികമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ ജനപ്രതിനിധികൾക്കും ഉദ്യോഗ സ്ഥർക്കും അവഗാഹം ഉണ്ടാകാൻ അവർക്കായി ആവശ്യാനുസരണം ഇടയ്ക്കിടെ പരിശീലനം ആവശ്യമാണ്.

മേൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ കുറെയൊക്കെ തിരിച്ചറിവ് തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നവർക്ക് ഇപ്പോഴുണ്ട്. അതോടൊപ്പം ഒരു പാട് തെറ്റായ ധാരണകളുമുണ്ട്. സംസ്ഥാന സർക്കാർ ഓരോ വർഷവും പദ്ധതി അടങ്കൽ തുക അങ്ങോട്ട് കൊടുത്താൽ മതി, ബാക്കി കാര്യ ങ്ങളിലൊന്നും ഇടപെടേണ്ടതില്ല. ഇതാണ് അത്തരം ധാരണകളുടെ ഒരറ്റം. തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനം മേലെ നിന്ന് പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ അതേപോലെ നടപ്പാക്കിയാൽ മതി. ഇതാണ് മറ്റേ അറ്റം.

പദ്ധതിപ്പണം എത്ര വാർഡുണ്ടോ അവയ്ക്ക് തുല്യമായി ഭാഗിച്ചു നൽകിയാൽ മതി എന്ന "ആസൂത്രണ നീതി" വാദവുമുണ്ട്. പദ്ധതിരേഖ യോ, അതിലെ വിശദ വിവരങ്ങളോ, ഓരോ പ്രോജക്ട് സംബന്ധിച്ച കൃത്യമായ കണക്കു കളോ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. അവ ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല എന്നൊക്കെയുള്ള വാദങ്ങളുണ്ട്. പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ചില അപ്പക്കഷ ണങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യലാണ് വികേന്ദ്രീകരണ ആസൂത്രണം എന്ന് അനുകൂലമായോ പ്രതികൂ ലമായോ ധരിച്ചിരിക്കുന്നവരുണ്ട്.

വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണം ഒരു പ്രദേ ശത്തെ മൊത്തത്തിലും അവിടത്തെ മൊത്തം ജന ങ്ങളെയും മുന്നിൽ കണ്ടു കൊണ്ടുള്ളതാകണം. അവരുടെ ഹ്രസ്വ ദീർഘ കാലങ്ങളിലെ ആവശ്യ ങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നവയാകണം. ഭരണ പ്രതിപക്ഷ ഭേദമന്യേ, വൃദ്ധ ബാല-സ്ത്രീ പുരുഷ വ്യത്യാ സമില്ലാതെ ജനങ്ങളുടെ പ്രധാന ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതാകണം. സാമൂഹ്യവും പ്രാദേശിക വുമായി നീതി ഉറപ്പ് ചെയ്യുന്നതാകണം.

അത് യഥാർത്ഥ്യമാക്കണമെങ്കിൽ കാഴ്ചപ്പാ ടിലല്ലാതെ രാഷ്ട്രീയം വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്ര ണത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകൂട. ഉദ്യോഗസ്ഥ ഇടപെ ടൽ ഇതിനെ കാര്യക്ഷമമാക്കാനേ പാടുള്ളൂ. സമഗ്ര വികസനവും ഒരു വിവേചനവും ഇല്ലാതിരിക്കു കയും ആകണം ലക്ഷ്യം. ഇതൊക്കെയാണ് കൈവരിക്കേണ്ട ദീർഘകാല ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്.

വികേന്ദ്രീകരണ ആസൂത്രണം ഏർപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ കേരളത്തിലെ പഞ്ചായത്തുകളിലും നഗരസഭകളിലും അനുഭവപ്പെട്ട ഒരു പ്രധാന പ്രശ്നം പ്രസക്തമായ സ്ഥിതി വിവരകണക്കുകളും ഭൂപടങ്ങളും മറ്റും ലഭ്യമല്ല എന്ന വസ്തുതയായിരുന്നു. ജില്ല-സംസ്ഥാന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അതുവരെ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ സ്ഥിതി വിവിരകണക്കുകൾ ശേഖരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്. മറ്റ് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വികേന്ദ്രീകരണ ആസൂത്രണം നടപ്പാക്കാത്തതുകൊണ്ട് ദേശീയ തലത്തിൽ സ്ഥിതി വിവിരകണക്കുകൾ തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനാടിസ്ഥാനത്തിൽ ശേഖരിക്കണമെന്ന സമ്മർദ്ദം ശക്തമായി ഉയർന്നു വന്നിട്ടില്ല. പ്രശ്നത്തിന്റെ ഒരു വശം അതാണ്.

പഞ്ചായത്തുകളിലും നഗരസഭകളിലും അവയുടേതായ പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കാൻ പ്രസക്തമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ കൃത്യമായി ശേഖരിച്ചു. സൂക്ഷിക്കണമെന്ന തിരിച്ചറിവ് ഇനിയും പൊതുവിൽ ഉണ്ടായി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ തലങ്ങളിലെ ജനപ്രതിനിധികളും ഉദ്യോഗസ്ഥരും തമ്മിൽ ഈ ബോധത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട് എന്ന് പറയാനാവില്ല. അക്കാര്യത്തിൽ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിലും അർത്ഥമില്ല. പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി ആസൂത്രിതമായ വികസനം നടപ്പാക്കാൻ ഏതാണ്ട് 60 വർഷം മുമ്പ് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, സ്ഥിതി വിവരകണക്കുകളുടെ പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനതലങ്ങളിലുള്ള നേതാക്കൾക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കും ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ കുറെ സമയമെടുത്തിരുന്നു. അതുതന്നെ തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ആവർത്തിക്കുന്നു എന്ന് മാത്രം.

ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. കേരളത്തിൽ 29 എം.പിമാർക്കും 141 എം.എൽ.എമാർക്കും ആണ് ഇക്കാര്യം ബോധ്യപ്പെടേണ്ടതെങ്കിൽ തദ്ദേശഭരണ തലത്തിൽ 21,600 ൽ പരം ജനപ്രതിനിധികൾക്ക് അത് ബോധ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അതേ വ്യത്യാസം ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ കാര്യത്തിലും കാണാം. ഇത്രയും വിപുലമായ ജനപ്രതിനിധി-ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദങ്ങൾക്ക് ഇക്കാര്യം മനസിലാക്കി കൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് വിപുലമായ പരിശീലന പ്രവർത്തനം ഏർപ്പെടുത്താൻ തീരുമാനിച്ചത്.

ഇതിലൊക്കെ പരിശീലിപ്പിക്കാൻ എന്തുണ്ട് എന്ന സംശയം സ്വാഭാവികമായി ആദ്യം ഉയർന്നിരുന്നു. ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ പണ്ട് ചെയ്ത പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്തതാകുമ്പോൾ പരിശീലനം നൽകുന്നത് അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ജനങ്ങളുടെ പണം ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമമായും ദുർവ്യയം ഒഴിവാക്കിയുമാണല്ലോ ചെലവഴിക്കപ്പെടേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടാണ് ജനപ്രതിനിധികൾക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കും പരിശീലനം നൽകണം എന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടത്. ആദ്യം കേരള ഗവൺമെന്റാണ് ഇക്കാര്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് സ്ഥിരം പരിശീലന സംവിധാനമായി കേരള ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഫോർ ലോക്കൽ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ (കില) എന്ന സ്ഥാപനം ഏർപ്പെടുത്തിയത്. പിന്നീട് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റും പരിശീലനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരവും വിഭവവും നൽകി സ്വയം വികസന പരിപാടി ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കാൻ സൗകര്യപ്പെടുത്തിയതോടെ, അവയ്ക്ക് കൂടുതൽ ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ സേവനം ആവശ്യമായി തീർന്നു. എന്നാൽ, ആവശ്യമുള്ള അത്രയും ജീവനക്കാരെ വർഷം മുഴുവൻ വേണ്ടി വരില്ലഎന്നും അതേ സമയം നാനാ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവരുടെ വലിയ ഒരു നിരയുടെ സേവനം അവയ്ക്ക് ആവശ്യമാണെന്നും തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സെൻ കമ്മിറ്റിയെ നിയോഗിച്ച് ആവശ്യമായ ജീവനക്കാരുടെയും സേവനത്തിന്റെയും കണക്കെടുത്തത്.

അതൊക്കെ ചെയ്തിട്ട് പത്തു വർഷമായെങ്കിലും തദ്ദേശഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിടത്തോളം ആളുകളുടെ സേവനം ലഭ്യമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവയ്ക്ക് ചെയ്യേണ്ടി വരുന്ന സേവനങ്ങളുടെ വൈപുല്യം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുറെ സന്നദ്ധ പ്രവർത്തകരുടെ സേവനം പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുന്ന കർമ്മ സമിതികളിലും അവ പരിശോധിക്കാൻ ജില്ലാ ആസൂത്രണ സമിതി (ഡി.പി.സി) കളെ സഹായിക്കുന്ന സന്നദ്ധ സാങ്കേതിക ഗ്രൂപ്പുകളിലും ലഭ്യമാക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടു. കേരളത്തിൽ പരീക്ഷണാർത്ഥം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ഇതും ഇപ്പോൾ

അഖിലേന്ത്യാ തലത്തിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

തദ്ദേശഭരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കണക്കുകൾ ആഡിറ്റ് ചെയ്യുന്നതിന് ലോക്കൽ ഫണ്ട് ആഡിറ്റ് മുതലായ സംവിധാനങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ അവ നടപ്പാക്കുന്ന പദ്ധതികൾ ജനങ്ങളുടെ ആഗ്രഹാനുസരണമായിരുന്നോ, അവ നടപ്പാക്കപ്പെട്ടത് സുതാര്യമായിട്ടാണോ എന്നൊക്കെ പരിശോധിക്കുന്നതിന് സോഷ്യൽ ആഡിറ്റ് സംവിധാനം വേണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആസൂത്രണത്തിലെ മറ്റ് തരത്തിൽ തിരിച്ചറിയപ്പെടാത്ത ചില പിഴവുകൾ അതുവഴി തിരിച്ചറിയാനും തിരുത്താനും ഈ സംവിധാനം സഹായിക്കും എന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ആസൂത്രണ പ്രവർത്തനത്തിന് ഇന്ത്യയിൽ അറുപതോളം വർഷത്തിൽ പഴക്കമുണ്ടെങ്കിലും, വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണം നടപ്പാക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ സംവിധാനം അതേപടി വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണത്തിൽ പകർത്താനാവില്ല എന്ന് വ്യക്തമായി. പുതിയ സംവിധാനങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നും വ്യക്തമായി. അതോടൊപ്പം വികേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണവും അതിന്റെ നിർവാഹണവും കേന്ദ്രീകൃത ആസൂത്രണ പ്രക്രിയയിൽ തന്നെ ചില അഴിച്ചു പണികളും ഭേദഗതികളും പ്രസക്തമാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

ഭാഗം 2

പുതിയ കേരളം പടുത്തുയർത്താൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ

(1956 ജൂൺ 22, 23, 24 തീയതികളിൽ തൃശ്ശൂർ വെച്ച് ചേർന്ന പാർടിയുടെ കേരള സംസ്ഥാനസമ്മേളനം അംഗീകരിച്ച പ്രമേയം)

മിക്കവാറും ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപമെടുക്കാൻ പോകുന്ന പുതിയ കേരളസംസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തെ കൃതാർത്ഥതയോടും പ്രതീക്ഷയോടുംകൂടിയാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്.

വിദേശമേധാവിത്വത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയ്ക്കു പൂർണ്ണമായ മോചനം നേടുക; നാട്ടുരാജ്യസ്വേഛാധിപത്യത്തിന്റേയും മറ്റു ജനാധിപത്യവിരുദ്ധ സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും വേരറുത്തുകളഞ്ഞ് പരിപൂർണ്ണ ജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുക; സ്വാതന്ത്ര്യവും ജനാധിപത്യപരവുമായ ഇന്ത്യയെ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കുക - ഇതിനെല്ലാംവേണ്ടി നമ്മുടെ ജനത നടത്തിയ മഹത്തായ സമരത്തിന്റെ അഭേദ്യഭാഗമായാണു ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിയ്ക്കാനുള്ള പ്രസ്ഥാനം വളർന്നുവന്നത്. മലയാളികൾ, തമിഴർ, ആന്ധ്രാക്കാർ മുതലായ ഇന്ത്യയിലുള്ള വിവിധ ദേശീയജനവിഭാഗങ്ങൾക്കു അവരുടേതായ സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചുകിട്ടുകയും കേരളത്തെപ്പോലുള്ള പിന്നണി പ്രദേശങ്ങൾക്കു അതിവേഗം വികസിയ്ക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്റേയും ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റേയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ തുടച്ചുനീക്കുന്നതിനും പരിപൂർണ്ണ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ കൂടി ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ഐക്യം ഉറപ്പിയ്ക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

ഇന്ത്യയിലാകെ വളർന്നുവന്ന ഈ ഭാഷാസംസ്ഥാന രൂപീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി, മദിരാശി, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഫ്രഞ്ച് അധീനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മയ്യഴിയിലുമായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന മലയാളജനവിഭാഗത്തെയാകെ ഒന്നിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, മലയാളിജനതയുടെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരിക പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുമുള്ള ഒരു ഐക്യകേരളം സ്ഥാപിക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി കേരളത്തിൽ ജന്മമെടുത്ത ദിവസം മുതൽക്കുതന്നെ പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്.

1930 നും അതിനുശേഷവും, കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും പല പല കാലഘട്ടങ്ങളിലായി നടന്ന ദേശീയ-ജനാധിപത്യ സമരങ്ങളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്ത അനേകം പ്രവർത്തകന്മാരെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി, ഉത്തരവാദഭരണത്തിനുവേണ്ടി കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റുകളിലും, ദേശീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി മയ്യഴിയിലും ഉയർന്നുവന്ന ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഐക്യകേരളത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പൊതുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് എപ്പോഴും കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം പങ്കെടുത്ത് ജീവത്യാഗം പോലും വരിച്ച നൂറുകണക്കിനു രക്തസാക്ഷികളും, അടി, ഇടി, ജയിൽവാസം, ഒളിവുജീവിതം, സ്വത്തുനാശം, അനാരോഗ്യം മുതലായ പല കഷ്ടതകളുമനുഭിച്ച പതിനായിരക്കണക്കിന്

നിസ്വാർത്ഥപ്രവർത്തകരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കു നേർക്കുള്ള ഇടിയിൽനിന്നു ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന പരമാർത്ഥം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അഭിമാനത്തോടുകൂടി അനുസ്മരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന് ഐക്യകേരളരൂപീകരണം വരെ അവയെ ഉയർത്തുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മാത്രമല്ല, മറ്റു പല പാർടികളിലും സംഘടനകളിലും പെട്ടവരും ഒന്നിലും പെടാത്തവരുമായ, കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള, രാജ്യസ്നേഹികൾ ആയിരക്കണക്കിനു പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. ഐക്യകേരള പ്രക്ഷോഭത്തിൽ മറുനാടൻ മലയാളികൾ വഹിച്ച മേന്മയേറിയ പങ്കിനേയും പാർടി സ്മരിക്കുന്നു. ആശയപരവും രാഷ്ട്രീയവും മറ്റുമായ പല കാര്യങ്ങളിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയും മറ്റു രാജ്യസ്നേഹികളും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്; അത്തരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ പലതും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിൽപെട്ട ഈ രാജ്യസ്നേഹികൾ മുഴുവൻ അന്യോന്യാഭിപ്രായവ്യാത്യസങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ച് യോജിപ്പുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചു നിൽക്കാൻ തയ്യാറായതിനാലാണ്, മറ്റു പല നേട്ടങ്ങളുമെന്നപോലെ ഐക്യകേരളരൂപീകരണവും നമുക്കു സാധ്യമായിട്ടുള്ളത്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും അല്ലാത്തവരുമായ രാജ്യസ്നേഹികൾ യോജിച്ചു നടത്തിയ ഈ ഐക്യകേരളപ്രസ്ഥാനത്തിന് പല എതിർശക്തികളേയും നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായ എതിർശക്തി, ഭാഷാസംസ്ഥാന രൂപീകരണം സംബന്ധിച്ച് 1947 നുശേഷം കോൺഗ്രസ്സ് നേതൃത്വം തുടർന്നുപോന്ന ജനാധിപത്യവിരുദ്ധ നയം തന്നെയാണ്. അതുപോലെ അക്കാലത്ത് പശ്ചിമതീരസംസ്ഥാനം തുടങ്ങിയ വാദങ്ങളും പൊന്തിവരികയുണ്ടായി. ഇതിനെല്ലാം എതിരായി ഉയർന്നു വന്ന, സാധാരണ കോൺഗ്രസ്സുകാരെക്കൂടി അണിനിരത്തിയതുമായ ബഹുജനപ്രസ്ഥാനത്തിന് കീഴ്‌വഴങ്ങി ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാൻ തീരുമാനമെടുത്ത് കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നീടും ദക്ഷിണസംസ്ഥാനമുദ്രാവാക്യവുമായി അവരിൽ ചിലർ മുന്നോട്ടു വരികയുണ്ടായി. മറ്റു ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെന്നപോലെ കേരളത്തിലും വളർന്നുവന്ന ബഹുജനപ്രസ്ഥാനമാണ് ഈ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ അടിത്തറ തകർത്ത് കേരളവും മറ്റു ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങളും രൂപീകരിക്കാൻ ഇടയാക്കിയത്. അതേസമയത്ത്, ഇന്നു അങ്ങിങ്ങു പൊന്തിക്കേൾക്കുന്ന ദക്ഷിണ സംസ്ഥാനവാദത്തിന്റെ ആപത്തിനെപ്പറ്റിയും, സംസ്ഥാനപുനഃസംഘടനാബില്ലിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ള മേഖലാ കൗൺസിലുകൾ പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ കൈകടത്താനിടയുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും ജനങ്ങൾ തുടർന്ന് ജാഗ്രത കാണിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

കോൺഗ്രസ് നേതൃത്വത്തിന്റെ ഭാഷാസംസ്ഥാനവിരുദ്ധമായ നയത്തിനെതിരായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും അല്ലാത്തവരുമായ രാജ്യസ്നേഹികൾ യോജിച്ചുനടത്തിയ ഐക്യകേരളപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടം വിജയകരമായി അവസാനിച്ച് പുതിയൊരു ഘട്ടം തുടങ്ങുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ – കേരളസംസ്ഥാനം രൂപീകരിച്ചുകിട്ടാൻ വേണ്ടിയുള്ള സംഘടിതപ്രവർത്തനം വിജയം വരിക്കുകയും മലയാളി ജനത ആഗ്രഹിക്കുന്ന തരത്തിൽ ജനാധിപത്യവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന കടമ ഏറ്റെടുക്കേണ്ട ഘട്ടം വരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന് – കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി മറ്റു പാർടികളോടും വ്യക്തികളോടും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു: ഇതേവരെ എന്നപോലെയും അതിലും കൂടുതലായും, നമുക്കു യോജിപ്പുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാം; ഐക്യകേരളം രൂപീകരിച്ചുകിട്ടാൻ വേണ്ടി നാം കാണിച്ച ഐക്യവും നാം നടത്തിയ നിസ്വാർത്ഥ പ്രവർത്തനവും നാം ഇതുവരെ സ്വപ്നം കണ്ടുപോന്ന പുതിയ കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന കടമയിലേക്കു തിരിച്ചുവിടാം; നമുക്കിടയിൽ ഇന്നുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ അതിനൊരിക്കലും തടസ്സമാകരുത്.

II

പുതിയൊരു കേരളം കെട്ടിപ്പിടുക്കുക എന്ന ഈ കടമ ഏറ്റെടുത്തു നടത്താൻ രാജ്യസ്നേഹികളായ മലയാളികളാകെ യോജിക്കുകയാണെങ്കിൽ, തലമുറകളായി നമ്മുടെ ജനത കണ്ടിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ പലതും യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിത്തീർക്കാ

നുള്ള എല്ലാ സാദ്ധ്യതകളും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഇന്നു തുറന്നുകിടക്കുകയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെ ന്നാൽ, വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാ നത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയാകെ മാറ്റിപ്പടുക്കണമെന്നും അതിന്റെ ഉന്നം സോഷ്യ ലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ നിലവിൽ വരു ത്തുകയാണെന്നുമുള്ള ആശയം ഭരണാധികാരി വർഗ്ഗത്തിനുപോലും അവഗണിക്കാൻ വയ്യാത്ത വിധം നാട്ടിലാകെ അതിവേഗത്തിൽ പരന്നുവരി യാണ്. സ്വന്തം നയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്വ ഭാവത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കാനും ബഹുജനങ്ങളെ വഴിതെറ്റിക്കാനും സ്വന്തം വർഗ്ഗഭരണത്തെ ഉറപ്പി ക്കാനുമാണ് കോൺഗ്രസ്സും ഗവൺമെന്റും ഇതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതെങ്കിലും, മൗലി കമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനുള്ള സാദ്ധ്യതകളും അതുകൊണ്ട് കൂടുതലായിട്ടുണ്ട്.

ഈ സാദ്ധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായവൽക്കരണ ത്തിൽ സുപ്രധാനമായ പങ്കുവഹിക്കാൻ വേണ്ട എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും കേരളത്തിലുണ്ട്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, മികച്ച ഒരു വനസമ്പത്തും, വില യേറിയ നിരവധി ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും പരന്നുകിട ക്കുന്ന ഒട്ടേറെ ജലാശയങ്ങളും, ദീർഘവും വിശാ ലവുമായ കടലും, ഇന്ത്യയുടെ ആകെ വ്യവസാ യവൽക്കരണത്തിനു സഹായകമാകുന്ന മറ്റു ഭൗതികസമ്പത്തുകളുമുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനമാണ് നമ്മുടേത്. ഇവയും നമ്മുടെ അദ്ധ്വാനശീലരായ ജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നശക്തിയും ചേർത്ത് അവയെ വഴിയാംവണ്ണം ഉപയോഗിച്ചും വ്യവസായവും കൃഷിയും മറ്റും വളർത്തി നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ബഹു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ജീവിതം നന്നാക്കി ത്തീർക്കാൻ നമുക്കു കഴിയാത്തത്, നമ്മുടെ നാട്ടി ലിന്നും നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ (ജന്മി മേധാവിത്വവും, വിദേശമുതലാളിമാരുടെ മേധാവി ത്വവും, നാടൻ കുത്തകമുതലാളിമാരുടെ കൊള്ള ലാഭമെടുക്കലും) മൂലമാണ്. ഈ സാമൂഹ്യവ്യ വസ്ഥ അവസാനിപ്പിച്ച്, നമ്മുടെ ഉൽപാദനശക്തി കളെ കെട്ടഴിച്ചുവിടുകയാണ്, കേരളത്തിന്റെ സവി ശേഷപ്രശ്നങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ജന സാന്ദ്രത, തൊഴിലില്ലായ്മ, ഭക്ഷണകമ്മി മുതലാ യവയ്ക്കെല്ലാം പരിഹാരം കാണാനുള്ള വഴി.

ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരി ഹാരം കാണുന്നതിനെ ബാധിക്കുന്ന പലേ തട സ്സങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ആ തടസ്സ ങ്ങളിൽ മുഖ്യമായതു ദേശീയനിർമ്മാണപ്രവർത്ത നം സംബന്ധിച്ച് ഇന്നത്തെ കോൺഗ്രസ്സ് ഗവൺമെന്റു തുടർന്നുപോരുന്ന പലേ നയങ്ങളു മാണെന്നുമുള്ള സംഗതി നമുക്കൊരിക്കലും മറ ക്കാൻ വയ്യ:

(എ) നമ്മുടെ സമ്പത്തുകളാകെ നിർമ്മാണാ ത്മകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള മുഖ്യ തടസ്സം, നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഭൂവുടമ സമ്പ്രദായ മാണ്: ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമി ആയിരക്കണക്കി നേക്കർ തരിശ്ശായിടാനും, കൃഷിചെയ്യാൻ കൊടുക്കുന്നതിനു പ്രതിഫലമായി തലപൊളി ക്കുന്ന പാട്ടം കൃഷിക്കാരിൽ നിന്നു വാങ്ങാനും, കൃഷിചെയ്യുന്നവരെ ഒഴിപ്പിച്ച് തൊഴിലില്ലാത്ത വരാക്കി മറ്റാനും ജന്മികൾക്കു പൂർണ്ണമായ അധികാരം കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് കേര ളത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗമായ തിരുവിതാംകൂർ പ്രദേ ശത്ത് ഇപ്പോഴും നിലവിലുള്ളത്. താരതമ്യേന കൂടുതൽ നല്ല ഭൂനിയമങ്ങളുള്ള കൊച്ചി-മല ബാർ പ്രദേശങ്ങളിൽപോലും ഒന്നാം പഞ്ചവ ത്സരപദ്ധതിയിൽ പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻ നൽകിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ (ഉദാ: പാട്ടം ഒരു നിലയിലും 25 ശതമാനത്തിൽ കൂടരുതെന്നും ഭൂമി കൈവശ ത്തിനു പരിധി നിർണ്ണയിക്കണമെന്നുള്ള ശുപാർശകൾ) നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. ഇതാ ണു കേരളത്തിലെ കോൺഗ്രസ് നേതൃത്വം എടുക്കുന്ന നിലപാടെങ്കിൽ, കേന്ദ്രഗ വൺമെന്റും അഖിലേന്ത്യാ പ്ലാനിംഗ് കമ്മീ ഷനും തന്നെ, പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷന്റെ ഭൂനയക മ്മിറ്റി നൽകിയ താരതമ്യേന പുരോഗമനപര മായ ശുപാർശകൾ (ഉദാ: പാട്ടം ഒരു നില യിലും 16⅔ ശതമാനത്തിൽ അധികമാകരു തെന്നും ഒഴിപ്പിക്കൽ നടപടികളെ കർശനമായി തടയണമെന്നും മറ്റും) തള്ളിക്കളയുകയും, ഈ കാര്യത്തിൽ സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റുകൾക്കു പൂർണ്ണാധികാരം നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കു കയാണ്.

(ബി) ഭൂവുടമസമ്പ്രദായമെന്ന പോലെതന്നെ വിജയകരമായ പ്ലാനിംഗിന് തടസ്സമായി നിൽക്കുന്ന മറ്റൊരു ഘടകമാണ്, നമ്മുടെ ഭൗതികവിഭവങ്ങളുടെ മേൽ വിദേശ മുതലാ

നിസ്വാർത്ഥപ്രവർത്തകരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കു നേർക്കുള്ള ഇടിയിൽനിന്നു ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന പരമാർത്ഥം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അഭിമാനത്തോടുകൂടി അനുസ്മരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന് ഐക്യകേരളരൂപീകരണം വരെ അവയെ ഉയർത്തുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മാത്രമല്ല, മറ്റു പല പാർടികളിലും സംഘടനകളിലും പെട്ടവരും ഒന്നിലും പെടാത്തവരുമായ, കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള, രാജ്യസ്നേഹികൾ ആയിരക്കണക്കിനു പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. ഐക്യകേരള പ്രക്ഷോഭത്തിൽ മറുനാടൻ മലയാളികൾ വഹിച്ച മേന്മയേറിയ പങ്കിനേയും പാർടി സ്മരിക്കുന്നു. ആശയപരവും രാഷ്ട്രീയവും മറ്റുമായ പല കാര്യങ്ങളിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയും മറ്റു രാജ്യസ്നേഹികളും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്; അത്തരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ പലതും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിൽപെട്ട ഈ രാജ്യസ്നേഹികൾ മുഴുവൻ അന്യോന്യാഭിപ്രായവ്യാത്യസങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ച് യോജിപ്പുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചു നിൽക്കാൻ തയ്യാറായതിനാലാണ്, മറ്റു പല നേട്ടങ്ങളുമെന്നപോലെ ഐക്യകേരളരൂപീകരണവും നമുക്കു സാധ്യമായിട്ടുള്ളത്.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും അല്ലാത്തവരുമായ രാജ്യസ്നേഹികൾ യോജിച്ചു നടത്തിയ ഈ ഐക്യകേരളപ്രസ്ഥാനത്തിന് പല എതിർശക്തികളേയും നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായ എതിർശക്തി, ഭാഷാസംസ്ഥാന രൂപീകരണം സംബന്ധിച്ച് 1947 നുശേഷം കോൺഗ്രസ്സ് നേതൃത്വം തുടർന്നുപോന്ന ജനാധിപത്യവിരുദ്ധ നയം തന്നെയാണ്. അതുപോലെ അക്കാലത്ത് പശ്ചിമതീരസംസ്ഥാനം തുടങ്ങിയ വാദങ്ങളും പൊന്തിവരികയുണ്ടായി. ഇതിനെല്ലാം എതിരായി ഉയർന്നു വന്ന, സാധാരണ കോൺഗ്രസ്സുകാരെക്കൂടി അണിനിരത്തിയതുമായ ബഹുജനപ്രസ്ഥാനത്തിന് കീഴ്‌വഴങ്ങി ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാൻ തീരുമാനമെടുത്ത് കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നീടും ദക്ഷിണസംസ്ഥാനമുദ്രാവാക്യവുമായി അവരിൽ ചിലർ മുന്നോട്ടു വരികയുണ്ടായി. മറ്റു ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെന്നപോലെ കേരളത്തിലും വളർന്നുവന്ന ബഹുജനപ്രസ്ഥാനമാണ് ഈ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ അടിത്തറ തകർത്ത് കേരളവും മറ്റു ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങളും രൂപീകരിക്കാൻ ഇടയാക്കിയത്. അതേസമയത്ത്, ഇന്നു അങ്ങിങ്ങു പൊന്തിക്കേൾക്കുന്ന ദക്ഷിണ സംസ്ഥാനവാദത്തിന്റെ ആപത്തിനെപ്പറ്റിയും, സംസ്ഥാനപുനഃസംഘടനാബില്ലിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ള മേഖലാ കൗൺസിലുകൾ പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ കൈകടത്താനിടയുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും ജനങ്ങൾ തുടർന്ന് ജാഗ്രത കാണിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

കോൺഗ്രസ് നേതൃത്വത്തിന്റെ ഭാഷാസംസ്ഥാനവിരുദ്ധമായ നയത്തിനെതിരായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും അല്ലാത്തവരുമായ രാജ്യസ്നേഹികൾ യോജിച്ചുനടത്തിയ ഐക്യകേരളപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടം വിജയകരമായി അവസാനിച്ച് പുതിയൊരു ഘട്ടം തുടങ്ങുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ – കേരളസംസ്ഥാനം രൂപീകരിച്ചുകിട്ടാൻ വേണ്ടിയുള്ള സംഘടിതപ്രവർത്തനം വിജയം വരിക്കുകയും മലയാളി ജനത ആഗ്രഹിക്കുന്ന തരത്തിൽ ജനാധിപത്യവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന കടമ ഏറ്റെടുക്കേണ്ട ഘട്ടം വരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന് – കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി മറ്റു പാർടികളോടും വ്യക്തികളോടും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു: ഇതേവരെ എന്നപോലെയും അതിലും കൂടുതലായും, നമുക്കു യോജിപ്പുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാം; ഐക്യകേരളം രൂപീകരിച്ചുകിട്ടാൻ വേണ്ടി നാം കാണിച്ച ഐക്യവും നാം നടത്തിയ നിസ്വാർത്ഥ പ്രവർത്തനവും നാം ഇതുവരെ സ്വപ്നം കണ്ടുപോന്ന പുതിയ കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന കടമയിലേക്കു തിരിച്ചുവിടാം; നമുക്കിടയിൽ ഇന്നുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ അതിനൊരിക്കലും തടസ്സമാകരുത്.

II

പുതിയൊരു കേരളം കെട്ടിപ്പിടുക്കുക എന്ന ഈ കടമ ഏറ്റെടുത്തു നടത്താൻ രാജ്യസ്നേഹികളായ മലയാളികളാകെ യോജിക്കുകയാണെങ്കിൽ, തലമുറകളായി നമ്മുടെ ജനത കണ്ടിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ പലതും യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിത്തീർക്കാ

സുള്ള എല്ലാ സാദ്ധ്യതകളും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഇന്നു തുറന്നുകിടക്കുകയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെ ന്നാൽ, വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാ നത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയാകെ മാറ്റിപ്പടുക്കണമെന്നും അതിന്റെ ഉന്നം സോഷ്യ ലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ നിലവിൽ വരു ത്തുകയാണെന്നുമുള്ള ആശയം ഭരണാധികാരി വർഗ്ഗത്തിനുപോലും അവഗണിക്കാൻ വയ്യാത്ത വിധം നാട്ടിലാകെ അതിവേഗത്തിൽ പരന്നുവരി യാണ്. സ്വന്തം നയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്വ ഭാവത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കാനും ബഹുജനങ്ങളെ വഴിതെറ്റിക്കാനും സ്വന്തം വർഗ്ഗഭരണത്തെ ഉറപ്പി ക്കാനുമാണ് കോൺഗ്രസ്സും ഗവൺമെന്റും ഇതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതെങ്കിലും, മൗലി കമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനുള്ള സാദ്ധ്യതകളും അതുകൊണ്ട് കൂടുതലായിട്ടുണ്ട്.

ഈ സാദ്ധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായവൽക്കരണ ത്തിൽ സുപ്രധാനമായ പങ്കുവഹിക്കാൻ വേണ്ട എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും കേരളത്തിലുണ്ട്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, മികച്ച ഒരു വനസമ്പത്തും, വില യേറിയ നിരവധി ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും പരന്നുകിട ക്കുന്ന ഒട്ടേറെ ജലാശയങ്ങളും, ദീർഘവും വിശാ ലവുമായ കടലും, ഇന്ത്യയുടെ ആകെ വ്യവസാ യവൽക്കരണത്തിനു സഹായകമാകുന്ന മറ്റു ഭൗതികസമ്പത്തുകളുമുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനമാണ് നമ്മുടേത്. ഇവയും നമ്മുടെ അദ്ധ്വാനശീലരായ ജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നശക്തിയും ചേർത്ത് അവയെ വഴിയാംവണ്ണം ഉപയോഗിച്ചും വ്യവസായവും കൃഷിയും മറ്റും വളർത്തി നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ബഹു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ജീവിതം നന്നാക്കി ത്തീർക്കാൻ നമുക്കു കഴിയാത്തത്, നമ്മുടെ നാട്ടി ലിന്നും നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ (ജന്മി മേധാവിത്വവും, വിദേശമുതലാളിമാരുടെ മേധാവി ത്വവും, നാടൻ കുത്തകമുതലാളിമാരുടെ കൊള്ള ലാഭമെടുക്കലും) മൂലമാണ്. ഈ സാമൂഹ്യവ്യ വസ്ഥ അവസാനിപ്പിച്ച്, നമ്മുടെ ഉൽപാദനശക്തി കളെ കെട്ടഴിച്ചുവിടുകയാണ്, കേരളത്തിന്റെ സവി ശേഷപ്രശ്നങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ജന സാന്ദ്രത, തൊഴിലില്ലായ്മ, ഭക്ഷണക്കമ്മി മുതലാ യവയ്ക്കെല്ലാം പരിഹാരം കാണാനുള്ള വഴി.

ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരി ഹാരം കാണുന്നതിനെ ബാധിക്കുന്ന പലേ തട സ്സങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ആ തടസ്സ ങ്ങളിൽ മുഖ്യമായതു ദേശീയനിർമ്മാണപ്രവർത്ത നം സംബന്ധിച്ച് ഇന്നത്തെ കോൺഗ്രസ്സ് ഗവൺമെന്റു തുടർന്നുപോരുന്ന പലേ നയങ്ങളു മാണെന്നുമുള്ള സംഗതി നമുക്കൊരിക്കലും മറ ക്കാൻ വയ്യ:

(എ) നമ്മുടെ സമ്പത്തുകളാകെ നിർമ്മാണാ ത്മകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള മുഖ്യ തടസ്സം, നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഭൂവുടമ സമ്പ്രദായ മാണ്: ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമി ആയിരക്കണക്കി നേക്കർ തരിശ്ശായിടാനും, കൃഷിചെയ്യാൻ കൊടുക്കുന്നതിനു പ്രതിഫലമായി തലപൊളി ക്കുന്ന പാട്ടം കൃഷിക്കാരിൽ നിന്നു വാങ്ങാനും, കൃഷിചെയ്യുന്നവരെ ഒഴിപ്പിച്ച് തൊഴിലില്ലാത്ത വരാക്കി മറ്റാനും ജന്മികൾക്കു പൂർണ്ണമായ അധികാരം കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് കേര ളത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗമായ തിരുവിതാംകൂർ പ്രദേ ശത്ത് ഇപ്പോഴും നിലവിലുള്ളത്. താരതമ്യേന കൂടുതൽ നല്ല ഭൂനിയമങ്ങളുള്ള കൊച്ചി–മല ബാർ പ്രദേശങ്ങളിൽപോലും ഒന്നാം പഞ്ചവ ത്സരപദ്ധതിയിൽ പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻ നൽകിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ (ഉദാ: പാട്ടം ഒരു നിലയിലും 25 ശതമാനത്തിൽ കൂടരുതെന്നും ഭൂമി കൈവശ ത്തിനു പരിധി നിർണ്ണയിക്കണമെന്നുള്ള ശുപാർശകൾ) നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. ഇതാ ണു കേരളത്തിലെ കോൺഗ്രസ് നേതൃത്വം എടുക്കുന്ന നിലപാടെങ്കിൽ, കേന്ദ്രഗ വൺമെന്റും അഖിലേന്ത്യാ പ്ലാനിംഗ് കമ്മീ ഷനും തന്നെ, പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷന്റെ ഭൂനയക മ്മിറ്റി നൽകിയ താരതമ്യേന പുരോഗമനപര മായ ശുപാർശകൾ (ഉദാ: പാട്ടം ഒരു നില യിലും 16മ്പ ശതമാനത്തിൽ അധികമാകരു തെന്നും ഒഴിപ്പിക്കൽ നടപടികളെ കർശനമായി തടയണമെന്നും മറ്റും) തള്ളിക്കളയുകയും, ഈ കാര്യത്തിൽ സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റുകൾക്കു പൂർണ്ണാധികാരം നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കു കയാണ്.

(ബി) ഭൂവുടമസമ്പ്രദായമെന്ന പോലെതന്നെ വിജയകരമായ പ്ലാനിംഗിന് തടസ്സമായി നിൽക്കുന്ന മറ്റൊരു ഘടകമാണ്, നമ്മുടെ ഭൗതികവിഭവങ്ങളുടെ മേൽ വിദേശ മുതലാ

ളിമാർക്കുള്ള മേധാവിത്വം. ഇത് തികച്ചും അവസാനിപ്പിച്ച് വിദേശ ഉടമയിലുള്ള നമ്മുടെ തോട്ടങ്ങൾ, ഖനികൾ, മുഖ്യവ്യവസായങ്ങൾ, മുതലായവയും, വിദേശവ്യാപാരവും ദേശവൽക്കരിക്കണമെന്നു ഇന്നാട്ടിലെ ജനാധിപത്യവാദികൾ തുടർച്ചയായി ആവശ്യപ്പെട്ടുപോന്നിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് സാമ്പത്തികരംഗത്തുള്ള വിദേശമേധാവിത്വം അവസാനിപ്പിക്കാൻ മാത്രമല്ല, വിദേശമുതലാളിമാർ ഇന്നാട്ടിൽ നിന്ന് കൊല്ലം തോറും വമ്പിച്ച തുകകൾ ലാഭമായി കയറ്റി അയക്കുന്നത് നിർത്തണമെന്ന നിർദ്ദേശമംഗീകരിക്കാൻപോലും ഗവൺമെന്റ് കൂട്ടാക്കിയിട്ടില്ല.

(സി) വിജയകരമായ പ്ലാനിംഗിന് ഒഴിക്കാൻ വയ്യാത്ത മറ്റൊരു ഉപാധിയാണ്, മൗലിക വ്യവസായങ്ങൾ പൊതുഉടമയിലായിരിക്കുകയെന്നത്. ഒരു തത്വമെന്ന നിലയിലിത് പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻ തന്നെ അതിന്റെ ആദ്യത്തെ കരടു ചട്ടക്കൂട്ടിൽ അംഗീകരിച്ചുമിരുന്നു. എന്നാൽ വിദേശികളും സ്വദേശികളുമായ വൻകിടമുതലാളിമാരുടെ നിർബന്ധത്തിനു കീഴ്‌വണങ്ങി ഈ തത്വം തള്ളിക്കളയുകയും, മുഖ്യവ്യവസായങ്ങൾ പലതും സ്വകാര്യമേഖലയിൽ പെടുത്തുകയുമാണ് അവസാനം കമ്മീഷൻ ചെയ്തത്.

(ഡി) വിജയകരമായ പ്ലാനിംഗിന്നു ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത മറ്റൊരു ഉപാധി, ജനങ്ങളുടെ സഹകരണമാണ്. പ്ലാൻ രൂപീകരിക്കുന്നതിലും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിലും ജനങ്ങളെ – വിശേഷിച്ചും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നജനവിഭാഗങ്ങളെ – എല്ലാ നിലവാരത്തിലും സജീവമായും ഫലപ്രദമായും പങ്കെടുപ്പിക്കാതെ, പ്ലാനിംഗ് സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഭരണാധികാരികൾ ജനകീയ സഹകരണത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, എല്ലാ അധികാരവും ചുമതലയും ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവികളെ ഏല്പിക്കുന്ന പഴയ സമ്പ്രദായം ഇന്നും തുടരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

(ഇ) പ്ലാൻ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനുവേണ്ട പണം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ഋജുവും പ്രായോഗികവുമായ പല മാർഗ്ഗങ്ങളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയും മറ്റു ജനാധിപത്യവാദികളും നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്: ഒരു ക്ലിപ്തമായ തോതിൽ കവിഞ്ഞ് ലാഭമെടുക്കാൻ ഒരു മുതലാളിയെയും അനുവദിക്കാതിരിക്കുക; വിദേശ മുതലാളിമാരുടെ അമിതമായ ലാഭം കയറ്റി അയക്കൽ തടഞ്ഞ് അവർക്കുകിട്ടുന്ന ലാഭത്തിൽ മുഖ്യഭാഗം ഇവിടെത്തന്നെ നിർത്തുക; ഇങ്ങനെ സ്വദേശികളും വിദേശികളുമായ മുതലാളിമാർക്ക് അനുവദിക്കുന്ന ക്ലിപ്തലാഭം കഴിച്ചു കൂടുതലുണ്ടാകുന്ന മിച്ച സംഖ്യകൾ ദേശീയ പുനർനിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമുള്ള മൂലധനമായി ഉപയോഗിക്കുക; വിദേശവ്യാപാരം പൊതുഉടമയിൽ കൊണ്ടുവരിക; പൊതുഉടമയിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ആദായം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട നടപടികളെടുക്കുക; ആദായനികുതി; കാർഷികാദായനികുതി; നിലനികുതി മുതലായി ഇന്നു നിലവിലുള്ള നികുതിസമ്പ്രദായങ്ങൾ വീണ്ടും പരിശോധിച്ച് അവയുടെ ഭാരം പാവപ്പെട്ടവരുടെ തലയിൽ നിന്നുമാറ്റി പണക്കാരുടെ തലയിലേക്ക് ഇറക്കിവയ്ക്കുക; മറ്റും മറ്റും ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുപകരം പാവപ്പെട്ടവരുടെമേൽ ചെന്നു വീഴുന്ന വില്പന നികുതി, എക്സൈസ് നികുതി മുതലായവ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, നിലനികുതി, ജലനികുതി മുതലായവയുടെ ഭാരം പാവപ്പെട്ടവരുടെ തലയിൽ കൂടുതൽ കയറ്റിവെക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ധനാഗമ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷൻ അതിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ വെച്ചിട്ടുള്ളത്.

(എഫ്) ഈ ഗവൺമെന്റു നയങ്ങളുടെ ഫലമായി, തൊഴിലാളികൾ, കൃഷിക്കാർ, കാർഷികതൊഴിലാളികൾ, അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ഇടത്തരക്കാർ എന്നിവരുടെ ജീവിതനിലവാരം ക്രമേണ ക്രമേണയായി ഉയരുന്നതിനുപകരം അവർ പാപ്പരാവുകയും, പണക്കാർ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പണക്കാരാവുകയും ചെയ്യാൻ പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവിധത്തിലാണ് പ്ലാനിംഗ് നടത്തുന്നത്. വ്യവസായരംഗത്തു ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും തൊഴിലില്ലായ്മ കുറയുന്നില്ല; സംഘടിത തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നിർബന്ധം നിമിത്തം പല വ്യവസായങ്ങളിലും ചുരുങ്ങിയകൂലി കൂടുതൽ അനുവദിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതിനേക്കാൾ

എത്രയോ കൂടുതൽ ഉയർന്നതോതിൽ അദ്ധ്വാനഭാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്; ഇതിന്റെ ഫലമായി, വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വ്യാവസായികോല്പാദനം മുതലാളിമാരുടെ ലാഭം വർദ്ധിപ്പിക്കാനേ ഉപയോഗപ്പെടുന്നുള്ളു. കാർഷികരംഗത്തിലും ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്റെ ഫലം മുഖ്യമായനുഭവിക്കുന്നത് ഒരു പിടി ജന്മികളും, ധനികകൃഷിക്കാരുമാണ്; അവരുടെ മടിശ്ശീലയിലേയ്ക്കാണ് കാർഷികാഭിവൃദ്ധിക്കെന്ന പേരിൽ ചെലവിടുന്ന ഭാരിച്ച സംഖ്യകളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഒഴുകിപ്പോകുന്നത്; ഭൂരിപക്ഷം കൃഷിക്കാരാകട്ടെ, നികുതി വർദ്ധനവും, കടഭാരവും കാർഷികോൽപന്നങ്ങളുടെ വിലയിടിവും നിമിത്തം കഷ്ടപ്പെടുകയാണ്; ജന്മികൾ നടത്തുന്ന ഒഴിപ്പിക്കൽ നടപടികളുടെ ഫലമായി അവരിലൊരു വിഭാഗം കാർഷികത്തൊഴിലാളികളായി അധഃപതിച്ചുവരുന്നുമുണ്ട്. ഇടത്തരക്കാരടക്കമുള്ള മറ്റു അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ബഹുജനങ്ങൾക്കും ഭാരിച്ച നികുതികളുടേയും, നിത്യോപയോഗസാധനങ്ങളുടെ വിലനിരക്കിൽ അടുത്ത മാസങ്ങളിൽ വന്ന വർദ്ധനവിന്റെയും ഫലമായി ഒട്ടേറെ കഷ്ടതകളനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്.

(ജി) ഇങ്ങനെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ബഹുജനങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരം കൂടുതൽ കൂടുതൽ അധഃപതിച്ചുവരുമ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ അതൃപ്തി പടന്നുപിടിക്കുകയും സംഘടിതമോ, അസംഘടിതമോ, ആയ സമരങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോഴെല്ലാം ബഹുജനങ്ങളെ അക്രമാസക്തരെന്നും, അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിച്ച് അവരുടെ സമരങ്ങൾക്ക് രൂപം കൊടുക്കുന്ന പ്രവർത്തകരെ അട്ടിമറിക്കാരെന്നും മുദ്രകുത്തി അടിച്ചമർത്താനാണ് ഗവൺമെന്റ് ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഉദാഹരമാണ് ഇയ്യിടെ കാസിപ്പെട്ടിലും, ഖരഗ്പൂരിലും, കൽക്കത്തയിലും മറ്റും നടന്നത്. ഇന്ത്യയുടെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെയോ അതിലുമധികമോ ആയ തോതിൽ ഇതെല്ലാം കേരളത്തിലും നടക്കുന്നുണ്ട്.

(എച്ച്) അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല ഉയർന്ന വർഗ്ഗങ്ങളിൽപെട്ട ചില വിഭാഗങ്ങളിൽപോലും, അതൃപ്തിയും പ്രക്ഷോഭവും പൊന്തിവരത്തക്ക നിലയിലാണ് ഗവൺമെന്റ് അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾ രൂപീകരിച്ച് നടപ്പിൽവരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമാണ്, മഹാരഷ്ട്ര സംസ്ഥാനത്തിൽ അവിടത്തെ പ്രാദേശിക കോൺഗ്രസ്സ്കമ്മിറ്റി പോലും ഒരതിർത്തിവരെ പങ്കുകൊണ്ടതും, ഇന്നും തുടർന്നുവരുന്നതുമായ പ്രക്ഷോഭം. ഇത്തരത്തിൽ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ ഫലമായാണ് അടുത്ത അവസരത്തിൽ പുറത്തുവന്ന ബംഗാൾ-ബീഹാർ ലയനനിർദ്ദേശം പിൻവലിക്കാൻ ഭരണകക്ഷി നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടത്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി നടത്തുന്ന ദേശീയ പുനർനിമ്മാണപദ്ധതികളിൽ ചില പ്രത്യേക പ്രദേശങ്ങൾക്ക് അവ അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കിട്ടാത്തതും, അതാതു പ്രദേശത്തെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ അല ഈയിടെ നടന്ന ദേശീയ വികസനകൗൺസിലിന്റെ യോഗത്തിലും (തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ പൊതുവിലും രണ്ടു സ്റ്റേറ്റിനു പ്രത്യേകിച്ചും രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ വളരെ ചുരുങ്ങിയ പങ്കേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളു എന്ന ഹനുമന്തയ്യയുടെ പ്രസംഗത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ) ചെന്നടിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത്തരം പ്രക്ഷോഭണങ്ങളോടൊപ്പംതന്നെ പോലീസ് മർദ്ദനങ്ങൾക്കെതിരായും, കൈക്കൂലിയും, അഴിമതികളും തടഞ്ഞുകിട്ടാനും മറ്റുമുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങളിലും വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങൾ പങ്കെടുത്തുവരുന്നുണ്ട്.

(ഐ) ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെല്ലായിടത്തുമുള്ള ഈ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങൾ അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയ ഒരു സംസ്ഥാനമാണ് കേരളം. ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണത്തിനും, നാട്ടുരാജ്യ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിനുമെതിരായിട്ടെന്നപോലെതന്നെ, പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം കോൺഗ്രസ്സ് ഭരണത്തിനെതിരായിട്ടും, പോരാടിയ ഒരു ജനതയാണ് കേരളത്തിലുള്ളത്. കൂലിക്കും, ജോലിക്കും, ഭൂമിക്കും നല്ലൊരു ജീവിതത്തിനും വേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തുതന്നെ നടത്തിയ സമരങ്ങൾ

കോൺഗ്രസ് ഭരണത്തിൻകീഴിലും അവർ തുടർന്നു. പക്ഷെ, സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയുടെ ഫലമായി തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ച അഭിവൃദ്ധിയൊന്നും ഉണ്ടായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവരുടെ സ്ഥിതി കൂടുതൽ വഷളായിത്തീരുകപോലും ചെയ്തു. ഇത് അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ മാത്രമല്ല, ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിൽപ്പോലും അതൃപ്തിക്കിടയാക്കി.

കേരളത്തിൽ തൊഴിലില്ലായ്മ, അദ്ധ്വാനിയ്ക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയിടയിൽ മാത്രമല്ല, എല്ലാ വിഭാഗക്കാരുമായ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെയിടയിലും ഏറ്റവും ഉൽക്കടമായ രൂപം കൈക്കൊണ്ടിട്ടു എത്രയോ വർഷങ്ങളായി. ഈ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു പരിഹാരം കാണാനുള്ള പ്രത്യേക നടപടികളുൾക്കൊള്ളാത്ത യാതൊരു പ്ലാനിംഗും കേരളത്തിന്റെ ദേശീയപുനർ നിർമ്മാണത്തിനു വഴി തെളിയിക്കുകയില്ല. കൂടാതെ തൊഴിലില്ലായ്മ, ഭക്ഷണകമ്മി, കൃഷിസൗകര്യങ്ങളുടെ കുറവ് മുതലായി കേരളത്തിനു സവിശേഷമായ പല വിഷമപ്രശ്നങ്ങളുമുള്ളവയ്ക്കു പരിഹാരം കാണാൻ വ്യാവസായികമായും, കാർഷികാഭിവൃദ്ധി സംബന്ധിച്ചുമുള്ള പ്രത്യേക നടപടികളെടുത്തില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന തോതിലുള്ള സഹായം പോലും കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു തിരു-കൊച്ചിക്കോ, മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നു മലബാർ-കാസർഗോഡ് പ്രദേശങ്ങൾക്കോ കിട്ടുകയുണ്ടായില്ല.

ഇതും, കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റിൻകീഴിൽ വളർന്നുവന്ന അഴിമതികളും നിമിത്തം ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാരിലും, ഇടത്തരക്കാരിലും തന്നെ അതൃപ്തി പടർന്നുപിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മുമ്പുതന്നെയുള്ള പ്രസ്ഥാനവും, ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാരിലും, ഇടത്തരക്കാരിലും പടർന്നുപിടിച്ച ഈ അതൃപ്തിയും ചേർന്നാണ് 1952 ൽ കേരളത്തിലാകെയും, 1954 ൽ തിരു-കൊച്ചിയിലും നടന്ന പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പരാജയത്തിനിടയാക്കിയത്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പരാജയമടഞ്ഞിട്ടും ആ പരമാർത്ഥം മര്യാദയായി അംഗീകരിച്ച് എതിർപക്ഷപാർടികൾക്ക് അവരുടേതായ ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കാൻ സൗകര്യം കൊടുക്കുന്നതിനുപകരം ഒന്നിനുമീതെ മറ്റൊന്നായി കുതന്ത്രങ്ങളെടുത്തു ഉപയോഗിച്ച് അധികാരത്തിൽ ചടഞ്ഞുകൂടാൻ തന്നെയാണ് കോൺഗ്രസ് ശ്രമിച്ചത്. കോൺഗ്രസിന്റെ ഈ ജനാധിപത്യവിരുദ്ധനയത്തിന്റെ ഫലമായി വളരെ ഗൗരവമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ അസ്ഥിരത്വം നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തെ നേരിട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ അസ്ഥിരത്വത്തിൽ നിന്നുള്ള യഥാർത്ഥ പ്രതിവിധി കോൺഗ്രസ്സ് അതിന്റെ പരാജയം സമ്മതിച്ച് എതിർ പക്ഷപാർടികളുടേതായ ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കാൻ അവസരം കൊടുക്കുകയാണ്. ഇതിനുപകരം കോൺഗ്രസ് ചെയ്യുന്നതാകട്ടെ, ഉപദേശകഭരണം സ്ഥാപിച്ച് ആ രൂപത്തിൽ കോൺഗ്രസ് ഭരണം തന്നെ തുടരുകയാണ്.

III

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കേരളസംസ്ഥാനം ഉടലെടുക്കുന്നതെന്നതിനാൽ, ജനാധിപത്യപരവും, ഐശ്വര്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു പുതിയ കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റ് അനുസരിച്ചുവരുന്നതും മുകളിൽ വിവരിച്ചതുമായ ജനദ്രോഹനയങ്ങൾക്കെതിരായി രാജ്യസ്നേഹികളായ മലയാളികളാകെ യോജിച്ചണിനിരക്കണം. ഇങ്ങനെ യോജിച്ച് അണിനിരക്കുന്ന രാജ്യസ്നേഹികളെല്ലാം ചേർന്ന്:

- തിരു-കൊച്ചിയിലെ ഉപദേശകഭരണത്തിൻകീഴിൽ നടക്കുന്ന അക്രമങ്ങൾക്കും, അഴിമതികൾക്കും, ജനാധിപത്യവിരുദ്ധനടപടികൾക്കും എതിരായി ഉറച്ചുനിന്നു പോരാടണം.
- ഒക്ടോബർ 1 നു കേരളസംസ്ഥാനം രൂപമെടുക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഇന്നത്തെ മലബാർ-കാസർഗോഡ് എം.എൽ.എമാരും തിരു-കൊച്ചിയിലെ തമിഴ്നാട് പ്രദേശമൊഴിച്ച് മറ്റു പ്രദേശത്തുള്ള എം.എൽ.എമാരും ചേർന്നു ഒരു കേരളസംസ്ഥാന നിയമസഭ നിലവിൽ വരുത്തണമെന്ന് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെടണം.
- ഈ കേരളസംസ്ഥാന നിയമസഭയോട് ഉത്തരവാദപ്പെട്ട ഒരു ഗവൺമെന്റ് ഒക്ടോബർ 1 നു തന്നെ നിലവിൽ വരുത്താൻ വേണ്ട നടപടികൾ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനെക്കൊണ്ട് എടുപ്പിക്കണം.

- കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചുകൊല്ലമായി തിരു-കൊച്ചിയിൽ തുടർന്നു പോന്നതും, കേരളസംസ്ഥാനത്തിൽ തുടരുമോയെന്നു ഭയപ്പെടുന്നതുമായ മന്ത്രിസഭാകുഴപ്പങ്ങൾ കൂടാതെ കഴിച്ച്, ജനാധിപത്യപരവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു പുതിയ കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ വേണ്ട ഒരു മിനിമം പരിപാടി നടപ്പിൽ വരുത്താൻ കെൽപ്പുള്ള ഉറച്ച ഒരു ഗവൺമെന്റുണ്ടാക്കുന്നതിന്, അങ്ങനെയൊരു പരിപാടിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേരളത്തിലെ ഇടതുപക്ഷപാർടികൾ, ജനാധിപത്യവാദികളായ വ്യക്തികൾ, കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പിന്തിരിപ്പൻ നയങ്ങൾക്കെതിരായി പോരാടാൻ തയ്യാറുള്ള കോൺഗ്രസ്സുകാർ എന്നിവർ തമ്മിലൊരു തെരഞ്ഞെടുപ്പു സംഖ്യമുണ്ടാക്കി. അവർക്കു നിയമസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം സമ്പാദിച്ച്, അവരുടെ കൂട്ടുകെട്ടിന്റേതായ ഒരു ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കാൻ വേണ്ട സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കണം.
- നിത്യോപയോഗ സാധനങ്ങളുടെ വിലവർദ്ധനവ് തടയുന്നതിനും; തൊഴിലാളികളുടെയും, ഇടത്തരക്കാരുടേയും കൂലി-ശമ്പളനിരക്കുകൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചു കിട്ടുന്നതിനും; കാർഷികോൽപന്നങ്ങൾക്ക് ന്യായമായ വിലകിട്ടുന്നതിനും; ഒഴിപ്പിക്കൽ തടയുന്നതിനും; ബഹുജനങ്ങളുടെ മറ്റ് അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ഇടതുപക്ഷപാർടികളും, ജനാധിപത്യവാദികളായ വ്യക്തികളും, രാജ്യസ്നേഹികളായ കോൺ ഗ്രസ്സുകാരും യോജിച്ചു പോരാടണം. ഇന്നുതന്നെ കേരളത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും പ്രാദേശികമായി ജനങ്ങളുടെ അടിയന്തരാവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ വിവിധ പാർടികളിൽപെട്ടവർ ഒന്നിച്ചുചേരാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ഐക്യത്തെ ഇനിയും വിപുലപ്പെടുത്തുകയും വളർത്തുകയും വേണം.

ഇവയെല്ലാമാണു പുതിയൊരു കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രാരംഭമെന്ന നിലയ്ക്കു പുരോഗമനവാദികളായ പാർടികളുടെയും ഗ്രൂപ്പുകളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും മുമ്പിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി സമർപ്പിക്കുന്ന അടിയന്തരകടമകൾ. ഈ കടമകൾ നിറവേറ്റുന്നതിൽ അവരുടെയെല്ലാം സഹായസഹകരണങ്ങൾക്കായി പാർടി അവരോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ അഭ്യർത്ഥനയുടെ കൂട്ടത്തിൽ പി.എസ്.പിയെ പ്രത്യേകിച്ച് സംബോധനചെയ്യാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. 1951-52 ലെ പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മലബാറിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയും പ്രജാപാർടിയും തമ്മിലുണ്ടാക്കിയ ഐക്യമുന്നണിയും, 1954 ലെ തിരു-കൊച്ചിയിലെ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്ത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടിയും പി.എസ്.പിയും മറ്റിടതുപക്ഷ പാർടികളും ചേർന്നുണ്ടാക്കിയ ഐക്യമുന്നണിയും നാട്ടുകാരിലുണ്ടാക്കിയ ആവേശവും, തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുശേഷം ആ ഐക്യമുന്നണി പൊളിഞ്ഞപ്പോൾ നാട്ടുകാരിലുളവായ നിരാശയും വീണ്ടും ഒന്നോർത്തുനോക്കാൻ പി.എസ്.പിയോടു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർടി അപേക്ഷിക്കുന്നു.

1954 ൽ മാത്രമല്ല അതിന്നുമുമ്പും, കേരളത്തിലെ ജനാധിപത്യശക്തികളെ ഏകോപിപ്പിച്ച്, കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റിന്റെ ജനാധിപത്യവിരുദ്ധനയങ്ങളെ എതിർത്ത്, അവയ്ക്കു പകരം ജനസേവനപരമായ നയങ്ങൾ നടപ്പിൽവരുത്തുന്ന ഒരു ഗവൺമെന്റ് നിലവിൽവരുത്താൻ കഴിയാതെ വന്നത് പി.എസ്.പി നേതൃത്വമനുസരിച്ച കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരോധനയം മൂലമാണെന്നതു ഒരാൾക്കും നിഷേധിയ്ക്കാൻ വയ്യാത്തൊരു ചരിത്രസത്യമാണ്. ഈ നയം തന്നെ ഒരു രൂപത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ അവർ ഇനിയും തുടരുമോ; കേരളത്തിലെ പൊതുജീവിതത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നേടിക്കഴിഞ്ഞ സ്ഥാനം അവർക്കു നിയമസഭയിലും മന്ത്രിസഭയിലും കിട്ടാതിരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ, അതു സാധിക്കാൻ പറ്റുന്ന തന്ത്രങ്ങൾ അവർ തുറന്നെടുക്കുമോ; കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിക്കൊണ്ടും അവർക്കെതിരായും മറ്റു പാർടികളും ഗ്രൂപ്പുകളുമായി ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കാൻ അവർശ്രമിക്കുമോ - നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ നിന്നു പൊന്തിവരുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണിവ. ഇവയ്ക്കെല്ലാം ന്യായമായ മറുപടി നൽകത്തക്കവിധം തങ്ങളുടെ നയമാകെ പുനഃപരിശോധിയ്ക്കാൻ പി.എസ്.പിയോടു മൊത്തത്തിൽ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതോടൊപ്പം, ഇത്തരത്തിൽ സ്വന്തം നയം പുനഃപരിശോധിച്ച് ഐക്യത്തിനുവേണ്ട അടിസ്ഥാനമിടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പി.എസ്.പി. സുഹൃത്തുക്കളെയെല്ലാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്

പാർടി അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു.

പി.എസ്.പിയെക്കൊണ്ട് ശരിയായ ഒരു നയം അംഗീകരിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആർ.എസ്.പിയും അതിന്റേതായ പങ്കുവഹിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. 1952 മുതൽക്കിന്നേവരെ തിരു-കൊച്ചിയിലെ പി.എസ്.പി അനുസരിച്ചു പോന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധനയത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിലൊരു പങ്ക് ആർ.എസ്.പിയും വഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാർക്ക് അവർ അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം നൽകാതിരിയ്ക്കുകയെന്ന പി.എസ്.പി നയത്തെ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ആർ.എസ്.പി കഴിഞ്ഞ കാലത്തു ചെയ്തുപോന്നിട്ടുള്ളത്.

മറ്റിടതുപക്ഷപാർടികൾ, ജനാധിപത്യവാദികളായ വ്യക്തികൾ, കോൺഗ്രസിന്റെ ജനവിരുദ്ധ നയങ്ങൾക്കെതിരായി പോരാടുന്ന കോൺഗ്രസ്സുകാർ എന്നിവരോടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരോധനയത്തിന്റെ കണികപോലും വളരാൻ അനുവദിയ്ക്കരുതെന്നു പാർടി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. പാർടിയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, സ്വന്തം സങ്കുചിതസ്വാർത്ഥങ്ങളല്ല, പൊതുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയമാണ്, പാർടിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം കേന്ദ്രലക്ഷ്യമായിരിയ്ക്കേണ്ടതെന്നു മനസ്സിലാക്കി, ഇടതുപക്ഷപാർടികൾ, ജനാധിപത്യവാദികളായ വ്യക്തികൾ, കോൺഗ്രസ്സ് ഗവൺമെന്റിന്റെ ജനാധിപത്യവിരുദ്ധനയങ്ങൾക്കെതിരായി പോരാടുന്ന കോൺഗ്രസ്സുകാർ എന്നിവർ ചേർന്ന ഒരു ഗവൺമെന്റ് കേരളത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാ തടസ്സങ്ങളും തട്ടിനീക്കാൻ വേണ്ട നടപടികൾ പാർടി എടുക്കുന്നതായിരിക്കും.

ഇങ്ങനെ ഇടതുപക്ഷപാർടികൾ, ജനാധിപത്യവാദികളായ വ്യക്തികൾ, കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ജനാധിപത്യവിരുദ്ധനയങ്ങൾക്കെതിരായി പോരാടുന്ന കോൺഗ്രസ്സുകാർ എന്നിവരെയെല്ലാം യോജിപ്പിച്ച് ജനാധിപത്യപരവും ഐശ്വര്യപൂർണവുമായ പുതിയൊരു കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു അടിസ്ഥാനമായി താഴെകൊടുക്കുന്ന മിനിമം പരിപാടി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർടി ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കുന്നു.

അതോടൊപ്പംതന്നെ, ഈപരിപാടി മുഴുവൻ അംഗീകരിക്കാത്തവരോ, മുഴുവൻ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽപോലും അതു കോൺഗ്രസ്സിനെക്കൊണ്ടു നടപ്പിൽവരുത്തിക്കാമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരോ ആയ കോൺഗ്രസ്സുകാർ ഉണ്ടായേക്കുമെന്ന് പാർടി മനസ്സിലാക്കുന്നു. അത്തരം കോൺഗ്രസ്സുകാരോടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു: ഇതിലേതിനും നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നുവോ അതിനുവേണ്ടി നമുക്കു യോജിച്ചു പ്രവർത്തിയ്ക്കുക.

ഈ പരിപാടി പൂർണ്ണമാണെന്നോ മാറ്റേണ്ടതില്ലാത്തതാണെന്നോ പാർടി കരുതുന്നില്ല. രാജ്യസ്നേഹികളായ മുഴുവൻ മലയാളികളുടേയും പരിഗണനയ്ക്കും അംഗീകാരത്തിനും വേണ്ടിയാണ് പാർടി ഈ പരിപാടി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇതേപ്പറ്റി ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളാരാഞ്ഞശേഷം മറ്റു പാർടികളുമായി നടത്തുന്ന കൂടിയാലോചനകളുടെ ഫലമായി ആവശ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ പാർടി തയ്യാറാണെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

നമുക്ക് ഇന്ന് ആവശ്യമായിട്ടുള്ള യോജിപ്പ് രാഷ്ട്രീയപാർടികൾ തമ്മിലുണ്ടാക്കുന്ന സഖ്യത്തിലോ ഒത്തുതീർപ്പുകളിലോ ഒതുങ്ങി നിൽക്കേണ്ട ഒന്നല്ല. ജനാധിപത്യപരവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ ഒരു പുതിയ കേരളം പടുത്തുയർത്തുകയെന്ന ജോലി മലയാളി ജനതയാകെ ഏറ്റെടുത്തു നിറവേറ്റേണ്ട ഒന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ ജോലി ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിൽ സ്വന്തം സംഘടനകളെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയും ഏകോപിപ്പിച്ചും കരുത്തേറിയ ഒരു ബഹുജനപ്രസ്ഥാനം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ കേരളത്തിലെ തൊഴിലാളികളോടും കൃഷിക്കാരോടും ഇടത്തരവിഭാഗക്കാരോടും ബുദ്ധിജീവികളോടും സ്ത്രീകളോടും യുവജനങ്ങളോടും സാഹിത്യ-കലാ-സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകരോടും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

IV
മിനിമം പരിപാടി

പദ്ധതിയുടെ വലുപ്പം

തിരു-കൊച്ചിക്കും മലബാറിനും പ്ലാനിംഗിന്റെ

കാര്യത്തിൽ ഇന്നോവരെ അവഗണനയാണ് കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയിലും അതു തുടരുന്നു. തിരു–കൊച്ചിയിൽ എല്ലാ പാർടികളുടെയും പ്രതിനിധികളടങ്ങുന്ന പ്ലാനിംങ്ങ് അഡ്വൈസറിബോർഡ് 139 കോടി രൂപയുടെ പദ്ധതിയാണ് ഏകകണ്ഠമായി ശിപാർശ ചെയ്തത്. അതുപോലെതന്നെ മലബാറിലെ എല്ലാ കക്ഷികളുമടങ്ങുന്ന ഡിസ്ട്രിക് പ്ലാനിംഗ് ബോർഡ് 75 കോടി രൂപയുടെ പദ്ധതി ശിപാർശചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഇതെല്ലാം ഇന്ന് വെട്ടിക്കുറച്ചിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാ കക്ഷികളും ഏകകണ്ഠമായി ശിപാർശ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഇതെല്ലാം ഇന്ന് വെട്ടിക്കുറച്ചിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാ കക്ഷികളും ഏകകണ്ഠമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു കേരളസംസ്ഥാനത്തിനു അർഹതപ്പെട്ട 200 കോടി രൂപയെങ്കിലും അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്.

കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു പൊതുമേഖലയിൽ തുടങ്ങുന്ന വൻകിടവ്യവസായങ്ങളിൽ ചിലതും കേരളത്തിൽ തുടങ്ങണം.

ഖനിജങ്ങൾ

ഇൽമനൈറ്റ്, മോണോസൈറ്റ്, റൂട്ടയിൽ, സിലിമിനൈറ്റ്, സീർക്കൺ, ശാർണൈറ്റ്, ഗ്രാഫൈറ്റ് (കാരിയം), മൈക്ക,(അഭ്രം), ചീനക്കളിമണ്ണ് (കെയോലിൻ), ലിഗ്നൈറ്റ് തുടങ്ങി കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിൽ കണ്ടുവരുന്ന അപൂർവ്വ ഖനിജങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു കേന്ദ്ര ഗവൺ മെന്റിനെക്കൊണ്ടു സത്വരമായി ഒരു സർവ്വെ നടത്തിച്ചു ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ആദായകരമായി ഖനനം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നും ഓരോന്നും ഏത്രയുണ്ടാകുമെന്നും തിട്ടപ്പെടുത്തണം.

മാത്രമല്ല, ഇവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ തുടങ്ങണം. ഇൽമനൈറ്റ് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തിരുവനന്തപുരത്തെ ടൈറ്റാനിയം ഫാക്ടറിയും, മോണസൈറ്റ് സംസ്കരിക്കുന്ന ആലുവയിലെ റെയർ എർത്തും മാത്രമാണ് നമ്മുടെ ഖനിജങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെ നടത്തുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ – ഇതിൽ ടൈറ്റാനിയം ഫാക്ടറി ബ്രിട്ടീഷ് ടൈറ്റാനിയം പ്രോഡക്ട്സ് എന്നൊരു കുത്തക കമ്പനിയുടെ പിടിയിലാണ്; അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് അതിൽനിന്നു ശരിയായ ലാഭം കിട്ടുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വ്യവസായം തന്നെ വികസിക്കുന്നുമില്ല. ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റ് വകയായ റെയർ എർത്ത് ഫാക്ടറിയിൽ (തിരു–കൊച്ചി ഗവൺമെന്റിനും ഇതിൽ ഓഹരിയുണ്ട്) മോണോസൈറ്റ് പാകപ്പെടുത്തി അയക്കുന്നതല്ലാതെ മറ്റൊരു വ്യവസായവും നടക്കുന്നില്ല. ഈ സമ്പ്രദായം അവസാനിപ്പിച്ചു പ്രസ്തുത പദാർത്ഥങ്ങൾ കൊണ്ടു നടത്താവുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ ഇവിടെ നടത്തണം.

ആലുവയിൽ ഉള്ള റെയർ എർത്ത് ഫാക്ടറിയോട് അനുബന്ധിച്ചു തോറിയം ബാർ ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കണം. അതു ബോംബെയിൽ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ തീരുമാനം ഒരു വിധത്തിലും ന്യായീകരിച്ചുകൂടാ.

ചവറയിൽ നിന്ന് ധാതുദ്രവ്യങ്ങളല്ലാതെ മണൽ തന്നെ സംസ്കരിക്കാതെ കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നതു നിർത്തണം. കാരിയവും അഭ്രവും അതുപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം.

ജലസേചനവും വിദ്യുച്ഛക്തിയും

ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ ചിലവിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വിദ്യുച്ഛക്തി ഉല്പാദിപ്പിക്കാവുന്ന ഒട്ടനവധി ചെറുപദ്ധതികൾ കേരളത്തിൽ നടപ്പാക്കാൻ കഴിയും. കേരളത്തിലെ ഒരൊറ്റ പുഴയെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ നിരുപയോഗമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജലസേചനപദ്ധതികളുടെ കാര്യത്തിൽ ചിലവു താരതമ്യേന കൂടുതലാണെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പല പദ്ധതികളും രണ്ടുദ്ദേശവും ഒന്നിച്ചു നടക്കുന്ന പദ്ധതികളായിരിക്കും – അതായതു വൈദ്യുതോല്പാദനവും ജലസേചനവും, ജലസേചനപദ്ധതികൾ എന്ന നിലയ്ക്കു മാത്രം നോക്കിയാൽ പോലും ഈ എല്ലാ പദ്ധതികളും ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാരണം, ഭക്ഷ്യോല്പാദനവിഷയത്തിൽ ഒരു കമ്മിപ്രദേശമായ കേരളത്തിൽ കൃഷിവികസനത്തിനു കൂടുതൽ ഭൂമി ലഭിക്കുക എന്നതു കേവലം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കെ ജലസേചനംകൊണ്ട് ഉള്ള ഭൂമിയിലെ വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. അതുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ എല്ലാ നദികളുടെയും സാധ്യതകളെ പറ്റി സെൻട്രൽ വാട്ടർ ആന്റ് പവർകമ്മീഷനെക്കൊണ്ടു സർവ്വെ നടത്തി ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കിക്കണം. ഈ പദ്ധതികൾ മുഴുവൻ ഒരൊറ്റ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി കൊണ്ടു പൂർത്തിയാക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു 15 വർഷത്തെ പദ്ധതിയായി ഇതു ആവിഷ്ക്ക

രിക്കണം.

എന്നാൽ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ തന്നെ അടിയന്തിരമായി ഏറ്റെടുക്കേണ്ട പദ്ധതികൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ കേരളത്തിനു മാത്രമല്ല മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുകൂടി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ബരാപ്പുഴയും, വള്ളുവനാട്ടിലെ കാഞ്ഞിരിപ്പുഴയും, മധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ പമ്പാപദ്ധതിയും, നെന്മാറിലെ പോത്തുണ്ടി പദ്ധതിയും ഏറ്റെടുക്കണം. മീങ്കര പദ്ധതിയുടെ അണക്കെട്ടിന്റെ ഉയരം കൂട്ടണം.

വടക്കേമലബാറും കാസർഗോഡും ജലസേചനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇതേവരെ തീരെ അവഗണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ജലസേചനത്തിനും വിദ്യുച്ഛക്തിനിർമ്മാണത്തിനും അവിടത്തെ പലേ പുഴകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. അതിനുവേണ്ട നടപടികളെടുക്കണം.

വൻകിട പദ്ധതികളൊന്നും തുടങ്ങാൻ സൗകര്യമില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങൾ ജലസേചനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കേവലം അവഗണിയ്ക്കപ്പെട്ടുപോകാനിടയാകാതെ ചെറുകിടജലസേചനപദ്ധതികൾ അത്തരം പ്രദേശങ്ങളിൽ നടപ്പാക്കണം. പൊതുവെ ചെറുകിട പദ്ധതികൾക്കു ആവശ്യമായ തുക നീക്കിവെക്കണം.

വ്യവസായങ്ങൾ

മൂലധനമുടക്കു കൂടുതൽ വേണ്ടിവരുന്നതും അതിനനുസരിച്ചു തൊഴിൽ സൗകര്യം നൽകാൻ സാധിക്കാത്തതുമാണ് ഘനവ്യവസായങ്ങളടക്കമുള്ള വൻകിട വ്യവസായങ്ങളെന്നും, അതുകൊണ്ടുകേരളത്തെപ്പോലെ ജനപ്പെരുപ്പമുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനത്തിനു പറ്റിയതല്ല അവയെന്നും ഒരു ധാരണയുണ്ട്. ഇതു ശരിയല്ല. ഈ വാദം സ്വീകരിച്ചാൽ കേരളം എന്നെന്നും ഒരു പിന്നണിപ്രദേശമായി കിടക്കേണ്ടിവരും. ഇന്നുള്ള കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾപോലും നശിച്ച്, തികച്ചും ഒരു മരുഭൂമിയായി രൂപാന്തരപ്പെടും. അതുകൊണ്ട് ധാരാളം തൊഴിൽ നൽകുന്ന ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളേയും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളേയും കൈത്തൊഴിലുകളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ഘനവ്യവസായങ്ങളുൾപ്പെടെയുള്ള ആധുനിക വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ കേരളത്തിൽ വളർത്തണം.

ഇന്ന് അടിയന്തരമായി നാം പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടത് ഇന്ത്യയിലെ രണ്ടാമത്തെ കപ്പൽ നിർമ്മാണ കേന്ദ്രം കൊച്ചിയിൽ സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. കപ്പൽ നിർമ്മാണത്തിനു ആവശ്യമായ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും മറ്റെല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഇവിടെയുണ്ടെന്നു മനു സുബേദാർ കമ്മിറ്റി പണ്ടേ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇതിനുപുറമെ കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിക്കാവുന്നതും അടിയന്തിരമായി സ്ഥാപിക്കാവുന്നതും അടിയന്തിരമായി സ്ഥാപിക്കേണ്ടതുമായ പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസായങ്ങളിൽ ചിലതു താഴെകാണിക്കാം:

(എ) കോച്ച് ഫാക്ടറി – ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലുള്ള കോച്ച് ഫാക്ടറികൾ ഒക്കെയുണ്ടായിട്ടും വർഷം പ്രതി 30,000 കോച്ചുകൾ ഇന്ത്യൻ റെയിൽവെകൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് കോച്ച് നിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ തടിയും മറ്റും സുലഭമായിട്ടുള്ള കേരളത്തിൽ ഏതെങ്കിലും സൗകര്യമുള്ള കേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു കോച്ച് ഫാക്ടറി തുടങ്ങണം.

(ബി) ഹെവി എഞ്ചിനീയറിങ്ങിനാവശ്യമായ തരത്തിൽ സ്റ്റീൽ റോളിങ്ങ്മിൽ ഒരെണ്ണം സ്ഥാപിക്കണം. ഇന്ത്യക്കാവശ്യമായ ഉരുക്കിൽ ഒരു ഭാഗം ഇന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലും കൊച്ചിതുറമുഖം സൗകര്യപ്രദമായിട്ടുള്ളതിനാലും ഈ വ്യവസായത്തിനു നമുക്കു സാദ്ധ്യതയുണ്ട്.

(സി) ഒരു മെഷീൻ ടൂൾ ഫാക്ടറി

(ഡി) അലൂമിനിയം – അലൂമിനിയം നിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ അസംസ്കൃതപദാർത്ഥം-ബോക്സൈറ്റ്–കേരളത്തിൽ ഇല്ലെങ്കിലും അതുപോലെതന്നെ കൂടുതലോ ഈ വ്യവസായത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് ഇലക്ട്രിസിറ്റി. ഇക്കാരണം കൊണ്ടാണ് ആലുവയിൽ ഒരു ഫാക്ടറി സ്ഥാപിച്ചത്. ഈ ഫാക്ടറിയുടെ ഉൽപാദനം വികസിപ്പിക്കുകയോ മറ്റൊന്നുകൂടി സ്ഥാപിക്കുകയോ ചെയ്യാം. ബോക്സൈറ്റ് സേലത്തുനിന്നു കിട്ടും.

(ഇ) കടലാസ് നിർമ്മാണം – മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു തുടങ്ങാൻ പ്ലാനിട്ടിരുന്ന കടലാസ്സ് മിൽ ആദ്യം നിലമ്പൂരാണ് പ്ലാൻ ചെയ്തിരുന്നത്. എന്നാൽ സംസ്ഥാനവിഭജനത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം, മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റ് അതു നീല

ഗിരിയിൽ സ്ഥാപിക്കാനാണ് ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ നിലമ്പൂർ ഒരു പേപ്പർ മിൽ തുടങ്ങാൻ കേരള സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിനു അതൊരു തടസ്സമാവുകയില്ല.

(എഫ്) ടയർ ഫാക്ടറി – ഇന്ത്യയിലെ റബ്ബറിന്റെ 97 ശതമാനം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന കേരളത്തിൽ തന്നെയാണ് റബ്ബർഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കാൻ അർഹതയുള്ളത്. പൊതുമേഖയിൽ 75 ലക്ഷം രൂപ മുടക്കി തിരുവനന്തപുരത്തെ റബ്ബർഫാക്ടറി വികസിപ്പിച്ച് ടയർ നിർമ്മാണം കൂടി അവിടെ തുടങ്ങാൻ തിരു–കൊച്ചിസർക്കാരിന്റെ കരടു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ പ്ലാൻ ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ആ നിർദ്ദേശം തള്ളപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണിപ്പോൾ. പൊതുമേഖലയിൽ തന്നെ കേരളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു റബ്ബർ–ടയർ ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കണം.

(ജി) ഗ്ലൂക്കോസും സ്റ്റാർച്ചും – മരച്ചീനിമാവിൽ നിന്ന് ഇവ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. ഇത്തരം ഒരു ഫാക്ടറി തിരുവല്ലയിലെ പമ്പാ റിവർ ഫാക്ടറിയോടു അനുബന്ധിച്ചു തുടങ്ങാനുദ്ദേശിക്കുന്നതായി അറിയുന്നുണ്ട്. അതില്ലെങ്കിൽ സൗകര്യമുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും സ്ഥലത്തു ഇതു തുടങ്ങണം.

(എച്ച്) ഹാർഡ് ബോർഡ് ഫാക്ടറി – ഈൗർച്ചപ്പൊടിയാണ് ഇതിന്റെ അസംസ്കൃത വസ്തു. അതുകൊണ്ടു ഈൗർച്ചക്കമ്പനികൾ ഉള്ള ഏതെങ്കിലും കേന്ദ്രത്തിൽ ഇതു തുടങ്ങാം. ആവശ്യവും ചിലവും നോക്കി ഒന്നിലധികം വേണമെങ്കിൽ തുടങ്ങണം.

(ഐ) മണൽ ഇഷ്ടികയും ഷീറ്റ് ഗ്ലാസും – അമ്പലപ്പുഴ ചേർത്തല താലൂക്കുകളിലെ വെണ്മയേറിയ മണലാണ് ഈ വ്യവസായങ്ങളുടെ അസംസ്കൃതവസ്തു. ചേർത്തല മണൽ ആലുവയിൽ കൊണ്ടുവന്നാണ് ഒഗലേ ഗ്ലാസ് ഫാക്ടറി നടത്തുന്നത്. പ്രസ്തുത താലൂക്കുകളിൽ പതിനായിരക്കണക്കിനു ടൺ ഈ മണൽ ലഭിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, ഈ മണൽ നിരങ്ങിക്കിട്ടിയാൽ തരിശായി കിടക്കുന്ന പല പ്രദേശങ്ങളും ഫലപുയിഷ്ടമാവുകയും ചെയ്യും. ക്ഷാമപീഡയുള്ള അമ്പലപ്പുഴ–ചേർത്തല താലൂക്കുകളിൽ നിന്ന് വ്യവസായങ്ങൾ തുടങ്ങണം.

(ജെ) സിമന്റ് – കോട്ടയത്തെ സിമന്റ് ഫാക്ടറി കക്ക ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലെപ്പോലെ മണ്ണും കല്ലും ഉപയോഗിച്ചുതന്നെ ഒരു സിമന്റുഫാക്ടറികൂടി കേരളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും തുടങ്ങാൻ കഴിയും.

(കെ) സൾഫ്യൂറിക്ക് ആസിഡ് – തിരുവനന്തപുരത്തു ഇതിനൊരു ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുമെന്നു രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കരടു തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ മുഖ്യമന്ത്രി പറഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷെ ഇന്നതു കാണുന്നില്ല.

(എൽ) കാസ്റ്റിക് സോഡ.

(എം) പഞ്ചസാര ഫാക്ടറി – ജലസേചനസൗകര്യം വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് കരിമ്പ് കൃഷി ചെയ്യാനും അതിന്റെ കൂടെ പഞ്ചസാരഫാക്ടറികൾ സ്ഥാപിക്കാനും സാധ്യതയുളവായിട്ടുണ്ട്. പഞ്ചസാരയ്ക്ക് മാർക്കറ്റു കിട്ടാതെ വിഷമിക്കുകയുമില്ല.

(എൻ) ടെക്സ്റ്റൈയിൽ മില്ലുകൾ–പരുത്തി ഇവിടെയില്ലെങ്കിലും, വിദേശത്തുനിന്നുവരുന്ന നീണ്ട ഇഴയുള്ള പഞ്ഞിയുടെ കാര്യത്തിൽ മറ്റേതു സംസ്ഥാനത്തെക്കാളും കൂടുതൽ സൗകര്യം നമുക്കുണ്ട്. അതുപയോഗിച്ചു നേരിയ വസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യുന്ന മില്ലുകൾ സ്ഥാപിക്കാം. ഇവിടത്തെ നനവുള്ള കാലാവസ്ഥ അതിനു അനുകൂലവുമാണ്. അതിനും പുറമെ ഇവിടെയുള്ള കൈത്തറികൾക്ക് നൂൽ കിട്ടാൻ ഇന്നുള്ളതിലും എത്രയോ മില്ലുകൾ ആവശ്യമാണ്.

(ഒ) കൺട്രി ക്രാഫ്ട് – പത്തേമാരി മുതലായവ ഉണ്ടാക്കുന്ന വ്യവസായം കേരളത്തിൽ പണ്ടേയുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഇന്നും അതു പഴഞ്ചൻ രീതിയിൽ നടത്തുകയാണ്. അതു പരിഷ്ക്കരിച്ച് യന്ത്രങ്ങൾ ഘടിപ്പിച്ച പത്തേമാരികളും മറ്റും ഉണ്ടാക്കുവാൻ ആവശ്യമായ സാങ്കേതികവും സാമ്പത്തികവുമായ സഹായങ്ങൾ പ്രസ്തുത വ്യവസായ ഉടമകൾക്ക് നൽകണം.

(പി) മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ പല ഭാഗങ്ങളും ഇന്നു ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാക്കിവരുന്നുണ്ട്. സ്റ്റേറ്റ് ട്രാൻസ്പോർട്ട് വർക്ക്ഷോ

പ്പിലും മറ്റ് മോട്ടോർ വർക്ക് ഷോപ്പുകളിലും ഇവ ഇവിടെയും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. അതു തുടങ്ങണം.

(ക്യു) കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ തുടങ്ങാനുദ്ദേശിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റ് പ്രസ്സ് കേരളത്തിൽ വേണം.

(ആർ) വടക്കേമലബാറിൽ ഉപ്പുപടന്ന (ഉപ്പളം) തുടങ്ങാനുള്ള സാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം.

ഇതിനു പുറമെ ഇന്നു നടക്കുന്ന എത്രയോ വ്യവസായങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. ഉദാ:- തീപ്പെട്ടി, പ്ലൈവുഡ്, ഫർണ്ണീച്ചർ, ഫ്രൂട്ട് കാനിങ്, പോട്ടറി, സിറാമിക്, കുടനിർമ്മാണം, ചെറുകിട എൻജിനീയറിങ്ങ്, സോപ്പ്, പണിയായുധ നിർമ്മാണം, ബോഡി ബിൽഡിംഗ്, തോൽ ഊറയ്ക്കിടൽ എന്നിങ്ങനെ പലതും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്.

തുറമുഖങ്ങൾ

കൊച്ചിതുറമുഖം ഇന്ത്യയിലെ മേജർ തുറമുഖങ്ങളിലൊന്നാണെങ്കിലും മറ്റു തുറമുഖങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാൻ ചിലവു ചെയ്യുന്നതിനു അനുസരിച്ചു കൊച്ചി തുറമുഖത്തിൽ ചിലവിടുന്നില്ല. ഈ അവഗണന മാറ്റി ആവശ്യമായ തുക അനുവദിക്കണം.

ഇതിനു പുറമെ വിഴിഞ്ഞം, ബേപ്പൂർ, ചിറക്കൽ താലൂക്കിലെ അഴീക്കൽ, എട്ടിക്കുളം മുതലായ തുറമുഖങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. വലിയ സാദ്ധ്യതകളുള്ളതാണ് അവ. കൊല്ലം, ആലപ്പുഴ, കോഴിക്കോട്, തിരുവനന്തപുരം തുടങ്ങിയ തുറമുഖങ്ങളുടെ സൗകര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വേണം.

റെയിൽവെ

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ കൊല്ലം-എറണാകുളം റെയിൽവെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതു മാത്രമേ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അഖിലേന്ത്യാപദ്ധതിയിലാകട്ടെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ തുക നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന ഇനം റെയിൽവേയുമാണ്. എന്നിട്ടും കേരളത്തിന്റെ ആവശ്യം അനുസരിച്ചും, കേരളത്തിൽ റെയിൽവേകളുടെ വിരളത കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടും കൂടുതൽ ലൈനുകൾ അനുവദിക്കാൻ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനു സന്മനസ്സുണ്ടായിട്ടില്ല. ജനങ്ങളാണെങ്കിലോ കൂടുതൽ കൂടുതൽ റെയിൽവെകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ബോഡിനായ്ക്കന്നൂർ-കൊച്ചി, കൊല്ലം -ആലപ്പുഴ-എറണാകുളം, പുനലൂർ-കായംകുളം, തൃശ്ശൂർ-കൊല്ലങ്കോട്, ചാലക്കുടി-പൊള്ളാച്ചി, തലശ്ശേരി-കുടക്-മൈസൂർ എന്നിങ്ങിനെ പലതും. ഇവയെല്ലാംകൂടി ഒരു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ നടപ്പാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് കേരളത്തിൽ റെയിൽവേവികസനത്തിന്നു ഒരു 15 വർഷപദ്ധതിയുണ്ടാക്കണം. അതിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞതിൽ ഏതേതു ആദ്യമാദ്യം എടുക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കണം.

എന്നാൽ കൊല്ലം-ആലപ്പുഴ-കൊച്ചി റെയിൽവെയും തലശ്ശേരി-കുടക്-മൈസൂർ റെയിൽവെയും രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തണം.

ജലഗതാഗതം

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു കാസർഗോഡ് ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴവരെ തുടർച്ചയായി ജലമാർഗ്ഗം ഗതാഗതം ചെയ്യാനുള്ള സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. ഇന്നുതന്നെ അതിൽ കുറെയുണ്ട്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ തോടുകൾ വീതികൂട്ടിയും ആഴം വെപ്പിച്ചും ഇതു പൂർത്തിയാക്കണം.

മോട്ടോർ ട്രാൻസ്പോർട്ട്

കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗുരുവായൂർ വരെയുള്ള സ്റ്റേറ്റ് ട്രാൻസ്പോർട്ട് കേരളത്തിന്റെ വടക്കേയറ്റം വരെ നീട്ടുക. ഇതിന്റെ ആവശ്യത്തിന് പാപ്പനംകോട്ടുള്ള കേന്ദ്രവർക്ക് ഷാപ്പിനുപുറമേ വടക്കു ഭാഗങ്ങളിലും ഒന്നോ അതിലധികമോ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വർക്ക്ഷാപ്പും ബോഡി ബിൽഡിങ്ങും തുടങ്ങുക.

കയർ വ്യവസായം

കയർപിരി വ്യവസായത്തിന്റേയും ഫാക്ടറി വ്യവസായത്തിന്റേയും പ്രശ്നം രണ്ടും രണ്ടാണ്. അതിൽ ആദ്യത്തേതിന്റെ പ്രശ്നം തൊണ്ടിനു വില നിയന്ത്രിച്ചു ന്യായമായ വിലക്കു അതു ഉല്പാദകർക്കു കിട്ടാറാക്കുക എന്നതാണ്. അങ്ങനെ ലഭിച്ചാൽ ന്യായമായ മിനിമം കൂലി തൊഴിലാളികൾക്കു ലഭിക്കുകയും കയറിന്റെ വില ശരിയായ തോതിൽ നിൽക്കുകയും ചെയ്യും. കയറിനു ചിലവില്ല എന്ന പ്രശ്നം ഇന്നില്ല. മറ്റൊരു പ്രശ്നം, കയർ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കട

ന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ഇടത്തട്ടുകാരെയും അഴിമതിക്കാരെയും പുറത്താക്കി പ്രസ്ഥാനം ചെറുകിട ഉല്പാദകരുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും ആക്കിത്തീർക്കുക എന്നതാണ്.

കയറ്റുപായ, തടുക്ക് മുതലായവയുടെ പ്രശ്നമാണെങ്കിൽ കപ്പൽക്കൂലി നിരക്കിലുള്ള വിവേചനം നിമിത്തവും പല യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളും ഇത്തരം കയറുല്പന്നങ്ങൾക്കെതിരായി നികുതിയും നിരോധനവും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഉള്ളതാണ്. ഇത് മാറ്റിക്കിട്ടാൻ വേണ്ടി ആ വക രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള കച്ചവടക്കരാറുകളിൽ പ്രത്യേക നിബന്ധനകൾ എഴുതിച്ചേർക്കാൻ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിനെ പ്രേരിപ്പിക്കണം.

വിദേശ കുത്തകകമ്പനികൾ കുതന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ഈ വ്യവസായത്തിൽ നിന്നുള്ള ലാഭം കടൽ കടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ പരിഗണിക്കാതെ വെറും ലാഭത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ച് കയറും ചകിരിയും കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്നതുമൂലം കയറുല്പന്നങ്ങളുടെ, മാർക്കറ്റ് വിദേശക്കമ്പോളങ്ങളിൽ ദിനംപ്രതി കുറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതിൻഫലമായി കയർഫാക്ടറി തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ, അഞ്ചുകൊല്ലത്തിലധികമായി നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മയും പട്ടിണിയും ഉണ്ടായികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കയറുല്പന്നങ്ങൾക്കു മാർക്കറ്റുണ്ടാക്കുക, ആഭ്യന്തരകമ്പോളം വികസിപ്പിക്കുക, കൂലി ഏകീകരിക്കുക, വ്യവസായം പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുക, വ്യവസായത്തിൽ നിന്നുള്ള ലാഭം നമ്മുടെ രാജ്യത്തു തന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടി കയർ വ്യവസായത്തിൽ വിദേശമൂലധനത്തിനു പിടിയുള്ള എല്ലാ വ്യവസായശാലകളും ദേശവല്ക്കരിക്കാനുള്ള അടിയന്തരനടപടികൾ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽപ്പെടുത്തുവാൻ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് മുതിരേണ്ടതാകുന്നു.

കൈത്തറി

ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന്റെ കൈത്തറി സഹായ പദ്ധതി ഈ വ്യവസായത്തിനു കുറേ സഹായകമായിട്ടുണ്ട്. നെയ്ത്തുകാർ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിച്ച് പല ആനുകൂല്യങ്ങളും നേടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിലും കൊള്ളകളും അട്ടിമറികളും ഉണ്ട്. അവയെ ഇല്ലാതാക്കുകയും മുഴുവൻ നെയ്ത്തുകാരേയും സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയും സംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമൂലധനം വർദ്ധിപ്പിച്ചും പ്രാഥമിക–കേന്ദ്രസംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം ജനാധിപത്യപരമാക്കാൻ ആവശ്യമായ ഭേദഗതികൾ നിയമനത്തിൽ വരുത്തിയും പദ്ധതിയുടെ മുഴുവൻ ഗുണവും കൈത്തറി നെയ്ത്തുകാർ ലഭിക്കാറാക്കുകയും വേണം. കൈത്തറികൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള സാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള ഫാക്ടറി, ബ്ലീച്ചിങ്ങ് ആന്റ് കലണ്ടറിങ്ങ് പ്ലാന്റ് മുതലായവ സ്ഥാപിച്ചു കൊടുക്കണം. ഉല്പാദനച്ചിലവു മാത്രം കണക്കാക്കി ആ വിലയ്ക്ക് നെയ്ത്തുകാർക്കു നൂൽ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം സർക്കാർ സഹായിക്കണം. ഗവൺമെന്റാവശ്യങ്ങൾക്കു കൈത്തറി വസ്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനു ശ്രദ്ധിക്കണം. നെയ്ത്ത് സഹായസഹകരണസംഘങ്ങളുടെ കേന്ദ്രസംഘടനയുടെ വകയായി സ്പിന്നിങ്ങ് മില്ലുകൾ സ്ഥാപിക്കണം.

കശുവണ്ടി

കശുവണ്ടി ഫാക്ടറികൾ ആണ്ടുമുഴുവൻ പ്രവർത്തിക്കത്തക്കവണ്ണം അവയെ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കണം. കശുവണ്ടി ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കാനായി കേരളത്തിൽത്തന്നെ, മലകളിൽ കശുമാവുതോട്ടങ്ങൾ വളർത്തണം.

നാം കയറ്റി അയയ്ക്കുന്ന കശുവണ്ടി എണ്ണയിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടു മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ പല വ്യവസായങ്ങളും നടത്തുന്നതായി അറിയുന്നു. അതു നാമും കണ്ടുപിടിച്ചു ഇവിടെ ആരംഭിയ്ക്കണം.

മത്സ്യം

പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ട്രോളർ മുതലായവ ഉപയോഗിച്ചു പുറംകടലിൽ നിന്നു മത്സ്യം പിടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തുക. അവിടെ കോൾഡ് സ്റ്റോറേജുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

മീൻപിടുത്തക്കാരെ മുഴുവൻ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുക. വല, വഞ്ചി മുതലായ ഉപകരണങ്ങൾ വാങ്ങിക്കാൻ കടംകൊടുക്കുക, പിടിച്ച മീൻ ഉൾനാട്ടിലേയ്ക്കുകൊണ്ടുപോകാൻ ഐസ്‌വാൻ ഏർപ്പെടുത്തുക, മീൻ പിടുത്തക്കാരുടെ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതി തുടങ്ങുക, അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വൈദ്യസഹായത്തിനും മറ്റും വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കുക.

ഉൾനാടുകളിലെ കുളങ്ങളിലും, കായലുകളിലും, അണക്കെട്ടുകളുടെ തടാകങ്ങളിലും നല്ല തരം മീനുകളെ വളർത്താനുള്ള പദ്ധതി ഉണ്ടാക്കുക.

കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ

ഓട്ടുപാത്രം, മൺപാത്രം, തഴപ്പായ നെയ്ത്ത്, പുല്പായനെയ്ത്ത്, പനമ്പും ഈറ്റകൊണ്ടുള്ള സാധനങ്ങളും, ചൂരൽ, കളിക്കോപ്പു നിർമ്മാണം, ദന്തവേലകൾ, മറ്റു കൊമ്പുകളെ കൊണ്ടുള്ള പണികൾ, ഇങ്ങനെ ഒട്ടനവധി കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ കേരളത്തിൽ അവിടവിടെയുണ്ട്. അവയ്ക്കാവശ്യമായ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ കുറഞ്ഞവിലയ്ക്കു വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതിനും അവയുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾക്കു ശരിയായ വില കിട്ടുന്നതിനും സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ ഈ കൈത്തൊഴിൽക്കാരെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും സർക്കാർ സഹായം നല്കുകയും വേണം.

വിദ്യാഭ്യാസം

തിരു-കൊച്ചിയിൽ ഡിഗ്രികോളേജുകൾ ഇന്നു വേണ്ടവോളമുണ്ട്. പ്രൈവറ്റ് ഏജൻസികൾ ആണ്ടുതോറും പുതിയ കോളേജുകൾ തുറന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അത്തരം കോളേജുകൾ കൂടുതൽ തുടങ്ങുകയെന്നത് അവിടെ ഒരു വലിയ പ്രശ്നമല്ല. എന്നാൽ മലബാറിൽ ചില കേന്ദ്രങ്ങളിൽ സർക്കാർ തന്നെ കോളേജുകൾ സ്ഥാപിക്കണം.

ഏറ്റവും പ്രധാനസംഗതി സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങളുടെ കുറവാണ്. തിരു-കൊച്ചിയിൽ ഒരു എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് കോളേജും ഒരു മെഡിക്കൽ കോളേജും രണ്ടു സാങ്കേതികവിദ്യാലയങ്ങളും (കളമശ്ശേരിയിലും തൃശ്ശൂരും) മാത്രമാണിന്നുള്ളത്. ഈ ആണ്ടിൽ കൊല്ലത്തും ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലും ആമ്പല്ലൂരും ഓരോ പോളിടെക്നിക്ക് സ്വകാര്യഏജൻസികൾ തുടങ്ങുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ തൃശൂരിൽ ഒരു എഞ്ചിനീയറിംങ് കോളേജും സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

മലബാറിൽ ആകെയുള്ളതു കോഴിക്കോട്ട് ഒരു പോളിടെക്നിക്ക് മാത്രമാണ്.

(എ) രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽതന്നെ മലബാറിൽ ഒരു എഞ്ചിനീയറിംങ് കോളേജും ഒരു മെഡിക്കൽ കോളേജും സ്ഥാപിക്കണം. കേരളത്തിലെ എല്ലാ ഡിസ്ട്രിക്ടുകളിലും ഓരോ പോളിടെക്നിക്കെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. വെറും ആർട്സ് കോളേജുകൾ മാത്രം സ്ഥാപിക്കാൻ പണവും പ്രയത്നവും ചിലവിടുന്നതിനുപകരം കുറെയെങ്കിലും സാങ്കേതികവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ സ്വകാര്യ ഏജൻസികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വേണം.

(ബി) തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജിവിന്റെ രക്ഷാധികാരത്വത്തിൽ നിന്നു വിടുർത്തുകുയും കേരളസർവ്വകലാശാലയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക.

(സി) സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം ഉൾപ്പെടെ അദ്ധ്യായനഭാഷ മലയാളമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ക്രമീകൃതമായ ഒരു പദ്ധതിയനുസരിച്ചു നടപടികൾ എടുക്കുക.

(ഡി) പ്രൈവറ്റ് കോളേജുകളുടെ നടത്തിപ്പിൽ സർവകലാശാല കൂടുതൽ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തണം.

(ഇ) എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും 14 വയസ്സുവരെ സൗജന്യവും നിർബന്ധവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം ഏർപ്പെടുത്തുക.

(എഫ്) ഗ്രാമങ്ങളിൽ സാക്ഷരത്വം നടപ്പിലാക്കാൻ വയോജനവിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങളും കൂടുതൽ വായനശാലകളും മറ്റും തുടങ്ങുന്നതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക.

(ജി) ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെ-അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസമുൾപ്പെടെ-രാജ്യത്തിന്റെ അടിയന്തരമായ വ്യവസായവൽക്കരണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തിനു അനുയോജ്യമായ തരത്തിൽ, ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകികൊണ്ട് പുനഃസംഘടിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട നടപടികളെടുക്കുക.

(എച്ച്) വിദ്യാർത്ഥി-അദ്ധ്യാപക സംഘടനകൾക്ക് പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസപുനഃസംവിധാനത്തിൽ ഈ സംഘടനകൾക്ക് പങ്ക് അനുവദിക്കുകയും വേണം.

ജനങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യാവകാശങ്ങൾ വിപുലപ്പെടുത്തുക

നാം ആവിഷ്ക്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിപദ്ധതികളുടെ വിജയം വാസ്തവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു അവ നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ ജനങ്ങൾ എത്രത്തോളം സജീവമായും ഹൃദയംഗമമായും മുൻകയ്യെടുത്തും സഹകരിച്ച് പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നുവെന്നതിനെയാണ്. നിയമസമാധാനപാലനത്തിന്റെ പേരിൽ ജനങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തി നിർത്താനുള്ള പഴയ ഭരണകൂടത്തെ നിലനിർത്തുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട്, വികസനപദ്ധതികളുടെ നടത്തിപ്പിന്റെ ചുമതലയെല്ലാം കുറെ ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികളെ ഏൽപിച്ചുകൊണ്ട്, ജാതി, അയിത്തം മുതലായ സമുദായ ദുരാചാരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള അസമത്വങ്ങൾ നീക്കാൻ ഫലപ്രദമായ നടപടികളെടുക്കാതെ കണ്ട്, ജനങ്ങളുടെ നിർമ്മാണാത്മാകമായ കഴിവുകളെയാകെ അഴിച്ചുവിടാനോ അവരുടെ സഹകരണം നേടാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട്,

1. പുതിയ കേരള സംസ്ഥാനത്തിൽ മലബാറിലിന്നുള്ളപോലെ എല്ലാ ജില്ലകളിലും ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡുകൾ രൂപീകരിക്കുകയും അതാതു ജില്ലകളിലെ വികസനപരിപാടികൾ നടപ്പിലാക്കാനുള്ള പരിപൂർണ്ണമായ അധികാരവും, വികസനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭരണവകുപ്പുകളുടെ ജില്ലാനിലവാരത്തിലുള്ള നിയന്ത്രണവും ഈ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡുകൾക്കു നൽകുകയും വേണം. ജില്ലാ ബോർഡുകൾ, പഞ്ചായത്തുകൾ, മുൻസിപ്പാലിറ്റികൾ എന്നിവ വഴിയായിരിക്കണം ഈ വികസനപരിപാടികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നത്.
2. ഇതനുസരിച്ച് പഞ്ചായത്തുകളുടേയും മുൻസിപ്പാലിറ്റികളുടേയും ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡുകളുടേയും അധികാരങ്ങൾ വിപുലപ്പെടുത്തണം; അവയ്ക്കു കൂടുതൽ ഗ്രാന്റ് അനുവദിക്കണം; ഇവയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന എക്സിക്യൂട്ടീവ് ആഫീസർമാരുടെ മേൽ അച്ചടക്കനിയന്ത്രണം ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കായിരിക്കണം.
3. പഞ്ചായത്ത്, മുൻസിപ്പാലിറ്റി, ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് നിലവാരത്തിൽ വികസനപദ്ധതികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാനും മേൽനോട്ടം വഹിക്കാനും കൃഷിക്കാരുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും മറ്റു ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും പ്രതിനിധികളടങ്ങുന്ന ഉപദേശകകൗൺസിലുകൾ രൂപീകരിക്കണം.
4. സർക്കാർ നടത്തുന്നതോ സർക്കാരിന് ഷെയറുള്ളതോ ആയ വ്യവസായങ്ങളിലും ഫാക്ടറികളും മാനേജ്മെന്റിൽ-ഡയറക്ടർ ബോർഡിലും മറ്റും - തൊഴിലാളികളുടെ പ്രതിനിധികളെക്കൂടി തുല്യാധികാരത്തോടുകൂടി പങ്കെടുപ്പിക്കണം.
5. ജാതിയും അയിത്തവും മറ്റനാചാരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള അസമത്വങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി, വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ഉദ്യോഗനിയമനങ്ങളിലും മറ്റും ഈ അസമത്വങ്ങൾ കൊണ്ട് കഷ്ടതയനുഭവിക്കുന്ന സമുദായങ്ങൾക്കും ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകാനുകൂല്യവും സംരക്ഷണവും നൽകാൻ നടപടികളെക്കണം; ഈ അനാചാരങ്ങൾക്കെതിരായും സർവ്വസമുദായ മൈത്രിക്കുവേണ്ടിയും നാട്ടുകാരെയാകെ അണിനിരത്തി പ്രവർത്തിക്കുകയും വേണം.
6. മുസ്ലീം ന്യൂനപക്ഷത്തിനുള്ള ആശങ്കകൾ തീർക്കത്തക്കവിധം അവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് മതിയായ സംരക്ഷണം നൽകുകയും മതവിശ്വാസം, സംസ്കാരം മുതലായവയ്ക്കു ഉറപ്പു നൽകുകയും വിദ്യാഭ്യാസപരമായി അവരുടെ സ്ഥിതി ഉയർത്താൻ നടപടികളെടുക്കുകയും ചെയ്യുക.
7. ആദിവാസികൾ, ഹരിജനങ്ങൾ മുതലായ പിന്നോക്കസമുദായക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപരവും സാമ്പത്തികവുമായ ഉന്നതിക്കു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുക.
8. എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും വിഭാഗങ്ങളിലും പെട്ട സ്ത്രീകൾക്കു തുല്യാവകാശത്തിന് ഉറപ്പു നൽകാൻ, പിന്തുടർച്ചാവകാശം, തുല്യവേലയ്ക്കു തുല്യകൂലി, പ്രസവകാലാവധി, പ്രസവ ശുശ്രൂഷാ സൗകര്യങ്ങൾ, ശിശുസംരക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കു വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുക. ജോലികൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീയോ വിവാഹിതയോ ആണെന്ന കാരണത്തിൽ യാതൊരു വിവേചനവും പാടില്ല.

ഗവൺമെന്റിന്റെ സാമൂഹ്യസുരക്ഷാപദ്ധതിക ളിൽ സ്ത്രീകളുടെയും കുട്ടികളുടേയും ക്ഷേമ ത്തിനും രക്ഷയ്ക്കും പുരോഗതിക്കും പ്രത്യേക തുക നീക്കിവെക്കണം.

വൈദ്യസഹായം

മലബാറിലായാലും തിരു-കൊച്ചിയിലാ യാലും ഗ്രാമങ്ങളിൽ വൈദ്യസഹായം വേണ്ടത്ര ലഭിക്കുന്നില്ല. വൈദ്യസഹായം വികസിപ്പിയ്ക്കു ന്നതിൽ നാട്ടുവൈദ്യത്തെയും പ്രയോജനപ്പെ ടുത്തണം. നാട്ടുവൈദ്യത്തെ ആധുനിക ശാസ്ത്ര പുരോഗതിയ്ക്കൊത്തു വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണം. അതിനു ഒരു ആയുർവേദ ഗവേഷണ കേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കണം.

എല്ലാ ജില്ലാതലസ്ഥാന ആശുപത്രികളിലും എക്സ്-റേ മുതലായ ആധുനിക സജ്ജീകരണ ങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക.

താലൂക്ക് തോറുമുള്ള ഗവൺമെന്റാശുപ ത്രിക്കു പുറമെ ലോക്കൽ ഫണ്ട് ഡിസ്പെൻസറി കൾ ഗവൺമെന്റ് ഏറ്റെടുക്കുകയും കിടത്തി ചികിത്സിപ്പിക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളോടുകൂടി അവയെ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

പരിയാരം സാനിറ്റോറിയം ഗവൺമെന്റു ഏറ്റെ ടുക്കുക.

മലമ്പനി, മന്ത് മുതലായ രോഗങ്ങളെ സംബ ന്ധിച്ച ഗവേഷണവും നിവാരണനടപടികളും വിക സിപ്പിക്കുക.

ആയുർവേദ വൈദ്യന്മാർക്ക്, മരുന്നുണ്ടാക്കു കയും വില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്നുള്ള വിഷമതകൾ നീക്കുക.

ഭാഷ, കല, സംസ്കാരം

കേരളത്തിൽ അടുത്ത കാലത്തായി അന്യാ ദൃശമായ ഒരു സാംസ്കാരിക മുന്നേറ്റമുണ്ട്. അതിനെ എല്ലാ വിധത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പി യ്ക്കുകയും, കേരളത്തിന്റേതായ കലകളും സംസ്കാരവും കാത്തുരക്ഷിക്കാനും വളർത്താ നും നടപടികളെടുക്കുകയും ചെയ്യണം.

(എ) സർക്കാർ എഴുത്തുകുത്തുകളും നടപടികളു മെല്ലാം മലയാളത്തിലാക്കുക.

(ബി) മലയാളത്തിൽ ഒരു വിജ്ഞാനകോശം നിർമ്മിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളെടുക്കുക.

(സി) കേരളത്തിലെ കലാ-സാഹിത്യസംഘടന കൾക്കു പ്രാതിനിധ്യം നൽകിക്കൊണ്ട്, സാഹിത്യഅക്കാദമിയുടേയും ലളിതകലാ അക്കാദമിയുടേയും ഓരോ ശാഖകൾ സ്ഥാപിക്കുക; കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു ഇവയ്ക്ക് ജനസംഖ്യാനുപാതികമായിട്ടെങ്കിലും സഹാ യധനം നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുക.

തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ

1. തൊഴിലില്ലായ്മ

കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നങ്ങളി ലൊന്ന് തൊഴിലില്ലായ്മയാണ്. കഴിഞ്ഞ പത്തു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ കയർവ്യവസായത്തിൽ ഒട്ട ധികം ഫാക്ടറികൾ പൂട്ടുകയും പതിനായിരക്ക ണക്കിനു തൊഴിലാളികൾ തെരുവുതെണ്ടികളാ ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു പ്രവർത്തി ക്കുന്ന കയർ ഫാക്ടറികളിൽതന്നെ ആഴ്ചയിൽ ശരാശരി 3 ദിവസത്തിലധികം ജോലിയില്ല. ഇപ്പോഴും ഫാക്ടറികളോരോന്നായി പൂട്ടിക്കൊ ണ്ടിരിക്കുന്നു. കശുവണ്ടി ഫാക്ടറികളിൽ ആണ്ടു തോറും 3-4 മാസം ജോലിയില്ലാത്ത സ്ഥിതിയാ ണ്. ഓയിൽ, ഓട്, കൈത്തറി തുടങ്ങിയ വ്യവ സായങ്ങളിലും ഭാഗികമായ തൊഴിലില്ലായ്മ തുട രുകയാണ്.

തൊഴിലില്ലാത്തവർക്കു പുതിയ തൊഴിലുണ്ടാ ക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനും അതുവരെ മറ്റ് ആശ്വാ സനടപടികളെടുക്കുന്നതിനും പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി നടപ്പിലാക്കണം.

(1) പൂർണ്ണമായും ഭാഗികമായും തൊഴിലില്ലാത്ത വരുടെയും തൊഴിലില്ലാതാകുന്നവരുടേയും രജിസ്റ്റർ സൂക്ഷിയ്ക്കാൻ നടപടികളെടുക്കുക.

(2) തീരെ തൊഴിലില്ലാത്തവർക്കു പുതിയ വ്യവ സായങ്ങൾ തുടങ്ങുമ്പോഴും വികസനപരിപാ ടിയനുസരിച്ച നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ജോലി കൊടുക്കുന്നതിൽ മുൻഗണന നൽ കുക.

(3) ഭാഗികമായി തൊഴിലില്ലാത്തവർക്ക് റിലീഫ് നൽകാൻ തൊഴിലില്ലായ്മ ഇൻഷ്വറൻസ് പദ്ധ തിയും കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ റിലീഫ് ഫണ്ടും ആരംഭി യ്ക്കുക.

(4) തൊഴിലില്ലായ്മാവേതനം കിട്ടുന്നതിനും പിരി ച്ചുവിടൽ കൂടാതെ "ലേ-ഓഫ്- കോമ്പൻസേ ഷൻ" ലഭിക്കുന്നതിനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുക.

2. ട്രേഡ് യൂണിയൻ അവകാശങ്ങൾ

തൊഴിലാളികളുടെ ട്രേഡ് യൂണിയനവകാശങ്ങൾക്കു ഉറപ്പു നൽകാൻ:

(1) രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത എല്ലാ ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾക്കും അംഗീകരണം നൽകേണ്ടതു നിർബന്ധമാക്കുക.

(2) ഏതെങ്കിലും വ്യവസായസ്ഥാപനത്തിൽ ഒന്നിലധികം യൂണിയനുകളുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രാതിനിധ്യകാര്യത്തിൽ അവ തമ്മിൽ കൂടിയാലോചിച്ച് ഒരു യോജിപ്പുണ്ടാക്കുന്നതിനെ പ്രോത്സാപ്പിക്കുക: അല്ലെങ്കിൽ രഹസ്യവോട്ടെടുപ്പ് നടത്തി ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം അറിയുക.

(3) തൊഴിൽത്തർക്കങ്ങളിൽ പോലീസ് ഇടപെടരുത്. തൊഴിൽത്തർക്കങ്ങൾ കൂടിയാലോചിച്ച് ഫലപ്രദമായി തീർക്കാൻ എല്ലാ നിലവാരത്തിലും അനുരഞ്ജനസമിതികൾ ഏർപ്പെടുത്തുക.

(4) തൊഴിലാളി-മുതലാളി പ്രതിനിധികൾ ഒന്നിച്ചിരുന്നു ചർച്ച ചെയ്ത് അംഗീകരിക്കുന്ന "സ്റ്റാന്റിങ്ങ് ചട്ടങ്ങൾ" ഉണ്ടാക്കാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുക.

(5) ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും നിയമപ്രകാരം അനുവദിയ്ക്കുക.

3. കൂലിയും ബോണസ്സും

രാജ്യത്തിന്റെ വ്യവസായവൽക്കരണത്തിലും ദേശീയ പുനർനിർമ്മാണത്തിലും തൊഴിലാളികൾ ആവേശത്തോടും ആത്മാർത്ഥയോടുംകൂടി പങ്കെടുക്കണമെങ്കിൽ, അതുകൊണ്ട് അവരുടെ ജീവിതസ്ഥിതിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു അവർക്കു അനുഭവബോധ്യമാകേണ്ടതു അനിവാര്യമാണ്. അതിനു അവർക്കു അവകാശമുണ്ടുതാനും. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തുണ്ടായതുപോലെ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഉൽപാദനവും, തൊഴിലാളികളുടെ ഉൽപാദന ക്ഷമതയും വർദ്ധിപ്പിക്കുക. എന്നാൽ കൂലിയും മറ്റും വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയെന്ന സ്ഥിതി തുടരാൻ പാടില്ല.

(1) എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളിലും എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലുംപെട്ട തൊഴിലാളികൾക്കും ഉടൻതന്നെ 25 ശതമാനം കൂലിക്കൂടുതൽ അനുവദിക്കണം.

(2) ദേശീയ മിനിമം കൂലി നിജപ്പെടുത്താൻ നടപടികളെടുക്കണം. കേരളത്തിൽ തോട്ടങ്ങൾ, അലൂമിനിയം, റയോൺസ്, പേപ്പർ, തുണി-നൂൽ മില്ലുകൾ, മോട്ടോർ ട്രാൻസ്പോർട്ട്, തുറമുഖം, മിനറൽസ് മുതലായ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഒട്ടും താമസിയാതെ ദേശീയ മിനിമം നിജപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

(3) എല്ലാ തൊഴിലാളികൾക്കും "മാറ്റിവെയ്ക്കപ്പെട്ട കൂലി" എന്ന നിലയ്ക്ക് വാർഷികബോണസ്സ് കിട്ടാനുള്ള അവകാശം അംഗീകരിക്കണം. അങ്ങനെ കിട്ടാനവകാശപ്പെട്ട ബോണസ്സ് ചുരുങ്ങിയത് കൂലിയുടെ 12.5 ശതമാനമായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ആദായമനുസരിച്ചു പ്രത്യേക വ്യവസായങ്ങളിലും വർഷങ്ങളിലും കൂടുതൽ അനുവദിക്കുകയും വേണം.

(4) മലബാറിലും തിരു-കൊച്ചിയിലും പലേ വ്യവസായങ്ങളിലും മിനിമം കൂലി നിജപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നിരക്കിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇരുഭാഗത്തും നിജപ്പെടുത്തിയ വ്യവസായങ്ങളൊന്നല്ലതാനും. അതുകൊണ്ട് കേരള സ്റ്റേറ്റിൽ, മലബാറിലോ തിരു-കൊച്ചിയിലോ മിനിമം കൂലി നിജപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള എല്ലാ വ്യവസായങ്ങൾക്കും നിലവിലുള്ള കൂടുതൽ ഉയർന്ന നിരക്കിൽ അത് ഒരുപോലെ ബാധകമാക്കുകയും കർശനമായി നടപ്പിലാക്കുകയും വേണം.

കാർഷികപരിഷ്കാരങ്ങളും കൃഷിക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങളും

പരിധി നിർണ്ണയം

ഒരാൾക്കോ കുടുംബത്തിനോ കൈവശം വെക്കാവുന്ന ഭൂമിയുടെ പരമാവധി പരിധി നിർണ്ണയിച്ചു മിച്ചഭൂമി എടുത്ത് ഭൂമിയില്ലാത്ത കർഷകർക്കോ കാർഷികതൊഴിലാളികൾക്കോ നൽകുന്ന ഭൂപരിഷ്കാരം നടപ്പിലാക്കേണ്ടത് കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സർവ്വപ്രധാനമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ പരിധി നിർണ്ണയിയ്ക്കണമെന്ന പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷന്റെ ശുപാർശ തികച്ചും സ്വാഗതാർഹമാണ്. പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷന്റെ ഭൂനയപാനലിന്റെ നിർദ്ദേശം, അഞ്ചംഗങ്ങളുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിനു കൈവശം വെക്കാവുന്ന ഭൂമിയുടെ പരിധി 3600 ഉറുപ്പിക അറ്റാദായം കിട്ടാൻ വേണ്ടത്രയായിരിയ്ക്കണമെന്നാണ്.

ഇന്ത്യക്കു മൊത്തത്തിലുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശമാണിത്. കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കൃഷിചെയ്യാവുന്ന ഭൂമിയുടെ വിസ്തീർണ്ണത്തിലുള്ള കുറവും, ജനബാഹുല്യവും, തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ വൈപുല്യവും എല്ലാം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകൾക്കു നിശ്ചയിക്കുന്നതിലും കുറഞ്ഞ ഒരു പരിധിയേ ഇവിടെ നിശ്ചയിച്ചുകൂടുവെന്നതു തീർച്ചയാണ്. പരിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കുറേ ഭൂമിയെങ്കിലും ഭൂമിയില്ലാത്ത കർഷകർക്കു എടുത്തു വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനു കിട്ടാനുണ്ടായിരിയ്ക്കണം.

എന്നാൽ ഭൂപ്രഭുത്വവർഗത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദത്തിന് കീഴ്‌വഴങ്ങിയ കേരളത്തിലെ കോൺ ഗ്രസ്സ് നേതൃത്വം ഭൂനയപാനൽ വെച്ചിട്ടുള്ള ഈ നിർദ്ദേശത്തെപ്പോലും അംഗീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധമായിട്ടില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഭൂനയപാനലിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരമുള്ള ഈ പരിധി നിർണ്ണയമെങ്കിലും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു കേരളത്തിലെ കോൺഗ്രസുകാരടക്കമുള്ള മുഴുവൻ ജനാധിപത്യവാദികളേയും ഏകോപിപ്പിക്കുകയെന്നത് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു കുടുംബത്തിന് കൈവശം വെക്കാവുന്ന ഭൂമിയുടെ പരമാവധി പരിധി 3600 ഉറുപ്പിക അറ്റാദായം കിട്ടാൻ വേണ്ടത്രയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു മിച്ചഭൂമി മുഴുവൻ എടുത്തു ഭൂമിയില്ലാത്തവർക്കു നൽകുന്ന നിയമം നടപ്പിൽ വരുത്തുവാനുള്ള പ്രക്ഷോഭണം രാജ്യവ്യാപകമായ തോതിൽ സംഘടിപ്പിയ്ക്കണം.

ഇങ്ങനെ പരിധി നിർണ്ണയിക്കുമ്പോൾ ഭൂമി പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ള ജന്മികൾക്ക് കുടയാന്മാരുടെ കൈവശമുള്ള ഭൂമി നിശ്ചിത പരിധിവരെ ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. ഈ പരിധി റബ്ബർ, തേയില, കാപ്പി, ഏലം എന്നിവ കൃഷിചെയ്യുന്ന എസ്റ്റേറ്റുകൾക്കൊഴിച്ചു മറ്റെല്ലാ ഭൂമികൾക്കും ബാധകമാക്കണം. എന്നാൽ ഇത്തരം എസ്റ്റേറ്റുകളുടെ ഭാഗമായി വളരെയധികം ഭൂമി പല സ്ഥലങ്ങളിലും തരിശായി ഇന്നു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ പല ഭൂമിയും എസ്റ്റേറ്റിനു പറ്റാത്തതും നല്ല നിലമാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താവുന്നതുമായ കൊല്ലി പ്രദേശങ്ങളും ചതുപ്പിനിലങ്ങളുമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള തരിശുഭൂമികൾക്കു പരിധി നിർണ്ണയം ബാധകമാക്കണം: പരിധി നിർണ്ണയിച്ചതിനുശേഷമുള്ള മിച്ചഭൂമി എടുത്ത് വിതരണം ചെയ്യുന്നത് ഭൂമിയില്ലാത്ത കൃഷിക്കാർക്കും കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്കുമായിരിക്കണം.

സ്ഥിരാവകാശവും മര്യാദപാട്ടവും

കൃഷിക്കാർക്ക് കൈവശഭൂമിയിൽ സ്ഥിരാവകാശവും നിലവിലുള്ള അക്രമപ്പാട്ടവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നു ആശ്വാസവും നൽകുന്നതിനു എല്ലാവിധ പാട്ടമൊഴിപ്പിക്കലുകളും നിരോധിക്കുന്നതും മര്യാദപ്പാട്ടം നിജപ്പെടുത്തുന്നതുമായ നിയമം അടിയന്തരമായി നടപ്പിൽ വരുത്തണം. മര്യാദപ്പാട്ടത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷന്റെ ഭൂനയപാനൽ വെച്ചിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശം എല്ലാ ഭൂമികൾക്കും മൊത്തം വിളവിന്റെ ആറിലൊന്നിൽ കൂടാത്തവിധം പാട്ടം നിശ്ചയിക്കണമെന്നാണ്. ഈ നിർദ്ദേശം കേരളത്തിന്റെ കാര്യത്തൽ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ നിലവിലുള്ള പാട്ടം ഈ തോതനുസരിച്ചുള്ള മര്യാദപ്പാട്ടത്തേക്കാൾ കുറവാണെങ്കിൽ അതായിരിക്കണം മര്യാദപ്പാട്ടം.

പങ്കുപാട്ടം, വാരം, ശമ്പളപാട്ടം എന്നിവയുൾപ്പടെ എല്ലാത്തരം കുടിയാന്മാർക്കും ഭൂമിയിൽ സ്ഥിരാവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഭൂമിയിൽ അധ്വാനിക്കുന്ന കർഷകനെ, സ്വന്തം കൃഷിക്കെന്ന പേരിലോ മറ്റെന്തെങ്കിലും പേരിലോ ഒഴിപ്പിക്കാൻ ജന്മിക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഭൂമി പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ളവരും ഭൂമിയിൽ നിന്നുള്ള ആദായമല്ലാതെ മറ്റു ജീവിതമാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാത്തവരുമായ ഇടത്തരം ഭൂവുടമകളുടെ കാര്യത്തിൽ ചില വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഒരു കൊല്ലത്തിനുമേലുള്ള മുഴുവൻ പാട്ടക്കുടിശ്ശികയും റദ്ദ് ചെയ്യണം.

കുടികിടപ്പുകാരേയും ഉൾക്കുടിക്കാരേയും ഒരു കാരണവശാലും ഒഴിപ്പാക്കാൻ പാടില്ല.

മര്യാദ പാട്ടത്തിന്റെ ഒരു നിശ്ചിത ഇരട്ടി പ്രതിഫലം ജന്മികൾക്കു നൽകി, അവർക്കു ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ അവകാശങ്ങളും അവസാനിപ്പിച്ച് കുടിയാന്മാരുടെ ഭൂമിയുടെ യഥാർത്ഥ ഉടമകളാക്കുന്നതിനുള്ള നടപടി സ്വീകരിക്കണം. കൃഷിക്കാരിൽനിന്ന് വസൂലാക്കാന്ന വാർഷിക പ്രതിഫല സംഖ്യ അയാൾ ജന്മിക്കു കൊടുക്കാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ട മര്യാദപാട്ടത്തിലും കൂടുതലാകാൻ പാടില്ല.

ജന്മിക്കര-കാണസമ്പ്രദായങ്ങൾ

തിരു-കൊച്ചിയിലെ ജന്മിക്കരവ്യവസ്ഥയും മലബാറിലെ കാണസമ്പ്രദായവും ചുരുങ്ങിയ പ്രതിഫലം നൽകിയും, തിരുവിതാംകൂറിലെ മണിയാകരം, ശ്രീപാദം വ്യവസ്ഥകൾ യാതൊരുവിധ പ്രതിഫലവും നൽകാതെയും നിർത്തലാക്കണം.

ഈ കാർഷികപരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നത്, വില്ലേജ് പഞ്ചായത്തുകളും കർഷകരുടേയും കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടേയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികളും അടങ്ങുന്ന ട്രൈബ്യൂണലുകൾ മുഖേനയായിരിക്കണം.

കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾ

(1) മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിലും തൊഴിലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും എല്ലാ വിഭാഗത്തിലുംപെട്ട കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്കും മര്യാദക്കൂലിയും വേലസമയവും നിയമം മൂലം നിശ്ചയിക്കണം.

(2) കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്കു പണിയായുധങ്ങൾ വാങ്ങാനും മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്കും ചുരുങ്ങിയ പലിശക്ക് കടം കിട്ടാൻ ഏർപ്പാടുകളുണ്ടാക്കുക.

(3) കാർഷികതൊഴിലാളികളെ – വിശേഷിച്ചും ഹരിജനങ്ങളെ – ജന്മികളും നാട്ടുപ്രമാണികളും അടിമകളാക്കി വയ്ക്കുന്നതും പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കുന്നതുമായ സമ്പ്രദായത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ രൂപത്തിലും നിയമം മൂലം നിരോധിക്കുക.

(4) പരസ്പര സഹായാടിസ്ഥാനത്തിൽ കാർഷികതൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ പരമ്പരയായിട്ടുള്ള കുടിൽവ്യവസായങ്ങളെ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുക.

(5) കാർഷികതൊഴിലാളികൾക്കുവേണ്ടി ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതി കൂടുതൽ വിപുലമായി നടപ്പിലാക്കുക.

കാർഷികകടവും കടംവായ്പയും

കൃഷിക്കാർക്കു വായ്പ നൽകുന്നതിനു 25 കോടി രൂപ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ കേരളാസ്റ്റേറ്റിനു നീക്കിവെക്കണം. ഈ വായ്പ അർഹതയും ആവശ്യകതയുമുള്ള മുഴുവൻ കർഷകർക്കും വില്ലേജുതോറും കടവായ്പാ സഹകരണസംഘങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ച്, അവയിൽ കൂടി നൽകാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യണം. സഹകരണ സംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം തികച്ചും ജനാധിപത്യപരമാക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ ഭേദഗതികൾ കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ആക്ടിലും മറ്റു വരുത്തണം.

ഹുണ്ടികവ്യാപാരികൾ കൃഷിക്കാരിൽ നിന്നു അക്രമമായ പലിശനിരക്ക് വസൂലാക്കിവരുന്നതിനെ നിയമനിർമ്മാണം മൂലം കർശനമായി തടയുകയും, ഹുണ്ടികവ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനു ലൈസൻസ് ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക. ഹുണ്ടികവ്യാപാരികളുടെ കൈവശമുള്ള പണം കൃഷിവായ്പക്ക് പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവണ്ണം കടംവായ്പാ സഹകരണങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ പ്രേരണ അവർക്കു നൽകണം.

വില്ലേജ് തോറും ധാന്യബാങ്കുകളും കാർഷികോൽപന്നങ്ങൾ വിനിമയം ചെയ്യുന്ന മാർക്കറ്റിങ്ങ് സൊസൈറ്റികളും സ്ഥാപിക്കണം.

ഭൂപണയ ബാങ്കിൽ നിന്നു സാധാരണ കർഷകനു വായ്പ ലഭിക്കാൻ ഇന്നുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നീക്കം ചെയ്യത്തക്കവിധം അതിന്റെ നിയമങ്ങളിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുകയും നടത്തിപ്പ് കാര്യക്ഷമമാക്കുകയും ചെയ്യണം.

നിലവിലുള്ള കാർഷികകടങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കർഷകർക്കു ആശ്വാസകരമായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണം. കൃത്രിമകടങ്ങളും, കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾ, ദരിദ്രകർഷകർ എന്നിവരുടെ കടങ്ങളും റദ്ദു ചെയ്യണം. മറ്റു കടങ്ങളിൽ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കേണ്ടവ വെട്ടിക്കുറക്കുകയും ബാക്കിയുള്ളതു ദീർഘകാല ഗഡുക്കളായി അടച്ചു തീർക്കാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുകയും വേണം. ഈ കാര്യങ്ങൾക്കു കർഷകപ്രതിനിധികൾകൂടി ഉൾപെടുന്ന ഋണരഞ്ജന ബോർഡുകൾ രൂപീകരിക്കണം. ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതുവരെ കാർഷികകടം സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ കോടതി നടപടികളും നിർത്തിവെക്കേണ്ടതാണ്.

കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനവില

തേങ്ങ, നെല്ല്, കുരുമുളക്, അടയ്ക്ക, പുൽതൈലം, ചുക്ക്, കപ്പ, കശുവണ്ടി എന്നിങ്ങനെയുള്ള കേരളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാർഷികോൽപന്നങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനവില സർക്കാർ നിശ്ചയിക്കണം. ഏതെങ്കിലും ഉൽപന്നത്തിന്റെ കമ്പോളനിലവാരം ഈ അടിസ്ഥാനവിലയേക്കാൾ

ഇടിഞ്ഞു പോകുന്ന അവസരത്തിൽ ഗവൺമെന്റു നേരിട്ടു ആ അടിസ്ഥാനവിലയ്ക്ക് ഉൽപന്നം വാങ്ങി ശേഖരിക്കണം. ഉല്പാദനച്ചിലവും ഉല്പാദകനു ന്യായമായ ഒരു ആദായവും ലഭിക്കാൻ വേണ്ട വരുമാനം കിട്ടത്തക്കവിധമായിരിക്കണം ഓരോ ഉല്പന്നത്തിനും അടിസ്ഥാനവില നിശ്ചയിക്കുന്നത്. കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യയ്ക്കകത്തും പുറത്തും ശരിയായ കമ്പോളം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ചുമതല ഗവൺമെന്റിന്റേതായിരിക്കണം.

കുത്തക മുതലാളി മാരുടെ അമിതമായ ചൂഷണം തടയുന്നതിനു സ്റ്റേറ്റ് ട്രേഡിംഗ് സിസ്റ്റം ഏർപ്പെടുത്തണം.

തരിശുഭൂമി

കൃഷിചെയ്യാവുന്ന തരിശു-പുറമ്പോക്കു ഭൂമികളും, വനഭൂമികളും, (സർക്കാർ വകയും, സ്വകാര്യ ജന്മികളുടെ വകയും) ഭൂമിയില്ലാത്ത കർഷകർക്കും കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്കുമായി കുടുംബമൊന്നിനു അഞ്ചേക്കറിൽ കൂടാത്ത വിധം കൃഷിക്കു നൽകണം. ഭൂമിയില്ലാത്ത കർഷകർ കൈവശംവെച്ചുവരുന്ന അത്തരം ഭൂമികളിൽ നിന്ന് അവരെ ഒഴിപ്പിക്കാനുള്ള എല്ലാ നടപടികളും ഉപേക്ഷിക്കണം. സർക്കാർഭൂമി വിപുലമായ തോതിൽ കൈവശം വെച്ചുവരുന്ന ധനാഢ്യന്മാരിൽ നിന്നു ആവക ഭൂമികൾ ഒഴിപ്പിച്ചെടുത്തു ഭൂമിയില്ലാത്തവർക്കു നൽകണം.

തരിശുഭൂമി കൃഷിക്കു നൽകുന്നതിനു അടിസ്ഥാനനികുതിയിൽ കൂടാത്ത കരം മാത്രമേ കൃഷിക്കാരിൽ നിന്നു വസൂലാക്കിക്കൂടൂ. വിളവിറക്കുന്നതിനു കർഷകർക്കു ആവശ്യമായ സാമ്പത്തികസഹായം ഗവൺമെന്റു നൽകണം.

ജലസേചന പദ്ധതികൾ

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ജലസേചന പദ്ധതികളിൽ പൂർത്തിയാവാതെ കിടക്കുന്നവയുടെ പണി ഉടൻ പൂർത്തിയാക്കുകയും രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനം എത്രയും വേഗം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യണം.

മൈനർ ജലസേചന പദ്ധതിക്കു രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ കേരളത്തിലേക്കു 10 കോടി രൂപ നിരക്കി വെക്കണം. മൈനർ ജലസേചനപദ്ധതികളുടെ പ്രവർത്തനം വില്ലേജ് പഞ്ചായത്തുകളെ ഏല്പിക്കണം.

ജലനികുതി വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുകയും അതു വസൂലാക്കുന്നതിനുള്ള ക്രമക്കേടുകൾ അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. അഭിവൃദ്ധിനികുതി ഈടാക്കാനുള്ള നടപടികൾ ഉപേക്ഷിക്കണം.

കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ

കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടേയും ചെറുകർഷകരുടേയും ഇടയിലുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മ താൽക്കാലികമായ പരിഹാരമുണ്ടാക്കുന്നതിനായി തഴപ്പായ, പനമ്പ് നെയ്ത്ത്, ചൂരൽ, രാമച്ചം, മൺപാത്രം, ചൂടി തുടങ്ങിയ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അവ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ സാമ്പത്തിക സഹായം ഗവൺമെന്റ് നൽകുകയും ചെയ്യണം.

കൃഷിവികസനം

പഞ്ചായത്തുതോറും കൃഷി ഡിപ്പോകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും കർഷകർക്കു ആവശ്യമുള്ള വിത്ത്, വളം, പണിയായുധങ്ങൾ മുതലായവ ചുരുങ്ങിയ വിലക്കു ആൾജാമ്യത്തിന്മേൽ കടമായി ലഭിക്കാൻ സൗകര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണം.

സർക്കാർ ജീവനക്കാരുടേയും മറ്റും സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ

(1) കേരള സ്റ്റേറ്റ് രൂപീകരിയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ തിരു-കൊച്ചിയിലേയും മലബാറിലെയും സർക്കാർ ജീവനക്കാരുടേയും അദ്ധ്യാപകർ, ബാങ്ക് ജീവനക്കാർ മുതലായവരുടേയും ശമ്പളനിരക്കും മറ്റു ജോലിസൗകര്യങ്ങളും ഏകീകരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രശ്നം ഉത്ഭവിക്കും. ഒരു വിഭാഗത്തിന്റേയും ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി ഇടിയാൻ ഇടയാകാത്തവിധത്തിൽ, അവരുടെ പ്രതിനിധികളുമായി ആലോചിട്ട് ഈ സംയോജനം നടത്താൻ വേണ്ട നടപടികളെടുക്കണം.

(2) സർക്കാർ ജീവനക്കാരുടേയും അദ്ധ്യാപകരുടേയും മറ്റു ന്യായമായ ആവശ്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും അനുവദിക്കണം.

പൗരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ

എല്ലാ രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാരേയും മോചിപ്പിക്കണം. രാഷ്ട്രീയ കേസ്സുകൾ കാരണം ഇന്നും ഒളിവിൽ കഴിയേണ്ടിവരുന്നവരുടെ പേരിലുള്ള

വാറണ്ടുകൾ പിൻവലിക്കണം. പത്രങ്ങളുടേയും മറ്റും മേലുള്ള നിരോധനങ്ങൾ റദ്ദു ചെയ്യണം.

കരുതൽ തടങ്കൽ നിയമം, പത്രമാരണനിയമം, നാടകാഭിനയനിയമം മുതലായവ റദ്ദാക്കണം.

നികുതികളും ധനാഗമ മാർഗ്ഗങ്ങളും

(1) മലബാറിലെ ഇന്നത്തെ നിലനികുതി സമ്പ്രദായം മാറ്റി തിരു–കൊച്ചിയിലെപ്പോലെ അടിസ്ഥാന നികുതിയും കാർഷികാദായ നികുതിയും നടപ്പാക്കുക. തിരു–കൊച്ചിയിൽ ഇന്നു നിലനികുതി 35 ലക്ഷം രൂപയോളവും കാർഷികാദായനികുതി ഒരു കോടി രൂപയോളവും ലഭിക്കുന്നു. മലബാറിലെ നികുതി സമ്പ്രദായം മേല്പറഞ്ഞവിധം മാറ്റുന്നതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്ന കുറവ് കാർഷികാദായനികുതി ചുമത്തുന്നതുകൊണ്ടു നികത്തപ്പെടും.

(2) ട്രാൻസ്പോർട്ട് ദേശസാൽക്കരണം: സ്റ്റേറ്റ് ട്രാൻസ്പോർട്ട് മലബാറിലേയ്ക്കുകൂടി വ്യാപിപ്പിക്കുകയും എല്ലാ പ്രധാന ലൈനുകളും ദേശസാൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

(3) ബ്രിട്ടീഷ് ഉടമയിലുള്ളതോട്ടം വ്യവസായം ദേശസാൽക്കരിക്കുക.

(4) മലബാറിലെ സ്വകാര്യ വനങ്ങൾ ദേശസാൽക്കരിക്കുക.

(5) മലബാറിലെ വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ, യാത്രാസൗകര്യങ്ങൾ, വൈദ്യസഹായ സൗകര്യങ്ങൾ മുതലായ സാമൂഹ്യ സർവ്വീസുകൾ അതിവേഗത്തിൽ തിരു–കൊച്ചിയുടേതിനോടു തുല്യമാക്കുന്നതിന് ഒരു നിശ്ചിത പദ്ധതിയനുസരിച്ച് കേരളത്തിന് കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു പ്രത്യേക ഗ്രാന്റ് അനുവദിക്കണം.

കേരളം-ഉരുത്തിരിയുന്ന സമീപനങ്ങൾ

(1994-ൽ നടന്ന ഒന്നാം അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഒരു അവലോകനം)

സുപ്രാധാന മാനവ വിഭവ വികസന തുറകളിൽ കേരളം കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾ ദേശീയ-അന്തർദേശീയ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ അനുഭവം കാണിക്കുന്നത് ഉചിതമായ ഇടപെടലുകളിലൂടെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയിൽ പിന്നോക്കമായിരിക്കുമ്പോൾ പോലും ജനങ്ങളുടെ ജീവിത നിലവാരത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്താനാവും എന്നതാണ്. എന്നാൽ അത്രയ്ക്കേറെ പ്രസിദ്ധി ലഭിക്കാത്ത മറ്റൊരു വശവും കൂടി കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തിനുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടിലേറെയായി കേരളത്തെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന രൂക്ഷമായ സാമ്പത്തിക മുരടിപ്പാണിത്. ഭൗതിക ഉത്പാദന മേഖലയിൽ തൊഴിലും രൂക്ഷമായ മാന്ദ്യത്തിലാണ്. നാനാവശത്തും ജീർണ്ണതയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണാം. ജാതിയുടെയും വർഗ്ഗീതയുടെയും തള്ളിക്കയറ്റം, സാംസ്കാരികഅധഃപതനം, രാഷ്ട്രീയ ബലാബലത്തിൽ പുരോഗമന ശക്തികൾക്ക് അനുകൂലമായി നിർണ്ണായകമായ ഒരു മാറ്റം വരാത്തത്.......ഇങ്ങനെ പലതും. വളരെ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ-ആരോഗ്യ തുറകളിലും പുഴുക്കുത്ത് വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിന് പുതിയൊരു അജണ്ട പ്രസക്തമായി തീരുന്നത് ഇവിടെയാണ്. പുതിയ വെല്ലുവിളികൾ എങ്ങനെ നേരിടാം? പുരോഗമന പൈതൃകത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക ഭൗതിക ജീവിതത്തെ എപ്രകാരം മെച്ചപ്പെടുത്താം?

ഒരു പ്രദേശത്തെ അടിസ്ഥാനാക്കി സമഗ്രമായ സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ വിശകലനങ്ങൾ സാധ്യമാണോ എന്ന സംശയം ന്യായമാണ്. മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആഗോള ദേശീയ സ്ഥിതിഗതികളിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തി കേരളത്തിനായി ഒരു കാര്യപരിപാടി തയ്യാറാക്കാനാവില്ല. ഇതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് 1994 ലെ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഉദ്ഘാടന സിംപോസിയങ്ങളിൽ ഒന്നിന് 'പുതിയ സാർവദേശീയ ലോകക്രമവും ഇന്ത്യയും കേരളവും' എന്ന വിഷയം തെരഞ്ഞെടുത്തത്. കേരളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾക്ക് അവശ്യ പശ്ചാത്തലം ഈ സിംപോസിയം ഒരുക്കി. വിവിധ വികസന പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒട്ടേറെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ പുത്തൻ സാമ്പത്തിക നയത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ പരാമർശ വിഷയമായി. ആഗോള ദേശീയ തലങ്ങളിൽ ഉദ്ഗ്രഥിതമാണെങ്കിലും കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രാദേശിക വിശകലനത്തിനും നടപടികൾക്കും പ്രസക്തിയുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ കൊളോണിയൽ ഉദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെ പ്രാദേശിക അന്തരങ്ങളും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അസന്തുലിതമായ വളർച്ചയും വൈവിധ്യമാർന്ന ചരിത്ര സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യങ്ങളും ജനകീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ അസമമായ വളർച്ചയും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ പ്രാദേശിക വിശകലനം അനിവാര്യമാണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിവരും.

ഇപ്രകാരമുള്ള അതിവിപുലമായ ഒരു സംവാദമാണ് 1994 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നടന്ന അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ്സിലൂടെ എ.കെ.ജി. പഠന ഗവേഷണ കേന്ദ്രം ലക്ഷ്യമിട്ടത്. വിഭിന്ന വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവീണരായ 700- ഓളം അക്കാഡമിക് പണ്ഡിതൻമാരും അത്രതന്നെ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരും

കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വിപുലമായ വേദികളിൽ ഒത്തുചേർന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഒട്ടെല്ലാ പ്രധാന സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും 23 വിദേശ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രതിനിധികൾ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. 66 സെമിനാർ സെക്ഷനുകളിലും 6 സിംപോസിയങ്ങളിലുമായി 600 ഓളം പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു ചർച്ച ചെയ്തു. 17 സമ്മേളന വേദികളിലുമായി ഏതാണ്ട് 170 മണിക്കൂറുകളോളം നീണ്ട ചർച്ചകൾ നടന്നു.

കോൺഗ്രസ്സിൽ അവതരിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രബന്ധങ്ങളേയും കുറിച്ച് സമഗ്രമായ ഒരവലോകനത്തിന് ഇവിടെ തുനിയുന്നില്ല. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ചർച്ചകളിൽ ഉയർന്ന പരസ്പര ബന്ധിതമായ ചില പ്രമേയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഒരു തെരഞ്ഞെടുത്ത വായന മാത്രമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ വികസനാനുഭവത്തെയും സമകാലീന പ്രതിസന്ധിയെയും പുതിയ മുൻകൈകളെയും മനസ്സിലാക്കാൻ ഇതു സഹായിക്കും. കേരള മാതൃക എന്നു സുപരിചിതമായ പ്രയോഗത്തിലൂടെ കേരളത്തിന്റെ വികസനാനുഭവം സംഗ്രഹിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അവതരിക്കപ്പെട്ട ഒട്ടേറെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഈ പ്രയോഗം വ്യത്യസ്ത അർത്ഥതലങ്ങളിലാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. ചിലരാവട്ടെ സ്പഷ്ടമായും 'മാതൃക യെന്നാൽ അനുകരണീയമാണ്' എന്നു തന്നെയാണ് അർത്ഥം കൽപിച്ചത്. ഈ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുടെ ഫലമായി പലരിലും കേരള മാതൃക എന്ന പ്രയോഗത്തോടു തന്നെ എതിർപ്പ് പ്രകടമായി. പ്രാരംഭ സമ്മേളനത്തിൽ കെ.എൻ. രാജിന്റെ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ശീർഷകം തന്നെ ഒരു കേരള മാതൃകയുണ്ടോ? എന്നതായിരുന്നു. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആശയപരമായ സമീപനങ്ങളെ പൊതുവേ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഈ അവലോകനത്തിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗത്തു ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇതിനെ തുടർന്ന് രണ്ടാം ഭാഗത്ത് സമകാലീന സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യവും ഇതിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ വെല്ലുവിളികളും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

ഒരു കർമ്മ പരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കുകയോ കൃത്യമായ നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയോ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമായിരുന്നില്ല. ഏറ്റവും വിപുലമായ പങ്കാളിത്തത്തോടെയുള്ള തികച്ചും ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു സംവാദമാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. സമ്മേളനാവസാനം ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തി ഉപസംഹാര പ്രസംഗം നടത്തുക എന്ന പതിവുപോലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. പകരം വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണ ഗതിക്കാരായ വിഭിന്ന തുറകളിലെ വിദഗ്ധരടങ്ങിയ ഒരു പാനൽ കോൺഗ്രസ്സിനെ വിലയിരുത്തി സമാപന സമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ആയതിനാൽ ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങളെ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പൂർണ്ണമായ അഭിപ്രായ സമന്വയമായോ എല്ലാവരാലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പരിപാടിയായോ തെറ്റദ്ധരിക്കരുത്. ഈ ലേഖന കർത്താക്കളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ചർച്ചകളിൽ പ്രകടമായ പ്രധാന പ്രവണതകളായി മാത്രം ഇവയെ കരുതിയാൽ മതിയാവും. താഴെപറയുന്ന പ്രമേയങ്ങളാണ് അവലോകനം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് - ഉത്പാദനക്ഷമത (ഭാഗം-4) പുതിയ വികസന തന്ത്രം (ഭാഗം-5) വിദ്യഭ്യാസ-ആരോഗ്യ നയങ്ങൾ (ഭാഗം-6) വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം (ഭാഗം-7) ജാതീയതയോടും വർഗ്ഗീതയോടും വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാതെ തന്നെ വിശ്വാസികളോട് സംവാദിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം (ഭാഗം-8,9) സ്ത്രീകളുടെ പദവി (ഭാഗം-10)

ഒന്ന്

കേരള മാതൃക

വികസനം സംബന്ധിച്ച യാഥാസ്ഥിതിക സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രധാരണ ഇതാണ്: ആദ്യം കൃഷിയും വ്യവസായവും വളരണം. ഈ വളർച്ചാ നേട്ടങ്ങൾ കാലക്രമത്തിൽ കിനിഞ്ഞിറങ്ങി ജനങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തും. ഈ ധാരണയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതാണ് കേരളത്തിന്റെ വികസനാനുഭവം. ഇന്നത്തെ വികസിത രാജ്യങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് സമാന്യവൽക്കരിച്ച സാമ്പത്തിക വളർച്ചയും അതിനെ തുടർന്ന് പിന്നീട് ജനക്ഷേമവും എന്ന കാലക്രമത്തെ കേരളം ഖണ്ഡിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ സാമ്പത്തികമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് കേരളം. സംസ്ഥാന പ്രതിശീർഷ ഉത്പാദനം തുടർച്ചയായി ദേശീയ ശരാശരിയിൽ താഴെയാണ്. എന്നിട്ടും ഇവിടത്തെ പൗരന്മാരിൽ മിക്കവരുടെയും പ്രാഥമിക അടിസ്ഥാന ആവശ്യ

ങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനു കഴിഞ്ഞു. ആരോഗ്യം, വിദ്യാഭ്യാസം, ജനസംഖ്യാ വളർച്ചാനിരക്ക് എന്നിവ സംബന്ധിച്ചുള്ള താരതമ്യ സൂചികകൾ ഇതിലേയ്ക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. ഇന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ വസ്തുതകൾ സംബന്ധിച്ച കെ.സി.സക്കറിയായുടെയും പി.കെ. രാമചന്ദ്രന്റെയും റിച്ചാർഡ് ഫ്രാങ്കിയുടെയും പ്രബന്ധങ്ങളിലെ സ്ഥിതിവിവര കണക്കുകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല. വിവിധ ഘടകങ്ങൾ സംയോജിപ്പിച്ച് സമഗ്രമായ ഒരു ജീവിത ഗുണമേന്മ സൂചിക നിർമ്മിക്കുന്നതിന് എം.പി.പരമേശ്വരന്റെ അഖിലേന്ത്യാ ശരാശരിയിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല, ഒട്ടേല്ലാ മൂന്നാംലോക രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും കേരളത്തിന്റെ നില ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കുകയുണ്ടായി.

പക്ഷെ, ഈ ശരാശരി സൂചികകൾ വികസന പ്രക്രിയയിൽ നിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു പോയ ഉപ സമുദായങ്ങൾ, ആദിവാസികൾ തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളുടെ അനുഭവം മറച്ചു പിടിക്കുന്നു. പല പ്രബന്ധങ്ങളും കേന്ദ്ര പ്രവണതയിൽ നിന്നും മാറിനിൽക്കുന്ന ഈ അപവാദങ്ങളെയാണ് വിശകലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചത്. ആദിവാസികളെക്കുറിച്ചും മുക്കുവ സമുദായങ്ങളെക്കറിച്ചും പ്രത്യേകം സെമിനാർ സമ്മേളനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനു പുറമെ പാറതൊഴിലാളികൾ, കയർ തൊഴിലാളികൾ, തമിഴ് കുടിയേറ്റ തൊഴിലാളികൾ തുടങ്ങി ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മുഖങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക സമ്മേളനം ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധ നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞ ജോവൻ വി. മെഞ്ചർ കേരളത്തിന്റെ വികസന നേട്ടങ്ങൾ കർഷക തൊഴിലാളികളെ മറികടന്നുപോയി എന്ന് രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടു മുമ്പു നടത്തിയ നിരീക്ഷണത്തെ പുതിയ വസ്തുതകൾ ഉപയോഗിച്ച് സമർത്ഥിക്കുന്നതിനാണ് ശ്രമിച്ചത്. ചുരുങ്ങി വരുന്ന തൊഴിൽ ദിനങ്ങളിലാണ് അവരുടെ വിശകലനം ഊന്നിയത്. എന്നാൽ റൂസ് വി.കോറിയുടെ പ്രബന്ധമാകട്ടെ കേരളത്തിലെ ദളിതർ താരതമ്യേന പിന്നോക്കമായി തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ നില ഇന്ത്യയിലെ ദളിത് വിഭാഗങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ ഭേദപ്പെട്ടതാണെന്ന് കണക്കുകൾ വച്ച് സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. ആഷ്ലി മാത്യു–പുലയർ സമുദായ സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ചു നടത്തിയ പഠനം പരമ്പരാഗത തൊഴിലുകളിൽ നിന്നുള്ള ശ്രദ്ധേയമായ ഉദ്യോഗകയറ്റം വെളിവാക്കുകയുണ്ടായി. കേരളത്തിലെ സാമ്പത്തിക സാമൂഹിക മാറ്റങ്ങളും ജനസംഖ്യാ പരിണാമവും സംബന്ധിച്ച് ജി. സോമശേഖരൻ നായർ നടത്തിയ പ്രബന്ധം വിവിധ സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇത് സംബന്ധിച്ചുള്ള അന്തരങ്ങൾ കുറഞ്ഞു വരികയാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി.

സെന്റർ ഫോർ ഡെവലപ്പ്മെന്റ് സ്റ്റഡീസിലെ ജോൺ കുര്യൻ മത്സ്യബന്ധന സമുദായങ്ങളിൽ പൊതു ഇടപെടലിനോടുള്ള സാമൂഹിക ശേഷിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശ്രദ്ധേയമായ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ ഘടകങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേക വിഷമ സന്ധിയിൽപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി വിദ്യാഭ്യാസ ആരോഗ്യ സൗകര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ചോദനം ഈ സമുദായങ്ങളുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു വരികയുണ്ടായില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചു. ഇപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ പൊതു സാമൂഹിക ക്ഷേമ സൗകര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലും അവയെ ശരിയാംവണ്ണം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിലും താഴത്തട്ടിൽ നിന്നുള്ള ജനകീയ മുന്നേറ്റങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെ ഒന്നു കൂടി അടിവരയിടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

പുനർ വിതരണ നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ ജനങ്ങളുടെ ഈ ക്രിയാത്മകമായ മുൻകൈ അവഗണിക്കുന്നതാണ് രണ്ട് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിരുദ്ധങ്ങളായ ആശയ സമീപനങ്ങൾ കേരള മാതൃകയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളിൽ പ്രകടമാക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിൽ ഒന്ന് കേരളത്തെ വികസനത്തിനായുള്ള ചെലവു കുറഞ്ഞ ഒരു കുറുക്കു വഴിയെന്നു പ്രകീർത്തിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരു വിഭാഗം കേരള മാതൃകയെ പുത്തൻ കൊളോണിയൽ വികസനത്തിന്റെ മറ്റൊരു വൈകൃതമായി വിലയിരുത്തുന്നു.

ആദ്യത്തെ വാദഗതികളുടെ നിലപാട് കൃത്യമായി പ്രസ്താവിച്ചത് Study State Economy യുടെ വക്താവായ വില്യം അലക്സാണ്ടറുടെ പ്രബന്ധത്തിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ താരതമ്യേന താഴ്ന്ന വിഭവ ഉപഭോഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വികസിത രാജ്യങ്ങളുടെ

ജീവിത ഗുണമേന്മയ്ക്ക് സമാനമായ നില കൈവരിക്കാൻ കേരളത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഏറ്റവും സ്ഥായിയായ വികസന മാതൃക കേരളത്തിന്റേതാണ്. ലോകത്തൊരിടത്തും ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ ചെലവിൽ ഇത്ര വലിയ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല പോലും. ഈ വാദഗതി ചെന്നെത്തുക ജീവിത നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും വിപ്ലവം പോയിട്ട് സാമ്പത്തിക വളർച്ചപോലും വേണ്ട എന്ന നിഗമനത്തിലേക്കാണ് ഇപ്രകാരം കേരളം വികസനത്തിനുള്ള കുറുക്കുവഴി കാട്ടിത്തരുന്നു.

വെറുതെയായിരുന്നില്ല ആമുഖ പ്രഭാഷണത്തിൽ ഇ.എം.എസ് നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഇപ്രകാരം അഭ്യർത്ഥിച്ചത്: കേരളത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെ ചൊല്ലി പണ്ഡിതർ ചൊരിയുന്ന പ്രശംസകൾ നാം നേരിടുന്ന സാമ്പത്തിക രൂക്ഷതയിൽ നിന്ന് ശ്രദ്ധ വ്യതിചലിക്കുവാൻ ഇടയാക്കിക്കൂടാ. സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ കാര്യത്തിൽ നാം ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുറകിലാണ്. ഈ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം ഇനി വൈകിക്കാനാവില്ല. തൊഴിലവസരങ്ങൾ, ഉത്പാദനം എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ പിന്നോക്കാവസ്ഥ ഇനിയും അവഗണിക്കുന്നത് നമുക്കു വിനാശകരമായിരിക്കും

ഇപ്പോഴത്തെ പിന്നോക്കാവസ്ഥയെ ആദർശവൽക്കരിക്കുന്നതിനോടുള്ള പ്രതികാരമെന്നോണം സാമൂഹിക തുറകളിൽ കേരളം കൈവരിച്ച സുപ്രധാന നേട്ടങ്ങളെ വിലയിടിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണതകൂടി ഉളവായിട്ടുണ്ട്. പ്രൊഫ. അബ്ദുൾ സലാം അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധം സമഗ്രവികസന സൂചികയിൽ പ്രതിശീർഷ വരുമാനവും തൊഴിലില്ലായ്മയും സാമ്പത്തിക പിന്നോക്കാവസ്ഥയുടെ മറ്റു ചില സൂചികകളും കൂടി ചേർന്നാൽ കേരളം വികസന ശ്രേണിയുടെ താഴെ തട്ടിലേക്കു മുതലക്കൂപ്പ് കൂത്തുമെന്ന് സ്ഥിതിവിവര കണക്കുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തെളിയിക്കുന്നു. കേരള മാതൃകയെന്നാൽ വളർച്ച രഹിതമാതൃക ആയി തീരുന്നു.

എന്നാൽ വിശകലനാത്മകമായി നോക്കുമ്പോൾ ഇതു ശരിയാണെന്നു പറയാൻ ആവില്ല. താഴ്ന്ന സാമ്പത്തിക നിലയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ താരതമ്യേന ഉയർന്ന ജീവിത ഗുണമേന്മ ഉറപ്പു വരുത്തുവാനായതാണ് കേരള വികസനാനുഭവത്തിലെ പ്രഹേളിക. സാധാരണഗതിയിൽ താഴ്ന്ന സാമ്പത്തിക വികാസവും താഴ്ന്ന ജീവിത ഗുണനിലവാരവും ഒത്തൊരുമിച്ച് പോകുന്നവയാണ്. കേരളം ഇതിന് അപവാദമാണ്, കേന്ദ്ര പ്രശ്നം ഇതാണ്. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ആരോഗ്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ദോഷം സംഭവിച്ചുവോ? ഇവ രണ്ടും ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക നില ഇതിലും മെച്ചമാകുമായിരുന്നുവോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായ ഉത്തരം നൽകണമെങ്കിൽ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയും സാമ്പത്തിക നീതിയും തമ്മിൽ പരസ്പര വിരുദ്ധമായ ബന്ധമാണ് നിലനിൽക്കുന്നതെന്ന് അംഗീകരിക്കേണ്ടി വരും.

കേരള മാതൃക സംബന്ധിച്ച വിമർശനപരമായ ഈ സമീപനത്തിന്റെ യുക്തിപരമായ പര്യവസാനം കേരളത്തിന്റെ ആരോഗ്യ വിദ്യാഭ്യാസ വികസനത്തെ കൊളോണിയൽ പുത്തൻ കൊളോണിയൽ അവികസിതാവസ്ഥയുടെ മറ്റൊരു ലക്ഷണമായി വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിലേക്കെത്തുന്നു. പ്രൊഫ: ഉമാദേവിയുടെ പ്രബന്ധത്തിൽ വിശദീകരിച്ചതുപോലെ കേരളത്തിലെ കൃഷിയുടെ വാണിജ്യവൽക്കരണവും സാമ്പത്തികാധുനികവൽക്കരണവും കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പുറം പ്രചോദനങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ടാണ് സംഭവിച്ചത്. ആരോഗ്യ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലകളുടെ വിപുലീകരണവും ഗതാഗത സൗകര്യ വ്യാപനവുമെല്ലാം ഈ പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി കേരളം അസംസ്കൃത വസ്തുക്കളുടെ മാത്രമല്ല മനുഷ്യശക്തിയുടെകൂടി ഒരു കയറ്റുമതി സ്രോതസ്സായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെയുള്ള വിശകലനത്തോട് അടിസ്ഥാനപരമായ വിയോജിപ്പ് ഞങ്ങൾക്കില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ നിന്ന് സാമ്രാജ്യ ഗൂഢാലോചനയോടുള്ള സമീപനത്തിൽ നടകീയമായ ഒരു ഗതി മാറ്റം ചിലർക്കു വന്നു ഭവിച്ചതായി കാണുന്നു. ഒരു ചുരുങ്ങിയ കാലത്തേക്ക് ലോകബാങ്ക് കേരള വികസന മാതൃകയെ പ്രകീർത്തിച്ചത് സാമ്രാജ്യത്വ നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തെളിവായി വീണ്ടും വീണ്ടും ഉയർത്തപ്പെടുന്നു.

കോളോണിയൽ ഉദ്ഗ്രഥനവും അതിന്റെ

ഫലമായി ഉണ്ടായ അവികസനവും കേരളത്തിന്റെ മാത്രം അനുഭവമായിരുന്നില്ലല്ലോ. അത് ഒരു ആഗോള പ്രക്രിയയായിരുന്നു. എന്നാൽ, സാമൂഹിക ക്ഷേമരംഗത്ത് കേരളത്തിനുണ്ടായ ഉന്നതി ദുർലഭം ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ മാതമെ ഉണ്ടായുള്ളു. എന്തുകൊണ്ട് ഈ വ്യത്യാസം? ജനങ്ങളെ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ നിസ്സഹായരായ ഇരകളായി മാത്രം കാണുന്ന ഒരു വീക്ഷണഗതിക്കു മാത്രമെ സാമൂഹിക ക്ഷേമ സൗകര്യങ്ങളുടെ വളർച്ചയുടെ പിന്നിലുള്ള ജനകീയ സമരങ്ങളുടെയും സമ്മർദ്ദങ്ങളുടെയും നേരെ കണ്ണടനക്കാനാവൂ. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് തങ്ങളുടെ സാമൂഹിക നില മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന് ജനങ്ങൾ നടത്തിയ സമരങ്ങളുടെയും ബോധപൂർവ്വമായ പരിശ്രമങ്ങളുടെയും ചരിത്രം ശ്രദ്ധേയമായിത്തീരുന്നത്.

രണ്ട്

കേരള മാതൃകയുടെ നിർമ്മിതി

കേരള ചരിത്രത്തെ മൊത്തത്തിൽ അവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സിംപോസിയവും ചരിത്ര സംബന്ധിയായ മറ്റു ആറു സെക്ഷനുകളും കോൺഗ്രസ്സിൽ നടക്കുകയുണ്ടായി. ഇവയിൽ അവതരിക്കപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക ക്ഷേമ സൗകര്യങ്ങളുടെ വിപുലീകരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കേരള മാതൃകയുടെ ചരിത്രപരമായ പരിണാമത്തെ പൊതുവെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ സാക്ഷരതാ പാരമ്പര്യം ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിനു മുൻപെ ഉള്ളതാണെന്ന പ്രബലമായ വാദഗതികളുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്ന് ലഭ്യമാകുന്ന തെളിവുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് കേരള പ്രദേശത്ത് അന്നുതന്നെ താരതമ്യേന ഉയർന്ന സാക്ഷരത ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ്. കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിനു മുമ്പുള്ള കേരളത്തിന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ചരിത്ര വിജ്ഞാനം വളരെ പരിമിതമാണെന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുരാതന മധ്യകാല കൊളോണിയൽ പൂർവ വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രത്യേകതകളും വിദേശ വാണിജ്യ ബന്ധങ്ങളും ബൗദ്ധ പാരമ്പര്യങ്ങളും മറ്റും കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഡേവിഡ് വാഷ്ബ്രൂക്ക് ശക്തിയായി വാദിച്ചതുപോലെ കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ട് നിർണ്ണായകമായ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. കേന്ദ്രീകൃത രാജവാഴ്ചയുടെ ഉദയം ഈ നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. മലബാറിലെ രാഷ്ട്രീയധികാര കേന്ദ്രീകരണ പ്രവണതയ്ക്ക് മാർഗ തടസ്സം നേരിട്ടു. എന്നാൽ, തെക്കാവട്ടെ, മൈക്കിൾ തരകന്റെ പ്രബന്ധത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതുപോലെ പ്രബലൻമാരായ മാടമ്പിമാരെ അമർച്ച ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി സാമൂഹ്യ ശ്രേണിയിലെ ഇടനിലക്കാരയ കുടിയാൻമാർ, കച്ചവടക്കാർ, കൈവേലക്കാർ തുടങ്ങിയവരുമായി ഒരു സ്വതന്ത്ര രാജ്യമെന്ന നിലയിലും പിന്നീട് ബ്രിട്ടീഷ് പരമാധികാരത്തിനു കീഴിലും മുകളിൽ പറഞ്ഞ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങൾക്ക് നേട്ടമുണ്ടാക്കുന്ന പാട്ടകുടിയാൻ പരിഷ്കാരങ്ങൾ, സർക്കാർ തരിശുഭൂമി വിതരണം തുടങ്ങിയ പല നടപടികളും തിരുവിതാംകൂർ ഭരണാകൂടം എടുക്കുന്നതു കാണാം. ഈ നടപടികൾ കൃഷിയുടെ വാണിജ്യവൽക്കരണത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. വാണിജ്യത്തിന്റെയും ഭരണ സംവിധാനത്തിന്റെയും ആധുനികവൽക്കരണ ത്തിന്റെയും ആവശ്യങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസനത്തിന് ചോദനമായി. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രോത്സാഹത്തിന് 19– ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ എടുത്ത നടപടികളെ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് വിലയിരുത്തേണ്ടത്. വാണിജ്യവൽക്കരണവും ആധുനികവൽക്കരണവും വാണിജ്യ കൃഷിക്കാർ, ചെറുകിട മുതലാളിമാർ, പ്രൊഫഷണലുകൾ തുടങ്ങിയ ഒരു പുതിയ ഇടത്തരം വിഭാഗത്തിന് രൂപം നല്കി. ഇവരാകട്ടെ പരമ്പരാഗത സമുദായ ശ്രേണിയിലെ ഇടനില വിഭാഗക്കാരായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ, ഈഴവർ തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നാണ് രൂപം കൊണ്ടത്. തങ്ങളുടെ പിൻതുടർച്ചാ സമ്പ്രദായവും പരമ്പരാഗത തൊഴിലിന്റെ വൈവിധ്യവും വാണിജ്യ വിളകളും കയറുപോലെ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യവസായ തുറകളുമായി ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധങ്ങളുമെല്ലാം ഈ പ്രവണതയ്ക്ക് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി. എന്നാൽ, ഇവരുടെ സാമ്പത്തിക ഉന്നമനം പരമ്പരാഗത സാമൂഹിക പദവിയുമായി യോജിച്ചു പോകുന്ന

തായിരുന്നില്ല. ഈ വൈവിധ്യമാണ് തങ്ങളുടെ സാമുദായിക പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കും സവർണ മേധാവിത്വത്തിനുമെതിരായ സമരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും രൂപം നൽകിയത്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി സവർണ സമുദായങ്ങളിലും സാമൂഹിക പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഉത്തേജകമായി. ഈ സാമൂഹിക പ്രതിഭാസത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ പ്രബന്ധങ്ങൾ കോൺഗ്രസ്സിൽ അവതരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി.

പ്രമാണ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും പരിഷ്കരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ വിഭിന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നു. ഇവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം നിത്യ ചൈതന്യയതിയുടെ പ്രബന്ധത്തിലടക്കം പരിശോധിക്കപ്പെട്ട ശ്രീനാരായണഗുരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. സംഘടനയുടെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും പ്രാധാന്യത്തെ അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. താഴെ നിന്നുള്ള വെല്ലുവിളികളും മുകളിൽ നിന്നുമുള്ള തമിഴ് ബ്രാഹ്മണരുടെ സമ്മർദ്ദവും സവർണ്ണ ജാതകളിലും പരിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് ആക്കം കൂട്ടി. അതിവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്ത് സവർണർക്ക് സ്വയം നിലനിൽക്കാനും അവർണർക്ക് സാമൂഹ്യ ശ്രേണിയിൽ മുകളിലേക്കു കയറുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു മാധ്യമമായി തീർന്നു വിദ്യാഭ്യാസം. സമുദായ സാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച വിദ്യാഭ്യാസനത്തിനായുള്ള ചോദനത്തിനോട് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ട് സർക്കാർ സഹായത്തോടെയും അല്ലാതെയും വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് വിവിധ സംഘടനകൾ തമ്മിൽ ഒരു മത്സരംതന്നെയുണ്ടായി. ക്ഷേത്രപ്രവേശന മുദ്രാവാക്യത്തിന് ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപ് തന്നെ കേരളത്തിൽ പ്രകമ്പനം കൊണ്ട മുദ്രാവാക്യം വിദ്യാലയ പ്രവേശനം സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശത്തിനുവേണ്ടി കർഷക തൊഴിലാളികളുടെ പണിമുടക്കിന് ആഹ്വാനം ചെയ്ത അയ്യൻകാളിയുടെ സംഭാവനകളെ വിലയിരിത്തുന്ന രണ്ടു പ്രബന്ധങ്ങൾ കോൺഗ്രസിൽ അവതരിക്കപ്പെട്ടു.

പുതിയ സ്കൂളുകളുടെയും ആശുപത്രികളുടെയും മാതൃക മിഷനറിമാരുടെ സംഭാവനയായിരുന്നു. മിഷനറി വിദ്യാലയങ്ങൾ എണ്ണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ താരതമ്യേന തുച്ഛമായിരുന്നുവെങ്കിലും ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ അവർ സുപ്രധാന പങ്കു വഹിക്കുകയുണ്ടായി എന്ന് മിഷനറിമാരുടെ സംഭാവനകൾ സംബന്ധിച്ച സെക്ഷൻ വിലയിരുത്തുകയുണ്ടായി. അവരുടെ പ്രവർത്തന മണ്ഡലം മുഖ്യമായും സാമൂഹികമായി പിന്തള്ളപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലായിരുന്നു വെന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസ വ്യാപനത്തിൽ താഴെ തട്ടിൽ നിന്നുള്ള പ്രചോദനം എത്രമാത്രം നിർണ്ണായകമായ ഘടകമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിൽ മലബാറും തിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശവും തമ്മിൽ സാക്ഷരതാനിരക്കിൽ വർധിച്ചു വന്ന അന്തരത്തെ മാത്രം വീക്ഷിച്ചാൽ മതിയാവും. തെക്കൻ കേരളത്തിലെ കാർഷിക ബന്ധത്തിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങളും മറ്റു മലബാറിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശക്തിയായ കൃഷിയുടെ വാണിജ്യവൽക്കരണത്തിനും ഇടത്തരക്കാരുടെ ആവിർഭാവത്തിനും സാമൂഹിക മതപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ഇട നൽകി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള മുറവിളി മലബാറിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ ഉയർന്നത് തിരുവിതാംകൂറിലായിരുന്നു. കൊളോണിയലിസ ത്തിന്റെ ആഘാതത്തിൽ മലബാറിലെ പരമ്പരാഗത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയാകെ തകർന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉദയം കൊണ്ട സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക ശക്തികൾ അവയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ ജന്മം നൽകി.

കെ.സച്ചിദാനന്ദന്റെയും പി. ഗോവിന്ദപിള്ളയുടെയും പ്രബന്ധങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നതുപോലെ സാമൂഹിക മതപരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഥമഘട്ടത്തിന് 1930കളും 40കളും ആയപ്പോഴേക്കും ശക്തി ക്ഷയിച്ചു. നവോത്ഥാന പാരമ്പര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകുന്നതിന് പുതിയ ശക്തി സ്രോതസ്സുകൾ ഉദയം കൊണ്ടു. മലബാറിലെ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ളിൽ നിന്നും രൂപം കൊണ്ടു സോഷ്യലിസ്റ്റ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രവണതകളായിരുന്നു ഇവ. ഇടതുപക്ഷം കെട്ടിപ്പടുത്ത വർഗ ബഹുജന സംഘടനകൾ ഭൂമിയെയും കൂലിയേയും കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള സാമ്പ

ത്തികാവശ്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജന ങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. മലബാറിൽ കണാകുടിയാൻമാരുടെ താല്പര്യങ്ങളെ അടി സ്ഥാനമാക്കിയുള്ള കാർഷിക പ്രസ്ഥാനത്തെ സമഗ്ര ഭൂപരിഷ്കാരത്തിനായുള്ള കർഷക സാമാന്യത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനമാക്കി അവർ മാറ്റി. ഈ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾക്ക് തെക്കൻ കേരളത്തിലും അനുകൂല പ്രതികരണങ്ങൾ ഉളവായി. ഇതോ ടൊപ്പം തന്നെ സാമൂഹിക നീതിക്കു വേണ്ടിയുള്ള മുദ്രാവാക്യങ്ങളെയും അവർ ഏറ്റെടുത്തു മുന്നോ ട്ടുകൊണ്ടു പോയി. പത്രങ്ങളെയും പ്രസിദ്ധീകര ണങ്ങളെയും അവർ ഉപാധികളാക്കി. ഗ്രാമീണ ലൈബ്രറികൾ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കേന്ദ്ര ങ്ങളായി. രാഷ്ട്രീയവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സ്കൂൾ അധ്യാപകർ നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിലെ രാഷ്ട്രീയ സംഘാടകർ കൂടിയായി. ഇവയുടെയെല്ലാം സൂക്ഷ്മവശങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന പ്രബ ന്ധങ്ങൾ കോൺഗ്രസ്സിൽ അവതരിക്കപ്പെട്ടു. ജാതി വിരുദ്ധ സമരം ഇടതുപക്ഷ ദേശീയവാദിക ളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പ്രവർത്തന മേഖലയായി. കുട്ടനാട്ടിലെ കർഷകതൊഴിലാളികളുടെ സങ്ക രണ വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഇത് പ്രത്യേകം എടുത്തു കാട്ടുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പടിവാതിൽക്കൽ എത്തി യപ്പോഴേക്കും മലബാറിൽ ദേശീയ പ്രസ്ഥാന ത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലേക്ക് ഇടതുപക്ഷം ഉയർ ന്നുകഴിഞ്ഞു. പുന്നപ്ര-വയലാർ സമരത്തിലൂടെ തെക്കൻ കേരളത്തിലും ദേശീയ പ്രസ്ഥാന ത്തിന്റെ മുന്നണിയിലേക്ക് ഇടതുപക്ഷം നീങ്ങി. ഇവയെല്ലാം 1950-കളിൽ ഇടതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയ ശക്തികളുടെ അധികൃതമുന്നേറ്റത്തിന് പശ്ചാ ത്തലമൊരുക്കി. ഇതി4ന്റെ തുടർച്ചയായി കാലാ കാലങ്ങളിൽ രൂപം കൊണ്ട ഇടതുപക്ഷ സർ ക്കാർ സാമൂഹിക ക്ഷേമ സൗകര്യങ്ങളുടെ വിപു ലീകരണ പ്രക്രിയയിൽ നിർണ്ണായക വഴിത്തിരിവു കളായി തീർന്നു. സാമൂഹിക ക്ഷേമ സുരക്ഷിതത്വ നിയമനിർമ്മാണ ചരിത്രം സംബന്ധിച്ച കെ.സി. സണ്ണിയുടെ വിശകലനം ഇതു കൃത്യമായി വ്യക്ത മാക്കുന്നുണ്ട്.

1960-കളുടെ മധ്യത്തിലെ ഭക്ഷ്യസമരങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷ ഫലമായി സമഗ്രമായ പൊതുവിതരണ സമ്പ്രദായം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു പ്രത്യേക പരാ മർശം വഹിക്കുന്ന ഒരു നേട്ടമാണ്. യുദ്ധകാ ലത്തെ ഭക്ഷ്യക്ഷാമ വേളയിലാണ് ആദ്യമായി റേഷൻ സമ്പ്രദായം കേരളത്തിലേർപ്പെടു ത്തിയത്. തുടക്കം മുതൽ തന്നെ പ്രകടമായ ശക്തമായ ജനകീയ ഇടപെടലുകളും മേൽനോ ട്ടവും കേരളത്തിലെ റേഷൻ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരകാലത്ത്, പ്രത്യേകിച്ച് 70കളിലും 80കളിലും, ഒട്ടേറെ സാമൂ ഹിക സുരക്ഷിതത്വ സംവിധാനങ്ങളും രൂപം കൊള്ളുകയുണ്ടായി.

സാമൂഹിക സേവനങ്ങൾക്കായുള്ള ചോദന ത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയ സുപ്രധാനമായ ഒരു പരിഷ്കാരം ഭൂപരിഷ്ക്കാരം നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ട താണ്. കെ.കെ.എൻ.കുറിപ്പിന്റെ പ്രബന്ധം ഭൂപ രിഷ്കരണത്തിന്റെ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചു ള്ളതായിരുന്നു. 30 കളിൽ ആരംഭിച്ച കർഷക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ദീർഘകാല പര്യവസാനമാ യിരുന്നു 70കളുടെ ആദ്യം നടപ്പാക്കപ്പെട്ട ഭൂപ രിഷ്കാരം. കേരളത്തിലെ ഭൂപരിഷ്കാരത്തിന് നിരവധി പരിമിതികളുണ്ട്. ഭൂപരിധി വ്യവസ്ഥ നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ സംഭവിച്ച വീഴ്ചയാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്. തോട്ടങ്ങൾക്ക് ഭൂപരിധി യിൽ നൽകിയ ഒഴിവും അവയുടെ കാരണങ്ങളും പ്രത്യാഘാതങ്ങളും പ്രത്യേകം പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ പല പരിമിതികളെ ല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും ഭൂപരിഷ്കരണം കേരളത്തിലെ നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ഉത്തരകേരള ത്തിൽ മൗലികമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയെന്ന് ഇ. ഗോപാലകൃഷ്ണമേനോന്റെ പ്രബന്ധം വാദിച്ചു. കുടിയാന്മാർക്ക് കൃഷിഭൂമിയിൽ സ്വത്തവകാ ശവും കർഷക തൊഴിലാളികൾക്ക് കിടപ്പാട ത്തിന്റെ ഉടസ്ഥാവകാശവും ലഭിച്ചു. ഇത് ഇവ രുടെ സാമ്പത്തിക സാമൂഹിക ഉന്നമനത്തിന് അസ്തിവാരമിട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസ ആരോഗ്യ കാര്യ ങ്ങളിൽ ദക്ഷിണ ഉത്തര കേരളങ്ങൾ തമ്മിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അന്തരം അതിവേഗത്തിൽ കുറ യാൻ തുടങ്ങിയത് ഭൂപരിഷ്ക്കാരം നടപ്പാക്കിയ തിന് ശേഷമായിരുന്നു.

ടി.എൻ.കൃഷ്ണന്റെയും എം. കബീറിന്റെയും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ വിശദീകരി ക്കുന്നതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസ വിപുലീകരണ ത്തിൽ മാത്രമല്ല ആരോഗ്യ സേവനങ്ങളുടെയും

പ്രചോദന പ്രദാനത്തിലും സാമൂഹിക സംഘടിത ഇടപെടലിന്റെ പങ്ക് വളരെ വ്യക്തമാണ്. സാമൂഹിക മത പരിവർത്തന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ശുചിത്വത്തിന് പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം കൽപ്പിച്ചു. സാക്ഷരത, പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീകളുടെ സാക്ഷരത, ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യ അഭിവൃദ്ധിയിൽ നിർണായക പങ്കു വഹിച്ചു. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ സാക്ഷരത പ്രകടമായും വർദ്ധിക്കാനിടയാക്കിയ കൃത്യമായ ഘടകങ്ങൾ ഇനിയും നിർണ്ണയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് സംഘടിതമായ യാതൊരു എതിർപ്പും നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലയെന്നുള്ളതാണ് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുത. പ്രബലമായ മാതൃദായക പാരമ്പര്യങ്ങൾ സ്ത്രീ വിദ്യഭ്യാസ പുരോഗതിക്ക് ഉത്തേജനമായിട്ടുണ്ടെന്ന് പലരും ചൂണ്ടി കാണിക്കുകയുണ്ടായി.

കേരളത്തിലെ ആവാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ ഒരു പ്രത്യേക സെഷന് തന്നെ പാത്രീഭവിച്ചു. റെഡ്സ് കാസ്സിനാഡറുടെയും ടി.ടി. ശ്രീകുമാറിന്റെയും ഇതു സംബന്ധിച്ച പ്രബന്ധങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. വൻ ഗ്രാമങ്ങളും ചെറുപട്ടണങ്ങളും ഇടകലർന്ന സമ്പ്രദായം പൊതു സേവനങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ ലഭ്യമാകുന്നതിന് സഹായകരമായി. സാമൂഹിക ക്ഷേമ സൗകര്യങ്ങൾ ഗുണഭോക്താക്കൾക്ക് ലഭ്യമാക്കുന്നതിൽ ഗതാഗത സൗകര്യങ്ങൾ സുപ്രധാനമാണ്. കേരളത്തിലെ ഗ്രാഗര വ്യവസ്ഥ പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ സമതുലിതമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നതിന് സമർത്ഥമായി.

മൂന്ന്

സാമ്പത്തിക മുരടിപ്പ്

കെ.കെ.ജോർജിന്റെ പ്രബന്ധത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതുപോലെ 70കളുടെ ഉത്തരാർധത്തിൽ കേരള വികസന മാതൃക അന്താരാഷ്ട്ര പ്രസിദ്ധിയിലേക്കുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ സംസ്ഥാനം അതീവഗുരുതരമായ സാമ്പത്തിക മുരടിപ്പിലേക്ക് തെന്നി വീണുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. സർവ്വതല സ്പർശിയായിരുന്നു അതെങ്കിലും ഭൗതികോൽപ്പാദന രംഗങ്ങളിലാണ് മുരടിപ്പ് ഏറ്റവും രൂക്ഷമായി അനുഭവപ്പെടുന്നത്. തൊഴിലില്ലായ്മ കുത്തനെ പെരുകി. സർക്കാരിന്റെ ധനപ്രതിസന്ധി രൂക്ഷമായി. ചെലവിനുള്ള പണമില്ലാത്തതിനാൽ സാമൂഹിക ക്ഷേമ സൗകര്യങ്ങൾ ദുർബ്ബലമായി. പ്രബന്ധങ്ങളുടെ എണ്ണം കൊണ്ടും ചർച്ചകളുടെ ദൈർഘ്യം കൊണ്ടും കോൺഗ്രസ്സിന്റെ മുഖ്യശ്രദ്ധ ഭൂതകാല നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ലായിരുന്നു. മറിച്ച സമകാലീന പ്രതിസന്ധിയും അതിനകത്തുള്ള പരിഹാരമാർഗങ്ങളെയും കുറിച്ചായിരുന്നു. ഇതാവട്ടെ കേരളത്തിന്റെ വികസനാനുഭവത്തെ മുൻനിറുത്തി സാർവ്വത്രികമായി എത്തിയിട്ടുള്ള പൊതു നിഗമനത്തിന് ആവശ്യം വേണ്ടുന്ന ഒരു ഭേദഗതിയിലേക്ക് ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചു. സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ അഭാവത്തിൽ പുനർവിതരണത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെ വിപുലീകരിക്കാനോ നിലനിറുത്താനോ കഴിയുകയില്ല.

70-കളുടെ അവസാനം മുതൽ ദേശീയ സമ്പദ്ഘടനയുടെ വളർച്ചയിലുണ്ടായ വർധനയിൽ പങ്കു ചേരാതിരുന്ന ചുരുക്കം ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് കേരളം. കേരളത്തിലെ ആഭ്യന്തര ഉത്പാദന വളർച്ചാ നിരക്ക് ദേശീയ ശരാശരിയിൽ താഴെയായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല തൊട്ടു മുമ്പുള്ള ദശകത്തിൽ കേരളത്തിൽ തന്നെ കൈവരിച്ച വളർച്ചാ നിരക്കിനേക്കാളും അതു കുറവായിരുന്നു. കാർഷികോത്പാദന മേഖലയായിരുന്നു ഏറ്റവും കനത്ത തിരിച്ചടി. ഭൂപരിഷ്കരണത്തെ തുടർന്ന് ഈ രംഗത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ ഉയർന്ന പ്രതീക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ റബ്ബർ ഒഴികെ മിക്കവാറും എല്ലാ വിളകളുടെയും ഉത്പാദനം 1975-76നും 1986-87നും ഇടയിൽ മുരടിച്ചു നിന്നു. വിള വിസ്തൃതി വർദ്ധിച്ചിട്ടും നാളികേരം ഉത്പാദനം കുറഞ്ഞു. നെല്ലിന്റെ ഇടിവിന്റെ കോട്ടം ഒരുതരത്തിലും നികത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. നെൽകൃഷിയുടെ വിസൃതൃതി കൃഷിഭൂമിയുടെ 25 ശതമാനമായി ചുരുങ്ങി. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഭക്ഷ്യധാന്യ കാര്യത്തിലുള്ള സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ആശ്രിതത്വം വർധിച്ചു.

കേരളത്തിലെ കാർഷിക മുരടിപ്പു സംബന്ധിച്ച് ഡോ. നാരായണൻ നായരുടെ ആമുഖക്കുറിപ്പും ലളിതാഭായി സത്യന്റെ പ്രബന്ധവും യഥാർത്ഥ പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് ചില പ്രധാന ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകുന്നതിന് സഹായകമാണ്. 70-കളുടെ മധ്യംമുതൽ വർധമാനമായ തോതിൽ

ചിരകാല വിളകളിലേക്ക് കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിളമാറ്റം മാന്ദ്യത്തിന്റെ രൂക്ഷ തയെ പാർവ്വതീകരിക്കുന്നതിനിടയാക്കിയിട്ടു ണ്ടെന്ന് അവർ വിലയിരുത്തി. പുതിയ ചിരകാല വിളകൾ ഫലം തരുന്നതിന് ദീർഘകാലമെടുക്കും എന്നതിനാൽ കേരളത്തിന്റെ കാർഷിക മേഖല യിൽ സവിശേഷമായ ചാക്രിക ഗതികളെ പരിഗ ണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മുപ്പതുകളുടെ അവസാന ത്തോടെ പുതുതായി വച്ചുപിടിപ്പിച്ച തോട്ടങ്ങൾ ഫലപൂർത്തിയായതിനെ തുടർന്ന് കേരളത്തിലെ കാർഷികോത്പാദനം വീണ്ടും ഉയർന്നു തുടങ്ങി യിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ വിളകൾ ഓരോന്നും എടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ അവയുടെ ഉത്പാദനക്ഷ മത അന്തർദേശീയ ദേശീയ കമ്പോളങ്ങളിൽ നമ്മോടു മത്സരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളെക്കാൾ താഴ് ന്നതാണ്. രണ്ടാമതായി, പുതിയ സാമ്പത്തിക പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഭാഗമായി നടപ്പാക്കിക്കൊ ണ്ടിരിക്കുന്ന പുത്തൻ സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾ കേരളത്തിലെ കാർഷിക മേഖലയിൽ പുതുതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയുടെ പ്രവണ തയ്ക്കും വിനയായി തീരും. വളം വില വർധന യെക്കുറിച്ചുള്ള മേരി ജോർജ്ജിന്റെ പ്രബന്ധം എങ്ങനെ ഇത് കേരളത്തെ സവിശേഷമായി പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുമെന്ന് പരിശോധിക്കുക യുണ്ടായി. ഇറക്കുമതി ഉദാരവൽക്കരണവും സംസ്ഥാനത്തെ വാണിജ്യവിളകൾക്ക് ഭീഷണി യായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

അതുപോലെ തന്നെ 70-കളുടെ മധ്യമുത ലുള്ള വ്യവസായങ്ങളുടെ നിലയും നിരാശജനക മായി. വ്യാവസായികോത്പാദനം 80-കളുടെ അവസാനത്തോടെ മെച്ചപ്പെടുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, പുത്തൻ സാമ്പത്തിക നയങ്ങളുടെ വരവോടെ കേരളത്തിലെ വ്യവസായ ഉത്പാദനം പ്രതിവർഷം ഏതാണ്ട് ഒരു ശതമാനം വച്ചു കുറ ഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കേരളത്തിന്റെ വ്യവസായ വളർച്ചയുടെ ഗതിമാറ്റങ്ങളെക്കുറി ച്ചുള്ള കെ.കെ.സുബ്രഹ്മണ്യത്തിന്റെ പ്രബന്ധം വ്യവസായ ഗതിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ നയപ രമായ സമീപനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ എടുത്തു കാട്ടുകയുണ്ടായി. പതിവു പല്ലവി കൾക്കു വിരുദ്ധമായി അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ച ഒരു കാര്യം കേരളത്തിലെ വ്യവസായ മുന്നേറ്റ കാലയളവുകൾ എല്ലാം ഇടതുപക്ഷ ഭരണ സാരഥ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന വർഷങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന വയായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്.

കയർ, കശുവണ്ടി, കൈത്തറി, ഓട് തുടങ്ങി യവ പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളെല്ലാം രൂക്ഷ മായ പ്രതിസന്ധിയിലാണ്. ഒരു വശത്ത് അസം സ്കൃത സാധനങ്ങളുടെ ദൗർലഭ്യവും വില വർധ നയും. മറുവശത്ത് യന്ത്രവൽക്കൃത ഉത്പന്നങ്ങ ളിൽ നിന്നും പകരം ഉത്പന്നങ്ങളിൽ നിന്നും ഉള്ള മത്സരത്തിന്റെ ഫലമായി നേരിടുന്ന കമ്പോള ഞെരുക്കവും മൂലം ഈ വ്യവസായങ്ങൾ വല യുകയാണ്. ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളെക്കു റിച്ചുള്ള പി.മോഹനൻപിള്ളയുടെ പ്രബന്ധം അഖിലേന്ത്യാ നിലയോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തു മ്പോൾ കേരളം വ്യവസായ ഘടനയുടെ വൈ വിധ്യ വൽക്കരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും സ്ഥാ പന വലിപ്പത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും കാര്യക്ഷമത യിലും പിന്നിലാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയു ണ്ടായി. വൻകിട വ്യവസായ മേഖലയിലെ നിക്ഷേ പവും ഒട്ടും തൃപ്തികരമല്ല. പൊതുമേഖലാ നിക്ഷേപത്തിന്റെ 1.3 ശതമാനം മാത്രമേ കേരള ത്തിലുള്ളു. കുത്തക മൂലധനവും ഇതുപോലെ തന്നെ കേരളത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയാണ്.

കാർഷിക വ്യവസായ മേഖലകളിലെ മുരടിപ്പ് തൊഴിലില്ലായ്മയെ വഷളാക്കിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ തൊഴിലില്ലായ്മയെ മൃദുൻ ഈപ്പ ന്റെയും ചന്ദൻമുക്കർജിയുടെയും തോമസ് ഐസ ക്കിന്റെയും പ്രബന്ധങ്ങൾ വിശദമായി പരിശോ ധിക്കുകയുണ്ടായി. കേരളത്തിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ നിരക്ക് ദേശീയ ശരാശരിയുടെ മുന്നു മടങ്ങാണ്. എന്നിട്ടും പരമ്പരാഗതമായ പല പണികൾക്കും ആവശ്യത്തിന് ആളെ കിട്ടുന്നില്ല. കാരണം വിദ്യാ ഭ്യാസം ലഭിച്ചതിന്റെ ഫലമായി തൊഴിൽ പ്രതീ ക്ഷകൾ ഉയരുന്നതുകൊണ്ട് ഇത്തരം തൊഴിൽ തുറകളിൽ നിന്ന് വിദ്യാസമ്പന്നർ പിൻവാങ്ങി ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഔപചാരിക തൊഴിൽ മേഖലയിൽ ഒരു ജോലി ലഭിക്കുന്നതിന് കാത്തിരിപ്പ് സമയം ഓരോ നാൾ കഴിയും തോറും കൂടികൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതുമൂലം താഴ്ന്ന വരുമാനമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂവെങ്കിലും തങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരത്തിന് അനുയോജ്യമായ

പുതിയ അനൗപചാരിക തൊഴിൽ തുറകളിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തു ചടഞ്ഞു കൂടുന്നതിന് വിദ്യാസമ്പന്നർ നിർബന്ധിതരാകുന്നു. അങ്ങനെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ സുസംഘടിതമായ തൊഴിൽ കമ്പോളങ്ങൾ ഉള്ള കേരളത്തിൽ അഭ്യസ്ത വിദ്യരുടെ പുതിയ അസംഘടിത മേഖലകൾ തുറക്കപ്പെടുന്നു. കാത്തിരിപ്പ് സമയത്ത് തൊഴിലില്ലാത്ത അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ മറ്റൊരുപായമാണ് കൂടുതൽ ഉയർന്ന ഡിഗ്രിക്കുവേണ്ടി പഠിക്കുകയെന്നുള്ളത്. ഉയർന്ന ഡിഗ്രി ജോലി കിട്ടുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളെ ഉയർത്തുന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മ മൂലം ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കുള്ള മിനിമം യോഗ്യത ഉയരുന്നതും ഇതിന് കാരണമാണ്. ഇങ്ങനെ മറ്റൊരു പ്രഹേളിക രൂപം കൊള്ളുന്നു. അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ രൂക്ഷമായ തൊഴിലില്ലായ്മക്കിടയിലും ഡിഗ്രികൾക്കായുള്ള ആഗ്രഹം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

ഗൾഫിൽ നിന്നുള്ള പുറം പണം വരുമാനം മൂലം സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയുടെ രൂക്ഷത മറച്ചുവയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കേരളത്തിന്റെ ഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, സാമ്പത്തിക മുരടിപ്പ് 70 കളുടെ മധ്യത്തിൽ ആരംഭിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റ സാധ്യതകൾ പ്രബലമായി. കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള വിദേശ കുടിയേറ്റത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക സമ്മേളനം കോൺഗ്രസ്സിൽ നടക്കുകയുണ്ടായി. ഗൾഫിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റം അതിന്റെ മൂർധന്യത്തിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ കേരളത്തിലേക്കുള്ള വിദേശ പണത്തിന്റെ ഒഴുക്ക് ഇവിടത്തെ ആഭ്യന്തര ഉത്പാദനത്തിന്റെ നാലിലൊന്നോളം വരുമെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ പുറം വരുമാനവും കൂടി കണ ക്കിലെടുത്താൽ കേരളത്തിലെ പ്രതിശീർഷ വരുമാനം അഖിലേന്ത്യാ ശരാശരിയെക്കാൾ ഉയർന്നിരിക്കുമെന്ന് റ്റി.എൻ.കൃഷ്ണൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി സാമ്പത്തിക മുരടിപ്പുണ്ടായിരുന്നിട്ടും കേരളത്തിലെ ഉപഭോഗ നിലവാരത്തിൽ ഗണ്യമായ വർധന ഈ കാലയളവിൽ ഉണ്ടായി. ഗ്രാമീണ കുടുംബങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളുടെ കണക്കുകളിലും ഈ പ്രവണത പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നു. കെട്ടിട നിർമ്മാണത്തിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ വികാസമാണ് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. കെട്ടിട നിർമ്മാണ സാമഗ്രികളും ഉപഭോഗ വസ്തുക്കളും മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗണ്യമായ തോതിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെ ഫലമായി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വ്യാപാരക്കമ്മി ആഭ്യന്തര വരുമാനത്തിന്റെ നാലിലൊന്നായി. ഈ ഇറക്കുമതി ചേർച്ചക്കു പുറമെ ബാങ്കുകളും മറ്റും വഴി പണ സമ്പാദ്യങ്ങളും കേരളത്തിനു പുറത്തോട്ടൊഴുകി. ഇതിന്റെ ഫലമായി വിദേശപണ വരുമാനം കേരളത്തിൽ വളരെക്കുറച്ച് അനുരണങ്ങളേ ഉത്പാദനമേഖലയിൽ സൃഷ്ടിച്ചുള്ളു. കേരളത്തിലെ വായ്പാ-നിക്ഷേപ തോതിനെക്കുറിച്ച് ജോസ് ജോർജ്ജിന്റെ പരിശോധന വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ കേരളത്തിലെ ബാങ്കുകളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന ഡെപ്പോസിറ്റുകളിൽ 40 ശതമാനത്തോളമേ കേരളത്തിൽ വായ്പകളായി നൽകപ്പെടുന്നുള്ളു. ചോദനത്തിനു കുറവില്ല. ധനവിഭവങ്ങളുടെ ദൗർലഭ്യവുമില്ല. എന്നാൽ ഉത്പാദന തുറകൾ മാന്ദ്യത്തിൽ അമർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് കേരളത്തിലെ സ്ഥിതി.

പ്രൊഫസർ. ഐ.എസ്.ഗുലാത്തിയുടെ പ്രബന്ധത്തിൽ വിശദമായ പരിശോധനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ച കേരള സർക്കാരിന്റെ ധനകാര്യ പ്രതിസന്ധിയെക്കുറിച്ചു കൂടി പരിശോധിക്കാതെ ഈ ചിത്രം പൂർത്തിയാവുകയില്ല. കേരളത്തിന്റെ റവന്യൂ കമ്മി 1985-86-ൽ 5 ശതമാനമായിരുന്നത് 1994-95 ആയപ്പോഴേക്കും 16.5 ശതമാനമായി ഉയർന്നു. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന് മുഖ്യകാരണം കേന്ദ്ര ഫിനാൻസ് കമ്മീഷനുകളുടെ തെറ്റായ തീർപ്പുകളാണ്. സാമൂഹിക മേഖലകളിൽ മുൻകാലത്ത് നാം നടത്തിയിട്ടുള്ള വൻ തോതിലുള്ള നിക്ഷേപങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആവർത്തന ചെലവുകളുടെ റവന്യൂ ഭാരം അവർ ഗൗരവമായി എടുക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് കാരണം. ഈ റവന്യൂ കമ്മി മൂലം കേരളത്തിന്റെ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി അടങ്കലുകൾ ക്ഷയിച്ചു വരികയാണ്. കേന്ദ്ര സർക്കാരിന്റെ പുതിയ സമീപനങ്ങളും ധനകാര്യ പ്രതിസന്ധിയെ രൂക്ഷമാക്കുന്നു. ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് എതിർപ്പുമൂലം റേഷന്റെ കാര്യത്തിലെന്ന പോലെ കേന്ദ്രസർക്കാർ സബ്സിഡിയിൽ വരുത്തുന്ന വെട്ടിച്ചുരുക്കലുകൾ സ്വന്തം ചുമലിൽ താങ്ങാൻ സംസ്ഥാന സർക്കാ

രുകൾ നിർബന്ധമാകുന്നു. ഇതുമൂലം സാമൂഹ്യ ക്ഷേമ സൗകര്യങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ വകയിരുത്തലുകൾ നടത്തുവാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു. എം.എ. ഉമ്മൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ 1974–75 നും 1991–92നു മിടയ്ക്ക് യഥാർഥ സാമൂഹ്യ ചെലവിൽ ഇടിവുണ്ടായിരുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ഏക സംസ്ഥാനമെന്ന അസൂയാവഹമല്ലാത്ത പദവി നമുക്ക് കൈ വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ പൊതുവിതരണ സമ്പ്രദായം ദുർബലപ്പെടുന്നതിന്റെ ഫലമായി കേരളത്തിന്റെ ഭക്ഷ്യ സുരക്ഷിതത്വം എപ്രകാരം അപകടപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് എൻ.കൃഷ്ണാജിയുടെ പ്രബന്ധം വിശദീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

നാല്

വികസനവും ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും

സാമ്പത്തിക മുരടിപ്പ് ഇടതുപക്ഷത്തിനു നേരെ ആശയപരമായ ഒരു വെല്ലുവിളിയാക്കി മാറ്റുന്നതിനാണ് നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യക്കാർ പരിശ്രമിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ ഇടതുപക്ഷ മേധാവിത്വമാണ് സാമ്പത്തിക വളർച്ചയ്ക്ക് തടസ്സം നിൽക്കുന്നതെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. ട്രേഡ് യൂണിയനുകളും സമരങ്ങളും ഉയർന്ന കൂലിയുമാണ് വ്യവസായ വളർച്ചയ്ക്ക് തടസ്സം. രാഷ്ട്രീയ മുരടിപ്പിനു കാരണം ഭൂപരിഷ്കരണമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസമാണ് തൊഴിലില്ലായ്മ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. സർക്കാരിന്റെ ധനകാര്യ പ്രതിസന്ധി സാമൂഹിക ക്ഷേമ ധൂർത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ഇവരുടെ വാദഗതികൾ. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭാവി സാമ്പത്തിക വളർച്ചയെ പണയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് കേരളം സാമ്പത്തിക നീതി കൈവരിച്ചത്. തൊഴിൽ കമ്പോളത്തെ സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ, ട്രേഡു യൂണിയനുകളുടെ നിയന്ത്രണം, ഭൂവിനിയോഗ നിയന്ത്രണം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യൽ, ഭൂപരധി ഇല്ലാതാക്കൽ, സ്വകാര്യവൽക്കരണം, ക്ഷേമച്ചെലവുകൾ വെട്ടിക്കുറക്കൽ തുടങ്ങിയവ കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലതുപക്ഷ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യം ജനങ്ങളുടെ ഐക്യത്തിനും പുരോഗമന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കും പ്രതിബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, അതിരൂക്ഷമായ തൊഴിലില്ലായ്മ എത്രയോ നാളുകളായി കേരളത്തിൽ നിലനിന്നു വരുന്ന ദളിതരുടെയും പിന്നോക്ക വിഭാഗക്കാരുടെയും സംവരണാനുകൂല്യങ്ങളെ ആഴത്തിലുള്ള വിഭാഗീയ ചേരിതിരിവുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു തർക്ക വിഷയമായി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഉത്പാദന ക്ഷമതയിലെ മാന്ദ്യം ചെറുകിട ഭൂവുടമസ്ഥരും കൂലി വർധന ആവശ്യപ്പെടുന്ന കർഷക തൊഴിലാളികളും തമ്മിൽ തർക്കങ്ങൾക്കും അകൽച്ചക്കും കാരണമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഉത്പാദന ബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേകത ചെറുകിട ഉത്പാദന ഘടനകൾക്കുള്ള പ്രാമുഖ്യമാണ്. 80 ശതമാനം ഭൂവുടമകൾക്കും അര ഹെക്ടറിൽ താഴെ മാത്രമേ ഭൂമിയുള്ളു. ഇവരുടെ ശരാശരി കൃഷിയിടത്തിന്റെ വലിപ്പം 30 സെന്റേ വരികയുള്ളു. വ്യവസായ മേഖലയിൽ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ ക്ഷയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഇതിനു പകരം ഫാക്ടറി തൊഴിലുകളെല്ലാം പെരുകി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടിലും പെടാത്ത കൂലിവേലയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ചെറുകിട സ്ഥാപനങ്ങൾക്കാണ് കേരളത്തിന്റെ വ്യവസായ ഘടനയിൽ പ്രാമുഖ്യം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കാർഷിക മേഖലയിലും കെ. പുഷ്പാംഗദന്റെ പ്രബന്ധത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതുപോലെ ചെറുകിട കൃഷിയിടങ്ങളിൽ പോലും കാർഷിക പണികളിൽ നല്ല പങ്കും കൂലിവേലയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് നടക്കുന്നത്. ഇതിനു കാരണം ചെറുകിട ഭൂവുടമസ്ഥന്മാർ തങ്ങളുടെ ചെറുതുണ്ടു ഭൂമിയുടെ വരുമാനം കൊണ്ട് ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ലായെന്നതിനാൽ കാർഷികേതര മേഖലകളിൽ തൊഴിലെടുക്കാൻ പോകുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിലെ തൊഴിലുകാരിൽ 45 ശതമാനം പേരും കാർഷിക വൃത്തിയിലാണ് ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മുകളിൽ വിവരിച്ച ഉത്പാദന ബന്ധങ്ങളുടെ പ്രത്യേകത മൂലം കാർഷിക തൊഴിലാളികളുടെയും ചെറുകിട വ്യവസായ മേഖലയിലെ തൊഴിലാളികളുടെയും ഉശിരൻ ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ച പല പ്രദേശങ്ങളിലും

ചെറുകിട ഉടമസ്ഥരെ ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാന ങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റുന്നതിന് ഇടയാക്കുന്നു. 1977-ലെ തെരെഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ ശക്തി ദുർഗങ്ങളായും കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന പാല ക്കാട്ടും, ആലപ്പുഴയിലും ഉണ്ടായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് തിരിച്ചടികൾ ഈ പ്രവണതയുടെ സൂചനകൂടിയാ യിരുന്നു. ഇവിടെ രണ്ടിടങ്ങളിലും അറുപതുക ളുടെ ഉത്തരാർധത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയ ചലനം കർഷക തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാ നത്തിന്റെ വളർച്ചയായിരുന്നു. ഭൂപരിഷ്കാര ത്തിന്റെ ഫലമായി ഭൂമി സ്വന്തമായി കിട്ടിയ കൃഷി ക്കാരിൽ പലരും ചേരിമാറുന്ന പ്രവണത ഇവിട ങ്ങളിൽ വളരെ പ്രകടമായിരുന്നു.

ഉത്പന്ന വിലവർധനക്കായുള്ള മുദ്രാവാക്യം കർഷകതൊഴിലാളികളെയും കൃഷിക്കാരെയും യോജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ മുഖ്യ മായി തീർന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ വാണിജ്യ വിളകളുടെ വിലകൾ അന്തർദ്ദേശീയ കമ്പോള ത്തിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നവയാണ് എന്നതിനാൽ വില നിർണ്ണയത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിന് ശക്തമായ പരിധികൾ ഉണ്ട്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഉത്പാദന ക്ഷമതയുടെ പ്രശ്നം പ്രസക്തമായി തീരുന്നത്. കർഷക പ്രസ്ഥാനത്തെ ചരിത്രപര മായി അവലോകനം ചെയ്തു കൊണ്ടുള്ള എസ്. രാമചന്ദ്രൻ പിള്ളയുടെ പ്രബന്ധം കേരളത്തിലെ കാർഷിക പ്രശ്ന നിർവചനത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നായി ഉത്പാദനക്ഷമതയുടെ പ്രശ്നത്തെ വിലയിരുത്തി. ചെറുകിട ഉത്പാദനത്തിന്റെ വരു മാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്തു വില ലഭിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുപോലെ തന്നെ പ്രധാന മാണ് എത്രമാത്രം ഉദ്പാദിക്കപ്പെടുന്നുവെ ന്നുള്ളതും. ഉത്പാദനക്ഷമത ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ ദീർഘനാളിൽ കൂലി വർധനയ്ക്കായുള്ള ആവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാവൂ. ടി. എൻ.കൃഷ്ണൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ ഉത്പാദനക്ഷമതാ വർധന നിരക്കിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ യഥാർത്ഥ കൂലി നിരക്കു യർന്നാൽ അത് തൊഴിൽ ലഭ്യതയെ പ്രതികൂല മായി ബാധിക്കും. കേരളത്തിന്റെ പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളെയും നല്ലൊരു വിഭാഗം കാർഷിക വിളകളെയും സംബന്ധിച്ച് ഇതാണ് സ്ഥിതി യെന്ന് ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കൃഷിക്കാർ തൊഴിൽ സാധ്യത കുറഞ്ഞ വിളകളി ലേക്ക് മാറുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ഭൂമി തരിശിടുന്നു. പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രതിസന്ധികൾ പ്യാരേലാൽ രാഘവന്റെ പ്രബ ന്ധത്തിൽ പരിശോധിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഉത്പാദന വികേന്ദ്രീകരണം, യന്ത്രവൽക്കരണം മറ്റും സംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയ പല മാറ്റങ്ങളും പരമ്പരാഗത വ്യവ സായ തലമുറകളിൽ ദൃശ്യമാണ്. സഹകരണാടി സ്ഥാനത്തിലുള്ള പരമ്പരാഗത വ്യവസായ പുനഃസംഘടന പോലും വഴിമുട്ടി നിൽക്കുന്ന സ്ഥിതിയാണുള്ളത്.

കർഷക പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തെ കുറിച്ചും നടന്ന പ്രത്യേക സമ്മേളനങ്ങൾ മുകളിൽ വിവരിച്ച പല പ്രവണതകളുടെയും പ്രായോഗിക വൈഷമ്യ ങ്ങളെ പുറത്തുകൊണ്ടു വന്നു. സമകാലീന വർഗ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച പ്രബന്ധങ്ങളിൽ മുഴച്ചു നിന്നത് രണ്ടു പ്രശ്ന ങ്ങൾ ആയിരുന്നുവെന്ന് പറയാം. ഒന്ന്, പുത്തൻ സാമ്പത്തിക നയത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും ഇവയ്ക്കെതിരെ ഏറ്റവും വിപുലമായ ബഹുജന ഐക്യം വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യക തയും. രണ്ട്, ഉത്പാദനക്ഷമതയുടെ മാന്ദ്യവും അതു തൊഴിൽ അവസരങ്ങളിലും വരുമാന ത്തിലും ബഹുജന ഐക്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുന്ന പ്രശ്ന ങ്ങളും വർഗ്ഗ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബ ന്ധങ്ങൾ സമകാലീന പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നില്ല. ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചരിത്രപരമായ വളർച്ചയും പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു. ഈ ചരിത്രാ ന്വേഷണത്തിൽ പൊതുവെ പരാമർശ വിഷയ മായ ഒരു കാര്യം കേരളത്തിലെ വർഗ പ്രസ്ഥാന ങ്ങളും മറ്റു പൊതു സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ ഒഴുക്കു കളും തമ്മിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ദേശീയ പ്രസ്ഥാ നവുമായി, ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധമാണ്. ഇതിന്റെ ഫലമായി സങ്കുചിതമായ സാമ്പത്തിക താല്പ ര്യങ്ങൾക്കപ്പുറം വിശാലമായ ജനകീയ പ്രതിബ ന്ധതയുടെ കാഴ്ചപ്പാടും കേരളത്തിലെ വർഗ സംഘടനകളുടെ ഒരു സ്വഭാവ വിശേഷമായി രുന്നു. ഇതു ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ വികാസനത്തിൽ വലിയ സ്വാധീനം

ചെലുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്.

ബഹുജനങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷകക്ഷി രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങളില്ലാതെ ഒട്ടേറെ സാംസ്കാരിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഗ്രൂപ്പുകൾക്കും രൂപം നൽകുകയുണ്ടായി. ഇവയെ ചരിത്രപരമായി അപഗ്രഥിക്കുന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേക സമ്മേളനം വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ, ഒരുപക്ഷേ ഏറ്റവും പഴക്കമേറിയതും സമ്പന്നവുമായ ഒന്നാണ് കേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രസ്ഥാനം. കേരളത്തിലെ ലൈബ്രറികളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഡസനോളം പ്രബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ജനകീയ ശാസ്ത്ര പ്രസ്ഥാനമായ കേരള ശാസ്ത്ര-സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പല പ്രബന്ധങ്ങൾക്കും വിഷയീഭവിച്ചു. സാക്ഷരത പ്രസ്ഥാനവും പ്രത്യേകം വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകൾ കൊണ്ടുതന്നെ പരിഷത്തിന്റെയും മറ്റു പല നിലപാടുകളും വിവാദപരമായിട്ടുണ്ട്. അതോടൊപ്പം തന്നെ ഇവ ഏറ്റെടുത്തു നടത്തിയിട്ടുള്ള സാക്ഷരത, വിഭവ ഭൂപട നിർമ്മാണം, ഇന്ധന ക്ഷമത കൂടിയ അടുപ്പിന്റെ വ്യാപനം, വിദ്യാഭ്യാസ പരീക്ഷണങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെ വികസന മുൻകൈകൾ പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗശൂന്യമായി പോകുന്ന വിഭവ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ചും ജനപങ്കാളിത്തത്തോടെ ഉള്ള വികസനത്തിന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തിൽ വഹിക്കാനാകുന്ന പങ്കിനെക്കുറിച്ചും പുതിയൊരു അവബോധം നൽകുന്നതിന് സഹായകരമാണ്.

ബഹുജനബോധവും സമരങ്ങളാണ്, അത്യന്തിക വിശകലനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലത്തിലെ ഗതി വിഗതികൾ നിർണ്ണയിക്കുക. കേരളത്തിന്റെ ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സിംപോസിയവും സമകാലീന രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യേക സമ്മേളനവും ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചാണ് വിരൽ ചൂണ്ടിയത്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടായി കേരളത്തിന്റെ ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വളർച്ചയിലുള്ള മുരടിപ്പ് പ്രത്യേക പരാമർശ വിഷയമാണ്. ഇടതുപക്ഷ സഖ്യത്തിന്റെ പിന്തുണ 1961-ൽ നേടിയ 40 ശതമാനത്തിനപ്പുറത്തേയ്ക്ക് ഏറെ ഉയർന്നിട്ടില്ല. ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികളും മതേതര പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികളും ഇടതുപക്ഷ മുന്നേറ്റത്തിന് 70-കളിൽ മുഖ്യ തടസ്സമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ അവസ്ഥ ഇന്ന് ഇല്ലാതായിട്ടുണ്ട്. 80-കളോടെ ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികൾ, മതേതര പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികൾ, ഇടതുപക്ഷ ജനാധിപത്യമുന്നണിയുടെ കൊടിക്കീഴിൽ, തുടർച്ചയായി അണിനിരക്കുകയുണ്ടായി. കേരളത്തിലെ ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികളുടെ സമുന്നത നേതാക്കന്മാരായ ഇ.കെ. നായനാർ, വി.എസ്. അച്യുതാനന്ദൻ, ഇ. ബാലാനന്ദൻ, പി.കെ.വാസുദേവൻ നായർ, ബേബിജോൺ തുടങ്ങിയവർ ഈ ചർച്ചകളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. കേരളത്തിലെ മാറിയ വസ്തുനിഷ്ഠ സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിലുള്ള വിലയിരുത്തൽ ആവശ്യമാണെന്ന് ചർച്ചയിൽ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നു. താഴെ പറയുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ വിശേഷിച്ചും പരാമർശ വിഷയമാണ്. ഭൂപരിഷ്കരണത്തിന് ശേഷമുള്ള കേരളത്തിലെ കാർഷിക പ്രശ്നത്തിന്റെ സ്വഭാവം, ഗൾഫ് പണവരുമാനത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സാങ്കേതിക പരിഹാരങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസ വ്യാപനത്തിന്റെ തൊഴിൽ മേഖലയിലെ സ്വാധീനങ്ങൾ, പുത്തൻ സാമ്പത്തിക നയങ്ങളുടെ പ്രാദേശിക ആഘാതം, ഇത്തരത്തിലുള്ള സമഗ്രമായ ഒരു പരിശോധനയിലൂടെ മാത്രമെ ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ കാര്യപരിപാടിയിൽ ആവശ്യമായ ഭേദഗതികൾ വരുത്താൻ പറ്റൂ.

അഞ്ച്

പുതിയ വികസന തന്ത്രം

ഇന്നു തുടരുന്ന വികസന നയങ്ങളെ വിമർശനപരമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനും കാർഷിക വ്യാവസായിക പശ്ചാത്തല സൗകര്യ, പരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും രണ്ടു ഡസനോളം സമ്മേളനങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഇവിടെ നടന്ന ചർച്ചകളുടെ പൊതുദിശകളെ വിവരിക്കുന്നതിനു മുൻപ് സംസ്ഥാന തലത്തിലുള്ള ബദൽ ആസൂത്രണത്തിന്റെ സാധ്യതകളെയും പരിമിതികളെയും കുറിച്ച് ചിലത് പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ത്യാ യൂണിയനുള്ളിൽ ഇത്തരം എന്തെങ്കിലും ഒരു ബദൽ മാർഗ്ഗം നേടുന്നതിന് ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന് മാത്രമായി കഴി

യുമോ? ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതിന് കർശനമായ പരിമിതികൾ ഉണ്ടെന്ന് തുറന്നു സമ്മതിക്കട്ടെ. പ്രതിബന്ധങ്ങളിലും ചർച്ചകളിലും പലരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ കേന്ദ്ര സർക്കാരിന്റെ പുതിയ സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾ ഇന്നു നിലവിലുള്ള സാധ്യതകളെപ്പോലും പരിമിതിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ദേശീയ നയങ്ങൾ തിരുത്തപ്പെടുന്നതു വരെയും അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയുടെ വിപ്ലവകരമായ പുനഃസംഘടന പൂർത്തിയാക്കുന്നതുവരെയും ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല എന്ന നിലപാടു സ്വീകരിക്കുന്നത് ആത്മഹത്യാപരമായിരിക്കും. മുതലാളിത്ത വികസനത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ പരിപൂർണ്ണമായി ഇന്ത്യ പോലുള്ള രാജ്യത്തിന് നടന്നു കഴിഞ്ഞുവെന്ന നിഗമനത്തിലെത്തി ചേർന്നാൽ അതു ശരിയാവില്ല. അത്തരം സാധ്യതകൾ നിലനിൽക്കു ന്നിടത്തോളം കാലം വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ തന്നെ നീക്കുപോക്കുകൾക്കുള്ള സാധ്യത തുടരും. അവ ബോധപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ചേ പറ്റൂ. ഇത്തരം അന്വേഷത്തിനുള്ള പശ്ചാത്തലം ഇ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ആമുഖ അവതരണം ഒരുക്കി. അന്തർദേശീയ-ദേശീയ ഘടനകൾ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഇന്നു നമ്മുടെ സംസ്ഥാനം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പ്രായോഗിക പരിഹാരം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിവിശേഷം തുടരാൻ അനുവദിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ജനാധിപത്യ പൈതൃകമോ ക്ഷേമ നേട്ടങ്ങളോ ബലികഴിക്കാതെ സാമ്പത്തിക വളർച്ച ത്വരിതഗതിയിൽ ആക്കുന്നതിന് എന്ത് നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നാലോചിച്ച് സംസ്ഥാനത്ത് ഒരു ആശയ സമന്വയം സൃഷ്ടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വ്യവസായ വികസനത്തിന്റെ പൊതു പ്രശ്നങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്ത ഒരു സമ്മേളനത്തിനു പുറമെ വിവിധ വ്യവസായങ്ങളെ പ്രത്യേകം പരിശോധിച്ച മറ്റൊരു സമ്മേളനവും കൂടി കോൺഗ്രസ്സിൽ നടക്കുകയുണ്ടായി. കേരള സർക്കാരിന്റെ പുതിയ വ്യവസായ നയം പ്രത്യേക വിമർശന വിഷയമായി. വ്യവസായ വളർച്ചയ്ക്ക് മുഖ്യ തടസ്സം സമരോൽസുക ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനമാണെന്ന തെറ്റായ ധാരണയാണ് ഈ നയത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളെ കാര്യക്ഷമമായി പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം അടച്ചു പൂട്ടലും സ്വകാര്യവൽക്കരണവുമാണ് ഉത്തരമായി ഈ നയം കാണുന്നത്. ഇവിടത്തെ വ്യവസായ പ്രോത്സാഹന സംവിധാനങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമത ഉയർത്തുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ധനകാര്യ ഇളവുകൾ അനുവദിക്കുന്നതിനാണ് ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നത്. തൊഴിൽ സമരവും ഉയർന്ന കൂലിയും വ്യവസായവൽക്കരണവുമായുള്ള ബന്ധവും പല പ്രബന്ധങ്ങളും പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായി. ചില ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും ചർച്ചകൾ മൊത്തത്തിൽ ആധുനിക വളർച്ചയ്ക്ക് പ്രതിബന്ധം കേരളത്തിലെ ഉയർന്ന കൂലിയാണ് എന്ന വാദം പാടെ തിരസ്കരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. എസ്.മോഹൻ കുമാറിന്റെ അന്തർ-സംസ്ഥാന താരതമ്യം എഴുപതുകളുടെ മധ്യം മുതൽ-കേരളത്തിലെ വ്യവസായ ബന്ധങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമായി മെച്ചപ്പെടുകയുണ്ടായി എന്നു വിലയിരുത്തി. ഇത് ദേശീയ ശരാശരിയെക്കാൾ മെച്ചമാണ്. ഇടതുപക്ഷ ഭരണ കാലങ്ങളിലേക്ക് വ്യവസായ വൽക്കരണം കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുന്നത് എന്ന കെ. കെ. സുബ്രഹ്മണ്യത്തിന്റെ നിരീക്ഷണം നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അദ്ദേഹം ഇതിനെ കേരളത്തിലെ വ്യവസായ വൽക്കരണത്തിലെ ഗതി ചക്രങ്ങൾ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ ചർച്ചയിൽ ട്രേഡ് യൂണിയൻ ബാഹുല്യവും സങ്കുചിത മൽസരങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ എടുത്തു കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യമെന്തു തന്നെയായാലും വ്യവസായികൾക്കിടയിൽ ഒരു ലേബർഫോബിയ നിലനിൽക്കുന്നതായി വി. നന്ദമോഹൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ബീനപിൽ-ന്റെയും മറ്റും പ്രബന്ധങ്ങൾ കേരളത്തിലെ വ്യവസായിക മാനേജ്മെന്റിന്റെ പിന്നോക്കാവസ്ഥയെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി.

ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്ന വ്യവസായവൽക്കരണ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ മുഖ്യഘടകങ്ങൾ നിലവിലുള്ള പൊതുമേഖലയുടെ നവീകരണവും പുനഃസംഘടനയും, സ്വകാര്യ മുതൽ മുടക്കിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യേക നടപടികൾ, വ്യവസായ പ്രോത്സാഹന സംവിധാനത്തിന്റെ ഉടച്ചു വാർക്കൽ, ഉത്പാദനക്ഷമത ഉയർത്തൽ

തുടങ്ങിയവയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. കേന്ദ്ര മൂലധന നിക്ഷേപം ഗണ്യമായി ഉയർത്തേണ്ടത് പരമപ്രധാനമാണ്. വ്യവസായ ബന്ധങ്ങളെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാനേജ്മെന്റിൽ തൊഴിലാളി പങ്കാളിത്തം നൽകുന്നതിലൂടെ കഴിയും. രഹസ്യ ബാലറ്റിലൂടെ ഒരു മിനിമം പിന്തുണ ലഭിക്കുന്ന യൂണിയനുകളെ മാത്രം അംഗീകരിക്കുന്നതു വഴി ട്രേഡ് യൂണിയൻ ബാഹുല്യം കുറയ്ക്കാനാവും. ചെറുകിട വ്യവസായ മേഖലയിൽ അസംസ്കൃത വിഭവങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലോ തൊഴിൽ വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലോ കേരളത്തിന് താരതമ്യേന നേട്ടമുള്ള മേഖലകളിൽ ആൻസറലൈസേഷൻ, വ്യവസായ പാർക്കുകൾ തുടങ്ങിയ സംഘടനാ സംവിധാനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക പ്രോത്സാഹനം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളുടെ പടിപടിയായുള്ള ആധുനികവൽക്കരണവും ഉത്പന്ന വൈവിധ്യവൽക്കരണവും പ്രധാനമാണ്. ഇവയുടെ അസംസ്കൃത ഉൽപ്പന്ന കമ്പോളങ്ങളിൽ പലപ്പോഴായി നടത്തിയിട്ടുള്ള അഡ്ഹോക്ക് ഇടപെടലുകളെ മൊത്തത്തിൽ ഒരു പുനർവിലയിരുത്തലിന് വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാമൂഹിക നിയന്ത്രിതമായ ആധുനികവൽക്കരണം എന്നതായിരിക്കണം ഈ മേഖലയിലെ വികസന കാഴ്ചപ്പാട്.

പശ്ചാത്തല മേഖലയിലുള്ള രൂക്ഷമായ അസൗകര്യം വ്യവസായ വൽക്കരണത്തിന് കനത്ത പ്രതിബന്ധമായി തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് കെ. വിജയൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഇതിനുള്ള പ്രതിവിധികളെക്കുറിച്ച് രണ്ടു സമ്മേളനങ്ങളിൽ ചർച്ച ചെയ്തു. ഗതാഗത ചേരുവയിലെ അസന്തുലിതാവസ്ഥയിലേക്ക് ഏതാണ്ട് ഏകകണ്ഠമായി തന്നെ വിരൽചൂണ്ടി. റയിൽവേ വികസനത്തിന്റെ അപര്യാപ്തതയും അതു പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള മർഗങ്ങളെയും കുറിച്ചായിരുന്നു എം.എൻ. പ്രസാദ് വിശദീകരിച്ചത്. ജലഗതാഗത മാർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് ഇനി വലിയ പങ്കു വഹിക്കാനാകും. പക്ഷേ, ഇതിന് ഇവയുടെ നവീകരണം കൂടിയേ തീരൂ. അന്തർദേശീയ കുടിയേറ്റവും ടൂറിസത്തിന്റെ വളർച്ചയും മൂലം വ്യോമ ഗതാഗത സൗകര്യങ്ങൾ വിപുലപ്പെടുത്തേണ്ടത് ആവശ്യതന്നെ. പക്ഷേ, മൂന്ന് അന്തർദേശീയ വിമാനത്താവളങ്ങൾ എന്ന സങ്കൽപ്പനം സാർവ്വത്രിക പരിഹാസത്തിന് വിധേയമായി ഇവയ്ക്കായി ഇന്നു നടക്കുന്ന യഞ്ജം വികലമായ മുൻഗണനാക്രമങ്ങളുടെ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് അനിൽകുമാറിന്റെ പ്രബന്ധം. കൊച്ചി തുറമുഖത്തിന്റെ മൊത്തം ഉത്പാദന ക്ഷമതകുറഞ്ഞു വരുന്നതിലേക്ക് ശ്രദ്ധക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് തുറമുഖ നവീകരണത്തിന് അമാന്തിയ്ക്കും തോറും തിരിച്ചു വരാനാവാത്ത വിധം കൊച്ചി പിൻതള്ളപ്പെടുമെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ പശ്ചാത്തല സൗകര്യം ഊർജ്ജ ലഭ്യതയാണ്. എണ്ണയോ കൽക്കരിയോ സ്വന്തമായി ഇല്ലാത്ത കേരളത്തിന് തെർമ്മൽ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വിറകിനെയും വൈദ്യുതിക്ക് ജല ശ്രോതസ്സിനെയും ആശ്രയിക്കേണ്ടി വരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ പ്രതിശീർഷ വൈദ്യുതി ഉപഭോഗം മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ താഴ്ന്ന ഒന്നാണ്. വൈദ്യുതി കമ്മി ആവട്ടെ പ്രതിവിധിയില്ലാതെ ഒരു പതിറ്റാണ്ടായി വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്.നിലവിലുള്ള പദ്ധതികൾ അനന്തമായി നീളുന്നു. പുതിയ പദ്ധതികൾക്കാകട്ടെ അംഗീകാരവും ലഭിക്കുന്നില്ല. രൂക്ഷമായ അഭിപ്രായ സംഘട്ടനങ്ങൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായ അഭിപ്രായ ഐക്യം ഉളവായി.ഒന്ന്, കേരളത്തിലെ വൈദ്യുതി ഉത്പാദന ശേഷി അടിയന്തിരമായും ഗണ്യമായും ഉയർത്തേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ട്, പുതിയ വൈദ്യുതി ഊർജ്ജ ശ്രോതസ്സുകൾ തേടേണ്ടതുണ്ട്. മൂന്ന്, വിതരണ നഷ്ടം ഇനിയും കുറക്കാനാകും. ഡിമാന്റ് മാനേജ്മെന്റിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിലേക്കും ചർച്ചകൾ വിരൽ ചൂണ്ടി. പരസ്ഥിതി സംരക്ഷണ ഉപാധികളോടെ പൂയംകുട്ടി പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനും യോജിപ്പുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ ഉപാധികൾ പാലിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള ഉറപ്പ് വേണമെന്ന ശക്തമായ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായി. താപനിലയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് മുൻഗണന നൽകുന്നത് പ്രതിസന്ധിയെ എത്രയും പെട്ടെന്ന് ലഘൂകരിക്കുന്നതിന് സഹായകരമായി ത്തീരുമെന്ന് ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. വിവിധ പദ്ധതികളുടെ കാലക്രമ മുൻഗണനയെക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രകടമായിരുന്നു. എന്നാൽ പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഈ സമ്മേളനത്തിലെ ചർച്ചകളുടെ പ്രത്യേകത,അഭിപ്രായ വ്യത്യാസ

ങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഊർജ്ജ ക്ഷാമം പരിഹരിക്കുന്നതിന് പ്രായോഗികമായ ഒരു കർമ്മ പരിപാടിയിലേക്ക് നീങ്ങുന്നതിൽ പ്രകടമായ താൽപര്യമായിരുന്നു.

കാർഷിക വികസന തന്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ സമീപകാലത്ത് കാർഷിക വളർച്ചയിൽ പ്രകടമായ ഉന്മേഷത്തേയും അതേസമയം കേന്ദ്ര സർക്കാരിന്റെ പുതിയ നയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉള വാകുന്ന ഭീതിയേയും പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു. ചിരകാല വിളകൾക്ക് പ്രാമുഖ്യമുള്ള കേരളം പോലുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനത്ത് കാർഷിക ഘടനാ പരിഷ്കാരം നീണ്ട വേദനാ ജനകമായ ഒരനുഭവമായി തീരാമെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടു. കൃഷി ഭൂമിയുടെ വിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകൾ കേരളത്തിൽ ഏതാണ്ട് അടഞ്ഞ് കഴിഞ്ഞതിനാൽ കാർഷിക വികസനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം ഉത്പാദന ക്ഷമതയിൽ ഊന്നിയുള്ളതാണ്. പ്രത്യേക വിള കളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പരിശോധന ഇതിനുള്ള സാധ്യകളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. നാളികേരത്തിന്റെ ഉത്പാദനക്ഷമത ഉയർത്തുന്ന പ്രാധാന്യത്തെയാണ് ഡോ. കെ.എൻ.രാജ് ഊന്നിയത്. ഇതിനാവട്ടെ കനാൽ ജലസേചനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയതും നെൽകൃഷിയെ മാത്രം ലക്ഷ്യമിട്ടുകൊണ്ടുള്ളതു മായ ഇന്നത്തെ വൻകിട ജലസേചന സംവിധാനമാകെ ഒരു പുനരവലോകനത്തിന് വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രദേശിക സ്ഥലജല മാനേജ്മെന്റ് ഇന്ന് പാടെ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന വസ്തുതയിലേക്ക് ജനവിഭവങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച സമ്മേളനത്തിൽ ഇ.ജെ. ജെയിംസും, കെ.ഡി. നമ്പൂതിരിപ്പാടും മറ്റും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

കേരളത്തിലെ ഭൂപ്രകൃതിയും വിഭവ വിതരണത്തിലെ വൈവിധ്യവും സംസ്ഥാനത്തെ ഒട്ടേറെ ചെറു പാരിസ്ഥിതികനീർമറി പ്രദേശങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് കെ.എൻ.ശ്യാമസുന്ദരൻ നായർ സമർത്ഥിച്ചു. ആയതിനാൽ പ്രാദേശിക ആസൂത്രണവും ഇടപെടലും കാർഷിക വികസനത്തിന് നിർണ്ണായകമായ പങ്കു വഹിക്കാൻ കഴിയും. മണ്ണൊലിപ്പ് നീർവാർച്ച ജലസേചനം ഇവയെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടുള്ള സമഗ്രമായ പ്രാദേശിക സ്ഥലജല മാനേജ്മെന്റ് പദ്ധതികളാണ് ഇന്ന് ആവശ്യമെന്ന് എം.പി. പരമേശ്വരൻ ശക്തിയായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഡാർളി ജോസഫ് ആവട്ടെ കേരളത്തിലെ ഇട കലർന്ന വിളകളും, ത്രിതല കൃഷിയും അടങ്ങുന്ന പരമ്പരാഗത പുരയിട കൃഷി സമ്പ്രദായത്തെ ആസൂത്രകരും വിദഗ്ദൻമാരും അവഗണിച്ചതു മൂലം വന്നു ചേർന്ന വൈകല്യങ്ങളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി. കാർഷിക സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ സംബന്ധിച്ച് രണ്ട് സമ്മേളനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ നടന്ന ചർച്ചകൾ ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണ ഫലങ്ങൾ കൃഷിക്കാരിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നതിനുള്ള അപര്യാപ്തതകളെ വെളിവാക്കി.

കേരളത്തിലെ സമകാലീന കാർഷിക ഘടനയും അത് ഉല്പാദന ക്ഷമതയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുമായിരുന്നു ഗൗരവമായ ശ്രദ്ധയ്ക്ക് വിഷയീഭവിച്ച മറ്റൊരു പ്രശ്നം. കൃഷിക്കാർക്ക് ബഹുമുഖ വരുമാന മാർഗ്ഗങ്ങളുള്ളത് കൃഷിയിൽ നിന്നുള്ള വരുമാനം പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നിർബന്ധം കുറയ്ക്കുന്നു. മാത്രമല്ല പ്രതികൂലമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ തൊഴിൽ സാന്ദ്രമായ കൃഷികളിൽ നിന്ന് പിൻ വലിയുന്നതിന് ഇത് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളെ നേരിടുന്നതിന് പുതിയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ടു കാര്യങ്ങളെക്കറിച്ച് അഭിപ്രായ സമന്വയം ആവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് കേരളത്തിൽ ഇന്ന് വ്യാപകമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനൗപചാരികമായ പാട്ട സമ്പ്രദായത്തോട് എന്ത് നിലപാട് എടുക്കണമെന്നതാണ്. രണ്ടാമത്തേത് ഗ്രൂപ്പ് ഫാമിംഗ് സംബന്ധിച്ച് നടന്ന പരീക്ഷണത്തെ എങ്ങനെ ഭാവിയിൽ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടു പോകണം എന്നത് സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ മാറ്റം വരുത്താതെ ഒരു പ്രദേശത്തെ കൃഷിക്കാരുടെ സംഘം ഒരുമിച്ച് കാർഷിക തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുകയും കൃഷിപ്പണികൾ ചെയ്യിക്കുകയും വിപണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ തുണ്ടുവത്ക്കരണത്തിന്റെ ദൂഷ്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി ശാസ്ത്രീയ കൃഷിയുടെ നേട്ടങ്ങൾ കൊയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു പരീക്ഷണമായിരുന്നുവല്ലോ ഗ്രൂപ്പ് ഫാമിംഗ്. ഒട്ടേറെ പ്രതീക്ഷകൾക്ക് ഇട നൽകിയെങ്കിലും ഇന്ന് ഈ കാർഷിക പരിഷ്കാരം മുരടിച്ച് നിൽക്കുകയാണ്. കർഷക തൊഴിലാളി സംഘടന

കളുടെ വേണ്ടത്ര പങ്കാളിത്തമില്ലായ്മ പുതിയ വലതു മുന്നണി ഗവൺമെന്റിന്റെ താല്പര്യമില്ലായ്മ പ്രാദേശിക ആസൂത്രണത്തിനും ശാസ്ത്രീയ സ്ഥലജല മാനേജ്മെന്റിനും അർഹമായ പ്രാധാന്യം നൽകാതിരുന്നത് തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഈ മുരടിപ്പിന് കാരണമായിട്ടുണ്ടെന്ന് വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു.

ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യാ വികസനവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധമായിരുന്നു ഒരു ഉദ്ഘാടന സിമ്പോസിയത്തിലെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയം. ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതിക വിദ്യാ വികസനവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധമായിരുന്നു ഒരു ഉദ്ഘാടന സിമ്പോസിയത്തിലെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയം. കേരളത്തിന്റെ വ്യവസായ മേഖലയുടെ സാങ്കേതിക നവീകരണത്തിന് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം ചർച്ചകളിൽ ലഭിച്ചു. ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക ഗവേഷണ പരിപാടികളിലെ പല ദുർബല കണ്ണികളിലേക്കും ചർച്ചകൾ വിരൽചൂണ്ടുകയുണ്ടായി. എം. വിജയനും പി കെ അയ്യങ്കാരും ഉന്നത ഗവേഷണത്തിന്റെ മികവിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം കേരളത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയുടെ ഗുണനിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞു.

വികസനതന്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളുടെ ഒരു ഗുണകരമായവശം പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളെകുറിച്ച് പ്രകടമായ പുതിയ അവബോധമായിരുന്നു. വികസനം വേണോ പ്രകൃതി സംരക്ഷണം വേണോ എന്നതരത്തിലുള്ള ബാലിശമായ ചോദ്യങ്ങൾ ചർച്ചകൾക്കന്യമായിരുന്നു. സാമ്പത്തിക വളർച്ചയെ സ്ഥായിയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എപ്രകാരം പാരിസ്ഥിതിക താത്പര്യങ്ങളെ വികസന തന്ത്രത്തിൽ ഉദ്ഗ്രഥിതമാക്കി തീർക്കണം എന്നതായിരുന്നു പൊതുവേ പ്രകടമായ സമീപനം. പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളെയും പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള രണ്ട് സമ്മേളനങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ ജനിതക വിഭവങ്ങളുടെ പ്രധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് പി.കെ.കെ നായരുടെയും, പി എൻ രവീന്ദ്രന്റെയും ശ്രദ്ധേയമായ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വിഭവ വിനിയോഗത്തിലെ പല വൈകല്യങ്ങളെയും കറിച്ച് പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. വനനശീകരണം,വയൽഭൂമി നികത്തൽ, മണൽവാറ്റൽ, വ്യവസായ മലിനീകരണം, നഗര മാലിന്യ നിർമ്മാർജ്ജനം, തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളെകുറിച്ചു മാത്രമല്ല ഇവയുടെ ജനകീയവും ശാസ്ത്രീയവുമായ പരിഹാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തന പ്രക്ഷോഭ അനുഭവങ്ങളെകുറിച്ചും പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.ജീരകപ്പാറ സമരവും അതിൽവന സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾവഹിച്ച പങ്കും കേരളത്തിലെ പാരിസ്ഥിതിക പ്രസ്ഥാന ചരിത്രത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവാണെന്ന് പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ആറ്

ആരോഗ്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ആരോഗ്യ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലകളെകുറിച്ച് നടന്ന സമ്മേളനങ്ങളിൽ പൊതുവേ പ്രകടമായ ഒരു വികാരം ഈ മേഖലകളിൽ കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ നേട്ടങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച് ബഹുജന വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ബഹുജന ആരോഗ്യ പരിരക്ഷയിലും ഉണ്ടായ നേട്ടങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചടി ഏറ്റു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. സാമൂഹ്യനീതിയുടെയും ജനസാമാന്യത്തിന് മൊത്തത്തിൽ മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കുന്നതിന്റെയും താൽപ്പര്യങ്ങൾ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സ്വകാര്യവത്ക്കരണ നയമാണ് ഇന്ന് അധികൃതർ അംഗീകരിച്ചുവരുന്നത്. ആരോഗ്യ മേഖലയിലാണെങ്കിൽ ശുചീകരണം, പോഷകാഹാരം തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള സമഗ്രമായ പ്രതിരോധ തന്ത്രത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തിനിഷ്ടവും വളരെചെലവേറിയതുമായ ചികിത്സാ സമ്പ്രദായത്തിലേക്കുള്ള നീക്കം വളരെ പ്രകടമാണ്. ആരോഗ്യ മേഖലയിലുള്ള ഈ പുതിയ അശാസ്ത്രീയ പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് അന്തിയയെപ്പോലുള്ള പണ്ഡിതർ അസ്വസ്ഥത പ്രകടിപ്പിച്ചു. അനാരോഗ്യകരവും അശാസ്ത്രീയവും ജനവിരുദ്ധവുമായ പുതിയ പ്രവണതകളെ എതിർക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന്റെ പോരായ്മകളെക്കുറിച്ച് ചർച്ചകൾ വിരൽചൂണ്ടി. ഒന്ന്, അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ ആരോഗ്യ സൗകര്യങ്ങൾ ഇന്നും എത്തിച്ചേരാത്ത പല വിഭാഗങ്ങളും കേരളത്തിലുണ്ട്. രണ്ട്, ആരോഗ്യ വിദ്യാ

ഭ്യാസ സംവിധാനങ്ങളുടെ ഗുണനിലവാരം ഒട്ടേറെ മെച്ചപ്പെടാനുണ്ട്. മൂന്ന്, മാറിവരുന്ന ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി വിദ്യാഭ്യാസ ആരോഗ്യ സംവിധാനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതും വൈവിദ്ധ്യവത്ക്കരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

ദേശീയ പ്രാദേശിക ആവശ്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള മനുഷ്യ വിഭവശക്തി ആസൂത്രണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പുന:സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇത്തരം ഒരാസൂത്രണം സൂക്ഷ്മമായി നടത്തുന്നതിന് പ്രായോഗികമായ വൈഷമ്യങ്ങൾ ഒട്ടനവധിയാണ്. എന്നാൽ ഒരു പൊതു അവലോകനം തന്നെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലും പൊതുഘടനയിലുമുള്ള അടിസ്ഥാന വൈകല്യങ്ങളിൽ വിരൽ ചൂണ്ടാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം തൊഴിൽ ആഭിമുഖ്യം സൃഷ്ടിക്കാൻ ഉതകുന്നതല്ല. സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് കോളേജ് തലത്തിൽ പോലും നൽകുന്ന ഊന്നൽ യാതൊരു തൊഴിൽ പരിശീലനവും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നൽകുന്നില്ല. സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ പൊതുസംവിധാനങ്ങളുടെ ഗുണനിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു ജനകീയ യജ്ഞം തന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ പൊതു ആർട്സ് & സയൻസ് കോളേജുകൾ ആവശ്യത്തിലധികമുണ്ട്. അവയിൽ പലതിനെയും എങ്ങനെ തൊഴിലധിഷ്ഠിതമാക്കാംഎന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ സാങ്കേതിക പരിശീലനത്തിനായുള്ള സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഡിപ്ലോമാ സൗകര്യങ്ങൾ പലമടങ്ങ് വിപുലമാക്കുന്നു. സാർവ്വത്രികമായ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ലക്ഷ്യമല്ല. പക്ഷെ, അതിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം മെറിറ്റ് അടിസ്ഥാനത്തിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസ ഗുണനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയിട്ട് അദ്ധ്യാപകരുടെയും രക്ഷാകർതൃ സംഘടനകളുടെയും തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും പരിഷത്ത് പോലുള്ള ജനകീയ ശാസ്ത്ര സംഘടനകളുടെയും ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കേരളത്തിൽ നടന്ന ഒട്ടേറെ പരീക്ഷണങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്ന പ്രബന്ധങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്മേളനങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പട്ട ഒരു പരീക്ഷണം School Complex കളായിരുന്നു. ഈ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിന് അഖില കേരള അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുതിയൊരു ജനകീയ പ്രസ്ഥാനം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന സാദ്ധ്യതകളിലേക്ക് ചർച്ചകൾ വിരൽ ചൂണ്ടി. അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഒരുകാലത്ത് വഹിച്ചിരുന്ന പങ്ക് വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനെകുറിച്ചും ചർച്ചകൾ നടന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെക്കാൾ ഭയാനകമായ വേഗതയിലാണ് ആരോഗ്യ മേഖലയുടെ വാണിജ്യവത്ക്കരണം കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യ അവബോധത്തെയും ഉയർന്ന പ്രതിശീർഷ ആരോഗ്യ ചെലവിനെയും ചൂഷണം ചെയ്ത് ലാഭം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള നിക്ഷിപ്ത താത്പര്യങ്ങളുടെ വിഹാരകേന്ദ്രമായിതീർന്നിട്ടുണ്ട് ആരോഗ്യമേഖല. ആരോഗ്യചെലവ് ദുർവഹമായി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. അലോപ്പതിക്കു മാത്രമല്ല ആയുർവ്വേദത്തിനും ഈ പ്രവണതകൾ ബാധകമാണ്. ആയുർവ്വേദത്തിന് കേരളത്തിൽ ഇന്നുള്ള സ്വാധീനവും കേരളത്തിലെ ആരോഗ്യ നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അതുവഹിച്ച പങ്കും പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിനനുയോജ്യമായ പുതിയൊരു ആരോഗ്യ നയത്തിന്റെ രൂപരേഖ ഡോ: ബി. ഇക്ബാൽ അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഗുണനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനാണ് നാം ഇനിമേൽ ഊന്നേണ്ടത്. പുതിയ ആരോഗ്യനയം പൊതുമേഖലയുടെ പങ്കിനെ കൃത്യമായി നിർവ്വഹിക്കുകയും കുടുംബക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പുനർദിശാനിർണ്ണയം നടത്തുകയും വേണം. സർക്കാർ വകയിരുത്തലിനു പുറത്ത് ധനാഗമ മാർഗ്ഗങ്ങൾ തുടരേണ്ടതുണ്ട്. മെഡിക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ Para medical-പരിശീലനത്തിന് കൂടുതൽ ഊന്നൽ വേണം. എല്ലാത്തിനുമുപരി വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിലെന്നപോലെ ആരോഗ്യമേഖലയിലും വികേന്ദ്രീകരണം വളരെ പ്രധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു പരിഷ്ക്കാരമാകണം.വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതെ കേരളത്തിലെ പൊതു വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും ആരോഗ്യ സംവിധാന

ത്തെയും ഇനി മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോവാനാവില്ലെന്ന കാര്യത്തിൽ ഏതാണ്ട് എല്ലാവരും ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു.

ഏഴ്

വികേന്ദ്രീകരണം

ഭരണത്തിലും വികസന പ്രവർത്തനത്തിലും അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് കോൺഗ്രസ്സിൽ ഏതാണ്ട് എല്ലാവരും ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു.വികസന പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സമ്മേളനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും പുതിയ വികസന തന്ത്രം നടപ്പാക്കുന്നതിന് ഒരു മുൻ ഉപാധിയായി അധികാര വികേന്ദ്രീകരണം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടു. അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തിനായി സംസ്ഥാനത്തു നടന്നിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെ അവലോകനം ചെയ്യുവാനും ഒരു പ്രത്യേക സമ്മേളനം ഉണ്ടായിരുന്നു. മറ്റു പലകാര്യങ്ങളിലും മുന്നിലെന്ന് അഭിമാനിക്കാവുന്ന കേരളം മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ പിന്നിലാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. കർണ്ണാടകവും കേരളവും തമ്മിലുള്ള ജോസ് റാഫേലിന്റെ താരതമ്യ പഠനം ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ ചരിത്രം പരാജയപ്പെട്ട പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഒരു നീണ്ട പട്ടികയാണെന്ന് പറയാം. 1957–59 കാലത്തെ ഭരണ പരിഷ്ക്കാര കമ്മറ്റിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് തുടക്കം. സംസ്ഥാന സർക്കാരിനെ കേന്ദ്രം പിരിച്ചുവിട്ടതിലാൽ ഇവ നടപ്പായില്ല. 1967ലും 1979 ലും1980 ലും ഈ ദിശയിലേക്കുള്ള ചില പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നുവെങ്കിലും 1990 ൽ ആണ് ഇവ ഫലപ്രദമായത്. ജില്ലാകൗൺസിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. 18 ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളിലായി 143 വിഷയങ്ങൾ ജില്ലാകൗൺസിലിനായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ കൈമാറുന്നത് സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക ഉന്നതതല കമ്മറ്റിയും മതിയായ പണം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന് സംസ്ഥാന ഫിനാൻസ് കമ്മീഷനും നിയമിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ 1991 ൽ ഉണ്ടായ ഭരണ മാറ്റം ജില്ലാ കൗൺസിലുകളെ നാമാവശേഷമാക്കി. അവയുടെ അധികാരങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നാമാവശേഷമാക്കി.

എന്നിട്ടുപോലും നാനാവിധ പരിമിതിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ ജില്ലാകൗൺസിലുകൾ വിദ്യാഭ്യാസം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും വിഭവ ഭൂപട നിർമ്മാണത്തിനും ജലസേചന വികസനത്തിനും മറ്റും ജനകീയ പങ്കാളിത്തത്തോടെ നടപ്പാക്കിയ പഴുതുകളെ റ്റി.കെ.ബാലൻ അവലോകനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.വികേന്ദ്രീകൃത അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജനകീയ പങ്കാളിത്തത്തോടെയുള്ള വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വമ്പിച്ച സാദ്ധ്യതകളിലേക്ക് ഇതു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. റിവിധ മേഖലകളിൽ വികസനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കേരളത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള പല ജനകീയ പരീക്ഷണങ്ങളെകുറിച്ചും പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിലേറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായത് കല്ല്യാശ്ശേരിയിലെ പഞ്ചായത്ത് ആസൂത്രണത്തിനായുള്ള പരീക്ഷണമാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ ലോകത്തിൽ വിപുലമായ ജന പങ്കാളിത്തത്തോടെ പഞ്ചായത്തിലെ വിഭവങ്ങളെകുറിച്ച് വിശദമായ വിവരങ്ങൾ ഭൂപടങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ശേഖരിച്ചു. സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളെയും കുറിച്ച് സർവ്വേ നടത്തി. ഈ വിവരശേഖരണ പ്രക്രിയയെ തന്നെ ജന പങ്കാളിത്തം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിലൂടെ ഒരു പുതിയ അവബോധം ജനങ്ങളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് സാധ്യമായി വികസനാസൂത്രണത്തിനു കെൽപ്പുള്ള ഒരു സംഘത്തെ പഞ്ചായത്തിനുള്ളിൽതന്നെ കരുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ശ്രമിച്ചത്.ഇവരുടെ മുൻകൈയ്യോടെ ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കി സമഗ്രമായ ഒരു ഗ്രാമീണ പദ്ധതിക്ക് കല്ല്യാശ്ശേരിയിൽ രൂപം നൽകി. എന്നുമാത്രമല്ല ചില സ്ക്കീമുകളെങ്കിലും നടപ്പാക്കാനും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെല്ലാം കല്ല്യാശ്ശേരി പഞ്ചായത്തുസമിതി വഹിച്ച പങ്ക് പ്രത്യേകം പരാമർശ വിഷയമായി പല പ്രബന്ധങ്ങളിലും വിരൽ ചൂണ്ടുകയുണ്ടായി.

73, 74 ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികളും അവയെ തുടർന്നുണ്ടായ മറ്റുനിയമനിർമ്മാണങ്ങളും വികേന്ദ്രീകരണ പരിഷ്ക്കാരത്തെ വീണ്ടും അജൻഡയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഈ നിയമങ്ങൾ വിമർശനപരമായി പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു. മൂന്ന് അടിസ്ഥാന വിമർശനങ്ങളാണ് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയെക്കുറിച്ചുണ്ടായത്.ഒന്നാമതായി കേന്ദ്ര

സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളുടെ പു:സംഘടന പരിഗണിക്കാൻ തയ്യാറല്ല. രണ്ടാമതായി കേരളം പോലുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിലും മൂന്ന് തട്ടുകൾ അനാവശ്യമായി നിർബന്ധിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി പട്ടണങ്ങളെയും ഗ്രാമങ്ങളെയും വെള്ളംകയറാത്ത അറകളായിതിരിക്കുക വഴി ജില്ലാതല സർക്കാർ എന്ന സമഗ്രമായ കാഴ്ചപ്പാട് അസാദ്ധ്യമാക്കി തീർത്തിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ നിയമമാവട്ടെ കേന്ദ്ര മൂല നിയമത്തിന്റെ അന്തഃസത്തക്കുപോലും വിരുദ്ധമാണ്. ഇത് സംബന്ധിച്ച് താഴെനിന്നുണ്ടായ എല്ലാനിർദ്ദേശങ്ങളെയും സർക്കാർ അവഗണിക്കുകയാണുണ്ടായത് എന്ന് ഡോ.കെ.എൻ രാജിനെപ്പോലുള്ളവർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. രാഷ്ട്രീയ ഇച്ഛയില്ലായ്മ, ഐക്യമുന്നി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പരിമിതികൾ,ഉദ്യോഗസ്ഥ ദുഷ്പ്രഭുത്വം, നിയമനിർമ്മാണത്തിലെ വൈകല്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയാണ് അധികാര വികേന്ദ്രീകരണ പരാജയത്തിനു കാരണങ്ങളായി ചർച്ചകളിൽ മുഴച്ചുനിന്നത്. കേരളത്തിൽ ഇടതുപക്ഷത്തിനുള്ള അന്യാദൃശ്യമായ സ്വാധീനവും രാഷ്ട്രീയ ഊർജ്ജവും അധികാര വികേന്ദ്രീകരണം ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിലേക്ക് മതിയാം വണ്ണം വിനിയോഗിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് കെ പി കണ്ണന്റെ പ്രബന്ധത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

എട്ട്

ജാതിയുടെയും വർഗ്ഗീയതയുടെയും വിപത്ത്

സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയയിൽ ജാതീയതയും വർഗ്ഗീയതയും ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനമായിരുന്നു കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ചർച്ചക്ക് വിഷയീഭവിച്ചമറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രതിഭാസം. ജാതി ഘടനകളും സാമൂഹ്യ പ്രക്രിയയും , ജാതി, സമുദായം, രാഷ്ട്രീയം എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് പ്രത്യേക സമ്മേളനങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല സമകാലീന രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്ന സമ്മേളനത്തിലെ പ്രബന്ധങ്ങളിലും ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുകയുണ്ടായി.

നമ്മൾ മുൻപു കണ്ടതുപോലെ കേരളത്തിൽ ആധുനിക സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഉദ്ഘാടനം കുറിച്ചത് ജാതി-സാമുദായിക സംഘടനകളുടെ ആവിർഭാവമായിരുന്നു. മലബാറിൽ ജാതി-മത പരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ലയിച്ചുചേർന്നു. എന്നാൽ സവിശേഷമായ കാരണങ്ങളാൽ തിരു-കൊച്ചി പ്രദേശത്ത് അവ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിർണ്ണായകമായി പിന്നെയും തുടർന്നു. ജാതീയ-മത സ്വാധീനങ്ങളുടെ ഈ ഉത്തര ദക്ഷിണ വ്യത്യാസം ഇന്നും കേരളത്തിൽ നമുക്ക് കാണാവുന്നതാണ്.

വിവിധ സാമൂഹ്യ പരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇടതുപക്ഷക്കാർ വളരെ സജീവമായിരുന്നു. ഇടതുപക്ഷം എന്ന നിലയിൽതന്നെ ഈ കീഴ്ജാതിക്കാരുടെ സവർണ്ണ വിരുദ്ധ പ്രക്ഷോഭങ്ങളെ പിന്തുണക്കുകയും ചെയ്തു.എന്നാൽ അതോടൊപ്പം ജാതി മത പരിഗണനകൾക്ക് അതീതമായി വർഗ്ഗ ബഹുജന സംഘടനകളെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനും അവർ പരിശ്രമിച്ചു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇടതുപക്ഷ മതേതര വേദിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ജന്മി വിരുദ്ധ പൊതു സമരത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ സവർണ്ണ മേധാവിത്വ വിരുദ്ധ മുദ്രാവാക്യം ഉയർന്നുവന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ജാതി വിരുദ്ധ വേദിയുടെ സ്വതന്ത്രമായ വളർച്ച സാമൂഹ്യ പരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ അണിനിരക്കുന്ന ജനങ്ങളെ ഇടതുപക്ഷത്തേക്ക് ആകർഷിച്ച് പഴയ സാമൂഹ്യ പരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ജാതീയ സമുദായങ്ങളിലെ പ്രമാണിമാരുടെ പിടിയിൽ ആമർന്ന് കേവലം വിഭാഗീയ സംഘടനകളായി സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരകാലത്ത് കൂടുതൽ അധഃപതിച്ചു. വി.ജെ ചെറിയാന്റയും ,ജോർജ്ജ് മാത്യുവിന്റെയും മറ്റും പ്രബന്ധങ്ങളിൽ കേരള ചരിത്രത്തിലെ ഈ വൈരുദ്ധ്യം വിശദമായി പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു.

മുകളിൽ വിവരിച്ചതിന് വ്യത്യസ്തമായി 70-കളുടെ മധ്യം മുതൽ ഉള്ള കാലം കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിൽ ജാതി-മത സ്വാധീനങ്ങൾ അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതായി പലരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. സാമൂഹ്യമായ ഈ തിരിച്ചുപോക്കിന്റെ കഥ പൂർണ്ണമായും ഇനിയും അനാവരണം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഒരുകാര്യം തീർച്ചയാണ്. ജാതി-മത വിഭജനങ്ങളുടെ ഭൗതിക അടിത്തറ ദുർബ്ബലപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വിവിധ ജാതികൾ

ക്കുള്ളിലെ വർഗ്ഗീകരണം, പരമ്പരാഗത തൊഴിലും ജാതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ദുർബ്ബലപ്പെട്ടുവരികയാണ്. സംവരണം ഇവയെല്ലാം ഈ പ്രക്രിയക്ക് പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ നിക്ഷിപ്ത താത്പര്യങ്ങൾക്കുചുറ്റും സാധാരണക്കാരെ അണിനിരത്താനുള്ള ജാതിമത പ്രമാണിമാരുടെ കഴിവ് കുറയുകയല്ല,കൂടുകയാണ് 70-കളുടെ മധ്യം മുതൽ ഉണ്ടായത്. ഈ പ്രഹേളികയ്ക്ക് കാരണം തേടേണ്ടത് സാമൂഹ്യ അടിത്തറയിലല്ല ഉപരിഘടനയിലായിരിക്കണമെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സാണ് കാലഹരണപ്പെട്ട ജാതിമത ഗ്രൂപ്പുകൾക്കു 1959-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ സഖ്യത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരു പുതുജീവൻ നൽകിയത്. ഈ സഖ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തങ്ങളുടെ വോട്ടിങ് ശതമാനം ഇടിഞ്ഞെങ്കിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ തോൽപ്പിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ ഭിന്നിപ്പും ചൈനീസ് വിരുദ്ധ അപസ്മാരവും സൃഷ്ടിച്ച സവിശേഷ സാഹചര്യത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ വിരുദ്ധ മുന്നണിയിൽ വിള്ളലുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 1965-ലെ ഇടക്കാല തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സി.പി.ഐ.(എം) മുസ്ലീംലീഗുമായി ഒരു ധാരണയിൽ എത്തി. 60-കളുടെ മധ്യത്തിൽ അലയടിച്ചുയർന്ന സമരങ്ങളും കേൺഗ്രസ്സ് വിരുദ്ധ വികാരവും ലീഗുമായുള്ള ഒരു ധാരണയെ1967-ൽ ഒരു ഐക്യമുന്നണിയുടെ പദവിയിലേക്കുയർത്തി. അങ്ങനെ സി.പി.ഐ.(എം) 1967-ലെ ഐക്യമുന്നണി സർക്കാരിൽ ലീഗുമായി അധികാരം പങ്കിട്ടു. എന്നാൽ അധികം താമസ്സിയാതെ ലീഗ് കോൺഗ്രസ്സും മറ്റുചില ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികളുമായി ഒത്തുചേർന്ന് പുതിയൊരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ മുന്നണിക്ക് രൂപം നൽകി. ജനകീയ ബലാബലത്തിൽ തങ്ങൾക്കനുകൂലമായി ഗണനീയമായ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനുള്ള പോരായ്മകളും പശ്ചിമ ബംഗാളിലെ അർദ്ധ ഫാസിസ്റ്റ് ഭീകരതപോലുള്ള പല കാരണങ്ങളും കൊണ്ട് ലീഗിലെയും കേരള കോൺഗ്രസ്സിലെയും വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുമായി ഐക്യമുന്നണിയിലേർപ്പെടുന്നതിന് സി.പി.ഐ.(എം) തയ്യാറായി. ഇപ്രകാരം 1965-ൽ താൽക്കാലികമായ ഒരടവെന്ന നിലയിൽ ആരംഭിച്ചതിനു സ്ഥിരമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ സഖ്യത്തിന്റെ രൂപം കൈവന്നു.

1980 കളുടെ ആരംഭത്തോടെ ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയ ശക്തികൾ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിന് ഒരു ഭീഷണിയായി മാറി. അവയുടെ സ്വാധീനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ന്യൂനപക്ഷ വർഗ്ഗീയ കക്ഷികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കാരമാകുന്നു എന്ന് സി.പി.ഐ (എം) കണ്ടു. മാത്രമല്ല, ഇവയുമായുള്ള പാർടിയുടെ ഐക്യം മൂലം ന്യൂനപക്ഷ മതങ്ങളിലെ മതനിരപേക്ഷ ജനാധിപത്യ വാദികൾ പാർടിയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനു മടിച്ചു. പാവപ്പെട്ടവരും സാധാരണക്കാരും ന്യൂനപക്ഷ പാർടികൾ സ്വന്തം കൊടിക്കുള്ളിൽ അണിനിരത്തുന്നതിന് ഇടതുപക്ഷ ബന്ധത്തെ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. മതമൗലികവാദികൾക്ക് സമുദായങ്ങളുടെ വക്താക്കളായും മാറുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യം അതു സൃഷ്ടിച്ചു. മലബാറിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന മുസ്ലീംലീഗിന്റെ സ്വാധീനം തെക്കൻകേരളത്തിലേക്കും വ്യാപിച്ചു. ഇരുമുന്നണികളിലുമായി വിലപേശി ലീഗ് ഉണ്ടാക്കിയ നേട്ടങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയരംഗത്ത് നേരിട്ടിറങ്ങാൻ ജാതി സംഘടനകൾക്കും പ്രചോദനമായി. ജാതി സംഘടനകളുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടിൽനിന്ന് ഇടതുപക്ഷം സ്വതന്ത്രമായി തുടർന്നെങ്കിലും അവരെയെല്ലാം തങ്ങളുടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ മുന്നണിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ കോൺഗ്രസ്സ് സദാസമയവും സന്നദ്ധമായി. 1982-ലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനുവേണ്ടി അവർപടച്ചുണ്ടാക്കിയ മുന്നണി ഇതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. കേരള രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ഈ വർഗ്ഗീയവത്ക്കരണത്തെ ചെറുക്കുന്നതിന് വിമത ലീഗുമായി സി പി ഐ (എം) ന് ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം ഒരു തടസ്സമായിരുന്നു. ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ രാഷ്ട്രീയമായി സാർവ്വത്രികപൂർവ്വം പ്രകടമായി. എല്ലാത്തിനുമുപരി ന്യൂനപക്ഷ വർഗ്ഗീയതക്കെതിരായ ഹിന്ദുക്കളുടെ വികാരത്തെ മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് ഹിന്ദു ഭൂരിപക്ഷ വർഗ്ഗീയത രാഷ്ട്രീയരംഗത്തേക്ക് സംഘടിതമായി കടന്നുവരാൻ തുടങ്ങി.

ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് എല്ലാ വർഗ്ഗീയ ഗ്രൂപ്പുകളുമായുള്ള തങ്ങളുടെ സകല ബന്ധവും വിച്ഛേദിക്കുന്നതിന് സി പി ഐ (എം) തീരുമാനിച്ചത്. ഇത് കേരള രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരി

വായി. ജാതി-മത സംഘടനകളുമായുള്ള യാതൊരു കൂട്ടുകെട്ടിലും ഏർപ്പെടാതെ 1987-ലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ഇടതുപക്ഷം വീണ്ടും അധികാരത്തിലേറി.രാജീവ് ഗാന്ധിയുടെ വധം സൃഷ്ടിച്ച ആകസ്മിക സാഹചര്യത്തിൽ ഇടതുപക്ഷത്തിന് കഴിഞ്ഞ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലേറ്റ തിരിച്ചടി വർഗ്ഗീയ ശക്തികൾക്ക് വീണ്ടും ഒരുണർവ്വ് നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. അയോദ്ധ്യാ സംഭവങ്ങളും സംവരണത്തെ ആസ്പദമാക്കി ജാതീയശക്തി സമാഹരണവും വർഗ്ഗീയ-ജാതീയ വെല്ലുവിളികളെ കൂടതൽ ഗൗരവതരമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതു സമകാലീന കേരളത്തിൽ പുരോഗമന ശക്തികൾ നേരിടുന്ന പ്രധാന വെല്ലുവിളികളിൽ ഒന്നായിതീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഒൻപത്

മതന്യൂനപക്ഷങ്ങളും പുരോഗമന പ്രസ്ഥാനങ്ങളും

എന്നാൽ മത വിശ്വാസത്തെയും വർഗ്ഗീയതയും വേർതിരിച്ചുകാണേണ്ടതുണ്ട്. അന്താരാഷ്ട്ര പഠന കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വിമർശകരായി ഭാരതീയ വിചാരകേന്ദ്രം പോലുള്ള വർഗ്ഗീയ താത്പര്യക്കാർ മുന്നോട്ടുവരികയുണ്ടായി എന്നത് അർത്ഥഗർഭമാണ്. എന്നാൽ നിത്യചൈതന്യ യതിയെയും പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയസ്സിനെയും പോലുള്ള മത പണ്ഠിതൻമാർ കോൺഗ്രസ്സിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഫാദർ സാമുവൽ റയനെപ്പോലുള്ള ഒരു ഡസനോളം കത്തോലിക്കാപുരോഹിതരും കോൺഗ്രസ്സിൽ പങ്കാളികളായിരുന്നു.തൻമൂലം മതവും സാമൂഹ്യവും,സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിൽ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സമ്മേളനങ്ങൾ പുതിയൊരു മത സംവാദത്തിന് തുടക്കമായി.

സംസ്ഥാനത്തെ ജനസംഖ്യയുടെ 40 ശതമാനം വരുന്ന ക്രിസ്ത്യൻ-മുസ്ലീം മതവിശ്വാസികൾക്കിടയിൽ ഇടതുപക്ഷസ്വാധീനം തുച്ഛമാണെന്ന് ഇ.എം.എസിന്റെ ഉദ്ഘാടന പ്രസംഗത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു.സംസ്ഥാനത്ത് പുരോഗമന ശക്തികൾക്കനുകൂലമായി രാഷ്ട്രീയ ബലാബലത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ ഒരു മാറ്റം കൈവരിക്കുന്നതിന് ഈ ദൗർബല്യം ഒരു പ്രധാന പ്രതിബന്ധമായി തുടരുന്നു.

ഈ പ്രതിഭാസത്തിനു ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പകുതിയിലുമായി വിവിധ ഹിന്ദു സമുദായങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ മതനവീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മത ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായില്ല. സാമൂഹ്യ പരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉഴുതുമറിച്ച മണ്ണിലായിരുന്നുവല്ലോ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വിതറപ്പെട്ടതും വളർന്നതും. എന്നാൽ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണ കാലഘട്ടം കൂടുതൽ വ്യവസ്ഥാപിതവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഉൾവലിയലിന്റെയും കാലമായി പരിണമിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിലും മുസ്ലീങ്ങൾക്കിടയിലും യാതൊരു പുരോഗമന മത പാരമ്പര്യങ്ങളും ഉടലെടുക്കുകയുണ്ടായില്ല എന്നല്ല വാദിക്കുന്നത്. സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ളയുടെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന വക്കം അബ്ദുൾ ഖാദർ മൗലവിയെകുറിച്ച് കെ എം സീതി അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധം ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. ഇഹലോക വ്യാപാരങ്ങളെകുറിച്ചുള്ള ഇസ്ലാം പ്രബോധനങ്ങൾ ശാശ്വതമല്ലെന്ന് മൗലവി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സ്ഥല-കാല സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി അവയിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരാം. ഇസ്ലാം മതമൗലികവാദികൾക്കെതിരെ ഇജ്തിഹദ്ഇതലിന്റെ തത്വം അദ്ദേഹം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു.എന്നാൽ വക്കം മൗലവിയെപ്പോലുള്ളവർ പ്രചരിപ്പിച്ച മതനവീകരണ ആശയങ്ങൾ മുസ്ലീം സമുദായത്തിലെ മുഖ്യധാരയായിതീർന്നില്ല, പ്രത്യേകിച്ച് മലബാറിൽ. നിരന്തരമായ ബ്രിട്ടീഷ് അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും വിവേചനങ്ങൾക്കും പാത്രീഭവിച്ച മലബാറിലെ മുസ്ലീം സമുദായം സ്വയം പ്രതിരോധത്തിനായി കൂടുതൽ കൂടുതൽ തങ്ങളിലേക്കു തന്നെ ഉൾവലിഞ്ഞതായിട്ടാണു കാണുന്നത്. എം.ഗംഗാധരന്റെ യും എം.കബീറിന്റെയും മറ്റും പ്രബന്ധങ്ങൾ യാഥാസ്ഥിതിക ഉലമകൾ എപ്രകാരമാണ് എല്ലാ നവീകരണ ശ്രമങ്ങൾക്കും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുപോലും, എതിരായി നിലപാടെടുത്തതെന്ന് പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്.

കൊളോണിയലിസത്തിന്റെയും വാണിജ്യ

വൽക്കരണത്തിന്റെയും പ്രത്യാഘാതമായി പരമ്പരാഗത കൃസ്ത്യൻ സമുദായത്തിലും പള്ളിയുടെ വ്യവസ്ഥാപന വത്ക്കരണ പ്രക്രിയ ശക്തിപ്പെടുകയുണ്ടായി. ആയതിനാൽ പരമ്പരാഗത ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നു വിഭിന്നമായ സാമൂഹ്യ-ദൈവശാസ്ത്ര പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നുവന്ന മിഷനറിമാരിൽനിന്നായിരുന്നു പുരോഗമന ക്രിസ്ത്യൻ ദൈവശാസ്ത്ര ധാരണകൾ രൂപം കൊണ്ടത്. കേരളവും മിഷനറിമാരും എന്നൊരു പ്രത്യേക സമ്മേളനം തന്നെ കോൺഗ്രസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. യേശുദാസ് അതിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ മുഖ്യമായും ഉയർന്ന സമുദായാംഗങ്ങളായ സുറിയാനികൃസ്ത്യാനികളുടെ ഉൾവലിയുടെ സമുദായബോധത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി മിഷണറിമാർ കൂടുതലും പിന്നോക്കജാതികൾക്കിടയിലും അവരുടെ ഉന്നമനത്തിനായും ആണ് പ്രവർത്തിച്ചത്. അതേസമയം ചന്ദ്രമോഹൻ പി സമർത്ഥിച്ചപോലെ മിഷണറിമാർക്കു കൊളോണിയൽ ആധിപത്യവുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധങ്ങളും അതിൽനിന്നുളവായ യാഥാസ്ഥിതികത്വവും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിമോചന സാദ്ധ്യതകളെ ഒട്ടേറെ ചോർത്തികളയുകയുണ്ടായി.

മതന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ യാഥാസ്ഥിതിക മനോഭാവത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ബൂർഷ്വാ യുക്തിവാദത്തിന്റെ മതനിഷേധ മനോഭാവത്തിന്റെ ഒട്ടേറെ സ്വാധീനങ്ങൾ വളരെ പ്രകടമായിട്ടുള്ള ഇടതുപക്ഷ പ്രചാരണം അവർക്കിടയിൽ ഏശാതെ പോയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. വ്യവസ്ഥാപിത മത ചട്ടക്കൂടുകളുടെ ഉന്നതശ്രേണിയിലെ നിക്ഷിപ്ത താത്പര്യക്കാർക്ക് ഈ സമുദായാംഗങ്ങളെ ഇഹലോക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള തീരുമാനങ്ങളിൽ വിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളുമായി ചേരിതിരിക്കുന്നതിനു കേവല യുക്തിവാദപരമായ സമീപനങ്ങൾ സഹായിച്ചു. പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ഭൂമിയും വിദ്യാഭ്യാസവും മിനിമം കൂലിയും മറ്റും ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനായി 1957 ലെ ഇടതുപക്ഷ സർക്കാർ നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളെ തകർക്കുന്നതിനുള്ള വിമോചന സമരത്തിൽ പാവപ്പെട്ടവരെ തന്നെ അണിനിരത്തുന്നതിന് നിക്ഷിപ്ത താത്പര്യക്കാർക്കു കഴിഞ്ഞു. പിന്നീടുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പലതിലും ഈ വിശ്വാസി-അവിശ്വാസി ചേരിതിരിവ് കുത്തിപ്പൊക്കുന്നതിന് പള്ളി ശ്രമിച്ചതായി കാണാം. വിശ്വാസികൾക്കും അവിശ്വാസികൾക്കും ഇടയിൽ നിക്ഷിപ്ത താത്പര്യങ്ങൾ ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന ചൈനീസ് മതിൽ തകർക്കുന്നതിനും, മതത്തോട് ചരിത്രപരവും വൈരുദ്ധ്യവാദാധിഷ്ഠിതവുമായ സമീപനം ഇടതുപക്ഷം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രശസ്ത ബെൽജിയൻ സോഷ്യോളജി പണ്ഡിതനായ ലെമൻസിനയറും ഫാദർ ഹൂട്ടാർട്ടും ചേർന്നവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധം ഈയവസരത്തിൽ വളരെപ്രസക്തമാണ്. കേരള ചരിത്രത്തിൽ മതത്തിന്റെ സാമൂഹ്യധർമ്മത്തിൽ കാലാനുസൃതമായി വന്നുചേർന്ന പരിണാമങ്ങളെയാണ് അവർ വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിച്ചത്. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ മതനവീകരണത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറക്കു കീഴിലായിരുന്നുവല്ലോ കേരളത്തിലെ നാടുവാഴിയാധിപത്യത്തിനെതിരെയുള്ള ആദ്യകാല മുന്നേറ്റം തന്നെ രൂപംകൊണ്ടത്. ഫലപ്രദമായ ക്രിസ്ത്യൻ-മാർക്സിസ്റ്റ് സംവാദം വേണമെങ്കിൽ വിമോചനത്തിന്റെയും പരിവർത്തനത്തിന്റെയുംആത്മീയതയുടെ സാധ്യതകളെ അംഗീകരിക്കണമെന്ന് യേശുദാസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.കേരളത്തിലെ വിമോചന ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാരകളും മത്സ്യതൊഴിലാളികൾക്കിടയിലും മറ്റും അവ സൃഷ്ടിച്ച മാറ്റങ്ങളും ചർച്ച് ഓഫ് സൗത്തും ഇന്ത്യയിലെ ഫെയ്ത്ത് മൂവ്മെന്റും പ്രത്യേകം പരാമർശ വിഷയമായി. വ്യവസ്ഥാപിത പള്ളിയും ദൈനംദിന രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്ന പതിവിൽനിന്നു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നെന്നും ജോസ് കുരിയെടത്ത് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. മാറ്റങ്ങൾ മുസ്ലീം സമുദായത്തിലും ദൃശ്യമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് അയോദ്ധ്യാസംഭവത്തിനുശേഷം നിത്യചൈതന്യയതിയെപ്പോലുള്ള ഋഷിവര്യൻമാർ ഹിന്ദുമതത്തെ സംഘടനാവത്ക്കരിക്കുന്നതിനെയും ഹിന്ദു മതമൗലികവാദ ചിന്തകളെയും എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ള എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ള നിലപാടു സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു എന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. പരസ്പര ബഹുമാനത്തിലും സ്വയം വിമർശനത്തിലും അധിഷ്ടിതമായ പുതിയൊരു സംവാദം മാർക്സിസ്റ്റുകാരും മത വിശ്വാസികളും തമ്മിൽ നടക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിലേക്ക്

പലരും വിരൽചൂണ്ടി.

പത്ത്

സ്ത്രീയുടെ പദവി

കേരള സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ പദവി കോൺഗ്രസ്സിൽ വളരെയേറെ സജീവമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട വിഷയമായിരുന്നു.കേരള മാതൃകയുടെ സൃഷ്ടിയിൽ സ്ത്രീകളുടെ പങ്ക് നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.ആരോഗ്യനിലയുടെ പുരോഗതിയിൽ സ്ത്രീ സാക്ഷരത സുപ്രധാന പങ്കുവഹിക്കുകയുണ്ടായി. ആരോഗ്യ പുരോഗതിയാവട്ടെ ജനസംഖ്യാ പരിണാമത്തിനും അടിത്തറയിട്ടു. ഇന്ത്യയിലെ ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ ആരോഗ്യ വിദ്യാഭ്യാസ നില മെച്ചമാണ്. അടിച്ചമർത്തലിന്റെയും വിവേചനത്തിന്റയും പല ബീഭത്സ മുഖങ്ങളും ഇവിടെ കാണാനുമാവില്ല. ജനസംഖ്യയിലെ സ്ത്രീപുരുഷാനുപാതം സ്ത്രീകൾക്കനുകൂലമായ ചുരുക്കം ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് കേരളം.1000 പുരുഷൻമാർക്ക് ഇന്ത്യയിൽ 928 സ്ത്രീകൾ മാത്രമുള്ളപ്പോൾ കേരളത്തിൽ 1400 സ്ത്രീകൾ വീതമുണ്ട്.

ഇവ ചെറിയ നേട്ടങ്ങൾ അല്ല. അവയുടെ പ്രാധാന്യം കുറച്ചുകാണാനും പാടില്ല.എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകൾ വിമോചിതരാണെന്നു പറയാമോ.ആരോഗ്യ വിദ്യാഭ്യാസ സൂചികകളെയും മരുമക്കത്തായ പാരമ്പര്യങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി മാത്രം സ്ത്രീകളുടെ പദവി സംബന്ധിച്ച് പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനെതിരെ മൂന്നു സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക പ്രവണതകൾ ചർച്ചകളിൽ നിരത്തപ്പെട്ടു.

1. ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായിട്ടും താഴ്ന്ന പ്രജനന നിരക്കായിരുന്നിട്ടും കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ തൊഴിൽ പങ്കാളിത്ത നിരക്ക് ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഏറ്റവും താഴ്ന്ന ഒന്നാണ്. ഇതിനുകാരണം സ്ത്രീകളുടെ വളരെ ഉയർന്ന തൊഴിലില്ലായ്മയാണ്. എത്രതേടിയാലും തൊഴിൽ ലഭിക്കില്ല എന്നതിനാൽ സ്ത്രീകൾ തൊഴിൽ സേനയിൽനിന്നുതന്നെ പിൻവാങ്ങുന്നതിനിടയാകുന്നു എന്ന് മൃദുൽ ഈപ്പനും റേച്ചൽ കുമാറും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മഹാഭൂരിപക്ഷം സ്ത്രീകളും വളരെ താഴ്ന്ന കൂലിമാത്രം ലഭിക്കുന്ന, അവിദഗ്ധ താത്ക്കാലിക പണികളിലാണ് ഏർപ്പെടുന്നത്. ഷീല വർഗ്ഗീസ് ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സ്ത്രൈണവത്ക്കരണം എന്ന പ്രതിഭാസത്തെ സ്ത്രീ നായക കുടുംബങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിശദീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

2. ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രാഥമിക തലങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ വളരെ സജീവമാണെങ്കിലും ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നേതൃസ്ഥാനങ്ങളിലും പൊതു രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ താരതമ്യേന അദൃശ്യരാണെന്ന് കണക്കുകൾ വച്ച് പാർവതിദേവി സമർഥിക്കുകയുണ്ടായി.

3. സമീപകാലത്താവട്ടെ സ്ത്രീധന സമ്പ്രദായം, പർദ്ദ, മാധ്യമങ്ങളിലെ സ്ത്രീ അവഹേളനം, ലൈംഗിക പീഡനവും സ്ത്രീകൾക്കെതിരായ ബലപ്രയോഗങ്ങളും മുതലായവ കേരളത്തിൽ വ്യാപകമായി ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് ജോസഫൈന്റെയും മറ്റും പ്രബന്ധങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. സ്ത്രീകളോടുള്ള പുരോഗമന വീക്ഷണത്തിൽ ഒട്ടേറെ ചോർച്ചകൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

എന്തുകൊണ്ട് മരുമക്കത്തായ പാരമ്പര്യങ്ങളും ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ- ആരോഗ്യ നിലയും ഇടതുപക്ഷ സ്വാധീനവും എല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടും കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ അധികാരകേന്ദ്രത്തിലേക്കുള്ള വരവ് ഒരു മരീചികയായി തുടരുന്നു. സ്ത്രീയുടെ പദവിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മൂന്നു സമ്മേളനങ്ങളിൽ ഈ പ്രശ്നം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.

മരുമക്കത്തായവും ആധുനികതയും എന്നതു സംബന്ധിച്ച സമ്മേളനം കേരളത്തിലെ ലിംഗ പദവിയുടെ സാമൂഹ്യ നിർമ്മിതിയെ ചരിത്രപരമായി പരിശോധിച്ചു. മരുമക്കത്തായം സ്ത്രീകൾക്കു എന്തു പ്രത്യേക നേട്ടങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്? മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ കാലദേശ വ്യത്യാസങ്ങൾ ലളിതമായ ഒരു ഉത്തരം ശ്രമകരമാക്കുന്നുണ്ട് എന്നു ജി. അരുണിമ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പിതൃദായ ക്രമത്തിലധിഷ്ഠിതമായ കാർഷിക വ്യവസ്ഥകളിലുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ സ്വാതന്ത്ര്യവും സുരക്ഷിതത്വവും മരുമക്കത്തായം സ്ത്രീകൾക്കു നൽകി എന്ന ജോസഫ് താരമംഗലത്തിന്റേയും എൽസി

താരമംഗലത്തിന്റേയും അഭിപ്രായത്തോട് ഒട്ടെല്ലാവരും യോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചു. മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഗുണാത്മക പാരമ്പര്യങ്ങൾ സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടും ആരോഗ്യത്തോടും പുരോഗമനപരമായ നിലപാടുകളെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ സഹായകരമായി. ഔപചാരിക നിയമഭേദഗതികൾ ഉണ്ടായിട്ടും മരുമക്കത്തായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ അറുപതുകളിൽ പോലും പ്രബല സ്വാധീനങ്ങളായി എപ്രകാരം തുടർന്നു എന്നതായിരുന്നു പോളിൻ കോളണ്ടയുടെ പ്രബന്ധത്തിലെ പ്രതിപാദ വിഷയം.

എന്നാൽ മരുമക്കത്തായ കാലം സ്ത്രീ-പുരുഷ സമത്വത്തിന്റെ ഒരു സുവർണ്ണ ഘട്ടമായിരുന്നുവെന്നും മറ്റുമുള്ള ഓറിയന്റലിസ്റ്റ് കാല്പനിക ധാരണകളെ തള്ളിക്കളയേണ്ടതുണ്ട്. ജയശ്രീ പ്രസാദും സൂസൻ മാത്യുവും മറ്റു എടുത്തു പറഞ്ഞതു പോലെ ആത്യാന്തികമായി സ്ത്രീ കാരണവർക്കു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നു. നായന്മാരുടെ മരുമക്കത്തായമാവട്ടെ നമ്പൂതിരി പിതൃദായ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അനുബന്ധവും കൂടിയായിരുന്നു. എല്ലാറ്റിലുമുപരി ഫ്യൂഡൽ സാംസ്കാരിക തകർച്ചയുമായി മരുമക്കത്തായം കെട്ടുപിണഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ച വ്യക്തിയുടെ മുൻകയ്യിനും സാമ്പാദ്യ അഭിവാഞ്ഛയ്ക്കും തടസ്സം നിന്നിരുന്ന കൂട്ടുകുടുംബ മര്യാദകൾക്കും പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും എതിരായ മനോഭാവത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തി. ഫ്യൂഡൽ അധഃപതനം പ്രേമത്തിനും ചെറുകുടുംബത്തിനും പണ്ടില്ലാതിരുന്ന ഒരു റൊമാന്റിക് ഭാവം നൽകി. പഴമയെക്കുറിച്ച് സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉയർത്തിയ വിമർശനം നിശിതമായിരുന്നു. പരമ്പരാഗത കുടുംബ-പിന്തുടർച്ചാ നിയമങ്ങൾ പൊളിച്ചെഴുതപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഈ പഴമയുടെ വിമർശന പദ്ധതിക്ക് രണ്ടു പ്രധാന ദൗർബല്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ടി.കെ. രാമചന്ദ്രൻ വിവരിച്ചു. ഒന്നാമതായി, ജൻമിത്തത്തിനെതിരെയുള്ള വിമർശനം ബൂർഷ്വാ നിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. രണ്ടാമതായി, വിമർശകർ കൂടുതലും പുരുഷന്മാരായിരുന്നു. മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഗുണാത്മക വശങ്ങൾ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു.

ഒന്നാം ലോക മഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം രൂപം കൊണ്ട കൊളോണിയൽ വിരുദ്ധ-ജൻമി വിരുദ്ധ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കീഴ് ജാതികൾക്കും വർഗങ്ങൾക്കും അവരുടെ താല്പര്യങ്ങൾ പരസ്യമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പൊതുമണ്ഡലം സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ പൊതുമണ്ഡലത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായി സ്ത്രീകളും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. നാനാ ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലെ സ്ത്രീപങ്കാളിത്തവും ആശയ വിവാദങ്ങളും ഇതിനെങ്ങനെ കാരണമായി എന്നതു മീരാ വേലായുധൻ തിരുവിതാംകൂറിനെ ഉദാഹരിച്ചു കൊണ്ട് വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഫ്യൂഡൽ അധഃപതനത്തിനു പകരമായി ഉയർന്നു വന്ന ബൂർഷ്വാ പിതൃദായ കുടുംബം ആദർശവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. ബൂർഷ്വാ കുടുംബ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനെതിരെയുള്ള വിമർശനം അവഗണിക്കപ്പെട്ടു എന്നു ടി.കെ. രാമചന്ദ്രൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അമ്പതുകളിലും അറുപതുകളിലും ഇടതുപക്ഷത്തിനു കേരളത്തിൽ മേധാവിത്വം നേടാനായെങ്കിലും ബൂർഷ്വാ പുരുഷ മേധാവിത്വ ആശയഗതികൾക്കെതിരായോ കുടുംബ സങ്കല്പങ്ങൾ ക്കെതിരായോ ഉള്ള വിമർശനം ദുർബലമായിരുന്നു. ഇടതുപക്ഷ ആശയ അധീശത്വത്തിനു ഇളക്കം തട്ടിയതും ജനകീയ സാംസ്കാരിക അധഃപതനവും കൺസ്യൂമറിസത്തിന്റെ ഉയർച്ചയും സ്ത്രീയെ ചരക്കാക്കുന്ന പ്രക്രിയയുടെ ആക്കം കൂട്ടുന്നതിനും സ്ത്രീകളോടുള്ള പുരോഗമനപരമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കു തിരിച്ചടിയേൽക്കുന്നതിനും പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി.

സ്ത്രീ സങ്കല്പങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ നിർമിതിയെ കുറിച്ചുള്ള സമ്മേളനം സമകാലീന കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ രൂഢമൂലമായിരിക്കുന്ന പുരുഷമേധാവിത്വ ആശയഗതികളെ തുറന്നു കാട്ടുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ഇടുപക്ഷ നിലപാടുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഇവ സംബന്ധിച്ച നിശിതമായ പരിശോധനയും വിമർശനവും അനിവാര്യമാണെന്നു അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതു പോലെ തന്നെ വികസന പ്രക്രിയയിൽ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ സാമ്പത്തിക തൃണവൽക്കരണം നാം പിന്തുടരുന്ന വികസനനയങ്ങളെ സ്ത്രീപക്ഷപാതിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിമർശന വിധേയമാക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിലേക്കു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീ

കൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ചില പ്രത്യേക വികസന സ്കീമുകളല്ല ആവശ്യം, മറിച്ച്, വികസന നയങ്ങൾ ആകെ തന്നെ ലിംഗപരമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മുകളിൽ വിവിരിച്ച പ്രശ്നങ്ങളും സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിലെ സമകലീന പ്രവണതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ പുരോഗമനപരമായ ജനകീയ സംസ്കാര പാരമ്പര്യം ഗൗരവമായ വെല്ലുവിളിയെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ജനകീയ സംസ്കാരവും ജനപ്രിയ സംസ്കാരവും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. ഭാഷാ സാഹിത്യം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ മേഖലകളെ അധികരിച്ച് ആറു സമ്മേളനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും വേണ്ടവിധം ആഴത്തിലുള്ള പരിശോധനയും ചർച്ചയും സാംസ്കാരിക പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായില്ല എന്നൊരു പൊതു വിമർശനം കോൺഗ്രസിനെ സംബന്ധിച്ചു ഉയർന്നു വരികയുണ്ടായി.

ഉപസംഹാരം

അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ് കേരള പഠനങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള കേവലമൊരു അവലോകനം മാത്രമായിരുന്നില്ല. അക്കാദമിക് പണ്ഡിതന്മാർ തമ്മിലും അവരും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകർ തമ്മിലും വിപുലമായൊരു സംവാദനത്തിനുള്ള തുടക്കം കുറിക്കലായിരുന്നു അത്. ഇനിയും തുടരേണ്ടുന്ന ഈ സംവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംസ്ഥാനത്തിന് ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തന പരിപാടി, പ്രത്യേകിച്ച് കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തിനായുള്ള ഒരു പുതിയ പരിപാടി, ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുമെന്നാണു പ്രതീക്ഷ. ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രതികരണം അഭൂതപൂർവ്വമായിരുന്നുവെന്നു തന്നെ പറയാം. കോൺഗ്രസിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രബന്ധങ്ങളെല്ലാം കൂട്ടിചേർത്താൽ അതു കേരള പഠനങ്ങളുടെ ശരിക്കുള്ള ഒരു പരിച്ഛേദമായിരിക്കും.

കേരളത്തിന്റെ വികസനാനുഭവം തെളിയിക്കുന്നത് ഉചിതമായ സാമൂഹ്യ ഇടപെടലുകളിലൂടെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ താഴ്ന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ പോലും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ജീവിത നിലവാരം ഉയർത്താനാവു മെന്നാണ്. ഇന്ത്യയിലെ പാവപ്പെട്ടവർക്ക് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവും പ്രാഥമിക ആരോഗ്യ പരിരക്ഷയും മിതമായ വിലയ്ക്കു ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളും, കിടക്കാൻ സ്വന്തമായി ഒരിടവും മറ്റും ലഭിക്കുന്നതിനു സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ ഉന്നതിയിലെത്തുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടതില്ല. അവയെല്ലാം ഇന്നുതന്നെ സാധിക്കാവുന്ന അവകാശങ്ങൾ ആണ്. അവ നേടുന്നതിനുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്കു ബഹുജനങ്ങളെ സംഘടിതരാക്കുന്നതിൽ ഒരു പങ്കു വഹിക്കാൻ കഴിയും.

എന്നാൽ, കേരളത്തിന്റെ സമകാലീന പ്രതിസന്ധി ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥക്കുള്ളിൽ നേടാവുന്നതിന്റെ പരിമിതികളെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ അഭാവത്തിൽ ഭൂതകാല ക്ഷേമ നേട്ടങ്ങളെ വിപുലീകരിക്കുന്നതു പോകട്ടെ നിലനിർത്തുന്നതു തന്നെ ശ്രമകരമായി തീരും. എപ്രകാരം സംസ്ഥാനത്തെ ജനങ്ങളുടെ സംഘടനാ ശേഷിയേയും ഉയർന്ന അവകാശ ബോധത്തേയും ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തിക മുരടിപ്പ് മറിച്ചു കടക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണമാക്കാം എന്നതു ജനാധിപത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക മേഖലകളിലെ വൈകല്യങ്ങളും തിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

ഔപചാരികമായ ഒരഭിപ്രായ സമന്വയം കോൺഗ്രസ്സിൽ ഉണ്ടായില്ല എന്നതു ശരിയാണ്. അത്തരമൊരു ഏകീകൃത നിഗമനം കോൺഗ്രസ് ലക്ഷ്യമിട്ടുമിരുന്നുമില്ല എന്നാൽ ചില പൊതു കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഉരുത്തിരിയുകയുണ്ടായി. സംവാദത്തിന്റെ അവസാനമായിട്ടല്ല, മറിച്ച് തുടക്കമായിട്ടാണ് സമാപന സമ്മേളനത്തെ കാണേണ്ടതെന്നു പൗലോസ് മാർഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി ഉപസംഹാര പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞതിനു സാർവത്രികമായ അംഗീകാരം ഉണ്ടായിരുന്നു.

(എക്കണോമിക് & പൊളിറ്റിക്കൽ വീക്കിലി, 1994)

രണ്ടാം അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠന കോൺഗ്രസ് - അവലോകനം

"അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠനകോൺഗ്രസ്സ് നടന്നിട്ട് ഒരു ദശകം പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്ത് കേരളത്തിലെ ഇടതുപക്ഷത്തിന് അഞ്ചുവർഷം അധികാരത്തിലിരുന്നതിന്റെയും അഞ്ചുവർഷം പ്രതിപക്ഷത്തിരുന്നതിന്റെയും അനുഭവമുണ്ട്. ഫലപ്രദമായ ചർച്ചകളിൽ നിന്നും അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും സംസ്ഥാന വികസനത്തെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങളൊരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇത് വികസനപരിപാടി കൂടുതൽ വിപുലമായ ചർച്ചക്കും സംവാദത്തിനുമായി ബുദ്ധിജീവികൾ, നയരൂപീകരണ കർത്താക്കൾ, സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾ തുടങ്ങി എല്ലാവിഭാഗം ജനങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്" എന്ന മുഖവുരയോടെയാണ് രണ്ടാം കേരള പഠനകോൺഗ്രസ് 2005ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു സമ്മേളിച്ചത്.

കേരളത്തിന് ഒരു പുത്തൻ വികസന അജണ്ട കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിനു നിർണ്ണായകമായ സംഭാവനകൾ നൽകിക്കൊണ്ട് അന്താരാഷ്ട്ര കേരള പഠനകോൺഗ്രസ് വിജയകരമായി പര്യവസാനിച്ചു. 2466 രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത പ്രതിനിധികൾ അടക്കം 3000ലേറെപ്പേർ പങ്കെടുത്ത വികസന സംഗമമായിത്തീർന്നു പഠനകോൺഗ്രസ്. ചർച്ചയ്ക്ക് അവതരിപ്പിച്ച വികസന അജണ്ടയുടെ കരട് രേഖയെക്കുറിച്ച് പ്ലീനറി സമ്മേളനങ്ങൾ അടക്കം 78 വേദികളിലായി 160 മണിക്കൂർ ചർച്ചകൾ നടന്നു. 430 പണ്ഡിതന്മാരും വിദഗ്ദ്ധന്മാരും നേതാക്കളും വിവിധ പാനൽ അംഗങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ അവതരണങ്ങൾ നടത്തി. ഇതിനു പുറമെ ആയിരത്തിൽ പരംപേർ ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുത്തു.

ഒന്നും രണ്ടും പഠനകോൺഗ്രസുകളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ രൂക്ഷമായ ദീർഘകാല മുരടിപ്പിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലായിരുന്നു ഒന്നാം പഠനകോൺഗ്രസ് സമ്മേളിച്ചത്. സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യത്തിനു പരിഹാരം കണ്ടേ കേരള വികസന മാതൃകയുടെ സാമൂഹ്യക്ഷേമ നേട്ടങ്ങളെ നിലനിർത്താനാകൂ എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഇത്തരമൊരു നൂതന വികസന സംവാദം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിച്ച ഒരു സുപ്രധാന ഘടകം. ഇതിനു പരിഹാരമായി ഒരു സമഗ്ര രേഖ സംഘാടകർ അവതരിപ്പിച്ചില്ല. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വികസന പ്രതിസന്ധിയ്ക്കുള്ള പരിഹാരം സംബന്ധിച്ച് തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും സംവാദത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനും കേരളത്തെ കുറിച്ച് പഠിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാണ്ടെല്ലാ അക്കാദമിക് പണ്ഡിതന്മാരെയും ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള സർവകലാശാലകളിലും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലും പ്രബന്ധങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മുഴുവൻ പണ്ഡിതന്മാർക്കും അവരുടെ പഠന വിഷയം നേരിട്ടു പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു ഇഎംഎസ് വ്യക്തിപരമായ കത്തുകളയച്ചു. ആയിരത്തിൽ പരം കത്തുകൾ സ്വയം ഒപ്പിട്ട് ഇപ്രകാരം അയച്ചു എന്നത് ഇന്ന് അവിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നു. അക്കാദമിക് പണ്ഡിതർക്കു പുറമെ പ്രമുഖ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരെയും ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. ഇവർ സമർപ്പിച്ച രേഖകൾ വിഷയാടിസ്ഥാനത്തിൽ വേർതിരിച്ചു വ്യത്യസ്ത സമ്മേളനങ്ങളിലായി അവതരിപ്പിച്ചു ചർച്ച ചെയ്തു. സമവായം സൃഷ്ടിച്ച് എന്തെങ്കിലും രേഖ പൊതുവായി അംഗീകരിക്കുക എന്നത് കോൺഗ്രസിന്റെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ചർച്ചകൾക്കു വിസ്മയ

കരമായ ഒരു ദിശാബോധം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പൊതുകാഴ്ചപ്പാടും ഉരുത്തിരിഞ്ഞു.

എന്നാൽ രണ്ടാം പഠനകോൺഗ്രസിലാവട്ടെ, വ്യക്തമായ ഒരു വികസന രേഖ സംഘാടകർ തന്നെ മുൻകൂട്ടി അച്ചടിച്ചു പ്രതിനിധികൾക്കു ലഭ്യമാക്കിയിരുന്നു. വിവിധ വിഷയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ഈ രേഖയെ ആസ്പദമാക്കിയായിരുന്നു കോൺഗ്രസിൽ ചർച്ച നടന്നത്. സംവാദനരീതിയിൽ മാത്രമല്ല, സംവാദത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ സ്വാധീനിച്ച മറ്റു രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ കൂടി രണ്ടാം പഠനകോൺഗ്രസ് വ്യത്യസ്തത പുലർത്തിയിരുന്നു. ഒന്നാമത്തേത്, സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ ഗതിവേഗം ഉയർന്നതും രണ്ടാമത്തേത് ആഗോളവത്കരണ പരിഷ്കാരങ്ങളുമായിരുന്നു.

വളർച്ചയും നിക്ഷേപവും

1980കളുടെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ കേരളത്തിലെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ ആക്കം കൂടി. ഒന്നാം പഠനകോൺഗ്രസ് 1994ലാണ് നടന്നതെങ്കിലും ഈ പ്രവണത അന്നു സ്പഷ്ടമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ രണ്ടാം പഠനകോൺഗ്രസ് കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും കേരളത്തിന്റെ വളർച്ചാനനിരക്ക് ദേശീയ ശരാശരിയുടെ മുകളിലേയ്ക്ക് ഉയർന്നു എന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു.

പക്ഷേ 1987-88 മുതൽ കൈവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ 6.1 ശതമാനം വളർച്ചാനിരക്ക് പോലും സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വികസന പ്രശ്നങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ തികച്ചും അപര്യാപ്തമാണ്. ഒന്നാമതായി വിദ്യാസമ്പന്നർക്ക് പുതിയ തൊഴിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ കൂടുതൽ നിക്ഷേപം വേണ്ടിവരും. രണ്ടാമതായി, വിദ്യാഭ്യാസ-ആരോഗ്യ ക്ഷേമമേഖലകളുടെ നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആധുനിക പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും കൂടുതൽ വേഗതയിൽ സാമ്പത്തിക വളർച്ച കൈവരിച്ചേ തീരു. മൂന്നാമതായി, സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ കടഭാരം കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം കൂടുതൽ വേഗതയിൽ വളരുക എന്നതുമാത്രമാണ്.

കൂടുതൽ വേഗതയിൽ വളരണമെങ്കിൽ നിക്ഷേപം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗ്ഗമില്ല. ഇപ്പോൾ 6 ശതമാനം വേഗതയിൽ വളരുന്നതിന് സംസ്ഥാന വരുമാനത്തിന്റെ ഏതാണ്ട് 23 ശതമാനം നാം മുതൽമുടക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് 8 ശതമാനം ഉയർത്തണമെങ്കിൽ നിക്ഷേപ തോത് 32 ശതമാനം മുതൽമുടക്കേണ്ടിവരും. 12 ശതമാനം വേഗതയിൽ വളരണമെങ്കിൽ 48 ശതമാനം മുതൽമുടക്കേണ്ടിവരും.

തൽക്കാലം 10 ശതമാനം വേഗതയിൽ വളരുന്നതിന് തീരുമാനിച്ചെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ വേഗതയിൽ വളർന്നാൽ 2005-06 ൽ 26405 രൂപ പ്രതിശീർഷവരുമാനമുള്ളത് 10 വർഷം കഴിയുമ്പോൾ 57438 രൂപയായി ഉയരും. പക്ഷേ 10 വർഷം കൊണ്ട് 711369 കോടി രൂപ അധികമായി മുതൽമുടക്കേണ്ടിവരും. ഇതിന്റെ അർത്ഥം 2006-07 ൽ നമ്മുടെ മുതൽമുടക്ക് 20763 കോടി രൂപയായിരിക്കുന്നത് തൊട്ടടുത്ത വർഷം 38423 കോടി രൂപയായി ഉയർത്തണം.

എവിടെ നിന്നാണ് ഈ അധിക നിക്ഷേപം വരിക? 2003-014ൽ (സംസ്ഥാന-കേന്ദ്ര സർക്കാരുകളുടെ) പൊതുമേഖല നിക്ഷേപം ഏകദേശം 5000 കോടി രൂപയായിരുന്നു. അതായത് മൊത്തം സ്ഥിരമൂലധന രൂപീകരണത്തിന്റെ 20% സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഗുരുതരമായ ഞെരുക്കങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ നവഉദാരവത്ക്കരണ നയങ്ങളുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇന്നത്തെ നിരക്ക് നിലനിർത്താൻ കഴിയുമെന്ന് മാത്രമേ നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാൻ വകയുള്ളൂ. ഈ നിരക്ക് നിലനിർത്തുന്നതു തന്നെ വലിയൊരു കടമ്പയായിരിക്കും. കൂടുതൽ ഉയർന്ന കേന്ദ്രനിക്ഷേപത്തിനു വേണ്ടി യുള്ള മുദ്രാവാക്യം പരമപ്രധാനമാണ്. ഏതായാലും അധിക നിക്ഷേപത്തിന്റെ 80 ശതമാനവും സ്വകാര്യ മേഖലയിൽ നിന്നാണ് വരേണ്ടത്. ലളിതമായ ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു തന്നെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ ആക്കം കൂട്ടുന്നതിന് സ്വകാര്യ നിക്ഷേപം വഹിക്കേണ്ട സുപ്രധാനമായ പങ്കാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

സ്വകാര്യ നിക്ഷേപത്തിന്റെ മുഖ്യ ഘടകങ്ങൾ നേരിട്ടുള്ള വിദേശ നിക്ഷേപം (എഉക), സ്വകാര്യ കോർപ്പറേറ്റ് മേഖല ചെറുകിട മേഖല എന്നിവയാണ്. നിക്ഷേപത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലെ കുറവ് പരിഹരിക്കുന്നതിൽ നേരിട്ടുള്ള വിദേശ നിക്ഷേപത്തിന് പ്രധാനമായ സംഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതുന്നത് യാഥാർത്ഥ്യ ബോധമുള്ളതായിരിക്കില്ല. ദേശീയതലത്തിൽ പോലും സ്ഥിര വിദേശമൂലധന രൂപീകരണത്തിൽ വിദേശമൂലധനത്തിന്റെ പങ്ക് 3 ശതമാനത്തിൽ താഴെയാണ്.

കേരളത്തിലാകട്ടെ, ഇപ്പോഴത്തെ (എളക), നിരക്ക് ഏറെ പരിമിതമാണ്. തൊഴിലവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും സാങ്കേതിക വിദ്യാ നവീകരണത്തിനും വേണ്ടി ഉല്പാദന സംരംഭങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനും വിദേശ നിക്ഷേപം വരുന്നതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യേണ്ടതായി വരാം. അത്തരം നിലപാട് ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ തന്നെ സ്വകാര്യ നിക്ഷേപത്തിലെ സിംഹഭാഗവും ഇന്ത്യൻ സ്വകാര്യ കോർപ്പറേറ്റ് മേഖലയിൽ നിന്നും ഏറ്റവും പ്രധാനമായി കേരളത്തിലെ ചെറുകിട മേഖലയിൽ നിന്നേ സാധ്യമാകൂ എന്നു തിരിച്ചറിയേണ്ടതാണ്. നാം കണ്ടതുപോലെ കേരള സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയുടെ സുപ്രധാന ശക്തികളിലൊന്ന് വിദേശ ഇന്ത്യാക്കാരിൽ നിന്നുമുള്ള കൈമാറ്റം വഴി ലഭ്യമാകുന്ന സമ്പാദ്യത്തിന്റെ ഉയർന്ന നിലവാരമാണ്. ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് സംസ്ഥാനത്ത് ഇത്തരത്തിലുള്ള സമ്പാദ്യത്തെയും നിക്ഷേപമാക്കി മാറ്റുക എന്നതും പ്രധാനമായിരിക്കും. ഇതുവഴി ചെറുകിട ആഭ്യന്തര സമ്പാദ്യം കൃഷിയിലും വ്യവസായത്തിലും നിക്ഷേപമായി മാറുന്നതിന് വഴി തെളിക്കും.

ഇത്തരം ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്ക് ഇപ്പോൾ പിന്തുടർന്നു വരുന്ന മേഖലാ വികസന സമീപനങ്ങളെ പുനരലോകനം ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ട്. മെച്ചപ്പെട്ട തൊഴിൽ സംസ്കാരവും, ആരോഗ്യകരമായ വ്യവസായ ബന്ധങ്ങളും കൂടിയേ തീരു. ഭരണ നിർവ്വഹണം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമവും സുതാര്യവുമാക്കണം. ഒപ്പം നാം നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കൃഷിയിലും പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളിലും പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളുമുണ്ട്.

വികസനത്തിന് ദ്രുതഗതിയിലുള്ള സാമ്പത്തികവളർച്ച അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. എന്നാൽ ഈ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയോടൊപ്പം മൂന്ന് കാര്യങ്ങൾ കൂടി ഉറപ്പു വരുത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തേത് സാമ്പത്തിക നീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. തൊഴിലാളികളുടെ തൊഴിലവകാശങ്ങളും മെച്ചപ്പെട്ട സേവനവേതന വ്യവസ്ഥകളും ഉറപ്പുവരുത്തണം. ദാരിദ്ര്യം കുറയ്ക്കണം, ഇതുവരെയുള്ള വികസന പ്രക്രിയയിൽ നിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന ആദിവാസികൾ, പട്ടികജാതിക്കാർ, മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾ എന്നിവരെ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരണം. സാമ്പത്തികവളർച്ച നീതി പൂർവ്വകമായിരിക്കണം.

രണ്ടാമത്തെ കാര്യം സാമ്പത്തിക വളർച്ച സ്ഥായിയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. ഈ പഠനകോൺഗ്രസിന്റെ രേഖയുടേയും ചർച്ചകളുടെയും ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത ഗൗരവമായ പരിസ്ഥിതി പരിഗണനയായിരുന്നു. എല്ലാ മേഖലകളിലും പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾ പരാമർശ വിഷയമാക്കിയതിനു പുറമെ, ഇതിനെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേക സമ്മേളനങ്ങളും അദ്ധ്യായങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സംസ്ഥാനത്ത് ഉയർന്നു വന്ന പുതിയ പരിസ്ഥിതി അവബോധം നല്ല രീതിയിൽ പഠന കോൺഗ്രസിൽ പ്രതിഫലിച്ചു.

മൂന്നാമത്തെ കാര്യം സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ ഭാഗമായി സ്ത്രീ പദവിമെച്ചപ്പെടുത്താൻ കഴിയണമെന്നുള്ളതാണ്. പുരുഷന് തുല്യമായ പരിഗണന സാമ്പത്തിക വളർച്ചയ്ക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന വികസന തന്ത്രങ്ങളിൽ ഉൾച്ചേർക്കണം. സ്ത്രീപദവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യേക അദ്ധ്യായത്തിനു ഒട്ടേറെ വികസന മേഖലകളിൽ ജെന്റർ പ്രശ്നങ്ങൾ പുറമേ പരാമർശ വിഷയമായി. ഏറ്റവും സജീവ ചർച്ച നടന്ന സമ്മേളനങ്ങളായിരുന്നു സ്ത്രീ പദവിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മൂന്ന് സമ്മേളനങ്ങൾ.

ആഗോളവത്കരണ വെല്ലുവിളികൾ

വികസ്വര രാജ്യങ്ങളുടെ ഗുണപരമായ ഒരു വളർച്ചാരീതിക്ക് സാമ്രാജ്യത്വ ആഗോളവൽക്കരണം മുമ്പെന്നത്തേക്കാളും വെല്ലുവിളി ഉയർത്തുന്നുണ്ടെന്ന കാര്യം നാം കണക്കിലെടുത്തേ പറ്റു. അസമത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കും ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ വൻതോതിലുള്ള ദാരിദ്ര്യവൽക്കരണത്തിലേക്കും ആണ് ആഗോളവൽക്കരണം വികസ്വര രാജ്യങ്ങളെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ആഗോളധന മൂലധനത്തിന്മേലുള്ള വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആശ്രിതത്വം വികസ്വരരാജ്യങ്ങൾക്ക് സ്വതന്ത്ര പാത തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകൾ വെട്ടിച്ചുരുക്കുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന ഭീഷണികൾ വ്യക്തമായി തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

ഒന്നാമതായി, അന്താരാഷ്ട്ര വിപണിയിൽ കാർഷിക ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വൻ മാറ്റങ്ങൾ ആഭ്യന്തര വളർച്ചയെ ഗുരുതരമായി ബാധിക്കുന്നു. ദീർഘകാല വിളകളുടെ പ്രാമുഖ്യം മൂലം വില

മാറ്റങ്ങൾക്കനുസൃതമായി വിളകളിൽ മാറ്റം വരുത്തുക ശ്രമകരമാണ്. 1999-2000ന് ശേഷം കാർഷിക വരുമാനത്തിൽ കേവലമായ കുറവുണ്ടായി. ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലയിടിവ്, ഭക്ഷ്യസുരക്ഷയുടെ തകർച്ച, സബ്സിഡികൾ എടുത്തുകളയൽ, വായ്പ ചെലവിന്റെ വർദ്ധന, പൊതുനിക്ഷേപത്തിലുണ്ടായ കുറവ് എന്നിവ മൂലം ഉണ്ടായ കാർഷിക തകർച്ച നൂറുകണക്കിന് കർഷകരെ ആത്മഹത്യയിലേക്ക് നയിച്ചു.

രണ്ടാമതായി, പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളും മത്സ്യബന്ധനവും സ്തംഭനാവസ്ഥയിലാണ്. കശുവണ്ടി, കയർ, മത്സ്യബന്ധനം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ നല്ല വിപണിയുണ്ട്. എന്നാൽ സാമ്പത്തിക ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി തൊഴിലെടുക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഇതിന്റെ നേട്ടം ലഭിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല വരുമാനത്തിൽ കുറവാണ് അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

മൂന്നാമതായി, ഇപ്പോഴത്തെ വികസന പ്രക്രിയയെ അൽപമൊന്ന് പെരുപ്പിച്ച് പറഞ്ഞാൽ 'തൊഴിൽരഹിത വളർച്ച' യെന്ന് വിളിക്കാം. സംഘടിത മേഖലയിൽ തൊഴിൽ സാധ്യതകൾ ഏറെക്കുറെ ഇല്ലാതാകുകയും സേവന മേഖലയെ തൊഴിൽ ലഭ്യത കുറയുകയും ചെയ്തു. തൊഴിലില്ലായ്മ ഭീകരമായി വളരുകയാണ്. സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ തൊഴിലില്ലായ്മനിരക്കാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ 26% വും നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ 28% വും ആണത്. സ്ത്രീ തൊഴിൽ പങ്കാളിത്ത നിരക്ക് കുറവായിരിക്കുന്നതിന് മുഖ്യകാരണം സ്ത്രീകൾക്കിടയിലെ വൻതോതിലുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മയാണ്.

നാലാമതായി, ഒരു പ്രതിസന്ധി ഘട്ടത്തെ ഫലപ്രദമായി തരണം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിലേക്ക് സംസ്ഥാനത്തിലെ സാമ്പത്തിക നില എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് ആവശ്യമായ വിഹിതം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടാത്തതാണ് സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിക്കുള്ള മുഖ്യകാരണം. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ നികുതി പരിഷ്കാരങ്ങൾ, ചിലവു നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി ധന ഉത്തരവാദിത്വ നിയമം ഉണ്ടാക്കിയ പരിമിതികൾ, ധന കമ്മീഷന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ എന്നിവ ആഭ്യന്തര വിഭവ സമാഹരണത്തിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ശേഷി വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നു. സാമൂഹിക -സാമ്പത്തിക മേഖലകളിലെ ചിലവുകളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കുറവും കൃഷി-പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങൾ എന്നിവയിലുണ്ടായ നിക്ഷേപകുറവുമാണ് ഇതിന്റെ ആത്യന്തിക ഫലം.

യു.ഡി.എഫ് ഭരണകാലത്തെ വികസനാനുഭവങ്ങൾ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തിക ആഗോളവൽക്കരണം ഉണ്ടാക്കുന്ന സാമൂഹിക വിനാശവും അതിന്റെ ജനദ്രോഹമുഖവുമാണത്. സംസ്ഥാന വരുമാനത്തിന്റെ കണക്കുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാർഷിക മേഖലയിൽ (ആകെ തൊഴിലാളികളുടെ 32% ജോലിയെടുക്കുന്ന മേഖലയാണിത്) നിന്നുള്ള വരുമാനം 1999-2000നും 2003-04നു മിടയിൽ 15% കുറഞ്ഞു. തൊഴിലില്ലായ്മ വൻ തോതിൽ വർദ്ധിച്ചു. കൃഷിയുടെ വരുമാനം വിഹിതം 1993-94ൽ 21% ആയിരുന്നത്, 1999-2000ൽ 14.6%വും ആയി. ജില്ലകൾക്കിടയിലെ വരുമാന അസമത്വം വർദ്ധിച്ചു. ലഘുവായ്പാ പദ്ധതികൾക്ക് അസമത്വം വർദ്ധിക്കുന്നത് തടയുവാനും ജനങ്ങൾ ദരിദ്രവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നത് ഇല്ലാതാക്കുവാനോ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിന്റെ ഭാഗമായി ഉണ്ടായ സാമൂഹിക ആഘാതങ്ങൾ ജനാധിപത്യപരമായി തിരിച്ചുവിടാൻ കഴിയാത്തിടങ്ങൾ ജാതി-വർഗ്ഗീയ-വിഭാഗീയ- വിഘടനശക്തികളുടെ വിഹാരകേന്ദ്രങ്ങളായി മാറി.

സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസനയം മെറിറ്റിനെയും സാമൂഹികനീതിയെയും തകർത്തു. സംസ്ഥാനത്തിലെ പൊതുജനാരോഗ്യ വ്യവസ്ഥ ലാഭകരമല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അതിനെ തകർക്കുന്നതിലേക്കാണ് സർക്കാർ നീങ്ങുന്നത്. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തെയും ഇതേ നിലയിലേക്ക് മാറ്റി തീർക്കുന്നതിനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. ജനാധിപത്യപരമായ അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും സാമൂഹിക പങ്കാളിത്തത്തെ സ്വകാര്യവൽക്കരണം കൊണ്ട് പകരം വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പൊതുമേഖല ഒന്നടങ്കം സ്വകാര്യവൽക്കരിക്കണമെന്ന് സംരംഭക പുനരുദ്ധാരണ കമ്മിറ്റിയുടെ നിർദ്ദേശം സർക്കാർ അംഗീകരിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥരെ വെട്ടിക്കുറച്ചുകൊണ്ട് സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധി പരിഹരിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചു. ധനവിനിയോഗ ഉത്തരവാദിത്വ- മാനേജ്മെന്റ് നിയമത്തിന്റെ പേര് പറഞ്ഞ് തൊഴിലാളികളുമായി ഉണ്ടാക്കിയ കരാറുകൾ ഏകപക്ഷീയമായി റദ്ദുചെയ്തു.

പൊതുസേവനങ്ങളുടെ യൂസർ ഫീസ് വർദ്ധന, സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക സ്വകാര്യ വൽക്കരണം, പൊതുമേഖല വിറ്റഴിക്കൽ, വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥകളെ വാണിജ്യവൽക്കരണം, അന്തർദ്ദേശീയ വായ്പാദായകരുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണമുള്ള ഘടനാപരമായ നീക്കുപോക്കുകൾ തുടങ്ങിയ ജനവിരുദ്ധനയങ്ങൾക്കെതിരെ സംസ്ഥാനത്ത് ശക്തമായ ബഹുജന പോരാട്ടങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. സാമ്രാജ്യത്വ ആഗോളവൽക്കരണത്തിനെതിരെ ഇടതുപക്ഷം നിലകൊള്ളുന്നു. നവലിബറൽ സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾ തിരുത്തണമെന്ന് അത് ദേശീയതലത്തിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇന്ന് നിലവിലുള്ള സാമ്രാജ്യത്വ നിയന്ത്രിത ആഗോള സാമ്പത്തികക്രമം മാറ്റുന്നതിന് വേണ്ടി കൂടിയാണ് അത് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അത്തരത്തിൽ ആഗോളതലത്തിലും ദേശീയതലത്തിലും മാറ്റമുണ്ടാക്കേണ്ടത് കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. എങ്കിലേ ജനാധിപത്യപരമായ വികസന സാദ്ധ്യതകൾ പൂർണമായും ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് മനുഷ്യവിജ്ഞാനത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പുതിയ മുന്നേറ്റങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും കഴിയൂ.

സാമ്രാജ്യത്വ ആഗോളവൽക്കരണമില്ലാതാകുന്നതുവരെ ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ല എന്ന് ഈ പറഞ്ഞതിനർത്ഥമില്ല. നിലനിൽക്കുന്ന ലോക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ട് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമേ ആഗോളവൽക്കരണത്തിനെതിരായ പോരാട്ടം മുന്നോട്ടുകൊണ്ടു പോകാനാവൂ. കോളനി ഭരണകാലത്തും അതിനുശേഷവും കേരളത്തിലെ പുരോഗമനശക്തികൾ ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു നല്ല ജീവിതമുണ്ടാക്കികൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി എങ്ങനെയാണോ ഇടപെട്ട് പ്രതികരിച്ചത് അതുപോലെ സാമ്പത്തിക ആഗോളവൽക്കരണത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിന് കേരളത്തിലെ ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനം ഒരു പരിപാടി തയ്യാറാക്കണം. കേരളത്തിലെ എല്ലാ വികസന പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതിസന്ധി നിറഞ്ഞ സാമ്രാജ്യത്വ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ പരിഹരിക്കാമെന്ന യാതൊരു വ്യാമോഹവുമില്ലാതെ തന്നെ അതിന്റെ പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പരമാവധി പുരോഗതിയുണ്ടാക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ഒരു പരിപാടി നമുക്ക് മുന്നോട്ട് വയ്ക്കാനാവണം.

ഉല്പാദനവും ഉല്പാദന ക്ഷമതയും

ഉല്പാദന മേഖലയിൽ കൃഷി, പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങൾ, നിലവിലുള്ള വൻകിട,ചെറുകിട സ്വകാര്യ, കോർപ്പറേറ്റ്, പൊതു മേഖലാ സംരംഭങ്ങൾ, അതുപോലെ തന്നെ സേവനാധിഷ്ഠിത വ്യവസായങ്ങളുൾപ്പടെയുള്ള സുപ്രധാനമായ പുത്തൻ വളർച്ചാ മേഖലകളാണ് ഉൾപ്പെടുന്നത്. ഈ മേഖലയിലെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം ഉല്പാദനത്തിന്റെ വർദ്ധനയും ഉൽപാദനക്ഷമതയുടെ മെച്ചപ്പെടുത്തലാണ്.

കാർഷിക പരമ്പരാഗത മേഖലകളിൽ ഇപ്പോഴുള്ള മുരടിപ്പ് അനുവദിക്കാവുന്നതല്ല. കാർഷിക വളർച്ച വേഗത്തിലാക്കുന്നതിന് വൻകിട ജലസേചന പദ്ധതികളിൽ നിന്നും നീർത്തടാധിഷ്ടിത പദ്ധതികളിലേക്കുള്ള മാറ്റം ആവശ്യമായി വരും. വിള അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ആസൂത്രണത്തിൽ നിന്നും സംയോജിത കൃഷി രീതിയിലുള്ള ആസൂത്രണം വഴി ഒരു യൂണിറ്റ് നിലത്തിൽ നിന്നും പരമാവധി നേട്ടമുണ്ടാക്കുന്നതിലേക്ക് മാറേണ്ടതാണ്. ഭൂ-ജല മാനേജ്മെന്റിനു വേണ്ടിയുള്ള പുത്തൻ കാർഷിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരം. ലേബർ ബാങ്ക് പോലുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ, ഉല്പാദനക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥായിയായ സാങ്കേതിക വിദ്യകളുടെ വ്യാപനം, ഗ്രാമീണ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രചാരണ പരിപാടികളുടെ പുനരാവിഷ്കരണം എന്നിവയും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട കാർഷിക ഉൽപന്നങ്ങളുടെ വിലകളിലെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അസ്ഥിരതയുടെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ കേരളത്തിന് ഗൗരവമായി ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്,ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണെങ്കിലും പൂർത്തീകരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. മത്സ്യമേഖലയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ജലപരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ(അക്വേറിയൻ റിഫോംസ്) ആവശ്യമാണ്.

പരമ്പരാഗത വ്യവസായ മേഖലയിൽ ആധുനികവത്ക്കരണം,വൈവിധ്യവൽക്കരണം, സഹകരണ സംരംഭങ്ങളെ ശക്തമാക്കൽ തുടങ്ങിയവ പ്രധാനമാണ്. ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള പൊതുമേഖലാ സംരംഭങ്ങളിൽ നില നില്പുള്ളതും ജീവനക്ഷമമാക്കാൻ കഴിയുന്നതുമായവയെ പുത്തൻ നിക്ഷേപവും സാങ്കേതിക വിദ്യയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി പുനഃസംഘടിപ്പിക്കണം. കൂടാതെ പ്രവർത്തന സ്വയംഭരണവും

മാനേജ്മെന്റിന്റെ പ്രൊഫഷണലിസവും ഉറപ്പു വരുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

സംസ്ഥാന ആഭ്യന്തര ഉല്പാദനത്തിന്റെ വളർച്ചാനിരക്കിന്റെ ആക്കം കൂട്ടുന്നതിന് വിവര സാങ്കേതിക വിദ്യ (ഐ.ടി) ജൈവസാങ്കേതിക വിദ്യ (ബി ടി), വിനോദ സഞ്ചാരം (ടൂറിസം) എന്നീ പുത്തൻ മേഖലകളിലെ സാധ്യതകൾ പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന് കൂടുതൽ പ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്. ഈ പുത്തൻ മേഖലകളിൽ ഉയർന്ന വളർച്ചാ നിരക്ക് കൈവരിക്കുന്നതുവഴി സംസ്ഥാന സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് മൂന്നു മുഖ്യ പ്രയോജനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. ഒന്നാമതായി, അഭ്യസ്തവിദ്യരായ തൊഴിൽ സേനയ്ക്ക് കൂടുതൽ തൊഴിലവസരങ്ങൾ അത് സൃഷ്ടിക്കും. രണ്ടാമതായി, ഈ മേഖലകളിലെ ഉയർന്ന വളർച്ചയുടെ ഫലങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സേവനങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിലെ കാര്യക്ഷമത മെച്ചപ്പെടുത്താനും ആഭ്യന്തര സമ്പദ്ഘടനയിൽ വളർച്ചയുടെ ആക്കം കൂട്ടുന്നതിനും സാധിക്കും. മൂന്നാമതായി, ഐടി, ബിടി മേഖലകളിൽ കയറ്റുമതി ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള വളർച്ചയ്ക്കും അതുവഴി വിദേശനാണ്യം നേടുന്നതിനും വമ്പിച്ച സാദ്ധ്യതയുണ്ടാകും.

അന്താരാഷ്ട്ര പഠനകോൺഗ്രസ്സ് ഉണ്ടാക്കിയ പുതിയ അവബോധം1996-2001ൽ വന്ന ഇടത് പക്ഷ ജനാധിപത്യ മുന്നണി ഗവൺമെന്റിന്റെ നയങ്ങളിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നേട്ടം ജനകീയാസൂത്രണം നടപ്പിലാക്കിയതായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ പുതിയ വികസന മേഖലകളായ വിവര സാങ്കേതിക വിദ്യയിലും വിനോദ സഞ്ചാരത്തിലും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നു. ഈ മേഖലകളിൽ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കാനും സ്വകാര്യ പങ്കാളിത്തം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും ലക്ഷ്യമിട്ട് പ്രത്യേക നടപടികളുമുണ്ടായി. പുതിയ മേഖലകൾക്ക് ഊന്നൽ നൽകുമ്പോൾ തന്നെ കൃഷിയോ പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളോ അവഗണിക്കപ്പെടാത്ത സ്ഥിതിയും ഉറപ്പുവരുത്തി. പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളുടെ പുനഃസംഘാടനം, പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നവീകരണം, കൃഷിയിൽ ഗ്രൂപ്പ് ഫാമിംഗ് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കൽ സാമൂഹിക ക്ഷേമ പദ്ധതി വ്യാപകമാക്കൽ, വിദ്യാർത്ഥി കേന്ദ്രീകൃത സ്കൂൾ പാഠ്യപദ്ധതി നവീകരണം എന്നിവയ്ക്ക് പ്രാധാന്യവും കൊടുത്തു. വികസനനയങ്ങളെക്കുറിച്ച് സമവായമുണ്ടാക്കുന്നതിനായി പ്രത്യേക താൽപര്യമെടുക്കുകയും അതിദ്രുത വികസനത്തിനുള്ള സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലമെരുക്കുകയും ചെയ്തു.

നവ-ലിബറൽ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ നൽകിക്കൊണ്ട് 2001ൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന ഐക്യ ജനാധിപത്യ മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് ഉയർന്നുവന്നിരുന്ന ഈ സമവായ ശ്രമങ്ങൾക്ക് കനത്ത തിരിച്ചടി നൽകി.

സാമൂഹ്യനീതി

വളർച്ച പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഊന്നൽ നൽകുന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ സാമ്പത്തിക പരിപാടികളോടൊപ്പം കേരളത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്ന പരമ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ തുരുത്തുകൾ ഇല്ലാതാക്കുക, വികസന പ്രക്രിയയിൽ ലിംഗ നീതി (Gender Justice) ഉറപ്പുവരുത്തുക, വിഭവശോഷണവും പരിസ്ഥിതി വിനാശവും ഉണ്ടാകാതെ നോക്കുക എന്നതും ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതുമാണ്.

ഭൂരിപക്ഷത്തിന് ലഭ്യമായ സാമൂഹ്യ വികസന നേട്ടങ്ങളുടെ നിലവാരത്തിലേയ്ക്ക് അത് ലഭ്യമല്ലാത്ത സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക വിഭാഗങ്ങളെ ഉയർത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഈ വിഭാഗങ്ങളിൽ ആദിവാസികൾ, മത്സ്യത്തൊഴിലാളി സമൂഹം, പാവപ്പെട്ടവരിലെ അശരണരായ ആൾക്കാർ എന്നിവരുൾപ്പെടുന്നു. ദളിത് ജനവിഭാഗത്തിലെ ഗണ്യമായ ശതമാനവും പരമദാരിദ്ര്യവിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നവരാമ്. കായികാദ്ധ്വാനത്തിനായി അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്ന വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ ക്ഷേമത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും കേരളത്തിന് കണ്ണടയ്ക്കാനാവില്ല.

ക്ഷേമഫണ്ടുകൾ ഉൾപ്പടെയുള്ള സാമൂഹിക സുരക്ഷാ വ്യവസ്ഥ ഗുണപരമായി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനായിരിക്കണം ഊന്നൽ നൽകേണ്ടത്. നവ ഉദാരവത്ക്കരണ നയങ്ങളുടെ ഫലമായി വമ്പിച്ച പ്രതിസന്ധി നേരിടുന്ന പൊതുവിതരണ സമ്പ്രദായം പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുക എന്നതായിരിക്കും ഒരു പ്രധാന വെല്ലുവിളി. വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി നടപ്പാക്കിയ ദാരിദ്ര്യ നിർമ്മാർജ്ജന ഉപ പദ്ധതികൾ, അടിസ്ഥാന ആവശ്യങ്ങൾക്കായുള്ള പരിപാടികൾ, ലഘുവായ്പ സ്കീമുകൾ എന്നി

വയിലൂടെ ദരിദ്ര ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ജീവിതം മെച്ചപ്പെടുത്താൻ ഒരു പരിധിവരെ കഴിയും. ഈ നേട്ടങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകുന്നതിനും കഴിയേണ്ടതാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ആരോഗ്യത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ കേരളത്തിലെ സ്ത്രീകൾ ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രപരമായ നേട്ടങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ മേഖലകളിലും സാമ്പത്തിക മേഖലയിലും സ്ത്രീകൾക്കുള്ള പങ്കും സ്ത്രീപദവിയും പിന്നിലാണ്. ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീകളുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന തൊഴിലില്ലായ്മാ നിരക്കും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ തൊഴിൽ പങ്കാളിത്ത നിരക്കും കേരളത്തിലാണ്. തൊഴിൽ മേഖലയിലെ സ്ത്രീപുരുഷ അദ്ധ്വാനത്തിലെ ലിംഗപദവി വിഭജനവും വിവേചനവും രൂക്ഷമാണ്. ഈയവസ്ഥ മുറിച്ചു കടക്കുന്നതിന് സാമ്പത്തികാസൂത്രണത്തെ ബോധപൂർവ്വം ഉപയുക്തമാക്കണം. തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വനിതാഘടക പദ്ധതികൾ നടപ്പിലാക്കിയതിലെ അനുഭവം പ്രോത്സാഹനാജനകമാണ് ഇതു ശക്തമാക്കണം. ജെൻഡർ ബഡ്ജറ്റിംഗ് ആരംഭിക്കണം. പഞ്ചായത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള സ്വയം സഹായ സംഘങ്ങളുടെ ശൃംഖലകൾ (കുടുംബശ്രീ പദ്ധതി) സാർവ്വത്രികമാക്കുകയും കൂടുതൽ ലിംഗപദവി അവബോധത്തോടുകൂടി നടപ്പിലാക്കുകയും വേണം. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥ ശരിയായ ലിംഗപദവി ധാരണ സൃഷ്ടിക്കുന്നതായിരിക്കണം. സംസ്ഥാന വനിതാ കമ്മീഷനു കീഴിലുള്ള സ്ത്രീകളുടെ ജാഗ്രത സമിതികൾ പ്രാദേശിക പദ്ധതികളുടെ ഭാഗമായി സംഘടിപ്പിക്കണം.

ഗുരുതരമായ വിഭവശോഷണം (വന സമ്പത്തിന്റെയും സമുദ്രവിഭവങ്ങളുടെയും അമിത ചൂഷണം, അമിത മണൽ വാരൽ) മണ്ണിന്റെ ഫലഭൂയിഷ്ഠതയിലുള്ള ഇടിവ്, ജലചംക്രമണത്തിലെ തടസ്സങ്ങൾ, മണ്ണൊലിപ്പ്, ഉരുൾപ്പൊട്ടൽ, ജൈവവൈവിധ്യത്തിന്റെ നഷ്ടം, പരിസരമലിനീകരണം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ദൃശ്യമാകുന്നത് സംസ്ഥാനത്തിലെ പാരിസ്ഥിതിക നേട്ട-കോട്ട വിശകലനം നിർബന്ധമാക്കുക, അവശേഷിക്കുന്ന വനങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം പൊതു ഉടമസ്ഥയിലുള്ള വിഭവങ്ങളുടെ നിയമനിർമ്മാണത്തോടെയുള്ള സാമൂഹിക മാനേജ്മെന്റ് എന്നിവ അടിയന്തിരമായി നടപ്പിലാക്കണം. ശുചിത്വവും മാലിന്യ. സംസ്കരണവും ക്യാമ്പയിൻ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഇടപെടലുകൾ ആവശ്യമുള്ള പ്രധാന മേഖലകളായിരിക്കും.

ഭരണനിർവ്വഹണത്തിന്റെ പരിഷ്കാരം

മേൽപ്പറഞ്ഞ വികസന മാർഗ്ഗം സർക്കാരിന്റെ പിൻവലിയലല്ല, മറിച്ച് കൂടുതൽ സർക്കാർ പങ്കാളിത്തമാണ്. പൊതുമുതൽ മുടക്കും സ്വകാര്യ മുതൽ മുടക്കും പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണ്. പൊതു നിക്ഷേപമാണ് സ്വകാര്യ നിക്ഷേപത്തെ ആകർഷിക്കുന്നത്. പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങളുടെ വളർച്ച ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിലും സ്വകാര്യ നിക്ഷേപം ആകർഷിക്കുന്നതിലും വളർച്ചയ്ക്കും സാമൂഹിക അംഗീകാരം നേടുന്നതിനും സർക്കാരിന് സുപ്രധാനമായ ഒരു പങ്ക് വഹിക്കാനുണ്ട്. ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളോടുള്ള നമ്മുടെ സമീപനം മുൻമുഖ്യമന്ത്രി ഇ.കെ. നായനാർ അധ്യക്ഷനായിരുന്ന മൂന്നാം ഭരണ പരിഷ്കാര കമ്മീഷന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കും. ജീവനക്കാരുടെ പുനർവിന്യാസം പൂർത്തിയാക്കികൊണ്ട് വികേന്ദ്രീകരണ പ്രക്രിയയുടെ സ്ഥാപനവത്ക്കരണം, ചട്ടങ്ങളും, നിയമങ്ങളും ഭേദഗതി ചെയ്യൽ, പ്രാദേശികതലത്തിലുള്ള ഓഫീസുകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള പുതിയ മാർഗ്ഗ രേഖകളും നടപടിക്രമങ്ങളും രൂപീകരിക്കൽ, പഞ്ചായത്ത് ഭരണത്തിന്റെ കമ്പ്യൂട്ടർവത്കരണം, കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായ ജനാധിപത്യ സംവിധാനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തൽ തുടങ്ങിയവ ഏറ്റവും അടിയന്തിര കടമകളായിരിക്കും. ജില്ലാ ആസൂത്രണ സമിതികൾ ശക്തമാക്കണം. പ്രാദേശിക പദ്ധതികൾ സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജില്ലാപദ്ധതിക്ക് രൂപം നൽകുക. നീർത്തടാധിഷ്ഠിത സമീപനം വഴി കാർഷികാസൂത്രണം മെച്ചപ്പെടുത്തുക, ഗ്രാമസഭകളും അയൽക്കൂട്ടങ്ങളും ശക്തമാക്കുക തുടങ്ങിയവയും അടിയന്തിര ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യവികേന്ദ്രീകരണം നല്ല പൗരത്വത്തിനും മെച്ചപ്പെട്ട ഭരണനിർവ്വഹണത്തിനും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതു പോലെ തന്നെ സാമ്പത്തിക വളർച്ചയുടെ ആക്കം കൂട്ടുന്നതിനും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

(ചിന്ത വാരിക, 2005)